

Sau Khi Học Bá Mất Trí Nhớ

Contents

Sau Khi Học Bá Mất Trí Nhớ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	20
5. Chương 5	28
6. Chương 6	34
7. Chương 7	39
8. Chương 8	45
9. Chương 9	50
10. Chương 10	56
11. Chương 11	62
12. Chương 12	69
13. Chương 13	75
14. Chương 14	83
15. Chương 15	89
16. Chương 16	94
17. Chương 17	100
18. Chương 18	106
19. Chương 19	112
20. Chương 20	118
21. Chương 21	124
22. Chương 22	130
23. Chương 23	137
24. Chương 24	142
25. Chương 25	148
26. Chương 26	153
27. Chương 27	159
28. Chương 28	165
29. Chương 29	171
30. Chương 30	177
31. Chương 31	184
32. Chương 32	189
33. Chương 33	196
34. Chương 34	202
35. Chương 35	209
36. Chương 36	216
37. Chương 37	222
38. Chương 38	229
39. Chương 39	236
40. Chương 40	242
41. Chương 41	248

42. Chương 42	255
43. Chương 43	263
44. Chương 44	270
45. Chương 45	278
46. Chương 46	285
47. Chương 47	292
48. Chương 48	299
49. Chương 49	307
50. Chương 50: Phiên Ngoại 01	313
51. Chương 51: Phiên Ngoại 02	319
52. Chương 52: Phiên Ngoại 03	326

Sau Khi Học Bá Mất Trí Nhớ

Giới thiệu

Biên tập: EllieThể loại: Đam mỹ, hiện đại, học đường, ngọt sủng, hoan hỉ oan gia, miệng chê nhưng cơ thể thành thật gì

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sau-khi-hoc-ba-mat-tri-nho>

1. Chương 1

Cuối thu mát mẻ, ánh nắng tươi sáng. Buổi trưa tươi đẹp, cảm xúc của Dịch Lâm Thâm thì lại không quá tươi đẹp, thậm chí cảm thấy ông trời đang chơi hẩn.....

Hắn ngồi trên chiếc ghế tròn không có chỗ tựa lưng thấy hơi mệt, lại nhìn Ngu Đào trên giường bệnh bên cạnh, đúng thật là ngàn vạn câu nói nghẹn trong cổ họng, không biết nên nói câu nào trước mới tốt!

Chuyện là như này ——

Hôm nay là ngày thứ ba sau khi khai giảng học kỳ mới. Qua cơm trưa, Dịch Lâm Thâm và mấy đứa bạn học cùng nhau đánh bóng rổ trên sân bóng rổ nhỏ. Làm một thằng học tra, mỗi môn thi được trên hai con số đã là kỳ tích, học tập và hẩn tựa như người xa lạ, nhưng chơi thể thao lại là tình yêu của hắn. Nhất là lên lớp 12, thời gian có thể hoạt động tự do vốn đã ít, vì thế với việc giữa trưa có thể chơi được một chút, Dịch Lâm Thâm vẫn rất vui vẻ.

Mà làm một tên giáo bá, tính tình của Dịch Lâm Thâm cũng rất kém, một lời không hợp liền đánh nhau, có thể đánh nhau thì tuyệt đối sẽ không dằn ép người ta, vì thế đúng lúc hắn đang chơi hăng say, thành viên đội đối phương cố ý đụng hắn, làm hắn mất bóng. Đây cũng chẳng phải chuyện gì lớn, nhưng một khi hắn phát cáu, liền ném mạnh bóng đã vào tay qua bên cạnh, chuẩn bị trò chuyện đời người với đối phương, dùng tình thương của cha dạy đối phương làm người.

Ngay vào lúc hắn đang muốn tóm cổ áo đối phương, đã nghe thấy các nữ sinh cạnh đấy hét chói tai. Quay đầu nhìn, liền nhìn thấy Ngu Đào bị bóng rổ hắn ném đi đập trúng, té xuống từ trên cầu thang ngoài, đầu đập trên bậc thang, cả buổi cũng không thấy người đứng dậy.

Địch Lâm Thâm chửi một tiếng trong lòng, đánh ai không tốt, không đánh Ngu Đào, cái tên oan gia này mà dậy còn không phải muốn liều mạng với mình à? Cái trường rách này cũng vậy, thu nhiều học phí như thế, mà còn không vậy hàng rào quanh sân bóng rổ, đúng là phá hoại!

“Ngu Đào xui rồi!” Không biết là ai sợ hãi kêu một tiếng.

Địch Lâm Thâm vừa nghe, cũng đi về phía đó.

Lúc này chủ nhiệm lớp họ đứng lúc đi về từ bên căn tin, thấy Ngu Đào nằm trên mặt đất, nhanh nhanh chạy qua. Sau khi phát hiện Ngu Đào đã hôn mê, từ trong lời miêu tả của bạn học mồm năm miệng mười ở đây, đoán sơ được tình huống, nhanh chóng công Ngu Đào dậy, gọi cái đứa ném bóng Địch Lâm Thâm, liền chạy ra cổng trường bắt taxi đi bệnh viện.

Địch Lâm Thâm cảm thấy mình có chút vô tội, hắn cũng không phải cố ý. Bằng không dù cho hắn đập bóng lên đầu chủ nhiệm lớp, cũng sẽ không đập vào Ngu Đào cái tên không dễ chọc này.

Qua một loạt kiểm tra, bác sĩ nói Ngu Đào cũng không có gì đáng ngại, chờ tỉnh rồi xem sao, nếu không có vấn đề thì có thể đi về.

Thầy chủ nhiệm thở phào nhẹ nhõm, gọi điện liên lạc cha mẹ Ngu Đào.

Địch Lâm Thâm trông chừng trong phòng bệnh, trong lòng thấy mất tự nhiên nói không nên lời. Tuy chi phí kiểm tra đều là hắn trả, hắn không thiếu tiền, nhưng xài tiền vì Ngu Đào, hắn liền cảm thấy rất khó chịu.

Ngu Đào là học bá nổi tiếng ở trường, thường đứng nhất năm, thỉnh thoảng phát huy thất thường, cũng không rời khỏi top 3. Nhưng học bá này khác với học bá trên nhận thức phổ biến của mọi người.

Ngu Đào quái gở, lạnh nhạt, tính tình kém, còn biết đánh nhau. Hoàn toàn không phải là một người yên mến bạn học, tốt bụng hiền lành, cũng không có bạn bè. Luôn một mình độc lai độc vãng, trừ khi lúc học thầy cô đặt câu hỏi, không thì sẽ chẳng nói câu nào trong lớp.

Có thể coi như là rất nhiều khuyết điểm, nhưng Ngu Đào học giỏi, còn rất cố gắng, vì thế các thầy cô đều rất thích cậu, dường như điều này với Ngu Đào mà nói là đủ rồi.

Địch Lâm Thâm và Ngu Đào là bạn cùng lớp, trường học ôm thái độ không kỳ thị, không đối xử khác biệt, cũng không thi hành cách chia lớp giỏi lớp yếu, chỉ là chia theo khối văn lý bình thường, sau đó cho máy tính xếp lớp ngẫu nhiên.

Sau lần chia lớp năm 11, hai người đã làm bạn học một năm, bình thường hoàn toàn không nói chuyện, trái lại đánh nhau thì từng đánh qua hai lần.

Địch Lâm Thâm nghĩ, nếu Ngu Đào không sao, lát nữa thầy chủ nhiệm về, hẳn chắc là có thể về rồi. Đến lúc đó hẳn đi chậm một chút, rồi đi dạo thêm lát, về đến trường thì tiết buổi chiều cũng đã học xong, đứng lúc về ăn cơm, chẳng phải sướng lắm à.

Ngu Đào giật giật mí mắt, Địch Lâm Thâm sưng sốt, cũng không lên tiếng, chỉ im lặng nhìn cậu.

Mắt Ngu Đào chậm rãi mở ra, chớp vài cái, nhìn bốn phía, rồi nhìn Địch Lâm Thâm, hỏi: “Cậu là ai? Đây là đâu?”

“Hà?” Địch Lâm Thâm giật khoe miệng. Mẹ nó, lúc đánh nhau đánh tay tao đánh muốn gãy xương, giờ giả bộ không biết với tao? Mày ngốc hay tao ngốc?!

Ngu Đào lại chớp chớp mắt, che đầu gối dậy, có vẻ hơi khó chịu.

Thầy Khuất chủ nhiệm mở cửa đi vào, thấy Ngu Đào đã tỉnh, cũng nở nụ cười yên lòng, “Tỉnh rồi? Có chỗ nào khó chịu không?”

Ngu Đào nhìn thầy Khuất, ngờ vực nghiêng nghiêng đầu, hỏi: “Chú là ai?”

“A?” Thầy Khuất bị hỏi lơ mơ.

Địch Lâm Thâm rốt cuộc cũng phát hiện Ngu Đào không phải đang chơi hẩn, giả đồ không quen biết hẩn thì thôi, dù sao quan hệ của hai người trước giờ cũng không tốt lành gì. Nhưng cũng không đến mức ngay cả thầy chủ nhiệm cũng không quen đi? Từ đâu liền biết, thầy Khuất đối đãi Ngu Đào rất không tệ, Ngu Đào ngẫu nhiên cũng có thể nói mấy câu với thầy Khuất.

Vẫn là thầy Khuất phản ứng nhanh, lập tức chạy đi gọi bác sĩ.

Ngu Đào ngẩn ngơ nhìn người đàn ông vô cùng lo lắng chạy ra ngoài, rồi quay lại nhìn về phía Địch Lâm Thâm.

Lúc này Địch Lâm Thâm mới phát hiện ánh mắt Ngu Đào có chút khác với trước. Trong ấn tượng của hẩn, ánh mắt Ngu Đào luôn lạnh lùng, khinh thường, người sống chớ gần, làm hẩn nhìn mà thấy tức cực. Nhưng mà bây giờ, ánh mắt Ngu Đào trong suốt, sạch sẽ, đầy thiện ý vô tội, làm hẩn muốn nổi giận cũng không nổi được.

Môi giật giật, Địch Lâm Thâm suy tư hồi lâu, hỏi: “Cậu có khỏe không?”

Ngu Đào xoa xoa huyệt Thái Dương, hơi oán giận nói: “Đầu tôi đau quá.....”

Giọng nói mềm mại ấy tựa như lông chim gãi lên đầu quả tim Dịch Lâm Thâm, khiến tim hắn hơi ngứa. Không ảo lả, rất êm tai, tựa như trẻ con nói chuyện.

“Vậy cậu có nhớ cậu là ai không?” Dịch Lâm Thâm hỏi.

Ngu Đào nhú mày nhìn hắn, “Tôi là Ngu Đào.”

“Thế cậu nhiều tuổi? Học ở đâu?”

“Tôi mười bảy, học ở THPT Bắc Minh.”

Dịch Lâm Thâm thấy cậu đáp đúng, cứ như không bị sao cả.

“Gia đình cậu gồm những ai, cậu nhớ không?”

Ngu Đào sững sốt, suy nghĩ hồi lâu, sau đó nước mắt lăn chã nhìn Dịch Lâm Thâm, “Tôi... Tôi không nhớ. Làm sao bây giờ...”

Dịch Lâm Thâm thấy cậu như vậy, cũng không như giả bộ, con người có giả vờ như thế nào, thì cũng không đến mức giọng điệu, ánh mắt và cảm giác cho hắn đều hoàn toàn điên đảo. Hiện giờ Ngu Đào trông như vô cùng đơn thuần, cũng rất dễ lừa, nhưng không biết vì sao, Dịch Lâm Thâm cũng không muốn lừa Ngu Đào, có lẽ là lương tâm hắn phát giác?

“Tôi bị sao vậy? Làm sao bây giờ? Tôi không nhớ nổi gì cả!” Ngu Đào bỗng khóc lớn lên.

Dịch Lâm Thâm hoảng sợ, hắn từ nhỏ đến lớn, thì không có biện pháp với nước mắt của người khác nhất. Dưới tình hình chung là trốn xa chừng nào hay chừng đấy, nhưng giờ, hắn có hơi không đành lòng.

“Không sao đâu, sẽ nhớ ra thôi.” Dịch Lâm Thâm cũng không biết an ủi người khác, thế nên lời này nghe vừa vô dụng vừa vô vị.

Ngu Đào hít hít mũi, khóc hức hức hỏi: “Vậy cậu là ai?”

Dịch Lâm Thâm thở dài, “Tôi tên Dịch Lâm Thâm, là bạn cùng lớp với cậu.”

“A.” Ngu Đào dùng tay dụi nước mắt nắm lấy áo Dịch Lâm Thâm, tựa như sợ người mình mới quen sẽ bỏ đi.

Dịch Lâm Thâm có chút ghét bỏ mà nhìn tay Ngu Đào nắm áo hắn, nghĩ thầm: Không có nước mũi đâu

nhỉ?

Bác sĩ vội vàng chạy tới, làm một loạt kiểm tra cho Ngu Đào, lại hỏi thăm tình hình. Cuối cùng kết luận —— sau khi Ngu Đào đập đầu, lựa chọn mất trí nhớ.

“Mất trí nhớ mà mình còn chọn được?” Làm một người chẳng biết gì về kiến thức y học, Dịch Lâm Thâm không chút che giấu kiến thức hạn hẹp của mình, còn phát huy tinh thần không hiểu liền hỏi.

Thầy Khuất sâu sắc cảm thấy nếu Dịch Lâm Thâm cũng có thể như vậy trên lớp thì thật tốt quá!

“Đây là một loại cơ chế phòng ngự tâm lý, mất trí nhớ có khi là bị kích thích, có khi là sau khi phần đầu bị va chạm. Thông thường lựa chọn mất trí nhớ, đều là quên những chuyện cậu ấy không muốn nhớ nhất, nói cách khác cậu ấy có bóng ma tâm lý rất mạnh với những chuyện đó, có thể bên ngoài không nhìn ra, nhưng một khi tới trình độ nhất định, sau khi bị kích thích phần ngoài, thì sẽ gây ra loại phòng ngự tâm lý này.” Bác sĩ nói.

“Nhưng cơ thể cậu ấy không có vấn đề, chấn động não cường độ thấp không phải chuyện lớn, trong não cũng không tụ máu, thế nên cũng đừng lo lắng quá. Không chừng hôm nào đó sẽ bất ngờ nhớ lại thôi.”

Thầy Khuất nhăn mi, trong lòng cũng có chút tự trách, mình từ lớp 10 đã là giáo viên chủ nhiệm của Ngu Đào. Ngu Đào tuy quái gở, không thích nói chuyện, nhưng những mặt khác đều không thành vấn đề, thậm chí còn làm rất tốt. Vì thế thầy luôn nghĩ đó là do tính cách của Ngu Đào, nhưng không ngờ là có vấn đề về tâm lý.

Ngu Đào đã lớp 12 rồi, là một trong những giai đoạn quan trọng nhất của cuộc đời, trăm triệu lần không thể xảy ra chuyện gì được.

“Lúc nào thì cha mẹ cậu ấy đến?” Bác sĩ hỏi.

“Sắp rồi, đã chạy tới bệnh viện.” Thầy Khuất nói.

Bác sĩ gật đầu, “Chờ họ tới, bảo họ đến văn phòng tìm tôi, tôi sẽ nói với họ về vấn đề của đứa trẻ này.”

“Dạ, vất vả ngài rồi thưa bác sĩ.”

“Đừng khách sáo, nên vậy.”

Ngu Đào co ro trên giường, trong mắt còn mang theo hơi nước, tựa như thỏ con mờ mịt bất an.

Ngu Đào mặt đẹp, mắt to, mũi cao, môi hồng, da cũng trắng, không như mấy cậu nam sinh choai choai ở

độ tuổi này, trên dưới không sát, là thời điểm khó coi nhất.

Thầy Khuất đi đến cạnh giường, giọng điệu vô cùng nhu hòa, cũng rất kiên nhẫn mà nói với Ngu Đào: “Ngu Đào, thầy là giáo viên chủ nhiệm lớp em, họ Khuất, tên Khuất Cố, em có thể gọi thầy là thầy Khuất.”

“Thầy Khuất.....” Ngu Đào gọi một tiếng.

Thầy Khuất mỉm cười gật đầu, “Đừng lo, lát nữa cha mẹ em sẽ tới đây thôi.”

“Dạ...” Ngu Đào đáp một tiếng nho nhỏ.

Địch Lâm Thâm nhìn cậu, thật sự không thể nào tưởng tượng được Ngu Đào đánh nhau như mãnh hổ rời núi trước đây, giờ lại biến thành như vậy.

Địch Lâm Thâm lặng lẽ nhéo chân mình một cái — Ui da! Đúng là con mẹ nó đau! Chắc chắn không phải là mơ!

Thầy Khuất ngồi cạnh giường, nói chuyện liên miên với Ngu Đào.

Địch Lâm Thâm chẳng nghe vào một câu, ý của bác sĩ đó, Ngu Đào có bóng ma, mới có thể xuất hiện việc lựa chọn mất trí nhớ. Hắn thật sự không biết cuối cùng là chuyện gì mà có thể khiến cho Ngu Đào có bóng ma lớn như thế. Nhưng nói lại, ai mà không có chút bóng ma? Ai mà lớn lên dễ dàng như vậy? Sao cứ yếu ớt thế chứ?

Cửa phòng bệnh bất ngờ bị đẩy ra, cha mẹ Ngu Đào chạy tới.

Thầy Khuất đứng lên, vừa định nói rõ tình hình với cha mẹ Ngu Đào. Đã thấy Ngu Đào nhảy xuống giường như thả con, sau đó trốn đằng sau Địch Lâm Thâm.

Cha mẹ Ngu Đào bỗng im lặng cứng họng.

Địch Lâm Thâm vừa định hỏi cậu đang làm gì, liền thấy Ngu Đào nhô đầu ra từ sau hắn, nói với cha mẹ: “Mấy người là ai?! Sao tự nhiên xông vô đây? Tôi nói cho mấy người biết, đây là anh trai tôi, rất dữ, giống như Husky vậy đó, mấy người không thể bắt nạt tôi được đâu nhé!”

Địch – Husky – Lâm Thâm: “...”

Cha mẹ Ngu Đào sững sốt, sau đó nhìn nhau hồi lâu đều không nói chuyện.

Địch Lâm Thâm quay đầu nhìn Ngu Đào trốn sau hắn, cặp mắt to trắng đen rõ ràng của Ngu Đào đối diện với hắn, trái tim của Địch Lâm Thâm nhanh chóng đập theo ——

Cậu đang quyến rũ ai đó?! Anh cậu tôi đây không ăn loại này biết chưa?!

2. Chương 2

“Đào Đào?” Mẹ Ngu – Mai Mãn Chi gọi Ngu Đào một tiếng.

Ngu Đào chớp mắt nhìn Mai Mãn Chi, có hơi ngờ ngợ. Cậu không nhớ rõ người này là ai, nhưng người này hình như quen biết cậu.

Thầy Khuất bước lên một bước, nói tình hình của Ngu Đào cho cha mẹ cậu.

Mai Mãn Chi nhìn Ngu Đào hồi lâu, sau đó nở nụ cười có phần vui vẻ, lại có phần đau lòng, “Đào Đào, không nhớ mẹ à?”

Ngu Đào lắc đầu, hỏi: “Cô lấy gì để chứng minh cô là mẹ tôi?”

Sau khi mất đi một phần ký ức, Ngu Đào cảm thấy mình rất không có cảm giác an toàn, tựa như cả thế giới đều sẽ lừa gạt cậu. Nhưng ở bên Địch Lâm Thâm, ngược lại khiến cậu thấy hơi yên lòng. Cũng không thể nói rõ nguyên nhân, có thể là do vừa mở mắt ra đã nhìn thấy người này đi.

Mai Mãn Chi có cảm giác mình có rất nhiều thứ để chứng minh, nhưng rồi lại như chứng cứ nào cũng không đầy đủ.

Thầy Khuất đến gần Ngu Đào, nói “Ngu Đào, họ đúng là cha mẹ em.”

Bản lĩnh nhận người của thầy Khuất rất mạnh, chỉ cần gặp qua, là đều có thể dò số chỗ ngồi(*). Cha mẹ Ngu Đào đều từng tới cuộc họp phụ huynh mà thầy mở, thế nên thầy Khuất vẫn nhận ra được.

(*): Ý là chỉ cần từng gặp qua người nào thì sẽ nhận ra được người đó.

“Dạ.” Ngu Đào đáp, nhưng vẫn không rời khỏi phía sau Địch Lâm Thâm.

Địch Lâm Thâm có chút nghi hoặc, tuy nói không có chứng cứ, nhưng Ngu Đào ngay cả cha mẹ cũng không nhận ra, còn thêm đáng về không muốn đến gần, vậy có phải nói rõ cha mẹ Ngu Đào và bóng ma tâm lý của Ngu Đào có liên quan với nhau? Bây giờ Ngu Đào dường như rất nhạy cảm, tựa như động vật nhỏ, vì

thể không đến gần hình như cũng là một loại bản năng. Chẳng qua nhìn cha mẹ Ngu Đào đều không phải loại người hung ác, ánh mắt nhìn Ngu Đào cũng đong đầy quan tâm, hình như cũng không như hấn đoán.

“Đào Đào, có chỗ nào khó chịu không?” Cha Ngu – Ngu Sổ cũng bước lên một bước.

Lúc này Ngu Đào dứt khoát không thêm lộ đầu ra nữa, “Không có chỗ nào khó chịu.”

Ngu Sổ không tiến lên nữa, chỉ hòa nhã nói: “Trên đất lạnh, lên giường nằm đi.”

Đôi chân trần của Ngu Đào chà chà nhau, đúng là rất lạnh. Nhưng cậu cũng không nghe lời lên giường.

Địch Lâm Thâm cảm thấy cha mẹ Ngu Đào thật sự quan tâm Ngu Đào, chỉ có điều là khá nội liễm trên việc bày tỏ, cũng không biết luôn luôn như vậy, hay là không biết làm sao dưới loại tình huống này.

Ngu Sổ và Mai Mãn Chi đứng tại chỗ, ánh mắt thiện ý đánh giá Địch Lâm Thâm bị Ngu Đào coi thành chỗ dựa vững chắc.

“Bạn học này là?” Ngu Sổ hỏi.

Thầy Khuất biết tính của Địch Lâm Thâm, cũng biết dù cho Địch Lâm Thâm không phải cố ý, suy cho cùng cũng là bóng của hấn làm Ngu Đào té xuống từ cầu thang, làm cha mẹ thì chắc chắn không thể không truy xét. Vì đề phòng học sinh mình và phụ huynh đánh nhau, thầy Khuất chủ động tiếp lời.

“Bạn này là Địch Lâm Thâm, cũng là học trò của tôi. Hôm nay là do bạn ấy lúc chơi bóng rổ không chú ý, không cẩn thận làm bóng đập trúng Ngu Đào, khiến cho Ngu Đào rơi xuống từ trên cầu thang.” Trong lúc nói chuyện, thầy Khuất đã che trước người Địch Lâm Thâm, tựa như sợ phụ huynh tức giận đánh học trò mình.

Thái độ bảo vệ này của thầy Khuất khiến Địch Lâm Thâm thấy hơi ngạc nhiên, cũng có phần cảm động. Dù loại giáo bá thêm học tra như hấn đây, đã không ít lần thêm phiền phức cho thầy.

Thầy Khuất tuổi không lớn, năm nay mới ba mươi, là một giáo viên toán học rất anh tuấn. Theo lý mà nói thì một người thầy tính cách không tệ, suy nghĩ cho bạn học, tư tưởng tiến bộ thì chắc hẳn rất dễ ở chung với Địch Lâm Thâm – một thằng trong đầu chỉ biết đánh lộn, ít nhất hiểu nhau đôi chút thì chắc không thành vấn đề. Nhưng thật ra Địch Lâm Thâm và thầy thật sự không có tiếp xúc gì, có mấy lần thầy Khuất muốn tìm Địch Lâm Thâm nói chuyện, nhưng đều bị Địch Lâm Thâm lừa bịp cho qua, thế nên ấn tượng mà Địch Lâm Thâm dành cho thầy Khuất cũng chỉ có đẹp trai, rộng rãi, còn lên lớp nói gì thì hoàn toàn không biết.

Mai Mãn Chi và Ngu Sổ cũng không nổi giận, ngược lại giọng điệu dịu dàng nói: “Thật ngại quá, chắc chắn là do Đào Đào không đứng vững rồi, làm con phải chạy tới bệnh viện theo nó, ngay cả tiết buổi chiều cũng bị lỡ.”

Thái độ này của Ngu Sở ngược lại khiến Dịch Lâm Thâm thấy hơi ngại, cũng thu lại tính tình, nói: “Là con không đúng, ném bóng dùng lực mạnh. Con sẽ trả đủ tiền thuốc men.”

“Không cần không cần đâu.” Mai Mãn Chi vội xua tay, “Dì thấy Đào Đào như vậy, chỉ thân thiết với mình con. Nó đến trường chú dì cũng không yên tâm, nhưng nếu làm lỡ chương trình học, cũng sẽ có ảnh hưởng với nó, vì thế nhờ con quan tâm nó nhiều hơn tí, đừng để nó vì mất trí nhớ mà không thể học tập sinh hoạt ở trường.”

Trong cái nhìn của Ngu Sở và Mai Mãn Chi, Ngu Đào nói sao cũng là con trai, vóc dáng cũng không thấp, sao cũng không bị một quả bóng đập xuống cầu thang được.

Giọng điệu vừa dịu dàng vừa tin tưởng của Mai Mãn Chi, khiến Dịch Lâm Thâm bỗng chốc không biết nên từ chối như thế nào. Hơn nữa tay Ngu Đào kéo áo hắt chặt hơn rất nhiều, làm hắt chột cảm thấy được tin vào hình như cũng là một chuyện vô cùng vui vẻ.

“Vâng, thưa chú, dì, hai người cứ yên tâm. Con nhất định sẽ chăm sóc tốt Ngu Đào.”

Nói xong lời này, Dịch Lâm Thâm liền muốn cho mình một cái tát. Đúng là một tí khen ngợi cũng không chịu được, còn ngu ngu ôm phiền phức lớn lên người. Quên lúc đó Ngu Đào đánh mày tàn nhẫn bao nhiêu rồi hả? Quên Ngu Đào chuyên gia chỗ nào đau là đánh chỗ đó rồi hả?

Nhớ tới lúc đánh nhau với Ngu Đào, Dịch Lâm Thâm liền muốn chửi Ngu Đào, hắt đánh người đều đánh lên thân, người ngoài không nhìn ra. Nhưng Ngu Đào thì toàn đánh lên mặt, lộ tay thì đánh tay, lộ chân thì đá chân, đánh xong còn chửi hắt tâm cơ hiểm, đúng là bực mình!

“Mình đến chỗ bác sĩ hỏi tình hình trước đi.” Ngu Sở nói xong, liền dẫn vợ đi ra ngoài.

Thầy Khuất do dự vài giây, cũng ra ngoài theo.

“Được rồi, không còn ai nữa, nhanh lên giường nằm đi.” Dịch Lâm Thâm nói với Ngu Đào.

Ngu Đào về lại giường lần nữa, đắp chăn ngơ ngác nhìn trần nhà, “Cậu nói... nếu cả đời tôi cũng không nhớ nổi thì làm sao bây giờ?”

“Thế thì khỏi nhớ, có gì ghê gớm đâu chứ?” Nếu là bóng ma tâm lý, không nhớ thì chẳng phải tốt hơn? Nghĩ vậy, hình như hắt đã làm chuyện tốt rồi.

Ngu Đào có phần buồn rầu, “Không chừng sẽ quên mất chuyện quan trọng nào đấy.”

“Nếu có thể quên, thì đó chắc chắn không phải chuyện quan trọng.” Dịch Lâm Thâm có cảm giác giờ khắc này, mình tựa như một nhà triết học, trộm gà mà có chiều sâu.

“Hình như cũng đúng.”

“Lúc trước tính cách của cậu là như vậy à?” Địch Lâm Thâm hỏi. Con người thay đổi tính cách dưới tình huống mất trí nhớ, vậy thì chắc cậu ta vốn là tính cách này, mà cái sự quái gở, bạo lực kia, hẳn là sau này thay đổi, Địch Lâm Thâm đoán sự biến hóa này có thể liên quan đến bóng ma tâm lý đó.

“Cái gì?” Ngu Đào không hiểu cho lắm.

“Không có gì.” Địch Lâm Thâm cảm thấy câu hỏi này hơi dư thừa, Ngu Đào chắc chắn đã không còn nhớ rõ đáng về không hợp đàn lúc trước nữa.

Lúc thầy Khuất quay về, vẻ mặt hơi khó coi, ánh mắt nhìn Ngu Đào cũng có chút đau lòng.

Địch Lâm Thâm không biết là chuyện gì, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Về mặt Ngu Sở thật ra vẫn rất bình thường, ngồi ở cạnh giường nhẹ giọng nói chuyện với Ngu Đào.

Ngu Đào vẫn không muốn đến gần Ngu Sở, nhưng Ngu Sở hỏi cậu, cậu sẽ đáp.

Mai Mãn Chi thì vẫn chưa về, không biết là đi đâu.

“Nếu bác sĩ đã nói Đào Đào không sao, nó lại không bằng lòng theo chúng tôi về nhà, vậy cứ để nó về trường đi. Làm phiền thầy Khuất và bạn Địch rồi.”

Thầy Khuất mỉm cười nói: “Không phiền, ngài cứ yên tâm.”

Không bao lâu sau, Mai Mãn Chi đã trở lại, Địch Lâm Thâm thấy đôi mắt cô đỏ đỏ, hiển nhiên là đã khóc, có lẽ là đau lòng cho Ngu Đào.

Làm xong thủ tục, thầy Khuất dẫn Địch Lâm Thâm và Ngu Đào quay về trường học.

Trường Bác Minh chia thành bộ tiểu học, bộ THCS và bộ THPT, là trường tư, nhưng tỉ suất lên lớp và trình độ dạy học vô cùng cao, thuộc về một trong những trường trọng điểm của thành phố, cũng là ngôi trường mà rất nhiều trẻ em hướng tới.

Vì là trường tư, nên ngoại trừ thi trúng tuyển bình thường, thì hội học sinh cấp 2 của trường cũng sẽ có ưu đãi trúng tuyển cấp 3 nhất định, mỗi năm sẽ có một trăm vị trí cho học sinh có thành tích thi cấp 3 không quá lý tưởng, chẳng qua học phí sẽ rất cao.

Ngu Đào vốn thi trường Số Sáu của thành phố, cũng là trường trọng điểm. Vì thành tích thi lên cấp 3 hơn người, nên được giáo viên Bác Minh đào qua, cho điều kiện rất có đãi ngộ — miễn tiền học phí, tiền ở ký túc xá, tiền phụ thu, học bổng toàn phần, mỗi tháng được trợ cấp năm trăm đồng cho việc sinh hoạt.

Năm trăm đồng này cũng đủ để Ngu Đào ăn cơm ở căn tin trường, dù sao căn tin trường thuộc về thu phí tượng trưng.

Mà Dịch Lâm Thâm có thể vào THPT Bác Minh, thì hoàn toàn là nhờ hần học tiểu học và THCS ở Bác Minh, gia đình lại tốn nhiều tiền học phí, để hần lần vào trong chính sách ưu đãi của Bác Minh, lúc này mới có thể học tiếp ở đây. Nhưng Bác Minh cũng không có đại học, vì thế việc vào đại học với học tra Dịch Lâm Thâm mà nói, thì có chút khó khăn.

Bộ THPT ở Bác Minh áp dụng chế độ ký túc xá, học sinh không có tình huống đặc biệt, thì phải trọ hết ở trường. Đây cũng là vì tiết kiệm thời gian học của học sinh, có thể có thêm nhiều thời gian dùng để học tập hơn. Trường mà có chuyện gì thì sẽ thông báo, cũng khá tiện.

“Em chung phòng ngủ với Trâu Hưng đúng không?” Thầy Khuất hỏi Dịch Lâm Thâm.

“Dạ.”

“Bảo Trâu Hưng đổi phòng với Ngu Đào, để Ngu Đào ở với em. Đúng lúc thừa dịp cuối tuần đổi xong hết, cũng không ảnh hưởng việc học.”

Phòng ngủ ở Bác Minh lúc nào cũng đổi được, một phòng ngủ hai người ở, cũng rất yên tĩnh.

Dịch Lâm Thâm cảm thấy nếu Trâu Hưng biết không chung phòng với hần, có lẽ bọt nước mũi cũng có thể cười được.

Mới khai giảng, giờ học còn chưa quá gấp, cũng không có thầy cô chiếm tiết tự học. Thầy Khuất gọi Trâu Hưng lên, bảo cậu ta buổi tối đổi phòng ngủ.

Quả nhiên như Dịch Lâm Thâm đoán trước, sau khi tan học, Trâu Hưng chẳng thèm ăn cơm, trực tiếp chạy về phòng ngủ bắt đầu dọn đồ, cũng đội ơn đội nghĩa Ngu Đào, cứ như Ngu Đào thật sự cứu cậu ta từ trong nước lửa vậy.

Ngu Đào phải nghỉ ngơi, vì thế chuyện dọn đồ đều do Dịch Lâm Thâm làm.

Dịch Lâm Thâm thầm nghĩ: Mình đây chưa từng tốt bụng như vậy với ai, Ngu Đào, cậu nợ anh, sau này phải trả cho anh!

Chờ Dịch Lâm Thâm dọn hết đồ qua đây, Ngu Đào đã không tìm không phôi nằm trên giường Dịch Lâm

Thâm ngủ rồi.

Địch Lâm Thâm: “...”

Địch Lâm Thâm không hề có suy nghĩ thương hương tiếc ngọc, huống chi Ngu Đào còn là con trai, vì thế liền đi qua đẩy Ngu Đào một trận, “Dậy, tự đi trải giường đi.”

“A...” Ngu Đào dụi mắt ngồi dậy, tỉnh giấc một lát, mới chậm rãi xuống giường, đi xếp giường mình.

Ngu Đào tuy quên đi vài chuyện, nhưng năng lực tự gánh vác vẫn có, chỉ là động tác có hơi chậm.

Địch Lâm Thâm làm phẳng giường mình như bị bệnh cưỡng ép, quay đầu nhìn thấy động tác chậm rì của Ngu Đào, nhúm mày nói: “Sao lại ngốc vậy chứ, trải có cái giường mà cũng chậm như vậy.”

Dứt lời, đi qua kéo Ngu Đào ra, bắt đầu trải giường cho cậu.

Hai chiếc giường đơn của phòng ngủ được đặt dựa vào hai bên tường, cuối giường thì có một tủ quần áo, bàn học đặt song song ở chính giữa, bên trên chia nhau để hai chiếc đèn bàn. Chăng qua bàn của hai người rất dễ nhận biết, cái có sách và cái sạch sẽ như chưa từng có ai dùng qua. Cái trước chắc chắn là của Ngu Đào, cái sau là của học tra Địch Lâm Thâm.

Trong phòng có toilet riêng, kèm một căn phòng tắm nhỏ, ở cạnh cửa phòng có một chiếc bàn nhỏ, bên trên để mấy thứ như bình nước nóng linh tinh, cạnh tủ quần áo của Địch Lâm Thâm còn có một máy nước uống, thùng nước chắc vừa mới đổi, còn rất đầy.

Máy nước uống này không phải phòng nào cũng có, là cần dùng tiền mua. Gia đình giàu chút, hai người chung phòng thì mỗi người bỏ ra một nửa mua một máy ở trường. Nước thì không thể nào đến trạm đổi nước đăng ký rồi, sẽ có người đặc biệt đưa nước tới đổi, không cần học sinh đi vác, tiền nước đương nhiên là trả khác. Mà điều kiện bình thường hoặc thấy không cần, trường học cũng có cung cấp nước nóng, có thể cầm bình nước nóng đi rót, cũng không ảnh hưởng điều gì.

Ngu Đào hơi khát, xách ấm nước chuẩn bị ra ngoài.

“Đi đâu?” Địch Lâm Thâm trải giường xong, liền thấy Ngu Đào muốn đi ra ngoài.

“Hứng nước.”

Địch Lâm Thâm nhướn lông mày, “Không phải có máy nước uống rồi à?”

Cái dáng vẻ ngốc nghếch của Ngu Đào bây giờ, Địch Lâm Thâm cảm thấy cậu hứng nước thôi cũng có thể

làm mình bỗng được.

“Máy nước uống này là cậu và Trâu Hưng mua à?” Nếu là như thế, giờ Trâu Hưng dọn đi rồi, cậu muốn dùng thì sao cũng nên đưa tiền cho Trâu Hưng mới phải.

“Không phải, tự tôi mua.” Dịch Lâm Thâm không cười, thấy Ngu Đào cứ lằng nhằng có hơi phiền.

“Vậy tôi đưa tiền cho cậu, sau này mình dùng chung.”

“Nói nhảm nhiều vậy làm gì? Một miếng nước cũng không cung cấp nổi cho cậu hả?” Dịch Lâm Thâm đứng lên, tìm được ly nước trên bàn mà Ngu Đào còn chưa kịp dọn, rót một ly cho cậu.

“Cảm ơn.” Ngu Đào nhận nước, chậm rãi uống.

Dịch Lâm Thâm liếc cậu hai cái, “Lát nữa mời tôi ăn cơm, bù tiền nước của cậu.”

Ngu Đào gật đầu, không có chút dị nghị.

Dịch Lâm Thâm thấy cậu nghiêm túc uống, tựa như nước này rất ngọt, bỗng cũng muốn thử.

Vì thế tự mình rót một ly, thử một miếng —— uống cũng đâu có gì ngon đâu! Cũng chỉ có thế!

Chẳng lẽ ly rót cho Ngu Đào vừa nãy uống ngon hơn?

Nghĩ, Dịch Lâm Thâm liền thò tay ra cướp ly của Ngu Đào, không hề chê bai mà uống một miếng —— ừm, hình như uống ngon hơn chút!

3. Chương 3

Ngu Đào nhìn ly nước bị cướp của mình, mắt tròng vừa lớn vừa tròn, ngay cả ngoạ tầm (*) đáng yêu cũng bị cậu tròng nhỏ hơn chút, cậu không biết là nên cướp về để bảo vệ chủ quyền của mình với ly nước, hay là nên khiêm nhường người cho cậu nước uống một chút nữa. Nhưng cậu thật sự có hơi ghét bỏ đó!

(*): Mày ngoạ tầm giống như con tầm bám trên mắt, lớn hơi xéch, lông mày mọc gọn mướt, thấy thịt dưới lông mày đùn lên như con tầm. Nguồn: Internet.

Uống hết mấy miếng, Dịch Lâm Thâm mới nhìn thấy ánh mắt xoắn xuýt của Ngu Đào, làm bộ ho khan

chút, ngăn chặn sự xấu hổ, giả vờ không có gì nói: “Cái đó... ly của tôi chưa có rửa.”

Thật ra nói thì cũng lạ, bình thường hẳn tuyệt đối sẽ không dùng ly của người khác để uống nước, dù có là bạn thân và người nhà của mình. Nhưng dùng ly của Ngu Đào lại tự nhiên như vậy, không hề có áp lực, rốt cuộc là độc của mình, hay là Ngu Đào có độc?

Ừm, chắc chắn là Ngu Đào!

Địch Lâm Thâm trả ly lại cho Ngu Đào, Ngu Đào xoay người đi toilet —— rửa ly.

Địch Lâm Thâm: “...”

Ông cũng không chê cậu, cậu thế mà dám chê ông?! Cho cậu mặt mũi hả?!

Ngu Đào cầm ly sạch dính vệt nước về, đưa cho Địch Lâm Thâm.

Địch Lâm Thâm khó hiểu.

Ngu Đào nói giọng mềm mại: “Tôi còn chưa uống đủ.”

Nghĩa là: Cậu rót cho tôi tí đi.

Địch Lâm Thâm cả giận nói: “Cậu không mọc tay hả?” Rót bể đầu nên tay cũng không dùng được à?

Nhưng khó chịu thì khó chịu, Địch Lâm Thâm vẫn kéo ly, rót một ly cho Ngu Đào.

Ngu Đào ngược lại không nói gì, nhận ly uống hết non nửa ly.

Địch Lâm Thâm nhìn thoáng qua thời gian, “Đã tới giờ này rồi, nhanh đi ăn cơm đi.”

Muộn nữa, căn tin sẽ đóng cửa.

“Được.” Ngu Đào cũng hơi đói bụng.

Hai người liền cầm thẻ cơm và chìa khóa ra cửa.

Căn tin THPT Bắc Minh thu phí rất có lương tâm, món mặn hai đồng, món chay một đồng, món chính 5

hào tha hồ ăn, không đủ thì có thể gọi thêm, bánh mì, bánh bao 5 hào một cái, trái cây một đồng một hộp, canh thì miễn phí. Mặc dù không quá phong phú, nhưng hương vị vẫn không tệ, ít nhất đám học sinh chưa từng than phiền mùi vị dở.

Bác Minh phúc hậu như vậy, một mặt là do học phí khả quan và tiền ở KTX đủ để đền bù chi tiêu cho căn tin, về mặt khác, là do cục Giáo Dục rất gần Bác Minh, lãnh đạo đi bộ nhiều nhất mười phút là có thể tới, hiệu trưởng cũng không muốn rước phiền thoái nếu lỡ như bị kiểm tra, vì thế bỏ không ít công sức trên ầm thực của học sinh.

Lúc hai người đến, căn tin chỉ còn lại có trứng xào cà chua và khoai sợi xào ớt.

Mỗi món hai phần, món chính là cơm, lại cầm hai phần canh đậu hủ hải sản, hai người ngồi ở trong góc bắt đầu ăn cơm.

Ôm nguyên tắc không cho học sinh ăn cơm lạnh, mọi thứ đều được dùng lò viba hâm nóng, còn tỏa hơi nóng, kích thích sự thèm ăn của họ.

Giờ này, người ở căn tin đã ít, chỉ còn mấy người chưa muốn về làm bài tập, tụ lại với nhau, uống nước uống nói chuyện phiếm. Còn lại là giáo viên mới làm việc xong, giống như họ chỉ có thể ăn hai món đó.

Tiền cơm đương nhiên là Ngu Đào trả, nhìn số dư còn tới bốn con số trên thẻ của Ngu Đào, Dịch Lâm Thâm đúng là muốn tàn nhẫn làm thịt cậu một trận, nhưng căn tin không cho sức, hai người gộp chung chỉ tốn có năm đồng tiền... nhớ hẳn ăn lúc nào thì tốn chút tiền vậy chứ?

Ngu Đào ăn rất nghiêm túc, cứ như đang ăn sơn hào hải vị. Dịch Lâm Thâm không biết Ngu Đào luôn là như vậy, hay sau khi mất trí nhớ mới như vậy, nhưng nhìn Ngu Đào ăn cơm, cũng rất gợi sự thèm ăn của hắn.

“Anh Thâm, giờ mới ăn cơm à? Sớm biết thế em đã đem chút về cho anh rồi.” Hương Tân Kiệt đi tới.

“Ừ, cậu đây là ăn hay không ăn?” Dịch Lâm Thâm cũng không muốn giải thích nhiều, nếu để Hương Tân Kiệt biết mình toàn bộ hành trình đều tự mình dọn phòng cho Ngu Đào, mặt mũi hắn sẽ để ở đâu đây?

Phải biết, trong từ điển của giáo bá, là không có vụ “Giúp người làm niềm vui”.

“Ăn, chơi bóng rổ với lớp A2 một lát, chuẩn bị mua bánh mì rồi về.” Hương Tân Kiệt vui vẻ nói.

Đừng nhìn thái độ Hương Tân Kiệt dành cho Dịch Lâm Thâm khá tốt, đó là vì họ đã làm bạn cùng lớp bắt đầu từ năm tiểu học, hoàn cảnh gia đình thì không khác lắm, còn đều là học tra, quan hệ luôn rất tốt. Nếu không có Dịch Lâm Thâm, vậy vị trí giáo bá hắn là của Hương Tân Kiệt.

Hướng Tân Kiệt tính cách cởi mở, nhưng cũng lỗ mãng, lửa giận mà lên, dù cho có ở cửa cục Giáo Dục cậu ta cũng dám đánh nhau. Địch Lâm Thâm so sánh với cậu ta, thì thông minh hơn tí, đánh nhau đều hện ở góc xó, đánh xong còn tiện thoát khỏi trách mắng.

Hướng Tân Kiệt thoáng nhìn Ngu Đào, hơi khó hiểu nhỏ giọng hỏi: “Sao anh ở cùng với Ngu Đào vậy?”

Ấn tượng mà cậu ta đối với Ngu Đào không thể nói là tốt, nhưng cũng không kém đến mức gặp nhau là đánh nhau. Nói thật, hắn cũng là người từng bị khí thế của Ngu Đào lúc đánh nhau với Địch Lâm Thâm làm cho khiếp sợ, không có chuyện gì thì cũng không muốn chọc Ngu Đào.

Địch Lâm Thâm bối cơm, úp mở nói: “Giữa trưa không phải một bóng đập cậu ta vào bệnh viện à?”

Hướng Tân Kiệt cho rằng Địch Lâm Thâm xuất phát từ suy nghĩ bồi thường, chuyện lớn hóa nhỏ, liền hiểu rõ gật đầu.

Ngu Đào không quen biết Hướng Tân Kiệt, cũng không muốn nói chuyện với cậu ta, cho nên luôn ăn đồ của mình, đầu cũng không thèm nâng.

Hướng Tân Kiệt biết tên Ngu Đào này luôn quái gở, cũng không thấy có gì không đúng, “Em về trước, anh cứ từ từ ăn. Chờ em chép bài xong rồi đem qua cho anh.”

“Rồi.” Địch Lâm Thâm khoát khoát tay, có phần ước gì cậu ta đi nhanh nhanh.

Thấy Ngu Đào vẫn luôn không nói chuyện, Địch Lâm Thâm nghĩ, có lẽ là vì không nhớ rõ, liền nói: “Cậu ta là Hướng Tân Kiệt, cũng ở lớp mình.”

“À.” Ngu Đào gật gật đầu, “Quan hệ của cậu với cậu ta tốt lắm à?”

“Đương nhiên, lớp 1 tiểu học đã chơi chung với nhau.” Lúc đó họ còn chưa hay đánh lộn, nghĩ đến cũng là thời gian như trôi đi.

Ngu Đào im lặng một lát, nói: “Cậu đừng để cậu ta gọi cậu là anh nữa.”

“Vì sao?” Hắn cùng tuổi với Hướng Tân Kiệt, nhưng theo sinh nhật thì lớn hơn Hướng Tân Kiệt tí, tiếng “anh” này hắn cũng nhận được.

Ngu Đào ngáp ngừng hồi lâu, “Tôi gọi cậu anh, cậu đừng để cậu ta gọi. Tôi không muốn làm anh em với cậu ta đâu.”

Địch Lâm Thâm sắc mặt ngưng trọng trong hòng —— đây là tình huống gì? Ngu Đào muốn từ ác ma biến

thành thiên sứ thiệt hả? Ban đầu hấn còn tưởng Ngu Đào gọi hấn là anh lúc ở bệnh viện, chỉ để hù dọa cha mẹ.

Chẳng qua giọng điệu và thanh âm của Ngu Đào bây giờ, gọi hấn một tiếng anh, còn thoải mái hơn cái giọng tháo hấn của Hương Tân Kiệt nhiều.

Địch Lâm Thâm ho khan một trận, nhìn vẻ mặt “Cậu không đồng ý tôi sẽ đổi” của Ngu Đào, thỏa hiệp nói: “Được rồi, lát nữa tôi nói với Tân Kiệt.”

Ngu Đào hài lòng, tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Ở tuổi này của họ, là đang vào lúc ăn nhiều, đói nhanh.

Địch Lâm Thâm rất có kinh nghiệm, vì thế trước khi về, mua chút bánh mì và sữa bò ở siêu thị mà căn tin kinh doanh, chuẩn bị làm đồ ăn khuya.

Bây giờ thầy cô còn chưa đến mức chiếm tiết, nhưng giao bài tập thì một chút cũng không ít, cứ như sợ họ có thời gian rảnh ra ngoài chơi.

Về phòng ngủ, Địch Lâm Thâm đi tắm. Ngu Đào thu dọn đồ của mình, nhìn thấy bài tập trên vở nhỏ ghi chép.

Địch Lâm Thâm đang tắm, trong bụng cảm thán nước ấm ở trường không tệ thật, chỉ là phòng tắm hơi nhỏ, không mở cửa sổ thả hơi nước ra được, thời gian lâu dài sẽ có mùi mốc.

Cuối tuần này hấn không có việc, cũng không chuẩn bị về nhà, đang lo nên giết thời gian như thế nào. Bỗng nhiên nhớ tới bài tập làm người đau đầu, cảm xúc cuối tuần vui vẻ cũng giảm đi một nửa. Nhưng nghĩ lại, Ngu Đào mất trí nhớ, có thể từ học bá biến thành học tra không nhỉ? Nếu thế, sau này Ngu Đào sẽ không còn mặt mũi mà dùng ánh mắt khinh thường nhìn hấn nữa!

Lau tóc đi ra, Địch Lâm Thâm thấy Ngu Đào ngồi trên ghế, trên bàn đặt bài thi giáo viên phát, một tay chống cằm, một tay cầm bút, một cái một cái gõ mặt bàn.

Địch Lâm Thâm nhướn mày, có chút vui vẻ khi người gặp họa nói: “Không biết làm thì thôi, dù sao cậu mất trí nhớ, thầy cô cũng sẽ không nói gì cậu đâu. Chờ Tân Kiệt chép xong đem qua cậu đi chép lại lần nữa là được.”

Đi học không nghe giảng giáo viên cũng sẽ không truy cứu, dù sao ở tuổi này của họ, có rất nhiều người biết tự giác, chỉ cần không ảnh hưởng người khác là được. Nhưng bài tập thì vẫn phải làm, nếu không hoàn thành bài tập tới năm lần, thì sẽ bị cảnh cáo, thêm một lần nữa liền bị xử phạt. Hơn nữa trường học cũng sẽ không định kỳ đi kiểm tra tình huống bài tập của học sinh, làm sai thì không sao, không làm thì cứ chờ bị hiệu trưởng gọi đi tâm sự mời phụ huynh đi.

“Tôi biết làm mà.” Ngu Đào quay đầu nhìn về phía hắn.

“Không phải cậu mất trí nhớ à?”

“Tôi chỉ là không nhớ rõ người, kiến thức học thì vẫn còn nhớ rõ.”

“...” Địch Lâm Thâm hừ một tiếng ở trong lòng, mất trí nhớ còn mất có trình độ như này, cũng chẳng có ai.

Nhưng trong lòng Địch Lâm Thâm vẫn nghĩ, có lẽ chỉ là Ngu Đào cảm thấy mình biết, thật ra làm bài đều sai hết? Vậy thì càng mắc cười hơn.

Ôm thái độ kiểm chuyện cười, Địch Lâm Thâm đi qua.

Ngu Đào đã làm xong một bài thi tiếng Anh, trước tiên không nói có làm đúng hay không, ngay cả chữ viết cũng ngay thẳng, hiển nhiên là tính trước mới đáp. Khởi cần dò đáp án, Địch Lâm Thâm đã có cảm giác Ngu Đào thật sự không quên tri thức từng học —— không hổ là một sách!

“Cậu làm xong cho tôi mượn chép đi.” Địch Lâm Thâm nói.

“Sao không tự mình làm? Một ngày cuối tuần là có thể làm xong.” Ngu Đào làm mặt vô tội, hiển nhiên không nhớ rõ thành tích học tập của Địch Lâm Thâm.

Địch Lâm Thâm nắm ngón tay, “Sao nói nhiều vậy, anh chép bài của cậu không phải là nên ư?”

“A...” Ngu Đào cũng không phản bác nữa, tiếp tục nghiêm túc làm bài thi.

Địch Lâm Thâm lục một cây bút, cầm bài tiếng Anh của Ngu Đào bắt đầu chép trước, hoàn toàn không thấy xấu hổ. Bây giờ hắn bắt nạt Ngu Đào, chờ Ngu Đào khôi phục ký ức, chỉ sợ một cuộc chiến quyết tử là không thể tránh. Dù sao cũng phải đánh, vậy cứ bắt nạt tiếp đi.

Đương nhiên, chép thì chép, hắn cũng không ngốc, biết phải chọn sai vài bài, mới không làm thầy cô nghi ngờ.

Chép một nửa, Địch Lâm Thâm ngẩng đầu liếc nhìn Ngu Đào còn đang nghiêm túc suy nghĩ giải đề, “Đi tắm đi, tắm xong rồi làm.”

Ngu Đào nhìn thoáng qua thời gian, đã sắp 8 giờ rưỡi. Trường không có thời gian tắt đèn, tắm xong ra làm cũng được.

Đẩy bài thi ra, Ngu Đào chuẩn bị đi lấy áo ngủ, lơ đãng liếc nhìn Địch Lâm Thâm đang chép bài thi.

“A?”

“Cái gì?” Địch Lâm Thâm ngẩng đầu nhìn cậu, thẳng ngực này sẽ không hỏi hấn vì sao chép bài cũng chép sai chứ?

Ngu Đào cười cười, nói: “Chữ viết của cậu đẹp thật đó.”

Địch Lâm Thâm sững sốt chút, hồi năm cấp 2, có rất nhiều thầy cô khen chữ viết hấn đẹp. Nhưng bắt đầu từ đầu tháng ba, thầy cô bắt đầu coi trọng thành tích hơn, chữ viết chỉ cần ngay ngắn là được. Vì thế lời này của Ngu Đào khiến hấn có loại cảm giác quen thuộc đã lâu, lại thêm một ít cô đơn. Hình như cũng thân thiện với Ngu Đào nhiều thêm ít.

“Mau đi tắm đi.”

“Ừm, lát nữa tôi ăn bánh mì mua về, có hơi đói.” Ngu Đào đúng thật là không có ấn tượng với việc mua đồ ăn khuya, cũng may Địch Lâm Thâm nhắc cậu, nếu không cậu có thể phải đói bụng.

“Được.”

Không bao lâu sau, phòng tắm vang lên tiếng nước.

Địch Lâm Thâm để bút xuống, đứng dậy cầm bình nước nóng ra cửa.

Sữa bò mua về, bình thường hấn chỉ cầm ống hút trực tiếp uống là được. Nhưng hôm nay Ngu Đào bị đụng đầu, vẫn đừng nên uống lạnh, dùng nước nóng làm ấm chút thì tốt hơn.

4. Chương 4

Địch Lâm Thâm chép bài thi xong, Ngu Đào cũng tắm xong ra.

Áo ngủ caro trắng xanh kiểu dáng hơi cũ, có lẽ đã mặc mấy năm. Chẳng qua Địch Lâm Thâm cảm thấy phong cách “cứng nhắc” này không hợp với Ngu Đào, loại gấu con khắp người thì còn được.

Ngu Đào tắm đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ngồi trên ghế lau tóc.

“Cái đó, có làm nóng chút sữa cho cậu, lát nữa uống đi.” Dịch Lâm Thâm làm dáng không thèm để ý, chỉ tiện tay làm nóng cái thôi.

“Ừm, cảm ơn.” Ngu Đào cười híp mắt nói.

“Hôm nay ngủ sớm chút đi, dù sao cũng bị đụng đầu, nghỉ ngơi cho khỏe.” Sau khi trở về, Ngu Đào cũng không nói đau đầu nữa, nhìn như không có vấn đề.

“Ừm, chờ làm thêm một bài ngữ văn nữa rồi ngủ.” Mới tắm xong, cậu vẫn rất có tinh thần.

Dịch Lâm Thâm cũng kệ cậu, dù sao cơ thể là của chính cậu, khó chịu tự nhiên là nghỉ ngơi.

Ăn bánh mì và sữa xong, Dịch Lâm Thâm lên giường, lấy di động ra bắt đầu chơi game.

Trường cũng không cấm học sinh mang theo di động, học sinh ở lại trường, phụ huynh ít nhiều gì cũng sẽ nhớ nhưng, học sinh mang theo di động cũng tiện liên lạc với phụ huynh. Còn nữa, học sinh nếu có chuyện gì, cũng có thể tìm phụ huynh trước, nhà trường và phụ huynh đều có thể yên tâm hơn chút.

“Không viết nữa à?” Ngu Đào hút sữa hỏi.

Giờ chưa tới 9 giờ, hoàn toàn có thể viết tới 10 giờ rưỡi rồi ngủ.

“Không viết.” Dù sao vẫn còn một ngày cuối tuần, luôn có thể chép xong.

Ngu Đào nhìn hắn, “Cậu đang làm gì?”

“Chơi game.” Dịch Lâm Thâm không tập trung trả lời.

“Game gì?”

“Nông Được (*).”

(*): Tên đầy đủ là (Vương giả nông được). Là tên gọi thay cho mobile game tên (Vương giả vinh quang), vì chữ (nông được) và (vinh quang) đồng âm, chủ yếu nhất là: gây nghiện người chơi nên thường được gọi chơi như vậy. Nguồn: Baidu. P/s: game này coi như là Liên quân mobile của Trung Quốc.

Ánh mắt Ngu Đào sáng lên, “Dẫn tôi chơi chung đi!”

Địch Lâm Thâm ngẩng đầu nhìn cậu, “Cậu cũng chơi?”

Trong ý thức của hắn, học sinh giỏi như Ngu Đào chắc chẳng biết game là thứ gì.

Ngu Đào xấu hổ cười, “Thỉnh thoảng có chơi tí, chơi không giỏi lắm.”

Mới mẻ như thế, Địch Lâm Thâm cười nói: “Được, đăng nhập đi.”

Trường học có mạng vô tuyến, nhưng người dùng quá nhiều, chơi game chắc chắn không được. Địch Lâm Thâm là người có 3G, tự nhiên không sợ vụ này.

Nhưng nói tới 3G.....

“Điện thoại cậu đủ 3G không đó? Đừng có mà đánh xong cậu lại nợ phí.” Loại người không hay chơi điện thoại như Ngu Đào, chắc sẽ không mua quá nhiều 3G.

“Đủ rồi, tôi mua combo 3G.” Ngu Đào tin tưởng mở máy, mở game lên.

“Không thấy phí à? Bình thường xem phim?” Theo lý mà nói không chơi game, không xem phim, một tháng thì cũng không dùng được bao nhiêu.

Ngu Đào lắc đầu, “Đọc tư liệu học, với vài chương trình học trên mạng.”

“...” Địch Lâm Thâm bỗng cạn lời, có cảm giác không phải người cùng một thế giới.

Thêm bạn nhau, Địch Lâm Thâm rất sợ hấn hổ, đi thung lũng vương giả trước.

Lúc chọn anh hùng, Địch Lâm Thâm xem như nhìn ra Ngu Đào đúng thật chỉ “thỉnh thoảng” mới chơi. Anh hùng thật sự ít ỏi người ta nhanh tay chọn xong trước, suy nghĩ đội hình, Ngu Đào hình như chẳng có gì để chọn. May mà game có tặng vài thẻ trải nghiệm anh hùng, lúc này mới không đến mức quá hổ.

Thẳng đến lúc đánh, Địch Lâm Thâm mới hiểu “chơi không giỏi lắm” trong miệng Ngu Đào có nghĩa gì. Hàng này biết là chơi không giỏi, đúng là dẫn gà về nhà mà.

“Cậu đừng giết Jungle, đầu tiên là đánh Jungle trước.”

“Cấp của cậu chưa cao, đừng ngay trước mặt vậy!”

“Cậu là Support, đi chống Jungle đối diện một mình làm gì?”

“Về về, tôi đi ở trước, cậu hèn ở đằng sau cho tôi!”

“Cậu chạy mau đi, tôi đỡ, không sao. Hả? Không phải bảo cậu chạy rồi hả? Cậu về làm gì?”

...

Đánh xong một ván, Dịch Lâm Thâm cảm thấy mình cũng miệng khô lưỡi khô, đúng là trước giờ chưa từng mệt mỏi vậy qua.

Một Support da giòn cứ luôn xông lên trước thịt; trốn thì lại trốn trong đám người; đi đánh ba ba HP MP giùm thì kết quả một mình lấy hết; một mình khiêu chiến bạo chúa và chúa tể, không phải bị kẻ địch đuổi giết, thì là bị bạo chúa và chúa tể giết chết.....

Tóm lại, gà thật.

Nhưng Ngu Đào chơi rất vui vẻ, dù sao lúc cậu bị vây đuổi, Dịch Lâm Thâm sẽ đứng lúc nhảy ra chắn giùm cậu. Đổi trang bị nào thì Dịch Lâm Thâm cũng sẽ nói với cậu. Cậu có lính nhỏ thì đánh, không có thì tự chuyển động, đúng là rất nhẹ nhàng, mạnh hơn lúc cậu tự đánh hồi trước nhiều!

“Ván nữa đi!” Ngu Đào dang cao hăng hái.

Dịch Lâm Thâm liếc cậu, “Nhanh đi làm bài tập đi.”

“Ván nữa rồi làm.” Ngu Đào nói.

“Không được, cậu gà quá, dẫn cậu quá mệt mỏi.” Dịch Lâm Thâm thấy quanh co vô dụng, không bằng nói thẳng.

Ý cười của Ngu Đào cứng lại đôi chút, cúi đầu nói: “Xin lỗi, kéo chân sau cậu.....”

Dứt lời, đứng dậy đi đến chỗ bàn học, còn nhỏ giọng hít mũi.

Đây là khóc?

Dịch Lâm Thâm không quá chắc chắn, nhưng hứng thú của Ngu Đào nháy mắt giảm xuống bỗng làm hắn cũng mất hứng chơi tiếp.

“Ăn bánh mì xong rồi làm.” Dịch Lâm Thâm thấy đáng vẻ đáng thương của cậu, cũng không muốn làm bầu không khí quá xấu hổ.

“Ừm...” Ngu Đào lên tiếng, mang theo chút giọng mũi.

Dịch Lâm Thâm thở dài trong lòng, xem ra tủi thân khó chịu thật. Hình như từ sau khi Ngu Đào mất trí nhớ, trở nên dễ biểu hiện cảm xúc không vui ra ngoài hơn. Dịch Lâm Thâm cũng không thể nói là tốt hay không tốt, Ngu Đào lộ cảm xúc ra ngoài như vậy, sẽ khiến cậu có cảm giác nhỏ tuổi hơn bạn cùng lứa một tí. Ở độ tuổi này của họ tuy phản nghịch, nhưng cũng đã bắt đầu chậm rãi học che dấu cảm xúc rồi.

“Đánh thêm ván nữa vậy.” Dịch Lâm Thâm thỏa hiệp.

Sao hắn lại cảm thấy số lần hắn thỏa hiệp hôm nay còn nhiều hơn cả năm nay chứ?

Ngu Đào lắc đầu, gặm bánh mì bắt đầu làm bài thi.

Dịch Lâm Thâm xuống giường, đi qua rút bút của cậu ra, “Cậu cũng biết cái quá, không phải chỉ nói cậu gà thôi à? Ai mà không có lúc gà chứ?”

Ngu Đào vẫn không nói câu nào, khó lắm mới có người dẫn cậu chơi game, ban đầu cậu rất vui, nhưng ai mà biết đối phương ngại cậu gà, làm cậu chẳng còn chút hứng thú nào nữa, cũng có hơi tủi thân. Game thôi mà, lòng trắng thua nặng như vậy làm gì?

Nếu là người khác, Dịch Lâm Thâm đã mặc kệ từ lâu, thích làm gì thì làm. Nhưng nhìn cảm xúc Ngu Đào không cao, hắn cũng bực theo. Nhưng vẫn chịu đựng tính tình, nói: “Được rồi anh trai ơi, đừng dỗi nữa. Nhanh chơi hai ván rồi ngủ.”

“Ai là anh cậu?” Ngu Đào hừ một tiếng, rốt cuộc cũng cảm điện thoại lên lần nữa.

Ván này Ngu Đào vẫn không có gì tiến bộ, nhưng chơi chơi, Ngu Đào cũng quên đi chút chuyện không vui vừa này.

Vì đỡ Ngu Đào, Dịch Lâm Thâm chủ động yêu cầu đánh thêm ván nữa. Cuối cùng là đỡ tiểu tổ tông này vui vẻ.

Nhưng Dịch Lâm Thâm cảm thấy, chơi game với Ngu Đào, còn không bằng hắn tự đi làm bài thi, ít nhất không biết thì không biết, khỏi cần quan tâm. Chơi game này hắn vừa phải nhìn chừng để Ngu Đào treo (chết), để tránh cảm xúc không vui, cũng không thể cho người ta chửi cậu, dù sao đây cũng là người hắn dẫn theo chơi, hắn chửi thì được, người khác thì không được.

Hôm sau Dịch Lâm Thâm tỉnh dậy, đã hơn 9 giờ sáng.

Nhìn phòng ngủ một vòng, không thấy bóng Ngu Đào đâu, Dịch Lâm Thâm ngồi bật dậy.

“Ngu Đào?”

Không có ai đáp lại, hiển nhiên, Ngu Đào không ở đây.

Dịch Lâm Thâm nhăn mi, người đã không nhớ rõ, còn một mình chạy lung tung làm gì?

Cầm điện thoại, Dịch Lâm Thâm muốn gọi điện cho Ngu Đào, nhưng mở khóa rồi mới nhớ, mình không hề có số của Ngu Đào.

Trường lớn như vậy, bảo hắn đi đâu tìm người?

Suy nghĩ vài giây, Dịch Lâm Thâm mở group lớp ra.

Dịch Lâm Thâm: Ai có số của Ngu Đào?

Có mấy bạn học nhảy ra, đều tỏ ý không biết.

Trì Linh: Sáng nay tôi có gặp cậu ấy ở thư viện.

Trì Linh là lớp phó học tập của lớp, tuy thành tích không tốt bằng Ngu Đào, nhưng tính tình cởi mở, mặt mũi cũng xinh đẹp, bạn học trong lớp vẫn rất tin tưởng và nghe theo cô.

Dịch Lâm Thâm nhảy xuống giường, lúc đang chuẩn bị kéo bộ quần áo ra ngoài tìm người, Ngu Đào đã về.

“Dậy rồi?” Ngu Đào mỉm cười nói: “Tôi mua bữa sáng, còn nóng đó.”

Ngu Đào hiển nhiên không phát hiện Dịch Lâm Thâm muốn ra cửa tìm cậu.

Dịch Lâm Thâm đóng âm tủ quần áo, “Cậu chạy đi đâu? Sáng sớm không thấy người, cũng không để lại câu nào, đi lạc thì sao bây giờ?”

Ngu Đào cảm thấy mình lớn đến thế rồi, đi lạc là không thể nào. Đồng thời cũng biết, Dịch Lâm Thâm đang quan tâm cậu.

“Đi thư viện trả sách, tùy ý tự học một lát. Sau này tôi sẽ nhớ để lại giấy.” Ngu Đào đặt bữa sáng và sách vở lên bàn.

Đồng hồ sinh học làm cậu đúng giờ tỉnh dậy vào 5 giờ rưỡi sáng, sau đó cậu liền đi phòng tự học học như bình thường.

Địch Lâm Thâm thở phào nhẹ nhõm, vào toilet rửa mặt. Nhưng cửa mới đóng lại, đã mở ra.

Địch Lâm Thâm lấy điện thoại Ngu Đào, sau khi bảo cậu mở khóa, trao đổi số gìùm hai người, cũng thêm WeChat nhau.

“Sau này ra ngoài hay gì, cũng phải nói cho tôi một tiếng.” Địch Lâm Thâm nói xong, liền về toilet.

Thật ra hắn cũng không thể nói vì sao mình lại quan tâm Ngu Đào, có lẽ vì cha mẹ Ngu Đào tin tưởng hắn, có lẽ vì Ngu Đào bây giờ khiến hắn cảm thấy không còn tính công kích... Dù sao bây giờ cảm giác hắn dành cho Ngu Đào cũng không tệ lắm, trước khi Ngu Đào khôi phục ký ức, hắn có thể coi Ngu Đào thành bạn.

Bữa sáng là bánh bao kèm cháo.

Địch Lâm Thâm vừa ăn vừa hỏi: “Cậu đi tự học làm bài tập hả?”

“Ừm, còn học thuộc từ vựng một lát.” Thời gian sáng sớm rất tốt với Ngu Đào, đầu óc cậu tỉnh táo, hiệu suất cũng cao, “Sau này cậu cũng dậy sớm, mình đi chung đi?”

“Không đi.” Địch Lâm Thâm quyết từ chối, “Tôi đâu phải gà, dậy sớm như vậy làm gì?”

Ngu Đào dùng mắt trừng hắn.

Địch Lâm Thâm khoát khoát tay, “Rồi, cậu cũng không phải, được chưa?”

Ăn xong một cái bánh bao, Ngu Đào nói: “Sáng sớm có lợi cho việc học, cậu có thể đi thử với tôi mấy ngày, đảm bảo cậu sẽ thích dậy sớm.”

Địch Lâm Thâm giả bộ không nghe thấy.

“Sáng sớm phòng tự học không có mấy ai, cậu chắc chắn có thể đọc sách vào.” Ngu Đào tiếp tục kể lợi ích. Phòng tự học ở thư viện rất lớn, hoàn cảnh cũng tốt nữa, bình thường rất nhiều người, nhưng sáng sớm thì không có bao nhiêu người.

“Tôi không thích học, thành tích học cũng kém, vẫn đừng chậm trễ tôi ngủ.” Địch Lâm Thâm cảm thấy mình nên tỏ rõ lập trường thì tốt hơn.

Ngu Đào suy nghĩ, nói: “Dù không học, thì ngủ sớm dậy sớm cũng tốt cho cơ thể. Cậu có thể đi chạy bộ mà, sau đó mình đi ăn sáng chung.”

Phòng tự học ở thư viện mở từ 5 giờ sáng đến 10 giờ tối, sau khi Ngu Đào rời giường, tới phòng tự học cũng khoảng 5 giờ năm mười. Sau đó học 1 tiếng, đến căn tin ăn, 7 giờ rưỡi là có thể đúng giờ ngồi học sớm ở phòng học.

Bởi vì căn tin, khu dạy học và thư viện cách nhau rất gần, vì thế trên đường qua lại cũng không mất bao nhiêu phút.

Địch Lâm Thâm không tỏ thái độ, hần thích thể thao, nhưng nghĩ tới việc dậy sớm, vẫn không quá bằng lòng.

“Coi như đi chung với tôi đi.” Ngu Đào chớp mắt nhìn hần.

Địch Lâm Thâm húp miếng cháo, nói: “Nhìn duyên vậy, tôi mà không dậy nổi thì cậu đừng có gọi tôi.”

Mà 5 giờ năm mười sáng hôm sau, Địch Lâm Thâm đánh ngáp cùng Ngu Đào xuất hiện trong phòng tự học.

Thời gian này trước đây, phòng tự học cũng không có bao nhiêu người, đều quen biết nhau. Vì thế Địch Lâm Thâm xuất hiện đúng thật là làm họ kinh hãi.

Nguyên trường gần như không ai không biết Địch Lâm Thâm, không chỉ vì hần là giáo bá, càng vì hần là giáo thảo (*). Vì thế sự xuất hiện của hần khiến các nữ sinh đang ngồi đều hơi đỏ mặt, cũng không dám nhìn nhiều nữa tiếp tục cúi đầu đọc sách, trái tim thì không biết đã bay đi đâu rồi.

(*): Hotboy trường

Các nam sinh thì đều không muốn chọc chủ nhân này, đồng thời cũng lo lắng lỡ như Địch Lâm Thâm không nhìn rõ gì hết, cầm được đập phòng tự học, vậy mai họ nên đi đâu tự học cho phải đây?

Ngu Đào dẫn Địch Lâm Thâm đến chỗ bình thường cậu hay ngồi.

Địch Lâm Thâm mệt mỏi rã rời nhỏ giọng nói bên tai Ngu Đào: “Đây là cậu lừa tôi đi, nếu tôi mà không đọc sách vào, không công chậm trễ thời gian ngủ, thì cậu phải mời tôi ăn đó.”

Ngu Đào cười yếu ớt gật đầu, “Nếu cậu có thể đọc sách vào, giữa trưa tôi mời cậu ba mẩu một chay!” Ở tiêu chuẩn học sinh thì coi như cao rồi.

Địch Lâm Thâm lau nước mắt thấm ra lúc ngập, lấy sách tiếng Anh ra bắt đầu học từ vựng.

Trăm triệu lần không ngờ, hần vậy mà đọc vào được, còn một hơi nhớ kỹ hai mươi từ!

Cho đến lúc Ngu Đào gọi hần đi ăn, hần mới bừng tỉnh phát hiện một tiếng đã trôi qua.

Địch Lâm Thâm nhếch khóe miệng —— hôm nay có ba mận một chay rồi!

5. Chương 5

Chiều chủ nhật, Hướng Tân Kiệt đem theo bài đã chép xong tới phòng ngủ Địch Lâm Thâm.

Vào cửa nhìn thấy Ngu Đào, hoảng sợ. Vội dùng ánh mắt hỏi Địch Lâm Thâm —— tình huống gì đây?

Chuyện đổi phòng, thầy Khuất chỉ gọi Trâu Hưng ra ngoài nói một mình, nên người khác không rõ lắm. Địch Lâm Thâm cũng không nói với Hướng Tân Kiệt.

Nếu hôm qua Hướng Tân Kiệt sang đây, đã có thể phát hiện từ lâu. Nhưng lớp 12 rồi, thành tích học của Hướng Tân Kiệt nhiều năm luôn ổn định đứng ở hạng 2 từ dưới lên, gia đình vẫn hy vọng cậu ta có thể cố gắng, tranh thủ thi vào trường đại học hạng 3. Vì thể đăng ký lớp phụ đạo cho cậu ta, đi học vào sáng thứ sáu và chủ nhật mỗi tuần. Vì đề phòng cậu ta trốn học, mỗi ngày cha Hướng đều đưa đón cậu ta đến lớp phụ đạo, làm Hướng Tân Kiệt muốn trốn cũng không có gan.

“Thầy Khuất bảo đổi.” Địch Lâm Thâm nói thẳng.

Ngu Đào gật đầu với Tân Kiệt, liền vào toilet.

Hướng Tân Kiệt vội kéo Địch Lâm Thâm qua một bên, thấp giọng hỏi: “Vãi, anh với nó chung phòng ngủ được không đó? Sao nó không kháng nghị với thầy Khuất chứ? Lỡ như một lời không hợp liền đánh nhau, lại gánh xử phạt, anh còn muốn lên đại học nữa à?”

Đầu tiên không nói lớp phụ đạo cuối tuần học thế nào, chỉ với năng lực tẩy não của giáo viên lớp phụ đạo đó, thì đúng là không có ai. Ngay cả cậu ta cũng nghĩ việc học là đứng đầu, cảm thấy việc thi đậu đại học là vô cùng quan trọng.

“Lại nói, đánh nhau thật thì không phải bất lợi cho anh nhất à? Loại học bá như Ngu Đào, thi đại học chắc chắn có thể giành vinh quang cho trường, trường nhất định sẽ đứng về phía cậu ta, đến lúc đó không chừng trách nhiệm chỉ có mình anh gánh. Sao giờ? Anh muốn chú đưa anh ra nước ngoài học thật à? Cũng không phải ra nước ngoài không tốt, tiếng Anh làm sao giờ? Học lại từ đầu không phải anh chịu tội à?”

“Không được, em đi tìm thầy Khuất, bảo thầy đổi Ngu Đào đi!”

Hướng Tân Kiệt nói rồi muốn đi ra ngoài, bị Dịch Lâm Thâm kéo lại.

“Không có gì, tôi hiểu rõ trong lòng.” Dịch Lâm Thâm nói: “Bây giờ cậu ta khá dễ ở chung.”

“À?” Hướng Tân Kiệt hiển nhiên không rõ, Ngu Đào dễ ở chung? Anh Thâm của cậu không phải cũng bị tẩy não rồi chứ?

Dịch Lâm Thâm nhỏ giọng nói: “Hôm thứ sáu cậu ta té từ trên cầu thang xuống, đụng vào đầu, lựa chọn mất trí nhớ tạm thời.”

Hướng Tân Kiệt há to miệng, cả buổi cũng không nói được tiếng nào.

“Bây giờ cậu ta cứ như con nít vậy, không có gì đâu.” Dịch Lâm Thâm vốn không muốn nói chuyện này cho Hướng Tân Kiệt ngay bây giờ, có lẽ thầy Khuất sẽ có sắp xếp. Nhưng anh em quan tâm hần, hần cảm thấy cũng nên nói với Hướng Tân Kiệt một tiếng trước, để tránh Hướng Tân Kiệt hồ liễu ba kỷ (*) đi tìm thầy Khuất phân xử thật.

(*): Để hình dung người ngốc, làm việc không dùng đầu óc. Nguồn: Baidu.

“Sao vậy được?” Hướng Tân Kiệt cảm thấy khó tin, cậu ta chỉ từng thấy chuyện này trên phim truyền hình thôi.

Dịch Lâm Thâm cũng không định nói tới vấn đề bóng ma tâm lý, “Không rõ lắm, nhưng sau này có lẽ sẽ nhớ lại, đến lúc đó rồi hần nói.”

Hướng Tân Kiệt bỗng cảm thấy có hơi đồng cảm với Ngu Đào, “Chuyện đó, nghiêm trọng lắm à?”

“Không thể nói được, chỉ là không nhận ra ai hết, tính cách cũng không giống trước. Nhưng phương diện tự gánh vác thì không thành vấn đề.” Điều này đã coi như là vạn hạnh (*) rồi.

(*): vô cùng may mắn.

Hướng Tân Kiệt gật gật đầu, “Không ngu luôn là được, đúng rồi, nếu có gì thì cứ gọi em một tiếng.”

“Ừ.” Hướng Tân Kiệt và Dịch Lâm Thâm chỉ cách nhau một phòng ngủ. Ban đầu hai người họ muốn đổi chung một phòng, nhưng thầy chủ nhiệm ra lệnh cấm, hai học tra ở chung với nhau không thể đôn đốc lẫn nhau, học tập tiến bộ thì thôi, lỡ như cả ngày đều thảo luận chuyện đánh nhau với ai mới tốt, thì phiền rồi.

“Đúng rồi, còn một chuyện nữa.” Dịch Lâm Thâm nhìn thoáng về phía toilet, “Sau này gọi tên tôi được rồi, đừng gọi ‘anh Thâm’ nữa.”

“Vì sao chứ?” Cậu ta đã kêu biết bao nhiêu năm, sớm đã quen, “Chẳng lẽ anh muốn vứt bỏ người anh em này?”

Dịch Lâm Thâm liếc cậu ta một cái, tìm một lý do, “Lớn tuổi, sợ bị kêu thành già.”

Nếu là người lớn, nghe thấy Dịch Lâm Thâm nói “lớn tuổi”, thì có lẽ sẽ cảm thấy vô nghĩa, nhưng làm bạn cùng lứa tuổi, Hương Tân Kiệt rất có thể hiểu được.

“Hiểu, hiểu. Em cũng cảm thấy, mấy hôm nay em cũng muốn chuẩn bị chút trà hoa cúc để dưỡng sinh.” Hương Tân Kiệt cười nói.

Ngu Đào vừa đi ra, đã thấy Hương Tân Kiệt đang cười dần.

Tuy biết bây giờ Ngu Đào không nhớ được ai, nhưng ít nhiều gì cậu ta vẫn có tí bóng ma với Ngu Đào, liền vội vàng nói: “Cái đó, em về trước nhé.”

“Khoan đã.” Dịch Lâm Thâm đưa bài thi cậu ta mang đến cho cậu ta, “Lấy về đi, tôi chép xong rồi.”

Hương Tân Kiệt nghi hoặc chút, sau đó hiểu ra chắc là chép của Ngu Đào. Xem ra có một người bạn cùng phòng học giỏi vẫn khá tốt, ít nhất không cần tự mình đau khổ buồn lo đi làm bài tập, cũng không cần mượn chép nơi nơi.

Hương Tân Kiệt đi rồi, Ngu Đào nhìn chằm chằm Dịch Lâm Thâm.

Dịch Lâm Thâm khẽ cười nói: “Được rồi, đừng nhìn nữa. Đã không cho cậu ấy gọi anh rồi.”

Ngu Đào cười, cậu đã viết xong bài tập, hôm nay cũng ngâm ở phòng tự học với Dịch Lâm Thâm tới trưa, buổi chiều cậu muốn thả lỏng chút, liền đề nghị: “Mình chơi game đi!”

Dịch Lâm Thâm tức thì cảm thấy mình sống không thể yêu nữa, nhưng trên mặt không biểu hiện gì, nói: “Rồi, chỉ đánh hai ván, sau đó tôi đọc sách một lát.”

Đọc sách đúng là thứ tốt, có thể khiến hần bớt lòng không ít.

“Được.” Ngu Đào thoải mái đồng ý.

Sau khi kết thúc cuối tuần, sáng sớm, đám học sinh ở trường buồn ngủ mơ màng thức dậy trong tiếng chuông báo thức đúng giờ khai hỏa.

Mà lúc này, Dịch Lâm Thâm đã theo Ngu Đào ngâm ở phòng tự học hơn nửa tiếng.

Sáng sớm thầy Khuất tới đây tìm tư liệu dạy học, xuyên qua chiếc kính thủy tinh trong suốt đầu tiên ở phòng tự học thấy được hai người. Điều này khiến thầy rất ngạc nhiên, không nén nổi nhìn ra ngoài cửa sổ — đây là mặt trời mọc từ hướng Tây? Hay là trời chẳng hề sáng vậy?

Nhưng hiện thực nói cho thầy, tất cả bình thường.

Dịch Lâm Thâm có thể bắt đầu học tập, thầy tự nhiên là rất vui, nhưng hy vọng đừng chỉ là nhiệt độ trong 3 phút. Bây giờ cố gắng, thì vẫn còn kịp.

Sau bữa sáng, hai người đến phòng học sớm để tự học.

Thầy Khuất đi tới, “Các em hãy dừng lại trước, thầy có việc muốn nói với mọi người.”

Các bạn học nghe vậy thì buông sách và bút trong tay xuống.

“Bạn Ngu Đào hôm thứ sáu vì té xuống từ trên cầu thang, lựa chọn mất trí nhớ tạm thời.”

Các bạn học ồ lên, chuyện Ngu Đào bị đưa đi bệnh viện họ đều biết, cũng biết là Dịch Lâm Thâm ném bóng, nhưng không ngờ lại mất trí nhớ.

“Im lặng.” Thầy Khuất nói tiếp: “Những chuyện khác thì không có vấn đề gì, chỉ là bạn ấy không nhớ rõ người. Vì thế tan học nếu mọi người không có việc, thì hãy giới thiệu tên mình cho Ngu Đào chút. Do cha mẹ Ngu Đào không truy xét, vì thế chuyện này cứ cho qua. Sau này mọi người chơi bóng, lúc chạy bộ thì nên chú ý chút, đừng gây thêm những chuyện như này nữa.”

Các bạn học không nói gì, nhưng trong lòng đều hơi bối rối. Trước giờ Ngu Đào đều không hợp đàn, nói chuyện cũng không muốn nói với họ, luôn độc lai độc vãng, họ đều nghĩ mặc dù ở chung một năm, Ngu Đào chắc cũng không nhớ rõ tên họ. Mà đi tự giới thiệu, cứ cảm thấy như đi tự đòi mất mặt.

“Ngoài ra, Dịch Lâm Thâm, em đổi chỗ ngồi giùm Ngu Đào đi, để bạn ấy ngồi cùng bàn với em. Hướng Tân Kiệt, em thì đổi qua chỗ ngồi hiện tại của Ngu Đào.” Thầy Khuất nói.

Thầy biết Ngu Đào không bị cận, ngồi hàng cuối cũng không thành vấn đề. Để Ngu Đào và Dịch Lâm Thâm ngồi cùng bàn, cũng vì chuyện sáng nay, hy vọng Ngu Đào có thể kéo Dịch Lâm Thâm học tập. Vì Dịch Lâm Thâm thành tích kém, không thích nghe giảng, vóc dáng lại cao, vì thế luôn ngồi ở hàng cuối. Để Dịch Lâm Thâm đổi chỗ ngồi cùng bàn với Ngu Đào, thì sợ các học sinh sẽ có ý kiến, thế nên chỉ bảo

Ngu Đào đổi.

Các bạn học vẻ mặt hoảng sợ nhìn Dịch Lâm Thâm —— bảo Dịch Lâm Thâm dọn bàn cho Ngu Đào? Đầu thầy Khuất bị cửa chen rồi hả? Dịch Lâm Thâm không ném bàn của Ngu Đào ra khỏi cửa sổ là đã tốt lắm rồi!

Chỉ thấy Dịch Lâm Thâm đứng lên tới chỗ Ngu Đào, bạn ngồi cùng bàn với Ngu Đào sợ tới mức rụt ra sau chút, tựa như sợ bị liên lụy nếu đánh nhau.

Ngu Đào gương mặt nhìn hẩn, hình như có hơi vui.

Dịch Lâm Thâm mặt không thay đổi nói: “Cầm cặp qua đó ngồi trước đi. Tôi dọn bàn cho cậu.”

“Ừm.” Ngu Đào cầm cặp đi ra hàng cuối.

Hướng Tân Kiệt tới giúp đỡ, không bao lâu sau, vị trí của hai người đã đổi xong.

“Được rồi, tự học tiếp đi.” Thầy Khuất nói xong, liền rời khỏi phòng học.

Thầy còn phải đi nói cho các thầy cô môn khác một tiếng, vì Ngu Đào mất trí nhớ sẽ có khó khăn trên việc học, phải phụ đạo đúng lúc.

Trong văn phòng, các thầy cô nghe thấy tình huống này, đều vô cùng kinh ngạc, cũng có hơi đau lòng tiếc nuối.

“Quây thành chuyện gì chứ, đã 12 rồi, nếu kỳ thi đại học bị chuyện này làm lỡ, thì đúng là quá lãng phí cho đứa bé thông minh như Ngu Đào.”

“Đúng đó, cơ thể không sao chứ? Không được thật thì học lại một năm, Ngu Đào nếu không thi nổi thì quá đáng tiếc.”

“Tôi thấy, người không sao là tốt rồi. Trường học không phải có vị trí cử đi học à? Ngu Đào có tư cách.”

“Đúng là có thể cử đi học, thầy Khuất tranh thủ chút giùm Ngu Đào đi.”

...

Các thầy cô đều rất quan tâm Ngu Đào, chỉ có cô vật lý là mặt mày khó coi, im lặng không nói.

Qua hai tiết là tiết học chung, tiết học chung ở Bắc Minh cũng không có gì, chỉ yêu cầu các học sinh phải vận động chút trên sân thể dục. Bình thường mọi người chỉ vận động bảy tám phút, sau đó đi mua chút đồ ăn vặt. Không ăn vặt thì bình thường đều về phòng học đọc sách, không bỏ qua bất cứ thời gian nào có thể học tập nào.

Ngu Đào ăn xúc xích nước mà Dịch Lâm Thâm mua cho cậu bước vào phòng học, lúc đi qua lối nhỏ, thì nhìn thấy hai bạn học đang nghiên cứu một đề toán, hình như không có manh mối.

Ngu Đào dừng lại đọc đề lát, hai bạn học thấy có người đứng ở cạnh bàn, ngẩng đầu, liền nhìn thấy đôi mắt được ưa thích của Ngu Đào — Ngu Đào như vậy hoàn toàn khác với lúc trước, có vẻ cũng không lạnh nhạt.

Một bạn trong đó tăng lòng can đảm, hỏi: “Cái đó, Ngu Đào, bài này cậu biết làm không?”

Ngu Đào nói công thức cho hai người, đơn giản trình bày trên miệng. Hai bạn học hình như cũng không nghe hiểu.

Ngu Đào đưa xúc xích cho bạn học hỏi cậu cầm giùm cậu, sau đó cầm bút viết các bước tính trên giấy.

“Hiểu chưa?” Buông bút, Ngu Đào nhận lại xúc xích.

Ngu Đào trình tự rõ ràng, logic rõ ràng, công thức cũng viết ra, hai người cũng nhìn hiểu.

“Hiểu rồi, cảm ơn.”

“Không có chi.” Ngu Đào lấy lại xúc xích ăn hết nó, ném cây xiên bằng tre vào thùng rác, về chỗ ngồi của mình.

Ngu Đào giảng bài cho bạn, các bạn khác cũng nhìn thấy, cả đám đều rất kinh ngạc. Phải biết, lúc trước họ thà rằng tự mình nghe, cũng sẽ không tìm Ngu Đào. Bởi vì Ngu Đào tuyệt đối sẽ không để ý đến họ.

Nhưng Ngu Đào sau khi mất trí nhớ vậy mà chủ động giảng bài cho bạn! Mất trí nhớ hay lắm, mất rất hay!

Nhưng mọi người không biết đây là tình huống ngẫu nhiên hay sau này Ngu Đào đều sẽ như vậy.

Ninh Phi ngồi đằng trước Ngu Đào cầm sách ôn tập của mình chuyển qua phía Ngu Đào, cẩn thận hỏi: “Ngu Đào, có thể dạy tớ bài này làm sao không?”

“Để tớ nhìn xem.” Ngu Đào vươn tay.

Tay Ninh Phi nâng sách bài tập lên.

Ngu Đào sau khi xem xong, bắt đầu giảng bài cho cậu ta, cũng viết các bước lên giấy.

Có lần mở đầu này, mọi người biết Ngu Đào thật sự sẽ giảng bài cho mọi người, vì thế đều cầm bài đi tìm cậu.

Địch Lâm Thâm đi vệ sinh về, liền thấy mọi người bu đầy ở cạnh bàn Ngu Đào, hắn có lẽ cũng không chen vào được ——

Tình huống gì đây? Hắn mới không ở cạnh Ngu Đào có mấy phút thôi, đã bị những người này vây quanh, coi Ngu Đào là cá chép đẹp lắm hả? Vây quanh cũng có thể thi đậu được đúng không?

6. Chương 6

Sau tiết học chung là tiết vật lý, cô vật lý họ Lâu, là một người phụ nữ chưa 40, lúc trước từng dạy thi cho lớp 12 hai lần, coi như khá có lai lịch.

Sau khi vào phòng, cô Lâu cầm sách đặt lên bục giảng, rồi phát bài mang theo xuống, “Lớp 12, tất cả mọi người đều nắm chặt thời gian. Hiện giờ hầu như không có môn mới, đều lấy ôn tập làm chính, các em đừng nên thấy nhàm chán, chừng nào đọc đề là ngay lập tức biết làm thế nào, thì đó mới là chỗ đứng của toán học.”

Mọi người im lặng truyền bài, như đang nghiêm túc nghe, lại như chẳng hề nghe vào gì cả.

“Cán sự môn, thu bài tập cuối tuần chưa?” Cô Lâu hỏi.

Cán sự môn nói: “Đã thu rồi ạ, tan học sẽ đưa cho cô.”

Cô Lâu gật đầu, “Cho mọi người mười phút đọc bài, sau đó cô sẽ bắt đầu giảng. Một kỳ nghỉ hè cô thấy nên giải tán lòng chơi đùa của các em rồi, lát nữa hỏi bài nào mà không biết làm, thì đừng trách cô không cho các em mặt mũi.”

Cô mới nói lời này, các học sinh đều căng thẳng. Thầy cô bây giờ chủ yếu đều không hỏi bài, cũng vì có thể nắm chặt thời gian giảng thêm mấy bài cho học sinh, hỏi mà học sinh không biết thì cũng chậm trễ thời gian. Vì thế cô Lâu muốn hỏi bài, thực sự sẽ khiến những bạn không biết chắc lo lắng.

Dù có biết hay không, mọi người đều bắt đầu cúi đầu đọc bài. Cô Lâu đứng trên bục giảng, nhìn thoáng qua phía Ngu Đào, cô mới vào là đã phát hiện Ngu Đào đổi chỗ ngồi, còn ngồi chung với Địch Lâm Thâm,

điều này có gì tốt chứ?

Nhưng nghĩ, có lẽ suy nghĩ của thầy Khuất và cô giống nhau. Ngu Đào mất trí nhớ, thành tích chắc chắn sẽ giảm. Lúc trước cô tập trung rất nhiều sự chú ý lên người Ngu Đào, nghĩ rằng nếu mình có thể bồi dưỡng được một học sinh ưu tú, vậy thì sẽ có thể thêm một bút xinh đẹp lên tư lịch của mình rồi. Sau này dù có đổi nơi công tác, thăng chức hay lớp học phụ đạo bên ngoài, thì chắc chắn sẽ có chỗ tốt rất lớn. Nhưng giờ Ngu Đào như vậy, nhất định không vui, thế cũng không cần lãng phí hơi sức lên người Ngu Đào nữa, đuổi cậu ta đi ngủ chung với Dịch Lâm Thâm cũng khá tốt.

Đúng là càng nghĩ càng giận, đang tốt đẹp lại mất trí nhớ, đây không phải đang làm lỡ tương lai của cô à?!

Nhưng cô không thể trực tiếp nổi giận được, nếu không người khác sẽ cảm thấy cô không có lòng thông cảm, nhưng sự bức bối này của cô nên tắt đi đâu đây?!

Hít một hơi thật sâu, cô Lâu nói: “Rồi, bắt đầu giảng bài.”

Cô Lâu gọi tên ngẫu nhiên để hỏi, có thể trả lời thì trả lời, cũng có người không biết. Nhưng cô Lâu chẳng nói gì thêm, chỉ cau mày nói một câu “Ngồi xuống”, liền hỏi tiếp.

“Câu đầu tiên bài đầu tiên, Dịch Lâm Thâm.” Cô Lâu gọi Dịch Lâm Thâm hỏi.

Các bạn học đều biết Dịch Lâm Thâm không thể nào biết, bình thường đi học cô Lâu sẽ không hỏi Dịch Lâm Thâm, vì thế tự dưng gọi Dịch Lâm Thâm lên trả lời câu hỏi, thì thấy có hơi kỳ quái.

Dịch Lâm Thâm cũng không hỏi đáp án từ Ngu Đào, chỉ lười biếng đứng lên, “Em không biết.”

Cô Lâu tức thì nường mày, giọng điệu nghiêm khắc nói: “Không biết là không học? Chiếm tài nguyên giáo dục mà không học tập, chính là căn bã của xã hội. Giống như cậu vậy, tôi thấy không cần đi học nữa, sau này cũng sẽ không làm được gì, nghỉ học càng sớm càng tốt đi, đừng làm khó bản thân nữa, cũng đừng làm thầy cô ngột ngạt thêm. Mỗi ngày, không học vẫn không nghề nghiệp, chỉ biết đánh nhau, chỉ bằng nường vị trí học cho người khác, người ta không chừng còn có thể thi đậu vô trường tốt, chắc chắn có ích hơn đứa căn bã như cậu nhiều.”

Cô Lâu nói chuyện khó nghe, Dịch Lâm Thâm cũng hơi tức giận.

Giận hơn cả hẳn là Hướng Tân Kiệt. Hướng Tân Kiệt đang muốn đứng lên cãi lại cô, Ngu Đào đã đứng dậy trước cậu ta một bước.

“Thưa cô, mời cô xin lỗi Dịch Lâm Thâm vì những lời nói của cô.”

Cô Lâu sững sốt chút, ngay sau đó cơn tức còn lớn hơn nữa, “Sao? Lời tôi nói không đúng hả? Em mất trí

nhớ đầu óc không rõ, chuyện khác không học được, mà học được cái lại giáo viên à? Ai dạy em? Không nhớ gì hết thì thành thật ngồi xuống tại chỗ cho tôi, nếu em không làm thì tôi sẽ chửi em đó!”

Các bạn học đều nhăn mày lại, lúc trước Ngu Đào chính là học sinh mà cô Lâu thích nhất, bình thường luôn không nói không chửi, hôm nay bị sao vậy?

Nhưng nghĩ kỹ, có mấy người hiểu được. Vì Ngu Đào mất trí nhớ, cô Lâu chắc chắn cảm thấy thành tích của Ngu Đào sẽ giảm đến mức không thể nào nhìn được, thế nên mới không cố kỵ. Nghĩ vừa này có nhiều học sinh không biết như vậy, cô Lâu cũng không giận, chỉ nổi giận với Dịch Lâm Thâm, có lẽ là trút hết nỗi giận vì thành tích Ngu Đào sẽ giảm lên người Dịch Lâm Thâm. Giáo viên chửi học sinh dở cũng không gây chú ý gì, không suy nghĩ kỹ thì cũng không nói được gì.

“Em có mất trí nhớ hay không, đều không liên quan tới cô. Chỉ với những lời cô mắng Dịch Lâm Thâm vừa này, em đã cảm thấy rất không thích hợp rồi. Dịch Lâm Thâm không gây rối trên lớp, cũng không vi phạm kỷ luật. Chỉ không biết làm bài này mà thôi. Vừa này có nhiều bạn không biết như vậy, cũng không thấy cô nói gì. Chuyện học tập này có người học giỏi, thì tự nhiên cũng sẽ có người học không giỏi. Làm giáo viên, dạy tốt là được, thật sự không dạy được thì cũng hết cách, nhưng cô nói chuyện hung dữ, thì quá không tổ chức. Thành tích của Dịch Lâm Thâm vốn đã không quá tốt, chuyện không biết gần như là trong dự đoán, cô gọi cậu ấy trả lời câu hỏi, thì phải chuẩn bị việc cậu ấy không biết trước rồi. Dưới tình huống biết rõ, còn nói những lời đó, em có thể hiểu thành cô chỉ muốn trút hết sự bất mãn trên chuyện khác của cô lên người Dịch Lâm Thâm không ạ?”

Ngu Đào logic rõ ràng, thái độ nghiêm túc, “Còn nữa, tuy em mất trí nhớ, nhưng vẫn nhớ rõ trường có chính sách ưu đãi cho học sinh của trường học lên tiếp. Nếu thi tốt thì có thể thi đậu vào Bắc Minh, bằng không có thể thi vào những trường khác, còn lại những người có thành tích không quá lý tưởng thì nhà trường cũng sẽ có vị trí cố định cho họ. Nếu trường đã nhận, họ lại nộp học phí, cũng không phải chen ai xuống để lên Bắc Minh cả, vị trí ở ngay đó, cô phải biết, mỗi năm vị trí này đều không đầy người, vì thế Dịch Lâm Thâm chỉ chiếm tài nguyên cậu ấy nên có. Cậu ấy có được tài nguyên thì tự mình xử lý ra sao, là chuyện của cậu ấy, không phải cho cô đánh giá, nhất là loại đánh giá ác ý này.”

Trong lớp cũng có vài học sinh dựa vào vị trí này để lên, vừa này nghe cô Lâu nói, cũng rất khó chịu. Thật ra vị trí này mỗi năm đều không đầy, sơ sơ thì chỉ có bảy tám mươi người, vì thế họ chỉ chiếm địa lợi nhân hòa và tiền để học lên thôi, cũng không xấu xa chiếm giữ đồ của người khác.

“Em... Em...” Cô Lâu tức đến mức không nói được, rồi lại không thể nào phản bác, cuối cùng đập bài lên bục giảng, lạnh lùng nói: “Hai cậu ra ngoài đứng cho tôi! Dám cãi lại tôi, hai cậu biến ngay!”

Dịch Lâm Thâm cũng không muốn liên lụy Ngu Đào, muốn nói với cô để hấn ra ngoài là được, cho Ngu Đào nghe giảng bài.

Nhưng không ngờ Ngu Đào cười nhạo một tiếng, dẫn đầu ra cửa trước.

Một tiếng cười này, chợt khiến Dịch Lâm Thâm có cảm giác như Ngu Đào đã khôi phục ký ức, nhưng Ngu Đào đi tới cửa, quay đầu thấy Dịch Lâm Thâm chưa động dậy, ánh mắt vẫn trong suốt, vẻ mặt vô tội, Dịch Lâm Thâm biết là mình nghĩ nhiều rồi.

Trên hành lang thật dài chỉ có hai người họ. Khối của họ tổng cộng có chín lớp, họ là lớp A6, đúng lúc ở vị trí khá giữa hành lang, có vẻ hết sức đột ngột.

“Cậu đi ra làm gì? Lỡ việc nghe giảng bài.” Bản thân Dịch Lâm Thâm đã không thích học, nhưng cũng không có nghĩa là hắn sẽ kéo người ta không học chung với hắn. Giống chuyện Hướng Tân Kiệt đến lớp phụ đạo, hắn cũng rất ủng hộ.

“Tôi không thích giáo viên như vậy.” Ngu Đào nói thẳng, “Cậu đâu có làm gì sai, chỉ là tìm lý do trút vào cậu thôi. Giảng bài cũng không hay, thành tích vật lý trong lớp luôn kéo chân sau tổng điểm khoa học tự nhiên.”

“Cậu vẫn còn nhớ cô giảng bài không hay?” Dịch Lâm Thâm cười hỏi, mặc dù là trường điểm cấp ba, cũng không phải tất cả giáo viên đều ra sức. Có giảng hay, tự nhiên cũng có không hay. Điều này liên quan tới cách giảng bài, không liên quan tới độ tuổi của thầy cô, ví dụ như thầy Khuất của họ, còn trẻ tuổi, nhưng giảng môn Toán rất hay.

“Tôi cũng đâu có ngu. Hơn nữa thời gian tôi ôn vật lý còn nhiều hơn mấy môn khác, điểm trừ chủ yếu trên tổng điểm khoa học tự nhiên đều là điểm môn vật lý.” Chuyện không hay này, học sinh rất ít khi đẩy trách nhiệm lên người giáo viên, hơn phân nửa là cảm thấy mình không đủ thông minh, không nghe hiểu. Thật ra thì vẫn có liên quan tới giáo viên.

Ngay cả Ngu Đào cũng vậy, bạn học khác càng không cần phải nói. Dịch Lâm Thâm ngược lại có hơi đồng cảm với bạn học trong lớp, học tập đúng là không phải chuyện dễ.

Không biết có phải bị Dịch Lâm Thâm và Ngu Đào ảnh hưởng hay không, mấy học sinh tiếp theo bị hỏi trên cơ bản đều trả lời “Em không biết”. Dù có mấy người nói đáp án, thì cũng không chính xác.

Cô Lâu tức giận đập bực giảng âm ầm ầm, chuông tan học cũng vang lên vào đúng lúc này, cô Lâu ngay cả câu “Tan học” cũng không nói, liền bực mình đi ra ngoài.

Học sinh lớp A6 cũng không lo chuyện cô Lâu nổi giận, ngược lại ai ai cũng rất vui, tan học nên nói chuyện thì nói chuyện, đi vệ sinh thì đi vệ sinh... Thậm chí còn vui hơn lúc giảng bài.

Hai người về phòng học, Hướng Tân Kiệt đi tới, “Cô Lâu có phải tới thời kỳ mãn kinh rồi không? Lửa nói tới là nói.”

“Đừng để ý cổ.” Dịch Lâm Thâm cũng không quan tâm, không phải chỉ phạt đứng một tiết thôi à? Hắn chẳng hề để trong lòng. Hơn nữa có Ngu Đào ở cùng, hắn cũng cảm thấy đáng giá.

Hướng Tân Kiệt nhìn về phía Ngu Đào, giơ ngón tay cái lên, “Ghê gớm nhé!”

Ngu Đào nhìn Hướng Tân Kiệt, cũng không nói gì.

Hướng Tân Kiệt ở trong lòng cảm thấy Ngu Đào sau khi mất trí nhớ, vẫn không dễ ở chung như cũ.

Trong văn phòng, cô Lâu tố cáo với thầy Khuất, nói Dịch Lâm Thâm quấy nhiễu kỷ luật lớp, Ngu Đào còn cãi lại cô.

Trước giờ thầy Khuất đều không phải người nghe lời nói một bên, chỉ an ủi cô Lâu vài câu ở mặt ngoài trước. Điều này khiến cô Lâu càng cảm thấy thầy Khuất suy nghĩ giống cô. Vì thế tiện thể cảm thấy các thầy cô khác tuy nói lời hay ngoài miệng, nhưng thật ra trong lòng lại giống cô, chắc cũng đã từ bỏ Ngu Đào.

Giữa trưa, thầy Khuất gọi lớp trưởng, hỏi xem tình huống.

Lớp trưởng nói đúng sự thật. Lớp trưởng không phải người học giỏi nhất, nhưng là người có nhân duyên nhất trong lớp, EQ rất cao, hơn nữa rất biết suy nghĩ cho bạn cùng lớp. Chẳng sợ Dịch Lâm Thâm là học tra, cậu ta vẫn không khinh thường, thậm chí dưới tình huống không chọn Dịch Lâm Thâm, còn có thể nói mấy câu với hắn.

Thầy Khuất nghe xong, gật gật đầu.

Cũng không tìm Dịch Lâm Thâm và Ngu Đào, trong lòng có hơi không hài lòng với cô Lâu.

Sau khi tan học, Hướng Tân Kiệt theo họ đi ăn cơm chiều chung, sau đó Dịch Lâm Thâm cùng Ngu Đào đi thư viện trả sách, Hướng Tân Kiệt ngửi mùi sách thôi đã thấy đau đầu, liền đi sân bóng rổ đánh bóng rổ với người ta.

Sách ở thư viện một lần chỉ có thể mượn một quyển, phải trả trong vòng một tuần.

Một ngày cuối tuần, Ngu Đào đã đọc sách xong, hôm nay nhân lúc đi trả mượn thêm quyển nữa.

Với việc Ngu Đào học rất nhiều mà vẫn còn thời gian đọc sách, Dịch Lâm Thâm cảm thấy rất thần kỳ. Ngu Đào không phải đọc tài liệu học gì cả, chỉ là vài quyển tiểu thuyết.

Đọc tiểu thuyết với Ngu Đào mà nói là việc dễ thở rất tốt, đọc câu chuyện của nhân vật trong sách, sẽ khiến cảm xúc cậu tốt hơn, vì thế mỗi ngày cậu đều nắm chặt thời gian làm xong bài tập, sau đó dành ra ít nhất nửa tiếng, để đọc sách.

Trả sách xong, hai người vào trong chọn sách. Thật ra là Ngu Đào muốn lựa, Dịch Lâm Thâm chỉ dạo theo.

“Cậu cũng chọn một quyển đi. Trước khi ngủ đọc một chút cũng khá tốt.” Ngu Đào đề nghị.

Địch Lâm Thâm nghĩ lại cảm thấy cũng đúng, dù sao hắn về cũng sẽ không đọc sách giáo khoa, chơi Vương Giả Vinh Quang có Ngu Đào ngay đây, mỗi ngày hắn nhiều nhất chỉ đánh hai ván. Cả đồng thời gian rảnh, đọc sách tiêu chút cũng được.

Vì thế mở miệng nói: “Ai, vậy có sách nào cay không, tốt nhất là loại cay cao?” Thật ra hắn muốn hỏi loại đam mê, nhưng suy nghĩ, cũng không muốn để lộ xu hướng tính dục của mình với Ngu Đào.

“Hả?” Ngu Đào khó hiểu.

Địch Lâm Thâm dùng vai đụng cậu, “Có phải con trai không đó, giả bộ trong sáng cái gì? Sách cấm đó! Có không?”

Chỉ thấy mặt Ngu Đào từng chút đỏ lên, cầm sách trong tay vỗ mặt Địch Lâm Thâm

7. Chương 7

Mặt Ngu Đào vẫn đỏ, trên đường đi chẳng hề nói một câu với Địch Lâm Thâm. Địch Lâm Thâm không biết Ngu Đào ngây thơ thật, hay sau khi mất trí nhớ mới trở nên ngây thơ. Tuy hắn nghiêng về cái sau hơn, nhưng cảm giác mà Ngu Đào cho hắn như vậy thật sự rất không tệ, làm hắn luôn muốn trêu cậu, nhưng lại sợ trêu Ngu Đào giận nên vẫn dẽ dảnh.

Cái người ngay cả con gái cũng không dẽ dảnh như hắn, vậy mà bắt đầu dẽ Ngu Đào, đúng là cứ như thần kinh nổi sai.

Ngu Đào vẫn còn hơi xấu hổ. Nói sao nhỉ? Độ tuổi này của họ đúng là ở tuổi tò mò về “tính” (t*nh d*c). Nhưng cậu không tò mò, cũng không có ý kiến gì, nhưng nghe người khác nhắc tới, vẫn sẽ cảm thấy hơi xấu hổ. Trước đây hình như cũng không có ai nói những chuyện này với cậu, bởi thế Địch Lâm Thâm bỗng nói thẳng ra, cậu sẽ cảm thấy rất ngại.

Địch Lâm Thâm quay đầu nhìn cái cổ trắng nõn xinh đẹp của cậu, rất muốn nhéo hai cái, lại thấy không quá thích hợp. Nhưng vẫn tiện tay chọt một cái.

Ngu Đào rụt lại, dùng cặp mắt xinh đẹp trừng hắn.

“Còn giận hả?”

“Không giận.” Ngu Đào tuy không được tự nhiên, nhưng cũng không giận, giữa con trai với nhau mà đi giận vì chuyện này, nói thì cũng mất mặt quá.

“Vậy sao không để ý tới tôi? Anh đây đang dạy cậu thực sắc tính dã (*) đó.” Dịch Lâm Thâm cảm thấy hắn đang chỉ dạy bình thường nhất rồi. Ở tuổi này của họ, tuy việc học là chính, nhưng ai mà không biết mấy chuyện đó chứ?

(*): Tựa tựa ăn và vấn đề *vui vẻ* đều là những chuyện mà đời người không thể rời khỏi được.

“Không có, chỉ là không nghĩ phải nói gì thôi.” Ngu Đào tìm cớ.

Dịch Lâm Thâm cười, “Sau này anh sẽ dẫn cậu đi kiến thức nhiều hơn.”

“Kiến thức thế nào?” Ngu Đào mặt ngây thơ.

Dịch Lâm Thâm tức thì ghen lời, cho Ngu Đào đọc sách cấm? Hay dắt Ngu Đào đi xem phim cấm? Hình như đều không hợp. Nhưng nói lại, mặc dù đến tuổi này của họ, hắn sẽ hiểu những chuyện đó, nhưng dẫn Ngu Đào đi xem, hắn cứ có cảm giác mình đang đầu độc Ngu Đào vậy.

“Tôi còn chưa nghĩ ra, không vội, không vội.” Dịch Lâm Thâm lúng túng cười nói.

Ngu Đào thật sự không hứng thú với những chuyện này, cũng không hỏi nhiều nữa. Nhưng sự xấu hổ vừa nãy đã dấy đi hơn rất nhiều.

Ban đầu hai người cho rằng chuyện trên tiết vật lý sẽ cứ thế mà qua. Nhưng không ngờ cô Lâu cứ như đang theo dõi hai người họ. Luôn tìm tra hai người họ, không đứng trong phòng, thì là đứng trên hành lang. Hiển nhiên không muốn cho họ học.

Dịch Lâm Thâm thì không thấy gì cả, dù sao hắn cũng không nghe hiểu. Nhưng có hơi đau lòng cho Ngu Đào bị nhầm vào chung với hắn. Trong lòng tính toán đi khiếu nại cô Lâu.

Nói thật, hắn không đánh phụ nữ, vì thế không thể nào chặn cô Lâu úp bao tải đánh một trận. Nói với nhà trường, thì nhà trường vì danh dự, việc này tự nhiên sẽ chuyện lớn hóa nhỏ, cô Lâu cũng sẽ không cho họ bộ mặt tốt lành gì. Nếu hai bên nhìn ghét nhau, thì cần gì phải ở chung trong một phòng học chứ?

Lớp phó học tập của lớp – Trì Linh có phần không nhìn nổi nữa, hết tiết muốn đi nói cho thầy Khuất. Thật ra bây giờ các bạn học lén tán gẫu với nhau, cũng cảm thấy cô Lâu quá ác. Rõ ràng là do mình không đứng trước, giờ lại bắt đầu dần vật học sinh ngày một thậm tệ hơn. Giờ là Ngu Đào và Dịch Lâm Thâm, ai biết lấy cái tính nhỏ nhen này của cô Lâu, sau này có thể đến phiên họ không chứ? Nếu họ không tranh thủ quyền lợi cho bản thân, không ra mặt cho bạn học, sau này lớp A6 sẽ không có gì tốt nữa cả.

Dịch Lâm Thâm thì lại không gấp. Ban đầu hắn sợ làm lỡ việc học của Ngu Đào, nhưng sau đó phát hiện Ngu Đào làm bài tập vật lý chẳng có vấn đề nào cả, cũng hơi buồn lòng.

Mà lúc Trì Linh và lớp trưởng chuẩn bị đi tìm thầy, Dịch Lâm Thâm cản họ lại, nói chuyện với họ hồi lâu, xin họ giúp một chuyện. Hai người thấy Dịch Lâm Thâm có cách, hơn nữa còn có lợi cho bạn học lớp A6, đều gật đầu đồng ý.

Hôm nay tan học, Dịch Lâm Thâm và Ngu Đào đi ăn cơm như thường, cái đuôi nhỏ Hường Tân Kiệt cũng ở đây.

Từ khi Ngu Đào ra mặt vì Dịch Lâm Thâm, thiện cảm mà Hường Tân Kiệt dành cho Ngu Đào tựa như ngồi hỏa tiễn gió mạnh bay thẳng lên. Lúc đầu Ngu Đào có hơi ghét bỏ Hường Tân Kiệt sao cứ luôn ở cùng Dịch Lâm Thâm, nhưng sau đấy nghĩ lại, Dịch Lâm Thâm và Hường Tân Kiệt là bạn thân, ăn cơm chung cũng nên. Nhưng còn cậu, là sau này mới cảm ở giữa họ.

Hơn nữa thái độ Hường Tân Kiệt đối với cậu rất tốt, Ngu Đào cũng không cảm nhận được ác ý, vì thế chậm rãi tiếp nhận bạn học Hường Tân Kiệt này.

Đi được một nửa, điện thoại Dịch Lâm Thâm reng.

Là Viên Tâm Nhụy gọi. Nhà họ Viên và nhà họ Dịch là thế giao (*), họ là đồng lứa, nhà họ Viên chỉ có một đứa con là Viên Tâm Nhụy, thế nên hết sức yêu chiều, cũng hy vọng cô có thể thành bạn thân với con nhà họ Dịch. Mà giờ, quan hệ của mẹ Viên Tâm Nhụy và mẹ kế Dịch Lâm Thâm cũng rất tốt, vì thế Viên Tâm Nhụy thỉnh thoảng sẽ sang nhà họ Dịch chơi.

(*): Thế hệ hai nhà có giao tình.

Viên Tâm Nhụy và Dịch Lâm Thâm bằng tuổi, nên qua lại gần với Dịch Lâm Thâm hơn một ít. Nhưng với Dịch Lâm Thâm mà nói, Viên Tâm Nhụy cũng chỉ là con nhà thế giao, không còn gì nữa.

“Alo?” Dịch Lâm Thâm nhận điện thoại.

“Cậu đang làm gì đó?” Viên Tâm Nhụy cười khúc khích hỏi.

“Chuẩn bị đi ăn cơm.” Dịch Lâm Thâm không yên lòng trả lời.

“Vây nửa tiếng sau, mình gặp ở trước cổng trường cậu được không?” Giọng Viên Tâm Nhụy mang theo mấy phần thanh nhã.

“Tôi có việc hẹn bạn rồi.” Dịch Lâm Thâm bịa đặt không nháy mắt, nói thiệt, hắn không đối phó được nữ sinh, cũng không muốn tiếp xúc nhiều với nữ. Điều này liên quan tới quá khứ của hắn, đương nhiên, cũng liên quan đến xu hướng tính dục của hắn.

“Chỉ lát thôi là được, tớ đưa bánh kem cho cậu. Hồi chiều tài xế nhà tớ đưa qua đây, mẹ tớ bảo tớ cũng

tặng cho cậu một phần, là nhà tự làm, mùi vị rất ngon.” Viên Tâm Nhụy nói.

Địch Lâm Thâm nhú nhú mày.

Trường Viên Tâm Nhụy cách Bác Minh không xa, ngồi xe cũng chỉ qua có hai trạm. Không phải chế độ ký túc, vì thế mỗi ngày Viên Tâm Nhụy đều về nhà.

Buổi chiều mẹ Viên Tâm Nhụy đưa bánh kem tới trường, thì cũng hơi ảo quá rồi. Hơn nữa hấn và mẹ Viên Tâm Nhụy cũng không tiếp xúc với nhau bao nhiêu, một năm chắc cũng không gặp mặt được một lần, mẹ Viên Tâm Nhụy sao lại muốn Viên Tâm Nhụy tặng cho hấn một phần chứ?

Thật ra Địch Lâm Thâm cũng không phải không biết Viên Tâm Nhụy thích hấn, cha hấn chẳng hề tỏ ý gì cả, thậm chí còn có ý mặc kệ. Nhưng hấn không hề có cảm giác với Viên Tâm Nhụy, cũng không muốn tiếp xúc nhiều, về cơ bản chỉ giữ vững lễ phép thôi. Nhưng cũng không thể làm cho quá khó coi, nếu không Viên Tâm Nhụy phàn nàn với mẹ cô ta, mẹ cô ta lại nói với mẹ kế hấn, mẹ kế hấn lại đi nói cho cha hấn, cuối cùng người bực mình vẫn là hấn.

“Không cần, tôi không thích ngọt. Cảm ơn ý tốt của mẹ cô.” Địch Lâm Thâm cảm thấy mình trả lời rất được.

“Tớ chuẩn bị xuất phát rồi, tớ kệ đó, dù sao tớ cũng sẽ đi. Nếu cậu không ra, tớ sẽ gọi tên cậu ở cổng trường, cho đến khi cậu ra mà thôi.” Viên Tâm Nhụy cũng không định cho Địch Lâm Thâm cơ hội từ chối, nói câu “Lát gặp”, liền trực tiếp cúp điện thoại.

Ngu Đào nhìn Địch Lâm Thâm nhú mày, hỏi: “Sao vậy?”

Địch Lâm Thâm nhướn đầu nhéo nhéo mi tâm, “Không có gì, đi ăn cơm thôi.”

Cơm ăn sắp xong, Địch Lâm Thâm nhận được điện thoại của Viên Tâm Nhụy lần nữa, nói cô ta đang ở cổng trường.

Cổng trường Bác Minh phải có thể học sinh mới vào được, vì thế Viên Tâm Nhụy chỉ có thể chờ ở ngoài.

Vô luận hấn không có ý với Viên Tâm Nhụy cỡ nào, nếu người đã tới, để một nữ sinh chờ ở ngoài trường, cũng không thích hợp. Huống chi hấn thật sự không nghi ngờ Viên Tâm Nhụy sẽ gọi tên hấn ở bên ngoài.

“Có người tới đưa đồ cho tôi. Hai người ăn xong cứ trực tiếp về phòng ngủ đi, mang một phần bánh mì cho tôi là được.” Địch Lâm Thâm đứng dậy nói.

Ngu Đào gật đầu, cũng không nghĩ nhiều.

Hương Tân Kiệt cười nói: “Yên tâm đi, tớ chắc chắn sẽ đưa Ngụ Đào về phòng ngủ một cách an toàn.”

Ngoài cổng trường, Viên Tâm Nhụy mặc chiếc đầm màu trắng, trong tay cầm một cái hộp xinh đẹp, nhìn sao cũng không như đồ nhà làm. Cô ta không tới một mình, có hai bạn nữ theo cô ta, ba người đang nói chuyện ở ngoài trường.

Lúc Dịch Lâm Thâm đi tới, một nữ sinh trong đó nhìn thấy, đôi mắt sáng rực chỉ chỉ về phía Dịch Lâm Thâm.

Viên Tâm Nhụy quay đầu nhìn thấy Dịch Lâm Thâm, nở nụ cười có đôi phần ngại ngùng, bước lên trước mấy bước.

“Cho cậu.” Viên Tâm Nhụy đưa hộp tới trước người Dịch Lâm Thâm.

“Cảm ơn.” Dịch Lâm Thâm nói: “Sau này bảo dì đừng đưa nữa, tôi không hay ăn mấy cái này.”

“Ừm.” Đường như nhìn thấy Dịch Lâm Thâm, Viên Tâm Nhụy đã thỏa mãn, “Cái đó, cậu có thể, ăn một bữa với nhau không?”

“Tôi ăn rồi. Giờ không còn sớm, cô về sớm chút đi.” Dịch Lâm Thâm đuổi người nói.

“Không vội, nếu không mình đi dạo ở gần đây đi? Tớ mời cậu uống trà sữa.”

“Không được, tôi còn tiết tự học buổi tối.” Dịch Lâm Thâm mặt mày nghiêm túc, “Sau này nếu không có chuyện quan trọng thì đừng qua đây nữa, cô cũng lớp 12 rồi, học cho tốt đi.”

“Thành tích học của tớ vẫn được, không cần liều mạng đọc sách cả ngày.” Viên Tâm Nhụy như chẳng hề nghe ra ý ngoài lời của Dịch Lâm Thâm, “Không phải lâu rồi không gặp à? Tớ cũng muốn gặp cậu.”

Dịch Lâm Thâm suy nghĩ một lát, nói: “Hai nhà mình tuy là thế giao, nhưng quan hệ cũng không tốt đến nước này. Suy nghĩ của cô tôi cũng hiểu sơ được, nhưng chỉ có thể nói tiếng xin lỗi. Chắc cô hiểu ý của tôi, nói nhiều thì không còn ý nghĩa nữa.”

Nếu không có cảm giác, vẫn nên nói rõ thì tốt hơn, lúc trước không nói thẳng, là vì suy xét đến lòng tự tôn của Viên Tâm Nhụy, bây giờ quanh co đối phương coi như không nghe hiểu, vậy chỉ có thể nói thẳng, cũng tránh cho sau này rước phiền toái.

Ý cười trên mặt Viên Tâm Nhụy cứng lại, hơi lúng túng nói: “Tớ... Tớ không hiểu cậu đang nói gì.”

Dịch Lâm Thâm gật đầu, “Vậy coi như tôi tự kỷ đa nghi, xin lỗi. Tôi về trước, cô đi đường cẩn thận.”

Nói xong, Dịch Lâm Thâm liền quay đầu vào cổng trường.

Bỏ qua phương diện xu hướng tính dục này không nói, Dịch Lâm Thâm cũng không thích Viên Tâm Nhụy. Dù cho có quen bạn gái, hắn vẫn thích người có tính tình tùy tiện, hoạt bát đáng yêu, không có lòng dạ hơn. Nhưng Viên Tâm Nhụy không phải.

Viên Tâm Nhụy ghen tị, lại tự cho là đúng. Đầu tháng ba lúc tham gia tụ hội dắt theo con cái mà người lớn tổ chức, hắn chính tai nghe thấy Viên Tâm Nhụy nói xấu một cô gái ăn mặc xinh đẹp với mấy cô gái khác, hơn nữa còn nói rất ác. Nói người ta mặc váy đẹp không hề giống công chúa, nói người ta như vậy là lăng lợ, nói người ta không biết xấu hổ dọ dẫm.

Thật ra hắn và cô bé đó chẳng hề nói gì hết, chỉ là lúc mình đi lấy nước trái cây, đúng lúc đối phương cũng tới lấy, hắn nhường cho lấy trước mà thôi.

Mà trước sau cũng có không ít chuyện khiến hắn cảm thấy Viên Tâm Nhụy không nhìn nổi người xinh đẹp hơn cô ta, hấp dẫn hơn cô ta, thế nên cứ luôn nói xấu người ta khắp nơi. Còn thích khoe đồ của mình, lòng tham địa vị rất nặng, rất hay làm ra vẻ. Khiến hắn càng không hiểu được là, vậy mà vẫn có người hưởng ứng cô ta, đứng chung lập trường với cô ta, đúng là thần kinh.

Vì thế hắn đối với nữ sinh như Viên Tâm Nhụy thì trốn xa chừng nào hay chừng đó.

Hắn cũng rất phiền Viên Tâm Nhụy cứ hở một tí là như hôm nay, mặc kệ hắn có đồng ý hay không, khẳng định đến trường tìm hắn. Vì thế hắn cảm thấy vẫn nên nói rõ thì tốt hơn, có đôi lúc làm con trai nhường nhịn và nhân nhượng cũng phải có mức độ, nếu không người ta chỉ biết càng trắng trợn thêm.

“Về rồi hả? Lấy gì đó?” Ngu Đào rửa tay đi ra, liền thấy Dịch Lâm Thâm vào cửa.

“Người ta đưa bánh kem.” Dịch Lâm Thâm đặt đồ lên bàn, cũng đi rửa tay, tùy tiện hỏi: “Cậu thích ăn ngọt không?”

“Thích chứ.”

“Vậy cậu ăn đi.”

“Được không đó? Người ta đưa cho cậu mà.” Ngu Đào hơi ngại.

Dịch Lâm Thâm thuận miệng nói: “Của tôi là của cậu, thích thì cứ ăn, khách sáo làm gì? Ăn không hết thì đưa hai miếng cho Tân Kiệt, đừng để tới mai là hư.”

Nói xong lời này, Dịch Lâm Thâm cũng hơi sững sốt, gì mà “của tôi là của cậu”, lời này cũng mập mờ quá đi.

Nhưng Ngu Đào dường như cũng không thấy có vấn đề gì, nói tiếng “Cảm ơn, tôi không khách sáo nữa”, liền mở hộp ra, lấy cái đĩa plastic, bắt đầu hưởng bánh kem.

Địch Lâm Thâm thấy cậu ăn cười híp mắt, khóe miệng cũng giương lên một độ cung —— nói chuyện với Ngu Đào thật thoải mái, Ngu Đào đơn thuần, lại đối xử thật lòng với hắn, nên cũng không so đo mấy câu mập mờ đó, cũng không cần hắn giải thích gì thêm.

Như vậy cũng rất tốt, khiến hắn cảm thấy rất nhẹ nhõm, cũng có xúc động muốn ăn bánh kem chung với Ngu Đào. Được rồi, phần của Hướng Tân Kiệt, miễn.

8. Chương 8

Từ khi Ngu Đào lừa được Địch Lâm Thâm dậy sớm đi tự học, Địch Lâm Thâm dần dần hình như cũng quen. Chẳng qua Ngu Đào đi tự học thật, mà hắn bình thường chỉ chép bài tập, không chép thì đọc tiếng Anh, chỉ thể thôi.

Dậy sớm có phần khó với Địch Lâm Thâm, nhưng Ngu Đào ngồi cạnh giường chọt hắn, hắn không chỉ không bực mình tỉnh dậy, trái lại cứ thế mà tỉnh... Dậy sớm mấy ngày sau, hắn cảm thấy tinh thần sảng khoái, cũng dần thích dậy sớm.

Dậy sớm tự học rất sung sướng, nhưng cô vật lý chữa mũi nhọn cũng không dừng lại. Mà tiếng bất mãn của các bạn trong lớp cũng càng lúc càng lớn.

Cô giáo dịu dàng giảng bài, cảm xúc của học sinh sẽ tốt hơn, cũng sẵn lòng nghe. Nhưng nếu mỗi ngày cô vừa tới là đã phát cáu một trận trước, đuổi bạn học ra khỏi phòng, thì cảm xúc của những bạn học khác cũng sẽ bị ảnh hưởng, thời gian lâu, nhiều ít gì tự nhiên sẽ có mâu thuẫn tâm lý với môn này.

Nhưng cô Lâu thấy bầu không khí của lớp càng ngày càng giảm, thì càng giận không đánh được, gần như trong một tiết là nổi cơn hết nửa tiết, thật sự khiến người ta phản cảm.

Vì kiểm tra tình huống thành tích của học sinh từ kỳ nghỉ hè đến khai giảng nửa tháng nay, nhà trường tổ chức kỳ thi tháng vào hai ngày thứ năm, thứ sáu.

Thứ năm thi xong, Ngu Đào hỏi Địch Lâm Thâm phát huy thế nào.

Địch Lâm Thâm cười nói phát huy ổn định.

Ngu Đào cảm thấy nói vậy chắc hắn có tiến bộ, cũng không hỏi nhiều.

Thứ sáu thi xong, tất cả mọi người đều thả lỏng. Sau bữa cơm chiều, Dịch Lâm Thâm đi chơi bóng rổ, Ngu Đào ngồi cạnh cầu thang chờ.

Cậu không biết chơi bóng rổ, cũng không thích. Mới thi xong, cậu cũng không muốn về đọc sách, liền ngồi cạnh đó lật tiểu thuyết, chờ Dịch Lâm Thâm chơi xong cùng về.

Sau khi Dịch Lâm Thâm ném vào một quả, quay đầu nhìn thoáng qua phía Ngu Đào. Sau đấy “Chắc chắc” hai tiếng, nghĩ thầm: Hồi nãy anh đẹp trai như này mà cũng không nhìn, cái quyển sách quý quá đó có gì hay để đọc chứ?

Hướng Tân Kiệt đi tới, nhỏ giọng nói: “Nói thật, Ngu Đào ngồi ở đó tớ vẫn cảm thấy là lạ.”

Ngu Đào và sân bóng rổ thật sự hoàn toàn không hợp nhau, vừa nãy cậu ta gọi Ngu Đào chơi chung, thì bị từ chối. Cậu không thể hiểu được, Ngu Đào sao lại ngồi đây chứ, hay là vì Dịch Lâm Thâm.

“Cũng đâu có nhìn cậu, cậu lo làm gì.” Dịch Lâm Thâm xùy cười một tiếng. Ngay cả tôi cũng không nhìn, có thể nhìn cậu à?!

Lúc Ngu Đào lật trang, ngẩng đầu liếc nhìn bên Dịch Lâm Thâm. Lúc này Dịch Lâm Thâm đang ném một quả bóng ba điểm.

Ánh tà màu cam giữ lại trên sợi tóc tung bay của Dịch Lâm Thâm, nhuộm một màu sáng cho mái tóc đen, mồ hôi trên trán tỏa ra hơi thở đầy sức sống, ngón tay thon dài sau khi ném cầu ra thì hơi nắm lên.

Lúc rơi xuống đất, đôi chân Dịch Lâm Thâm dãn ra người hơi cong, thoải mái vững vàng.

Bóng vào giỏ, Dịch Lâm Thâm nở nụ cười.

Ngu Đào nhìn Dịch Lâm Thâm, bỗng cảm thấy trên mặt hơi nóng.

Dịch Lâm Thâm theo bản năng nhìn về phía Ngu Đào, phát hiện Ngu Đào thế mà đang nhìn hắn.

Trong lòng có hơi đắc chí nho nhỏ, chơi bóng cũng biến hóa hơn.

Nhận bóng, vượt người, nhảy lên, ném rổ... Dịch Lâm Thâm nghĩ thầm “Cho cậu biết chút về mị lực của anh”. Kết quả bóng nện vào mép khung giỏ bóng rổ, bắn ngược xuống, bị đối phương cướp bóng, không chút tổn sức mà vòng qua Dịch Lâm Thâm còn đang kêu gào “Móa nó” trong đầu, phối hợp với đồng đội vượt qua một người, rồi ném, bóng vào.

Dịch Lâm Thâm: “...”

Ngu Đào ngược lại cũng không thấy gì, dù sao cậu cũng đầu ném bóng vào được, không có gì hết.

Địch Lâm Thâm giật khố miệng một cái, xoay người nói: “Không chơi nữa.” Liền đi về phía Ngu Đào.

“Về thôi.”

“Ừm.” Ngu Đào cười đáp, thu sách vào, đeo cặp lên lưng.

Thấy Ngu Đào cũng không để ý, Địch Lâm Thâm không biết nên vui hay giận nữa. Minh chơi đẹp trai như vậy, đương nhiên, không ném vào cũng rất mất mặt, nhưng Ngu Đào lại chẳng hề để ý tí nào cả! Đúng là lãng phí không công! Giận!

“Cuối tuần cậu có về nhà không?” Trên đường đi tới phòng ngủ, Ngu Đào hỏi.

“Không về.” Chuyện này chẳng có gì hay để Địch Lâm Thâm suy nghĩ cả, “Cậu thì sao?”

“Bây giờ tôi cũng không quen với người trong nhà...” Trở về cũng không có cảm giác an toàn nào với cậu. Đúng thực, cha mẹ cậu mỗi ngày đều nhắn tin hỏi cậu hôm nay qua thể nào. Nhưng cậu vẫn không có cảm giác thân thiết gì cả. Đôi lúc cậu cũng nghĩ có phải tại mình lạnh lùng không, nhưng giờ cậu vẫn không nói rõ được, tự nhiên là lấy cảm nhận trực quan của mình để quyết định là tốt nhất.

Địch Lâm Thâm gật gật đầu.

“Vậy mai mình ra ngoài đi dạo đi, thuận tiện mua ít đồ.” Ngu Đào đề nghị.

“Được, tôi dẫn cậu đi ăn ngon.” Cả ngày đều ăn cơm trường, Địch Lâm Thâm cũng sẽ cảm thấy không có gì mới, vì thế cuối tuần không có việc, thì sẽ ra ngoài ăn một bữa, khao khẩu vị của mình chút. Giờ Ngu Đào chỉ bằng lòng đi với hắn, hắn lại được cha mẹ Ngu Đào nhờ cậy, dù sao một người cũng là ăn, hai người cũng là ăn, dẫn Ngu Đào đi chung cũng rất tốt.

Buổi tối, mẹ Ngu Đào gọi điện hỏi cậu cuối tuần có muốn về nhà không, cô làm món Ngu Đào thích.

Ngu Đào tuy vẫn có cảm giác xa lạ với mẹ, nhưng rất lễ phép nói mình đã hẹn với Địch Lâm Thâm rồi, muốn đi ăn với Địch Lâm Thâm, nên không về nhà.

Con trai có thể có bạn, Mai Mãn Chi tự nhiên là rất vui vẻ, cũng mong Ngu Đào có thể quen nhiều bạn hơn, vì thế thoải mái đồng ý. Sau đó còn chuyển chút tiền qua cho cậu, bảo cậu mai ra ngoài chủ động trả tiền chút, đừng để Địch Lâm Thâm tốn kém.

Sáng thứ bảy, Địch Lâm Thâm cũng không ngủ nướng, từ sớm đã bị Ngu Đào gọi dậy. Nhưng hai người

cũng không đi phòng tự học, chỉ là đọc sách một lát ở phòng ngủ, rồi đi căn tin ăn bữa sáng chút, liền cùng nhau ra ngoài.

Sáng cuối tuần người đi dạo phố không quá nhiều, hai người đi nhà sách mà Ngu Đào muốn đi trước. Đây vốn là nhà sách lớn nhất, đầy đủ các loại sách, còn được giảm giá. Vì thế nhất là học sinh, rất thích tới đây mua sách.

Địch Lâm Thâm không hề hứng thú với việc mua sách, nhưng lại sợ Ngu Đào đi lạc, chỉ có thể đi dạo cùng cậu.

Khu vực bán tài liệu phụ đạo, mô hình bài thi có rất nhiều người, đa số là học sinh, cũng có phụ huynh dắt học sinh đi cùng.

Ngu Đào từng chút chọn sách, Địch Lâm Thâm uống trà chanh đẩy xe đi sau cậu, Ngu Đào nhìn kỹ liền ném vào xe mua sắm, động tác nước chảy mây trôi.

“Lâm Thâm?” Một người phụ nữ gọi Địch Lâm Thâm đằng sau hai người.

Địch Lâm Thâm quay đầu nhìn, mi tâm nhíu lại.

Ngu Đào cũng nghe thấy nhìn sang, là một người phụ nữ ăn mặc rất thời thượng, trông hơn ba mươi chưa đến bốn mươi, rất đẹp, khí chất cũng tốt, theo cạnh một cậu bé xinh xắn, có vẻ khoảng tám, chín tuổi, đang dùng mắt to nhìn Địch Lâm Thâm, dường như rất muốn thân thiết với hắn.

Ngu Đào cảm thấy như là đã từng gặp người phụ nữ này ở đâu rồi, nhưng bỗng chốc không nhớ ra được.

“Con... con tới mua sách à?” Người phụ nữ hỏi.

Địch Lâm Thâm lạnh nhạt nhìn cô một cái, cũng không trả lời, dường như chẳng hề muốn để ý người phụ nữ này.

“Anh hai.” Cậu bé ngoan ngoãn gọi người, hóa giải sự lúng túng của người phụ nữ.

Địch Lâm Thâm cũng không cho cậu bé đẩy nửa ánh mắt, cứ như muốn lập tức rời khỏi.

Người phụ nữ giống như đã quen tình huống này, vô cùng tự nhiên nhìn về phía Ngu Đào đi trước Địch Lâm Thâm, “Đây là?”

Địch Lâm Thâm muốn nói “Không liên quan tới cô”, chợt nghe thấy Ngu Đào lễ phép nói: “Chào dì, con là bạn học của Địch Lâm Thâm.”

“Chào con chào con, Lâm Thâm cho con thêm phiền toái rồi nhỉ?” Người phụ nữ nói giọng dịu dàng, tưởng như đang đối xử với con mình vậy.

“Không có không có, là con thêm phiền cho cậu ấy mới đúng.” Ngu Đào không biết người phụ nữ này và Dịch Lâm Thâm có quan hệ gì, nhưng cảm giác mà đối phương đưa đến cho cậu vẫn được, ít nhất thái độ với Dịch Lâm Thâm có phần dễ dàng.

“Đâu phải, hi vọng tụi con vẫn luôn có thể ở chung tốt đẹp.” Người phụ nữ mỉm cười nói.

“Dạ, dì cứ yên tâm.” Ngu Đào đáp.

Dịch Lâm Thâm nhú mày, kéo Ngu Đào qua, “Mua xong chưa? Mua xong thì đi tính tiền, lằng nhằng cái gì?”

Nụ cười trên mặt người phụ nữ thoáng cứng lại, vẻ mặt cũng thêm mấy phần xấu hổ. Nhưng vẫn xoa dịu cho bản thân, “Đủ tiền không? Không đủ thì nói với trong nhà.”

Nghe lời này của cô, Ngu Đào nghĩ người phụ nữ này có thể có quan hệ rất gần với Dịch Lâm Thâm.

Dịch Lâm Thâm không để ý tới cô, kéo Ngu Đào và xe mua sắm đi tính tiền.

Ngu Đào nhìn ra cảm xúc của Dịch Lâm Thâm không quá tốt, vì thế cũng không nói mình còn muốn mua mấy quyển nữa, nghĩ cuối tuần quay lại cũng được, liền theo Dịch Lâm Thâm đi tính tiền. Nhưng Ngu Đào vẫn quay đầu liếc về phía người phụ nữ ấy, phát hiện trên mặt người phụ nữ và cậu bé đều có chút mắt mát, còn đang nhìn họ.

Ra nhà sách, Ngu Đào hỏi: “Người phụ nữ vừa nãy là ai?”

Về mặt Dịch Lâm Thâm không quá tốt nói: “Mẹ kế của tôi.”

Thân phận mẹ kế này dường như trời sinh đã nói lên mối quan hệ với con riêng. Đương nhiên, tốt đẹp thì cũng có vài người, chỉ là cách nói với bên ngoài và trên báo chí, phần lớn mọi người vẫn nói nghiêng về phương diện xấu hơn.

Ngu Đào im lặng một lát, mở miệng nói: “Đừng mắt húng. Nếu cậu và mẹ kế cậu không hòa hợp cũng không liên quan, sau này tôi sống chung với cậu, tôi làm người nhà cậu.”

Dịch Lâm Thâm sững sốt chút, trong lòng bỗng cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều. Thật ra hiểu biết của Ngu Đào với hắn vô cùng ít ỏi, dưới tình huống này mà vẫn có thể khiến hắn cảm thấy ấm lòng, cũng là có tâm. Hắn cảm thấy nếu có người nhà như Ngu Đào cũng không tệ, Ngu Đào có thể động viên mình, mà mình thì tuyệt đối sẽ không đối xử tệ với Ngu Đào.

Nhưng mà... nghĩ sâu thì thấy cũng không đúng, Ngu Đào muốn làm người nhà của hắn, với hắn mà nói thì chính là làm vợ của hắn! Hắn là gay không sai, mà Ngu Đào chắc không phải nhỉ? Lại nói, tuy hắn rất thích Ngu Đào hiện tại, nhưng cũng không phải là yêu, bởi vậy họ không thể ở cùng nhau, thì sao có thể làm người nhà được?

Cũng có thể chờ Ngu Đào nhớ lại những chuyện đã quên, những lời hôm nay thì sẽ quên mất theo. Lúc đó họ sẽ thành trạng thái không qua lại với nhau nữa, thậm chí còn đánh nhau.

Chẳng qua mặc kệ như thế nào, hắn sẽ nhớ những lời ngày hôm nay của Ngu Đào, cũng sẽ nhớ kỹ trái tim hắn đã từng ấm áp qua. Dù sao cảm giác này, hắn đã không cảm nhận được rất lâu rồi.

“Được rồi, không sao nữa.” Dịch Lâm Thâm lộ ý cười, “Đi, đi ăn cơm trưa. Đói bụng chưa?”

“Có chút. Mình đi ăn gì?” Ngu Đào vừa cùng Dịch Lâm Thâm đi về trước vừa hỏi.

“Tôm hùm.” Dịch Lâm Thâm nói.

“Hình như tôi chưa từng ăn qua, tôm hùm nhỏ thì ăn qua rồi.” Ngu Đào cũng có phần mong đợi.

“Vây mau đi thôi, đến trễ thì có thể phải chờ xếp hàng.”

9. Chương 9

Nhà hàng này nổi tiếng nhất là tôm hùm hấp cơm và tôm hùm cuốn. Mặc dù không phải cửa hàng chuyên kinh doanh tôm hùm, nhưng tôm hùm mới mẻ, còn là tôm hùm lớn, món làm ra mùi vị tự nhiên không tẻ.

Ngu Đào ăn rất vui vẻ, tôm hùm cuốn bánh mì nướng ngoài giòn trong mềm, nhưng cũng không đầy mỡ, hương vị rất thơm, mở ra ở trong là thịt tôm hùm lớn và nguyên liệu phối cùng, cũng ăn rất ngon. Trong tôm hùm hấp cơm cũng dùng toàn thịt tôm hùm, hương vị vô cùng thơm ngon.

“Tôi thích bánh mì này.” Ngu Đào cười híp mắt nói.

“Vây lát nữa đi thì gói mấy cái đem về.” Bánh mì nhà hàng này cũng có bán lẻ.

Ăn cơm chung với Ngu Đào, luôn có thể khiến Dịch Lâm Thâm cảm thấy rất vui. Thứ nhất là nhìn Ngu Đào ăn cơm hắn cũng rất muốn ăn, thứ hai là Ngu Đào gặp phải món thích thì sẽ rất vui vẻ, biểu hiện trực tiếp này cũng sẽ cảm hoá hắn, nhất là dưới tình huống hắn đề cử, sẽ rất có cảm giác thành công. Tí cảm xúc khó chịu vì gặp mẹ kế vừa nãy cũng tan đi theo.

Gia đình Dịch Lâm Thâm thật ra có hơi phức tạp. Ngoại trừ một cậu em trai, hẳn còn một người anh Dịch Lâm Chiêu lớn hơn hẳn 8 tuổi, mà hẳn và anh cả của hẳn cũng không phải cùng một mẹ sinh ra.

Mẹ Dịch Lâm Chiêu chết vì bệnh, trước khi mất bảo cha Dịch nhất định phải chăm sóc Dịch Lâm Chiêu kỹ lưỡng. Làm cha, cha Dịch tuy bận rộn, nhưng vẫn sẽ cố gắng dành thời gian trống để chăm sóc con. Lúc đó cũng không định tái giá, chỉ nghĩ nuôi lớn Dịch Lâm Chiêu thật tốt là được rồi.

Có lần cha Dịch đi công tác ở nước ngoài, giao Dịch Lâm Chiêu cho bảo mẫu luôn chăm sóc Dịch Lâm Chiêu, kết quả lần đó cha Dịch về sớm, liền thấy Dịch Lâm Chiêu đang sốt cao nằm trên giường, không có ai quan tâm. Mà bảo mẫu đó thì lại hẹn đi chơi mạt chược với mấy cô chị em tốt.

Sau đó cha Dịch mới biết, bảo mẫu này chưa từng thật sự chăm sóc tốt Dịch Lâm Chiêu qua, Dịch Lâm Chiêu lúc còn nhỏ không nói rõ được, chờ lớn thêm chút thì cũng không muốn để cha bận tâm, dù sao công việc của cha đã rất bận rộn, vì thế cũng không nói.

Lần này cha Dịch nổi giận, không chỉ có truy cứu trách nhiệm với bảo mẫu, cũng bắt đầu suy nghĩ tìm một người mẹ kế lòng dạ lương thiện cho Dịch Lâm Chiêu, có thể chăm sóc con trai mình thật tốt.

Vì thế sau nhiều lần giới thiệu, quen mẹ Dịch Lâm Thâm, hai người nhanh chóng kết hôn.

Mẹ Dịch Lâm Thâm rất tốt với Dịch Lâm Chiêu, coi như con đẻ, lúc đó Dịch Lâm Chiêu vẫn còn nhỏ, cũng chậm rãi bồi dưỡng được tình cảm với cô, hai người tựa như mẹ con ruột.

Mang thai Dịch Lâm Thâm, thật ra là một chuyện ngoài ý muốn, mà Dịch Lâm Chiêu rất muốn có em trai, vì thế Dịch Lâm Thâm liền ra đời.

Dịch Lâm Thâm và Dịch Lâm Chiêu xây dựng tình cảm từ thuở bé, thêm mẹ Dịch Lâm Thâm luôn công bằng, đối xử với hai anh em đều như nhau, thế nên tình cảm của hai anh em cũng rất tốt.

Nhưng năm Dịch Lâm Thâm tám tuổi, mẹ Dịch Lâm Thâm ngoại tình. Hơn nữa hoàn toàn không có ý quay đầu lại, cha Dịch chỉ có thể đồng ý ly hôn.

Thật ra cha Dịch cũng biết, mấy năm qua công ty ông kinh doanh càng ngày càng tốt, chính ông cũng càng ngày càng bận, thời gian ở nhà càng ngày càng ít. Mẹ Dịch Lâm Thâm là một người phụ nữ tốt, đầy đủ dịu dàng, chăm sóc cẩn thận con, nhưng ông không làm tốt những gì mà người chồng nên làm cho người bởi bạn, vì thế mẹ Dịch Lâm Thâm ngoại tình, dù ông tức giận, nhưng cũng có thể hiểu được.

Mẹ Dịch Lâm Thâm không muốn quyền nuôi nấng hẳn, sau khi cha Dịch cho cô một số tiền bồi thường, cô liền theo người đàn ông đó rời đi.

Nhiều năm như vậy, Dịch Lâm Thâm cũng không gặp lại mẹ mình, hẳn cũng chẳng tìm cách đi liên lạc, như giờ là tốt nhất.

Mà mẹ kế hiện tại của hắn – Du Mỹ Hề trước đây là một ngôi sao rất nổi tiếng. Cha Địch cũng vì sợ tình huống của Địch Lâm Chiêu trước đây lặp lại lần nữa, vì thế mới cưới người về chăm sóc hai đứa con. Dù sao lúc đó Địch Lâm Thâm còn nhỏ, mà việc học của Địch Lâm Chiêu thì chặt, cũng là lúc cần chăm sóc.

Mà sau khi Du Mỹ Hề gả vào nhà họ Địch, liền rút khỏi giới giải trí.

Sau khi cô vào cửa, Địch Lâm Chiêu đã rất lớn, không thể nào sinh ra mẹ con tình thân với một người phụ nữ xa lạ như khi còn bé nữa. Mà Địch Lâm Thâm sau việc mẹ ngoại tình, trở nên rất mâu thuẫn với phái nữ, tự nhiên cũng không có tình cảm gì với Du Mỹ Hề, ước gì cô ta có bao nhiêu xa thì cách mình bấy nhiêu xa.

Sau đó Du Mỹ Hề sinh em trai cho hắn, đặt tên là Địch Vu Tư, cũng không dùng chữ “Lâm”, cha Địch vì để hai đứa con lớn đã nhớ việc yên tâm, mới đặt tên khác.

Mà do không thân với Du Mỹ Hề, nhìn gương mặt rất giống Du Mỹ Hề của Địch Vu Tư, Địch Lâm Thâm đã cảm thấy chán ghét.

Đương nhiên, còn một nguyên nhân vô cùng quan trọng nữa. Là sau khi mẹ hắn rời đi, có rất nhiều người bắt đầu truyền hắn không phải con của cha Địch. Nghe nhiều, Địch Lâm Thâm cũng không nhịn được bắt đầu nghi ngờ, sự nghi ngờ này khiến hắn và người nhà dần dần bất hòa, kể cả người anh trai ngày càng bận rộn của mình, thế nên nhìn thấy Địch Vu Tư chắc chắn là con ruột của cha, cảm xúc cũng sẽ rất khó chịu.

Sau khi ăn xong, Ngu Đào và Địch Lâm Thâm đi dạo phố mua quần áo. Đây mới là việc chính mà Địch Lâm Thâm ra ngoài ngày hôm nay.

Địch Lâm Thâm có vài cửa hàng mà mình đặc biệt thích đi dạo, không nhất định là nhãn hiệu xa xỉ, cũng có vài cái tốt rất đáng mặc.

Địch Lâm Thâm mỗi chọn một bộ, hỏi Ngu Đào, “Thế nào?”

Ngu Đào gật đầu nói: “Đễ nhìn.”

Cậu cũng không phải có lệ với Địch Lâm Thâm, là thật sự cảm thấy dễ nhìn, bởi vậy cũng phát hiện ánh mắt Địch Lâm Thâm rất khá.

Địch Lâm Thâm mua hai chiếc áo khoác, hai chiếc quần bò, lại chọn thêm mấy bộ thoải mái, bình thường đi học có thể mặc. Bác Minh cũng không yêu cầu mặc đồng phục học sinh, vì thế học sinh ăn mặc vẫn rất tùy ý, nhưng cũng không thể quá khoa trương, bị chủ nhiệm giáo dục bắt gặp, chắc chắn sẽ mời phụ huynh.

Lúc đi dạo đến một tiệm bán quần áo giá cả ổn định, Địch Lâm Thâm đến khu đồ ngủ. Hắn cũng không biết bị gì, mua quần áo bỗng dưng nhớ tới bộ áo ngủ què mùa không hề hợp với Ngu Đào, liền đi vào.

Kiểu áo ngủ ở đây rất nhiều, màu sắc cũng phong phú, vuốt bề mặt vải cotton cũng rất thoải mái.

“Chọn một cái.” Dịch Lâm Thâm nói với Ngu Đào.

“Cậu thích màu gì?” Ngu Đào cho rằng Dịch Lâm Thâm muốn mua áo ngủ, hỏi.

“Mua cho cậu, chọn cái cậu thích.”

Ngu Đào nhanh chóng xua tay, “Không cần, tôi có áo ngủ rồi.”

Dịch Lâm Thâm lật hình vẽ của bộ đồ, “Bộ đồ của cậu quá khó coi, tôi nhìn mà khó chịu, thay bộ khác.”

Ngu Đào trẻ con cong môi, “Thoải mái là được.”

“Quần áo thoải mái rất nhiều, dễ nhìn cũng rất quan trọng.” Dịch Lâm Thâm chọn bộ màu trắng kèm theo hình trái tim rỗng ruột màu hồng xanh khoa tay múa chân trên người Ngu Đào, “Mỗi ngày tôi đều ở chung phòng với cậu, cậu mặc dễ nhìn chút tôi cũng vui vẻ.”

“A.” Ngu Đào biết Dịch Lâm Thâm mặc rất đẹp, nhưng không ngờ vẫn có yêu cầu với người khác.

Dịch Lâm Thâm chọn thêm một bộ màu xanh có hình con thỏ, bên trên đều là thỏ được, ngược lại cũng không thấy như con gái. Chất vải cotton thiên lạnh cũng có thể mặc, kiểu dáng rộng rãi, nhìn rất thoải mái.

“Lấy hai cái này đi.” Nói, Dịch Lâm Thâm chọn size mà Ngu Đào mặc, đi tính tiền.

Ban đầu Ngu Đào tưởng là mình bỏ tiền, nhưng Dịch Lâm Thâm đã thanh toán trước cậu một bước, cũng khiến Ngu Đào hơi ngại, nghĩ về thì mua chút đồ ăn vặt cho Dịch Lâm Thâm vậy.

Áo ngủ mới phải giặt sạch, tối chủ nhật Ngu Đào mặc bộ con thỏ kia.

Dịch Lâm Thâm thấy thoải mái, trong lòng cũng thêm mấy phần đắc chí — ánh mắt của mình, đúng là không ai bằng!

Chưa đến một tuần, các thầy cô đã chấm xong bài thi tháng.

Thành tích lớp A6 thấp hơn cuối kỳ trước, cản trở còn là phần khoa học tự nhiên.

Nhưng thành tích của Ngu Đào, trong ổn định còn tăng lên, còn đứng nhất khối, hơn người đứng thứ hai bảy mươi điểm.

Thấy thành tích này của cậu, thầy Khuất và các thầy cô môn khác đều yên tâm. Chỉ có cô vật lý là cảm thấy mình bị vấp mặt — cô nghĩ rõ ràng các giáo viên khác đều nghĩ như mình, vì sao họ đều giả bộ như người không biết gì, vui cho Ngu Đào, chỉ có cô là trong ngoài không phải người?!

Càng nghĩ càng giận, thêm thành tích vật lý lần này, lớp mà cô mang thi cũng không tốt, đúng là làm cô không ngóc đầu lên nổi. Đám học sinh này cũng giỏi, cô dạy có tâm như vậy, thành tích lại khó coi đến thế, đúng là từ sáng đến tối không biết làm gì, lòng cũng không đặt trên việc học.

Buổi sáng tiết 3 môn vật lý, cô Lâu cầm bài thi vào lớp A6.

Sau khi vào cửa, ném bài lên bục giảng, mặt mày tức giận nói: “Có phải tôi cho các cậu bài tập quá ít, các cậu thi ra thành tích như vậy cho tôi, có biết xấu hổ không hả?!”

Về mặt các học sinh vô cùng lạnh nhạt, như đã quen cô ta như vậy, cũng phiền cô ta như vậy.

“Địch Lâm Thâm! Cậu nhìn cậu thi ra thứ gì đi? Cậu là óc heo hả? Cái gì cũng không nhớ?!” Cô Lâu chỉ vào Địch Lâm Thâm.

Địch Lâm Thâm về mặt không quan trọng. Dù sao thành tích này với hắn mà nói là ổn định.

Nhưng nhớ dáng vẻ của Ngu Đào khi thấy thành tích của hắn, hắn không nhịn được hơi dỗi. Ngu Đào còn cười nói hắn ngốc, bị hắn bóp mặt mấy cái, mới đành hoàng lại.

So với cô Lâu tức giận trước mặt, trái lại hắn có phần để ý tới thái độ của Ngu Đào hơn. Lúc này Ngu Đào thật sự không có ý coi thường hắn, chỉ hơi đáng tiếc, khiến hắn thấy hơi xấu hổ.

Địch Lâm Thâm đứng lên, cười lạnh nói: “Em học không giỏi, thi không được khá, em biết. Nhưng cô dạy kém, các bạn đều nghe không hiểu, cô còn tự cho là đúng chỉ trích người khác không học giỏi, ai cho cô tự tin?”

“Cậu nghe không hiểu liền trách thầy cô không giảng tốt?! Nhìn cậu tôi đúng là ngay cả lòng giảng bài cũng không có, rút ra ngoài đứng cho tôi!”

Địch Lâm Thâm đã quen, đứng dậy liền đi ra ngoài.

Ngu Đào liếc cô một cái, cũng đứng lên ra ngoài theo Địch Lâm Thâm.

“Ngu Đào, cậu ngồi xuống cho tôi!” Thành tích này của Ngu Đào, nếu để cho cậu đứng bên ngoài, người khác chắc chắn sẽ thấy cô sai.

“Cô giảng bài rất không có ý nghĩa, em không muốn nghe.” Ngu Đào hoàn toàn không nể mặt.

Cô Lâu tức đến mức môi cũng run, nhưng vẫn miễn cưỡng kéo về một tia lý trí, suy nghĩ để họ đứng năm phút rồi vào, như vậy chắc sẽ không bị người khác nhìn thấy.

“Nghe giảng bài đi, ra ngoài với tôi làm gì?” Vì cô Lâu, thật ra Ngu Đào đã bỏ lỡ không ít tiết vật lý, giờ cô Lâu nhìn trên phần thành tích của Ngu Đào, có vẻ không chuẩn bị làm khó Ngu Đào nữa, nhưng không ngờ Ngu Đào vậy mà ra cùng với hắn.

“Cậu không ở trong phòng, tôi không thấy an toàn.” Ngu Đào cũng không lừa Dịch Lâm Thâm, từ lúc bắt đầu cậu mất trí nhớ, chỉ có Dịch Lâm Thâm ở cạnh cậu, cậu mới thấy yên tâm, vì thế mới lừa Dịch Lâm Thâm dậy cùng đi tự học buổi sáng với cậu.

Dịch Lâm Thâm cười khê, hắn không thích người khác đánh hắn, mà Ngu Đào đánh hắn cảm thấy... cũng không tệ lắm.

Hai người đứng chưa được hai phút, hiệu trưởng Miêu dẫn theo phó cục trưởng cục Giáo Dục đến phòng hiệu trưởng, lên cầu thang đứng lúc nhìn thấy trong hành lang trống không, Ngu Đào và Dịch Lâm Thâm đang đứng phạt.

Phó cục trưởng dừng bước, cau mày hỏi: “Đây là chuyện gì?” Ông đã từng đi đột kích thị sát ở không ít trường cấp 3, cũng không thấy xuất hiện tình huống học sinh lớp 12 bị phạt đứng ở hành lang.

Cô Thường chủ nhiệm giáo dục đi cùng hiệu trưởng Miêu nhận ra hai người họ, cũng nhúu mày theo.

“Lớp 12 đứng ở ngoài không cho nghe giảng là chuyện gì xảy ra?” Phó cục trưởng trực tiếp đi về phía đó.

“A, cục phó...” Hiệu trưởng Miêu như định ngăn cản, nhưng không có gan.

Dịch Lâm Thâm chú ý tới bên hiệu trưởng, cũng nghe rõ xưng hô mà hiệu trưởng dành cho đối phương. Hắn chờ là cơ hội người cục Giáo Dục đến đây thị sát này. Vì thế chỉ cần cô Lâu bảo hắn đứng ở ngoài, hắn đều vui vẻ tiếp nhận. Dù sao lãnh đạo cục Giáo Dục tới đây thị sát là chuyện bình thường, hắn luôn có thể bắt được cơ hội. Chẳng qua không ngờ cơ hội đến rất nhanh.

“Hai bạn học này, sao lại đứng ở hành lang?” Phó cục trưởng ôn hòa hỏi.

“Em thi không tốt, bị phạt đứng.” Dịch Lâm Thâm nói.

Phó giám đốc nhíu mày, không thi tốt tuy không đáng mừng, nhưng cũng không phải chuyện lớn không dậy nổi, lần sau cố gắng là được, dù sao lúc này chỉ mới vào học kỳ lớp 12.

“Vậy còn em? Cũng học không giỏi?” Phó cục trưởng nhìn về phía Ngu Đào.

Địch Lâm Thâm trả lời giùm Ngu Đào: “Cậu ấy đứng nhất khối, bởi vì nói chuyện giùm em, thường xuyên bị cô Lâu phạt đứng.”

“Hả?” Phó cục trưởng nhíu mày lại.

Về mặt hiệu trưởng Miêu và chủ nhiệm Thường cũng trở nên khó coi. Cô Lâu có thể đến Bác Minh dạy học, cũng là nhờ quan hệ, thêm chất lượng dạy học cũng được, vì thế Bác Minh cũng nhận. Chuyện cô Lâu nổi giận với học sinh họ đã sớm nghe qua, hiệu trưởng Miêu cũng mở một mắt nhắm một mắt, nghĩ thầm chất lượng dạy học qua cửa là được.

Nhưng vạn lần không ngờ, lại phạt đứng học sinh bị phó giám đốc đụng thẳng! Nếu chỉ là Địch Lâm Thâm, thế thì ông quanh co hai câu cũng có thể kéo đi. Nhưng Ngu Đào đứng nhất khối vì giữ gìn Địch Lâm Thâm cũng bị phạt đứng, chuyện này quá không nói nổi.

Trừ khi cô Lâu có lý do không thể không phạt, bằng không, ông cũng chỉ có thể chọn bài ‘Lạnh lẽo’ cho cô Lâu thôi.

10. Chương 10

Phó cục trưởng gõ cửa một cái bước vào phòng. Cô Lâu thấy ông, hỏi: “Ngài là?”

Lúc bấy giờ, hiệu trưởng Miêu và chủ nhiệm Thường cũng vào theo. Về mặt cô Lâu bỗng trở nên khó coi.

Phó cục trưởng dáng vẻ tự nhiên nói: “Xin chào, xin hỏi quý danh?”

“Không dám không dám, tôi họ Lâu.” Cô Lâu thu lại dáng vẻ vênh váo hống hách khi nãy, cả người đều thể hiện vẻ khiêm tốn và cẩn thận.

“Cô Lâu, chào cô, tôi là phó cục trưởng cục Giáo Dục, họ Tùng. Tôi muốn hỏi xem, vì sao cô lại để hai bạn học này đứng phạt ở bên ngoài?” Phó cục trưởng cũng không vì sự khiêm tốn của cô Lâu lúc này mà thiên vị.

Cô Lâu vội nói: “Là vậy, bạn Địch Lâm Thâm quấy nhiễu kỷ luật lớp, khiến những bạn học khác không thể nào nghe giảng, tôi mới bảo em ấy ra ngoài đứng một lát. Còn Ngu Đào, do em ấy và Địch Lâm Thâm

là bạn tốt, bênh vực Dịch Lâm Thâm cãi lại tôi, tôi mới đuổi em ấy ra ngoài theo.”

Lý do này nghe cũng không có gì sai, nhưng phó cục trưởng chỉ chỉ Ngu Đào, hỏi: “Cô nói em ấy cãi lại cô?”

“Đúng thế.” Cô Lâu gật đầu khẳng định.

Ngu Đào nhú mày, trong mắt đều là vô tội, cậu không có cãi, chỉ là giận thôi.

Mà ánh mắt sạch sẽ và vẻ mặt vô tội của Ngu Đào khiến phó cục trưởng có phần nghi ngờ cô Lâu. Nếu như Ngu Đào thật sự như thế, vậy giờ người giả bộ vô tội trước mặt ông, diễn kịch cũng giỏi quá đi?

Hiệu trưởng Miêu và chủ nhiệm Thường đều không ra mặt, lời nói của cô Lâu hoàn toàn không đủ để họ tin tưởng, dù sao thì họ cũng hiểu cô Lâu hơn phó cục trưởng, thêm thành tích của Ngu Đào, họ cũng có phần không hài lòng với cô Lâu. Huống chi Ngu Đào cãi lại? Khả năng này còn thấp hơn việc cậu thi đứng nhất từ dưới đếm lên.

Phó cục trưởng nhìn thoáng qua bạn học cùng lớp, phát hiện trên gương mặt đa số học sinh hình như cũng có sự không hài lòng.

“Ai là lớp trưởng?” Phó cục trưởng hỏi.

“Là em.” Lớp trưởng đứng lên.

Phó cục trưởng gật đầu, “Em nói xem đã xảy ra chuyện gì.”

Lớp trưởng đứng mực, giọng điệu vững vàng nói: “Là như vậy. Hồi mới khai giảng, bạn Dịch Lâm Thâm do thành tích học tập không tốt, cô Lâu hỏi bài lại không biết, nên bị cô Lâu mắng, cũng bảo cậu ấy ra ngoài đứng phạt. Ngu Đào vì cảm thấy đây chỉ là không biết trả lời câu hỏi mà thôi, nghiêm túc dạy là được, thế nên lý luận vài câu với cô Lâu. Cô Lâu nổi giận, liền đuổi hai người họ ra ngoài đứng phạt. Sau đó mỗi lần đến tiết vật lý, cô Lâu đều tìm đủ mọi lý do để hai người họ ra ngoài đứng phạt, ngẫu nhiên cũng sẽ đứng trong phòng. Hôm nay cô Lâu nổi giận, là do kỳ thi tháng lần này, bạn Dịch Lâm Thâm phát huy không tốt, cô Lâu nghĩ cậu ấy kéo chân sau cả lớp, mắng cậu ấy một trận, đuổi người ra ngoài. Ngu Đào tức giận, cũng ra đứng theo.”

Bởi vì thành tích học sinh không tốt, hỏi không biết trả lời, nên ác ý tìm lý do phạt đứng? Trên mặt phó cục trưởng cũng thêm mấy phần tức giận, “Học sinh học tri thức là quyền lợi mà họ cần được hưởng, học giỏi tự nhiên là tốt, không học giỏi thì cũng chẳng phải phạm sai, cô làm giáo viên, dựa vào gì mà không cho học sinh nghe giảng bài? Còn ác ý tìm lý do phạt đứng mỗi ngày?!”

“Không đúng, là do bọn nó quá khinh người, tôi cũng nghiêm túc dạy, Dịch Lâm Thâm đầu gối không mở mang đầu óc được, tôi cũng vì giận mới phạt nó hai ngày thôi mà.” Cô Lâu biện giải cho bản thân.

“Có đứa trẻ mở mang đầu óc sớm, có đứa trẻ thì không có thiên phú trên một số môn học. Đây không phải là lý do cho cô phạt đứng.” Phó cục trưởng cả giận nói.

Hiệu trưởng Miêu suy nghĩ chút, cảm thấy đây tốt xấu gì cũng là giáo viên trường mình. Làm cho quá khó coi cũng không tiện, lén xử lý thế nào cũng có thể bàn bạc, nhưng đừng quậy lớn phá hỏng danh tiếng của trường.

“Cái đó, phó cục trưởng, cô Lâu cũng đã dạy lớp 12 mấy lần rồi, thành tích cũng được. Lần này có thể vì thật sự lo lắng cho học sinh, mới làm việc quá xúc động. Người xem, giờ đang là thời gian học, làm chậm trễ chương trình học của học sinh thì cũng không tiện, mình chờ hết giờ học mới gọi cô Lâu đến phòng hiệu trưởng nói chuyện, ngài thấy thế nào?”

Chủ nhiệm Thường lén lườm hiệu trưởng Miêu, dưới tình huống này không phải nên giải quyết loại giáo viên con sâu làm rầu nồi canh này à, cho học sinh hoàn cảnh học tập tốt đẹp không phải quan trọng hơn ư?

Cô muốn mở miệng nói vài câu, lớp phó học tập Trì Linh đã đứng lên.

“Vị lãnh đạo này, hiệu trưởng Miêu, chủ nhiệm Thường, em là Trì Linh lớp phó học tập của lớp. Em đại diện tất cả bạn học trong lớp, yêu cầu đổi giáo viên vật lý.” Trì Linh nói giọng trong trẻo.

Hiệu trưởng Miêu còn muốn ngăn cản, đã bị chủ nhiệm Thường kéo lại.

Phó cục trưởng mở miệng trước hiệu trưởng Miêu, hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Trì Linh trả lời: “Gần đây cô Lâu thường xuyên nổi giận, dẫn đến cảm xúc của bạn học cả lớp đều giảm xuống, thái độ học tập tiêu cực. Điểm vật lý trong phần khoa học tự nhiên lần này càng rồi tinh rồi mù, nhưng cô Lâu lại đổ thành tích kỳ thi tháng này kém lên việc chúng em không nghiêm túc nghe giảng. Chúng em mặc dù không thông minh như Ngu Đào, nhưng đều muốn thi vào trường đại học tốt, đi học tự nhiên là nghiêm túc nghe giảng, nếu như là cá biệt thành tích không tốt, vậy thì chúng em không có gì để nói, nhưng thành tích cả lớp đều bị môn vật lý kéo chân sau, vậy có phải là do cô Lâu hay không? Cô Lâu nhìn không vừa mắt với Ngu Đào, cũng vì Ngu Đào nói phương thức dạy học của cô có vấn đề, hi vọng cô có thể cải tiến. Nhưng cô Lâu không chỉ không nghe, trái lại còn tìm phiền phức cho Ngu Đào khắp nơi, nửa tháng nay Ngu Đào đến tiết vật lý thì căn bản chưa từng học qua. Có thể thi được thành tích đứng nhất khối, cũng là nhờ kết quả tự nỗ lực của bạn ấy.”

Phó cục trưởng vừa nghe thấy việc học sinh nửa tháng nay do giáo viên nên không được học tiết vật lý, mặt đều đen.

Cô Lâu nóng lòng phản bác, nhưng bị Trì Linh cắt đứt.

“Đương nhiên, mọi người có thể nghĩ em chỉ là lời nói một bên của học sinh, không đủ tin tưởng. Nhưng em có chứng cứ chứng minh cô Lâu vô cớ chửi mắng học sinh, thái độ tồi tệ, ác ý phạt đứng, không nghe giải thích, dẫn đến tính tích cực trong học tập của cả lớp bị giảm xuống.” Nói, Trì Linh cầm bút ghi âm

ra, “Vì sợ đi học nghe không hiểu, nên em có thói quen ghi âm trong lớp, sau khi về thì thuận tiện ôn tập. Lãnh đạo, hiệu trưởng, chủ nhiệm, mọi người không cần nghe hết, chỉ cần nghe năm phút đầu mỗi tiết là được, đều là nội dung cô Lâu ác ý tìm cớ, đuổi Định Lâm Thâm và Ngu Đào ra khỏi phòng học.”

Nói, Trì Linh nhún play ngay tại chỗ.

Trước mặt chứng cứ, vẻ mặt cô Lâu tái nhợt. Hiệu trưởng Miêu hận đến nghiến răng nghiến lợi, chủ nhiệm Thường thì rất vui vẻ, trước nay cô luôn không ưa những loại người vào được nhờ quan hệ, nếu có bản lĩnh thật sự, thì cần gì quan hệ? Hơn nữa cô cũng biết cô Lâu hay đứng núi này trông núi nọ. Giáo viên không vững vàng như vậy, chất lượng dạy học cũng phải đợi.

Phó cục trưởng là người rất nặng giáo dục, cục trưởng năm nay muốn lui, nếu như không có điều gì bất ngờ, ông sẽ lên làm cục trưởng. Trong cửa ải quan trọng này, sao ông có thể cho phép trong thành phố ông quản lý có một giáo viên không có nhân phẩm như vậy ở đây chứ?

Trì Linh cũng không sợ đổ dầu vào lửa, dù sao cháy cũng không phải là cô, “Lớp chúng em đã viết thư ký tên xong, yêu cầu đổi giáo viên vật lý. Chuẩn bị mấy hôm nay sẽ đưa lên phòng hiệu trưởng, nếu lãnh đạo đã ở đây, vậy chúng em đưa sớm vậy.”

Nói xong, Trì Linh từ trong bàn lấy ra thư ký tên, ở trước mặt lãnh đạo, giao thư ký tên cho hiệu trưởng Miêu.

Dưới tình huống này, hiệu trưởng Miêu cũng không dám qua loa. Hơn nữa ông nghe xong ghi âm, thật sự cảm thấy cô Lâu không hề có tư cách làm giáo viên. Chuyện này nếu như bị học sinh up lên internet, vậy THPT Bắc Minh họ cũng không cần lăn lộn nữa.

Hiệu trưởng Miêu ho nhẹ một tiếng, trịnh trọng nói: “Các bạn học cứ yên tâm, tình huống phản ứng của các em là thật, vậy thầy nhất định sẽ giúp mọi người đổi một giáo viên có trách nhiệm. Thầy nghĩ tiết này mọi người cũng không học nổi nữa, vậy cứ tự học trước đi. Hai bạn học này cũng mời về chỗ ngồi. Cô Lâu, đến phòng hiệu trưởng với tôi. Chủ nhiệm Thường, đi xem xem thầy Khuất có tiết hay không, nếu không thì cũng mời thầy ấy đến phòng hiệu trưởng một chút.”

“Được.” Chủ nhiệm Thường đáp, liền xuống lầu trước.

“Phó cục trưởng, mình đến phòng hiệu trưởng trò chuyện tiếp đi.” Hiệu trưởng Miêu ân cần nói.

Phó cục trưởng gật đầu, liền cùng hiệu trưởng đi đến phòng hiệu trưởng.

Cô Lâu mặt mày khó coi, lườm đám học sinh, cầm giáo án của mình và bài thi rời đi.

Chờ xác định đám người hiệu trưởng đã vào phòng hiệu trưởng, học sinh lớp A6 mới tập thể hoan hô —— rốt cuộc có thể đổi giáo viên. Nhớ về mặt lúc rời đi của cô Lâu, trong lòng mọi người chỉ có một chữ, đã!

Thầy Khuất chỉ huy trực ban nhiều năm, tự nhiên hiểu rõ nhu cầu của học sinh hơn, cũng chường mắt giáo viên dùng thành tích để phân chia học sinh. Vì thế trên việc đối xử với cô Lâu, thầy cũng không lẽ độ.

Vì thế chiều hôm đó, nhà trường thay một giáo viên dạy vật lý lớp 12 khác cho lớp A6.

Thầy Khuất cũng thừa lúc trong giờ học nói với các học sinh sau này có chuyện gì thì đến bàn với thầy sớm chút, không phải trở tay không kịp như hôm nay, thầy sợ mình phát huy không tốt, không thể nào tranh thủ quyền lợi lớn nhất cho các bạn cùng lớp. Thật ra lời này chỉ là nói chơi, chủ yếu là hi vọng cả lớp có chuyện gì thì có thể nói với thầy một tiếng, thầy cũng có thể mau chóng giải quyết, cũng không đến mức cho cô vật lý làm khó dễ Ngu Đào và Dịch Lâm Thâm lâu như vậy.

“Đến đến đến, vì cô Lâu đã cút, cụng ly!” Trong căn tin, Hướng Tân Kiệt nâng ly lên.

“Cụng ly!” Ngu Đào rất tích cực hưởng ứng.

Dịch Lâm Thâm cảm thấy hai người này hơi nhảm, nhưng Ngu Đào dùng mắt to sáng long lanh nhìn hắn, hắn cũng nâng ly lên, đụng một cái với họ. Đường nhiên, trong ly ba người đều là nước ngọt.

Uống sạch nước ngọt, Hướng Tân Kiệt đặt ly xuống nói: “Giáo viên mà mình mới đổi chất lượng dạy học không thể chê đi đâu được, nhưng thi không tốt thì sẽ bị mời phụ huynh. Vì vậy Lâm Thâm, cậu vẫn phải cố gắng hơn chút rồi.” Lớp 12 rất ít thấy cô mời phụ huynh, nhưng mà, cô vật lý của họ là một trong số đó. Nghe đâu, không chỉ học sinh sợ cô mời phụ huynh, phụ huynh từng được mời cũng sợ cô. Cô giáo này có đạo lý rõ ràng với nghề dạy học, phần căn bản thì nói hơn hai tiếng, những phần khác thì tặng từng cái.

Dịch Lâm Thâm cũng không quá để ý, “Tùy tiện đi.” Dù sao phụ huynh của hắn đều là anh hắn đi giùm hắn.

“Quay về tôi dạy bù vật lý cho cậu đi.” Ngu Đào tốt bụng nói.

Dịch Lâm Thâm giơ tay nhéo nhéo mặt cậu, nói: “Nếu cậu không muốn làm bạn với tôi, thì cứ việc dạy bù cho tôi đi.”

“Vì sao dạy bù không thể làm bạn?”

“Tôi ghét bị ép học.”

Ngu Đào bĩu môi, cũng không nói gì thêm. Dịch Lâm Thâm không thích học, cậu cũng hết cách. Dù sao chỉ cần bọn họ vẫn là bạn bè là được. Cùng lắm thì sau này Dịch Lâm Thâm không có công việc tốt không kiếm được tiền, cậu có thể mời khách. Cậu chắc chắn sẽ làm việc thật giỏi, kiếm nhiều tiền hơn!

Vốn sau chuyện lớp A6 đổi giáo viên vật lý, thì nên yên ổn rồi. Nhưng ai mà biết bốn lớp khác cô Lâu dạy

cũng không biết gì, cũng do cô Lâu giảng bài chẳng ra sao, còn thường xuyên mắng học sinh, tuy không quá mức như Định Lâm Thâm, nhưng tổn thương lòng tự tôn của học sinh. Vì thế tập thể yêu cầu đổi cô Lâu.

Nhà trường cũng không muốn chọc phiền phức, lỡ như bị khiếu nại lên cục Giáo Dục hay ầm ĩ bỏ học thì phiền, dù sao trẻ con bây giờ, ý thức tự tôn rất mạnh, chuyện như vậy cũng không phải không làm được.

Vì vậy, cô Lâu bị điều đi dạy lớp 6, một giáo viên vật lý từng dạy lớp 12 được đưa từ lớp 10 lên, được động viên lâm thời, đổi lớp dạy với cô Lâu, dạy học sinh lớp 12 lần nữa.

Sau chuyện lần này qua đi, mọi thứ đều quay về vị trí cũ. Định Lâm Thâm vẫn mỗi ngày dậy sớm tự học với Ngũ Đào, có thể đọc thì vẫn chỉ có tiếng Anh.

Cuối tháng, trước ngày Quốc khánh, phần lớn các trường bắt đầu tổ chức đại hội thể dục thể thao. Mà Bác Minh thì giống như những năm qua, tổ chức du lịch mùa thu. Đúng, hàng năm Bác Minh ngoại trừ du lịch mùa xuân, còn thêm một lần du lịch mùa thu, đại hội thể dục thể thao bình thường đều đặt sau ngày mùng một tháng năm.

“Thứ sáu toàn trường tổ chức du lịch mùa thu, đi công viên rừng rậm, bảy giờ rưỡi sáng tập hợp ở sân thể dục. Thứ năm tan học cho mọi người thời gian rời trường, đi mua đồ ăn. Trước tám giờ nhất định phải quay về trường.” Thầy Khuất đứng trước mặt thông báo sắp xếp của nhà trường.

Vừa nghe thứ sáu đi du lịch mùa thu, tất cả mọi người đều rất hưng phấn. Nhưng mới nghe thấy đi công viên rừng rậm, cũng đều hơi không lên tinh thần được — Bác Minh năm nào đi du lịch mùa xuân, mùa thu, cũng đi công viên rừng rậm, chẳng có gì mới.

Ngũ Đào thì rất vui vẻ, cậu nhớ lúc trước trường có tổ chức du lịch mùa xuân du lịch mùa thu, cậu đều viện cớ không đi. Về phần vì sao lại viện cớ, thì cậu không nhớ. Vì thế công viên rừng rậm rất mới mẻ với cậu.

Định Lâm Thâm gọi nước lạnh vào cậu, “Công viên rừng rậm không có gì đâu, ở trong toàn là người lớn tuổi.”

Ngũ Đào nháy mắt một cái nhìn về phía hắn, nhỏ giọng nói: “Nhưng đây là lần đầu tiên mình đi chơi chung mà, tôi rất chờ mong đó.”

Định Lâm Thâm bỗng chốc không biết đón nhận như thế nào, nhưng trong lòng lại ảm áp. Có người mong đợi đi dạo công viên với hắn, cảm giác này, thật tốt. Được rồi, nhìn trên phần Ngũ Đào thật lòng như thế, đồ ăn vặt của Ngũ Đào hắn bao!

11. Chương 11

Thứ năm sau khi tan học, các học sinh ào ra trường như ong vỡ tổ, đi siêu thị mình thích tranh nhau mua đồ ăn vặt.

Địch Lâm Thâm cũng có siêu thị mình thường đi dạo, ở trung tâm thành phố, bên trong phần lớn đều là thực phẩm nhập khẩu, giá cả hơi cao tí, nhưng mùi vị căn bản sẽ không đập bom. Hường Tân Kiệt cũng thích đến đó dạo. Vì thế Địch Lâm Thâm dẫn theo Ngu Đào, với Hường Tân Kiệt bắt xe, cùng đi trung tâm thành phố.

Ba người tìm một nhà hàng giải quyết bữa tối trước. Sau khi ăn xong, Địch Lâm Thâm mua trà sữa đậu đỏ cho Ngu Đào, bây giờ mới đi siêu thị —— giờ hẩn tiêu tiền cho Ngu Đào cũng đã có hơi quen rồi, mặc dù thỉnh thoảng lúc Ngu Đào không ăn sẽ chê mấy câu, nhưng tiêu tiền cho Ngu Đào hẩn cũng không thấy có gì không đáng, thậm chí nhìn Ngu Đào ăn vui vẻ, hẩn cũng hài lòng theo. Đôi lúc ngẫm lại, chắc do Ngu Đào khiến hẩn cảm nhận được cảm giác làm anh, vì thế mua gì cho Ngu Đào hẩn cũng cảm thấy có thể.

“Ô mai có muốn không?” Địch Lâm Thâm đẩy xe đi sau Ngu Đào.

“Không muốn, muốn ăn dừa khô.” Ngu Đào nói. Cậu cũng không yên tâm thoải mái mà chiếm lợi của Địch Lâm Thâm, như Địch Lâm Thâm mua đồ cho cậu, cậu cũng sẽ mua cho Địch Lâm Thâm, chỉ có điều số lần ít hơn Địch Lâm Thâm một chút. Hôm nay ra ngoài mua đồ với Địch Lâm Thâm, cậu cũng chuẩn bị chế độ AA (*), về chuyển tiền cho Địch Lâm Thâm.

(*): Nghĩa là chia tiền nhau.

“Ô mai khai vị.” Địch Lâm Thâm nói.

Ngu Đào suy nghĩ chút, “Vậy muốn không hạt.”

Địch Lâm Thâm chọn cái không hạt ném vào xe đẩy.

“Sô-cô-la muốn không?” Địch Lâm Thâm hỏi.

“Không muốn.” Ngu Đào uống trà sữa rột rột.

“Thịt bò khô?”

“Không muốn.”

“Nước ngọt?”

“Muốn!”

Mặc kệ Ngu Đào trả lời muốn hay không muốn, Địch Lâm Thâm đều mua một phần.

Lúc dạo tới khu sushi, Địch Lâm Thâm nói: “Chọn một phần, mang về ăn khuya.”

Thời gian này sushi đã bắt đầu giảm giá, cơ bản hai mươi, ba mươi đồng là có thể mua được hai tới ba phần.

“Lâm Thâm?” Một giọng nữ quen thuộc vang lên phía sau hai người.

Địch Lâm Thâm quay đầu nhìn, quả nhiên là Viên Tâm Nhụy.

Mặt Viên Tâm Nhụy lộ vẻ vui mừng, cười nói: “Tình cờ thật, cậu cũng tới mua đồ?” Trong lúc nói chuyện, đôi mắt qua lại quan sát Ngu Đào hai lần.

“Ừm.” Địch Lâm Thâm nhàn nhạt gật đầu, cũng không muốn nói nhiều với cô ta.

Viên Tâm Nhụy thì lại chủ động bắt chuyện, “Cậu tới mua đồ cho du lịch mùa thu à?”

“Ừm.”

“Chúng tớ vẫn là đại hội thể dục thể thao, mai tổ chức. Hâm mộ các cậu có thể đi du lịch mùa thu thật, có ý nghĩa hơn tổ chức đại hội thể dục thể thao nhiều.” Viên Tâm Nhụy cười nói.

“Cũng được, đi nhiều thì sẽ không còn ý nghĩa nữa.”

Viên Tâm Nhụy nhìn về phía Ngu Đào, hỏi: “Đây là?”

“Bạn tôi.” Địch Lâm Thâm nói, cũng không giải thích kĩ.

Ngu Đào chọn sushi xong, cũng nhìn về phía Viên Tâm Nhụy. Viên Tâm Nhụy rất xinh đẹp, nhưng cũng không phải bộ dạng con gái mà Ngu Đào đồng ý tiếp xúc. Viên Tâm Nhụy xinh đẹp mang theo kiêu căng và một ít tính công kích, trông không dễ ở chung. Ngu Đào thích nói chuyện với nữ sinh loại hình đáng yêu hơn.

“Xin chào, tôi tên Viên Tâm Nhụy. Là bạn của Lâm Thâm.” Viên Tâm Nhụy mỉm cười nói.

Ngu Đào gật đầu, cũng nói tên của mình, rồi không nói gì thêm.

Lúc này, điện thoại của Dịch Lâm Thâm reng.

“Tôi đi nghe điện thoại trước.” Dịch Lâm Thâm nói xong, liền đi xa chút.

Ngu Đào cũng không có gì để nói với Viên Tâm Nhụy, đang đẩy xe muốn đi, đã bị Viên Tâm Nhụy cản đường.

“Lúc trước chưa từng nghe Lâm Thâm nhắc tới cậu, trước đây cậu ấy chỉ đi gần với Hướng Tân Kiệt, cậu chắc là bạn cậu ấy mới quen nhỉ?” Giọng điệu Viên Tâm Nhụy mang theo mấy phần ưu việt, đáng vẻ rất hiểu rõ Dịch Lâm Thâm.

“Ừ.” Ngu Đào đáp.

“Vậy tôi hỏi cậu chuyện này nhé?” Viên Tâm Nhụy cười nói, cũng mặc Ngu Đào có đồng ý cho cô hỏi hay không, đã trực tiếp hỏi: “Cái đó, Lâm Thâm có bạn gái chưa?”

Ngu Đào nghĩ thầm: Chuyện này mắc mớ gì tới cô?

Nhưng để tránh khỏi việc làm Dịch Lâm Thâm bị kẹt giữa lúng túng, nên khẽ nói: “Chưa.”

“Vậy cậu ấy có thích ai không?” Viên Tâm Nhụy dường như cũng không phát hiện Ngu Đào không hề muốn trả lời cô, tự hỏi tiếp.

Ngu Đào nhú mày, “Không biết.”

“Hai người không phải bạn à? Sao mà không biết?”

“Tôi đâu biết đọc suy nghĩ, ai mà biết cậu ta có thích người nào không chứ.” Ngu Đào mặt mày không vui, bỏ trà sữa vào trong xe, trong lòng cũng có phần khó chịu.

Viên Tâm Nhụy suy nghĩ chút, lại hỏi: “Vậy cậu ấy có qua lại khá gần với nữ sinh nào hay không?”

Ngu Đào phiền, hằm hừ nói: “Có ai từng nói với cậu, con gái tám vậy là không tốt chưa?!”

Viên Tâm Nhụy bị cậu hỏi sững sốt, sau đấy xấu hổ một trận, đang tính mở miệng dạy đời Ngu Đào hai câu, Dịch Lâm Thâm đã trở lại.

Viên Tâm Nhụy tức thì đổi thành mặt oan ức, như đang im lặng lên án Ngu Đào không tốt với cô.

Nhưng Dịch Lâm Thâm cũng chẳng thèm quan tâm Viên Tâm Nhụy, chỉ nói với Ngu Đào: “Bên đó có sữa chua, đi lấy mấy hộp đi.”

Thật ra lúc Ngu Đào nói cậu ấy không biết đọc suy nghĩ, hẳn đã về rồi, chỉ là đứng sau cái giá không đi ra. Vì thế lúc nghe thấy Ngu Đào nói con gái tám vậy là không tốt, thì không chịu được cười khẽ một tiếng, cảm thấy Ngu Đào rất đáng yêu. Tuy người nhìn như đơn thuần chút, nhưng bản lĩnh oán người thì chẳng hề yếu chút nào.

“Lâm Thâm...” Viên Tâm Nhụy mềm mại gọi Dịch Lâm Thâm một tiếng.

Dịch Lâm Thâm làm dáng không biết đã xảy ra chuyện gì, vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Cô cứ từ từ chọn, tụi tôi đi trước.”

Nói xong, cũng không chờ Viên Tâm Nhụy chào tạm biệt, đã đẩy xe dẫn Ngu Đào đi qua hướng khác.

Dịch Lâm Thâm phát hiện cảm xúc của Ngu Đào không cao như trước nữa, không khỏi đoán có phải lúc hẳn nghe điện thoại, Viên Tâm Nhụy đã nói gì cậu nghe không được không.

Ngu Đào im lặng mãi, Dịch Lâm Thâm hỏi cậu có muốn cái này có muốn cái kia không, cậu chỉ gật đầu, cũng không phát biểu ý kiến nhiều hơn.

Dịch Lâm Thâm dẫn cậu tới khu gia vị không ai đi dạo, dừng lại, hỏi: “Cậu làm sao vậy? Mất hứng?”

“Không có...” Ngu Đào buồn buồn nói.

Dịch Lâm Thâm cười khẽ, “Lừa ai đó? Không nói thật với tôi?”

Ngu Đào lắc đầu một cái.

Dịch Lâm Thâm cảm thấy sự kiên nhẫn của mình đúng là không ai bằng, hẳn đường đường là một giáo bá, khoảng thời gian này đã sắp chạy về phía học sinh “ba tốt” luôn rồi, tính tình tốt, kiên nhẫn tốt, giọng điệu tốt. Ngay cả mặt mũi cũng không quan tâm, Ngu Đào lại không nói thật với hắn.

Trên mặt Dịch Lâm Thâm mang theo nghiêm túc, “Nếu cậu không nói, tôi sẽ không hỏi cậu nữa, du lịch mùa thu ngày mai cũng không đi với cậu.”

Ngu Đào ngẩng đầu nhìn về phía hắn, ánh mắt có mấy phần hốt hoảng.

Địch Lâm Thâm cảm thấy Ngu Đào rất dễ lừa, nhưng vẫn tiếp tục nghiêm túc nói: “Nói đi, làm sao?”

Ngu Đào khịt mũi một cái, “Cái đó, cậu có phải thích ai không?”

“A?” Đây là tình huống gì? Hắn làm gì mà thích ai chứ?

“Cậu đừng thích người khác được không?” Ngu Đào nhỏ giọng nói.

Địch Lâm Thâm nhướn mày, thích thú, “Vì sao? Ở tuổi này của mình có người mình thích là chuyện bình thường mà?”

Ngu Đào ấp úng cả buổi, mới nói: “Nếu cậu thích người khác, thì sẽ không tốt như vậy với tôi nữa.”

Địch Lâm Thâm mềm lòng chút, chọc cậu nói: “Mình sớm muộn gì cũng sẽ có người mình thích, sớm muộn gì cũng sẽ không tốt như bây giờ nữa.”

Ít nhất chờ Ngu Đào nhớ tới chuyện trước đây, có lẽ quan hệ của họ sẽ sụp ngay.

Ngu Đào làm mặt không vui.

Địch Lâm Thâm nhếch miệng, “Trừ khi...”

Ngu Đào giương mắt nhìn hắn, “Trừ khi cái gì?”

“Trừ khi cậu là bạn trai tôi.” Địch Lâm Thâm cười xấu xa nói.

Ngu Đào nháy mắt đỏ mặt, cúi đầu lấp bắp: “Không nên yêu sớm...”

Địch Lâm Thâm cười ha ha, giỡn gì chứ, còn không nên yêu sớm? Buồn cười quá rồi!?

Ngu Đào càng ngại hơn, “Cái đó... Vậy cậu đừng thích ai được không?”

Địch Lâm Thâm đã không đành lòng chọc cậu nữa, “Được rồi, không phải nói không nên yêu sớm à? Lại nói, tôi cũng đâu có thích ai. Yên tâm đi.”

“Ừm, ” Ngu Đào cười yếu ớt gật đầu, cảm xúc cũng khá hơn nhiều.

Sáng thứ sáu, sau khi mọi người tập hợp ở sân thể dục, thì lên xe buýt của mỗi lớp ngồi.

Thầy Khuất yêu cầu hai người cùng bàn ngồi chung với nhau, thế thì dễ kiểm soát nhân số hơn.

Sau khi xe khởi động, Dịch Lâm Thâm lấy đồ ăn vặt ra cho Ngu Đào.

Trong xe ồn ào, mọi người đều rất thả lỏng, trò chuyện với nhau, mở chuyện cười với nhau, bầu không khí vô cùng tốt.

Ngu Đào ăn đồ ăn vặt, hỏi Dịch Lâm Thâm, “Quốc khánh nghỉ cậu có về nhà không?”

“Bằng không thì sao?” Dịch Lâm Thâm cảm thấy Ngu Đào hỏi thừa câu này. Quốc khánh trường cũng nghỉ, phòng ngủ đều khóa, cũng không thể ở trong trường. Hơn nữa hôm qua lúc ở siêu thị, anh hẳn cũng đã gọi điện hỏi hẳn.

“À...” Ngu Đào có chút xoắn xuýt.

“Sao vậy?” Dịch Lâm Thâm hỏi.

“Tôi không muốn về nhà...” Hôm qua lúc ngủ Ngu Đào mới nhớ chuyện Quốc khánh sợ rằng phải về nhà, “Tôi và ba mẹ tôi... không quá quen...”

Lời này nếu là người khác nói ra, có thể sẽ nghĩ đứa trẻ này không có lương tâm. Nhưng Ngu Đào là một người mất trí nhớ, đây coi như là hợp tình hợp lý.

“Vậy làm sao giờ?” Dịch Lâm Thâm thấy cũng đúng, cứng rần để Ngu Đào về nhà, không khác gì đưa Ngu Đào đến nơi xa lạ cả.

“Không biết.” Ngu Đào bỗng chốc không có ý nào cả.

Dịch Lâm Thâm sa vào im lặng, bên tai vang tiếng ‘crắc’ mà Ngu Đào ăn đồ ăn vặt.

Công viên rừng rậm ở trong thành phố, ngồi xe buýt đi cũng không cần thời gian quá dài.

Sau khi đến nơi, mọi người lục tục xuống xe, sau đó xếp hàng soát vé vào công viên.

Mới tới trưa, mọi người đứng xếp hàng dạo một vòng lớn trong công viên, tiện thể vào viện bảo tàng thực vật tham quan, còn đến bên nhà gỗ ngắm hoa cúc.

Có thể nói là trong phong phú mang theo buồn chán. Nhưng với các học sinh có thể ra ngoài chơi thì đã rất tốt rồi, coi như không thưởng thức được phong cảnh, thì có thể trò chuyện với nhau, thời gian trôi qua cũng nhanh.

“Được rồi, tiếp theo là thời gian hoạt động tự do, bốn giờ chiều tập hợp ở cổng công viên về trường. Các em phải chú ý an toàn, đừng đến nơi nguy hiểm. Cũng phải chú ý vệ sinh môi trường, rác thì vứt vào thùng rác. Có chuyện gì thì gọi cho thầy, biết chưa?”

“Dạ biết!” Mọi người sảng khoái đáp lại.

“Được, giải tán.”

Tiếng của thầy Khuất vừa dứt, mọi người ngay lập tức giải tán.

“Mình đi ăn trưa trước đi.” Ngu Đào đề nghị.

“Được.” Dịch Lâm Thâm gật đầu.

Hướng Tân Kiệt tự nhiên cũng đi với họ.

Ba người tìm một chiếc ghế dài dưới bóng cây, ngồi xuống bắt đầu ăn cơm trưa.

Thật ra ăn đồ ăn vặt một đường, họ cũng không đói bụng, nhưng đồ đã mua, nên ăn vẫn phải ăn.

Dịch Lâm Thâm mới tháo một cái bánh mì ra chuẩn bị đưa cho Ngu Đào, đã có một cô gái xinh đẹp buộc tóc đuôi ngựa đi tới.

“Dịch Lâm Thâm, tớ là Lục Dao lớp A1, đây là cơm hộp cho cậu ăn.” Nói xong, bỏ cơm hộp vào trong tay Dịch Lâm Thâm, liền chạy xa.

Phía xa xa có mấy nữ sinh đang chờ cô, có thể là bạn cùng lớp đến xem náo nhiệt. Lục Dao chạy tới đó, các nữ sinh liền cười đùa đi xa.

Hướng Tân Kiệt cười cụng Dịch Lâm Thâm liếc nhìn, “Ghê, đi du lịch mùa thu còn được nhận cơm hộp. Nữ sinh thâm mến cậu ở trường mình không ít, nhưng chủ động như vậy thì chẳng có mấy ai.”

Cơm hộp vẫn còn nóng, không biết hâm nóng như thế nào, Dịch Lâm Thâm chẳng có lòng dạ đi nghiên cứu, cũng không có ý muốn ăn.

Ngu Đào nhìn cơm hộp trên tay Dịch Lâm Thâm, trong lòng hơi khó chịu —— Vì sao người ta lại đưa thức ăn cho anh cậu chứ! Rõ ràng là họ có mua mà! Còn mua rất nhiều! Không vui! Có chút ghen tị!

Dưới sự khó chịu, Ngu Đào cướp lấy hộp cơm trong tay Dịch Lâm Thâm, “Tôi muốn ăn, cậu ăn bánh mì đi!”

Dịch Lâm Thâm nhìn Ngu Đào đang tháo khăn vải hoa bọc ngoài hộp cơm ra, cũng khó chịu —— hẳn mua nhiều đồ ăn ngon cho Ngu Đào như vậy, dựa vào gì Ngu Đào muốn ăn cơm hộp người ta đưa chứ?!

“Không cho ăn.” Dịch Lâm Thâm cướp lại, nhét bánh mì cho Ngu Đào, “Tôi đâu có quen cô đó, ai mà biết cái hộp cơm này có độc không chứ? Ăn bánh mì, ăn ngon hơn cơm hộp.”

Dứt lời, Dịch Lâm Thâm đưa hộp cơm cho Hướng Tân Kiệt, “Cậu ăn đi.”

Hướng Tân Kiệt ôm hộp cơm, mặt táo bón —— cơm hộp có thể có độc liền cho cậu ta ăn? Lỡ như trong cơm này có độc, trong độc có c*t thì làm sao bây giờ?! Đây mà là anh hả!

12. Chương 12

Cơm nước xong, ba người bắt đầu đi dạo trong công viên. Nói một cách chính xác, là Dịch Lâm Thâm đi dạo với Ngu Đào, Hướng Tân Kiệt phụ trách chụp hình.

Đừng nhìn bộ dạng vô học của Hướng Tân Kiệt, thật ra rất thích nhiếp ảnh, kỹ thuật chụp ảnh cũng không tệ, dù sao lần này cậu ta đi du lịch mùa thu cũng vì muốn chụp vài bức hình phong cảnh, chụp chút cho Dịch Lâm Thâm và Ngu Đào, cũng không phải chuyện quá thuận tiện, với cậu ta mà nói đây cũng là nâng cao kỹ thuật chụp ảnh.

Đúng như lời Dịch Lâm Thâm, ở đây người lớn tuổi rất nhiều, bởi nhờ chứng minh người già có thể cho vào công viên miễn phí, thế nên nơi này cũng thành nơi người lớn tuổi tập luyện thân thể, phát huy sức thừa. Có cùng nhau khiêu vũ luyện kiếm, có cầm bút lông lớn bút lông nhỏ viết chữ, có ngồi trong đình chơi cờ, còn có hát kinh kịch dưới tàng cây... Đương nhiên, cũng có chút người trẻ tuổi và trung niên, những người này đều buôn bán trong công viên, có vẽ tranh cho người khác, có bán kẹo bông, cũng có bán đồ nướng nước ngọt...

Hai người tuy đều ăn no, nhưng Dịch Lâm Thâm thấy Ngu Đào ngắm hàng ngũ bán kẹo bông, liền kéo cậu đi xếp hàng. Dù sao thì kẹo thôi mà, cũng không chiếm bao nhiêu dạ dày, mua làm món tráng miệng cho Ngu Đào cũng không tồi. Ngu Đào chỉ ngửi mùi hương tỏa ra lúc làm kẹo bông thôi cũng đã bị hấp dẫn, vui vẻ theo sát Dịch Lâm Thâm đi xếp hàng.

Cây kẹo bông cực lớn cầm trên tay Ngu Đào, che cả mặt của cậu lại.

“Cậu ăn thử đi.” Ngu Đào đưa kẹo bông đến bên miệng Dịch Lâm Thâm.

Dịch Lâm Thâm lắc đầu một cái, “Cậu ăn đi.” Hắn cũng không có hứng thú.

Ngu Đào không nhường hắn nữa, tự mình ăn.

Đi tới một sạp nhỏ, Ngu Đào phát hiện bên đó là vẽ chân dung cho người khác, còn là phiên bản chibi, rất rất đáng yêu. Cũng được ép thêm lớp màng, dễ giữ gìn.

“Mình vẽ cái đó đi!” Ngu Đào chỉ chỉ quầy hàng tranh chân dung.

Đúng lúc người trước mới vẽ xong, giờ họ tới cũng không cần xếp hàng. Hơn nữa thời gian còn sớm, vẽ một bức cũng không tốn bao lâu thời gian.

“Đi thôi.” Dịch Lâm Thâm gật đầu.

Hai người đến quầy hàng bên đó, Ngu Đào chủ động trả tiền, dù sao cũng không quá đắt, hai người vẽ nguyên một bộ thì chỉ cần năm mươi đồng.

Dịch Lâm Thâm cũng không giành trả tiền với cậu, nghĩ buổi tối đi ăn cơm hắn trả tiền là được.

Từ vẽ đường nét đến phác họa cuối cùng là ép bìa, chỉ mất bốn mươi phút. Trên bức tranh, Dịch Lâm Thâm đội mũ bóng chày, nhếch khóe miệng, dáng vẻ vừa đẹp trai vừa kiêu ngạo, mà Ngu Đào thì lại cầm kẹo bông, trên đầu có mấy cọng tóc vểnh lên, cực kỳ đáng yêu.

Hài lòng cất tranh cẩn thận, Ngu Đào cười nói: “Về treo trong phòng ngủ đi.”

“Theo cậu.” Dịch Lâm Thâm cũng không thấy có chuyện gì to tát, chân dung chibi tuy hắn chưa từng vẽ qua, nhưng tranh phác họa, màu nước, sơn dầu, hắn đều vẽ qua. Cũng không phải cố ý vẽ, chỉ là tình cờ nhận được cơ hội, hiện giờ mấy bức tranh đó còn đang treo trong phòng hắn.

Nhưng thấy dáng vẻ Ngu Đào rất thích, rất trân trọng, Dịch Lâm Thâm bất chợt nổi lên một suy nghĩ, tuy có thể phiền phức chút, nhưng với Ngu Đào mà nói, có thể là lựa chọn tốt nhất cho kỳ nghỉ Quốc khánh.

Vì thế nhân lúc Ngu Đào đi vệ sinh, Dịch Lâm Thâm gọi điện cho anh trai mình.

Đúng bốn giờ, các học sinh tập hợp ở cổng công viên, sau đấy lên xe về trường.

Tuy hôm nay cũng không hoạt động thể lực quá nhiều, nhưng sau khi lên xe, tất cả mọi người đều có vẻ

rất buồn ngủ.

Ngu Đào cũng buồn ngủ, mơ màng nghiêng một cái, liền ngã vào vai Dịch Lâm Thâm.

Dịch Lâm Thâm quay đầu phát hiện Ngu Đào đã ngủ, khẽ lắc đầu một cái, cứ theo Ngu Đào vậy.

Mãi đến lúc xe lái vào trường, Ngu Đào cũng chưa tỉnh.

Sau khi xe xe ổn định, thầy Khuất đứng trước xe, nói: “Hai ngày cuối tuần nghỉ ngơi cho tốt, nhưng đừng nghỉ sắp được nghỉ, là trong lòng giải tán đó, bài tập vẫn phải làm, thứ hai đi học không cho đến trễ. Được rồi, giải tán.”

Bởi vì rất nhanh sẽ đến kỳ nghỉ Quốc khánh nhỏ, vì thế cuối tuần này nhà trường chuẩn bị bắt học chút, giáo viên sẽ đến từng phòng để đôn đốc học sinh, cho nên cuối tuần này đám học sinh đều không thể về nhà.

“Đi ăn tối không?” Các học sinh lục tục xuống xe, Hướng Tân Kiệt đi tới hỏi.

Dịch Lâm Thâm nhìn Ngu Đào còn chưa tỉnh, lấy thẻ cơm của mình ra đưa cho Hướng Tân Kiệt, “Tôi mời, cậu mang hai phần cơm đến phòng ngủ giúp tôi đi.”

“Được.” Hướng Tân Kiệt cười đáp. Cậu ta nhìn cái cơ thể bé nhỏ của Ngu Đào, chơi suốt ngày mệt mỏi cũng là hợp lý.

Sau khi Hướng Tân Kiệt xuống xe, Dịch Lâm Thâm chột chột mắt Ngu Đào, “Dậy đi, đến rồi.”

Ngu Đào nắm tay Dịch Lâm Thâm chột cậu, cố mở mắt ra tỉnh ngủ.

Trên xe không chỉ có mình cậu ngủ, cũng không chỉ có mình cậu giờ còn chưa tỉnh, thế nên hai người như vậy cũng không bất ngờ.

Dịch Lâm Thâm làm mặt ‘Tôi không cần cậu cảm ơn tôi’, nói: “Tôi đã nói với gia đình rồi, Quốc khánh cậu về nhà với tôi.”

“A?” Ngu Đào tức thì tỉnh táo.

Dịch Lâm Thâm nhú mày, “Sao, không vui?”

“Không có.” Ngu Đào nhanh chóng lắc đầu, rồi có phần do dự hỏi: “Cái đấy, có phải thêm phiền cho cậu

rồi không?”

Địch Lâm Thâm thờ ơ nói: “Dù sao tôi cũng đã nói với gia đình rồi, cậu không muốn tới thì thôi.”

Ngu Đào cười nắm tay áo Địch Lâm Thâm, “Không, tôi muốn đi.”

“Vậy thì được. Lát nữa cậu cũng gọi điện cho gia đình nói một tiếng đi, tối ngày 30, mình về nhà cậu ăn cơm. Mặc kệ cậu có nhớ hay không, đó cũng là nhà cậu, sao cũng phải để cha mẹ cậu gặp cậu chút chứ. Sau đó cậu sẽ theo tôi về nhà.” Địch Lâm Thâm quyết định rồi, chờ giữa Quốc khánh chọn một ngày để Ngu Đào về nhà, làm quen với người nhà chút cũng tốt.

“Được.” Ngu Đào gật đầu, đôi mắt cong cong theo nụ cười.

Địch Lâm Thâm thoáng lay tóc Ngu Đào, “Rồi, về phòng đi, bảo Tân Kiệt mang cơm cho hai tụi mình.”

“Được.” Ngu Đào đã hoàn toàn tỉnh ngủ xách cặp lên lưng, cùng Địch Lâm Thâm xuống xe, đi đến phòng ngủ.

Về phòng ngủ, chuyện đầu tiên Ngu Đào làm là treo bức tranh của hai người lên.

Phòng ngủ không có gắn đinh, Ngu Đào liền dùng băng keo trong suốt dán tranh lên tường. Sau đó còn dùng ánh mắt tán thưởng quan sát, cứ như đây là bức tranh nổi tiếng nào đấy.

Không bao lâu, Hướng Tân Kiệt đã mang theo cơm tối qua, hôm nay căn tin làm bánh bao, có thịt có chay. Con trai mà, ai mà muốn ăn chay chứ, tự nhiên là muốn thịt hết.

Có lẽ do phòng ngủ treo tranh của hai người rất mới mẻ, Ngu Đào đang ăn, luôn thỉnh thoảng liếc nhìn, khóe miệng nhếch lên, hiển nhiên cảm xúc rất tốt.

Địch Lâm Thâm cười cười, hẳn không có cảm giác gì với phiên bản chibi của mình, ngược lại cảm thấy Ngu Đào vẽ rất đáng yêu, tựa như một viên kẹo tỏa hương ngọt ngào, dù không thích ngọt, cũng sẽ muốn thử xem là hương vị gì.

Hướng Tân Kiệt mua cơm tối đều căn cứ theo lượng cơm mà Địch Lâm Thâm ăn, dẫn đến Ngu Đào không nhét thêm được nữa, còn dư ba cái bánh bao.

Ôm nguyên tắc không lãng phí, Ngu Đào gấp hết bánh bao cho Địch Lâm Thâm.

Địch Lâm Thâm mặc dù hoàn cảnh sung túc, nhưng giáo dục từ nhỏ vẫn khiến hắn rất ít khi lãng phí lương thực, ngoại trừ bỗng dưng có việc làm lỡ việc ăn hoặc là quá khó ăn.

Cho nên Địch Lâm Thâm xử hết ba cái bánh bao còn lại của Ngu Đào, cuối cùng là Ngu Đào bị hấn kéo đến sân thể dục đi lòng vòng cho tiêu hóa.

Chẳng mấy chốc, kỳ nghỉ Quốc khánh bắt đầu.

Sau khi tan học, Địch Lâm Thâm về nhà với Ngu Đào trước.

Ngu Đào đã nói với gia đình rồi. Cha mẹ cậu cũng hiểu, chỉ nói nhất định phải dẫn Địch Lâm Thâm về nhà ăn một bữa.

Nhà Ngu Đào nằm trong một tiểu khu rất bình thường, hoàn cảnh tiểu khu cũng không tệ lắm, lúc họ tới, đã có không ít trẻ con bắt đầu chơi ở công trình trò chơi trong tiểu khu.

Đến cửa nhà Ngu Đào, Ngu Sở và Mai Mãn Chi đều vô cùng nhiệt tình, thấy Ngu Đào thì rất vui mừng, vừa chào hỏi Địch Lâm Thâm, vừa quan sát con trai mình.

Về mặt Ngu Đào hồng hào hơn trước đây không ít, Ngu Sở và Mai Mãn Chi cũng đều yên lòng.

“Anh, anh về rồi?!” Một cô bé từ trong phòng chạy ra, trông khoảng tám, chín tuổi, mặt mày vui vẻ, nhìn rất ngoan ngoãn.

Ngu Đào sững sốt chút, thử hỏi: “Em là em gái anh?”

Cậu nhớ mình có một cô em gái, nhưng tên gì, mặt mũi ra sao, hoàn toàn không có ấn tượng.

Cô bé dùng sức gật đầu, “Anh, em mà anh cũng không nhớ ư?”

Bé đã nghe ba mẹ nói chuyện anh trai mất trí nhớ, nhưng vì không thực sự cảm nhận được, nên cũng không ngờ sẽ là tình huống như bây giờ. Người anh bé thích nhất vậy mà không nhớ rõ bé, nghĩ tới đây, cô bé không khỏi xệp miệng, đáng vẻ muốn khóc.

“Xin lỗi, anh quên rồi.” Với cô bé này, Ngu Đào cảm nhận được sự thân thiết, thế nên thấy bé buồn, cũng có phần không đành lòng, “Cái đó, em tên gì?”

Cô bé nắm tay Ngu Đào, “Anh, em tên Mai Nhĩ, theo họ mẹ.”

Ngu Đào mỉm cười gật đầu, “Rồi, anh nhớ kỹ.”

“Đừng đứng đây nữa, mau vào ngồi đi.” Mai Mãn Chi chào hỏi Địch Lâm Thâm.

“Dạ.” Địch Lâm Thâm đáp.

Mai Nhĩ nắm tay Ngu Đào, dẫn cậu vào phòng khách.

Ngu Sở cười nói với Địch Lâm Thâm: “Đừng hiểu lầm, Mai Nhĩ là em gái ruột của Đào Đào, không phải sinh hai đứa à? Bởi vậy cho Mai Nhĩ theo họ của mẹ nó.”

Địch Lâm Thâm mỉm cười gật đầu. Thật ra nhìn gương mặt có bảy phần giống Ngu Sở của Mai Nhĩ, hẳn đã kết luận họ là anh em ruột, hơn nữa đều có hình dáng giống mẹ.

Sau khi ngồi xuống, Mai Nhĩ rất ngoan ngoãn rót trà cho họ, sau đó dùng cặp mắt to nhìn Địch Lâm Thâm, tay vẫn nắm tay Ngu Đào, “Anh này là người ngồi cùng bàn của anh hả?”

Đối với một cô bé ngây thơ đáng yêu, lại có hơi giống Ngu Đào như vậy, Địch Lâm Thâm cũng thêm mấy phần ôn hòa, “Đúng, anh tên Địch Lâm Thâm.”

“Chào anh Địch.” Mai Nhĩ ngoan ngoãn chào hỏi.

“Chào em.” Địch Lâm Thâm mỉm cười nói. Hắn đang nghĩ, nếu Mai Nhĩ gọi hắn là anh Lâm Thâm, Ngu Đào chắc sẽ làm nũng với mình, bảo hắn đừng để Mai Nhĩ gọi, dù sao hắn cũng là anh của Ngu Đào mà.

Ừm, nghĩ vậy, hắn cũng có tí mong đợi.

“Con ngồi trước đi, chú đi phụ mẹ nó nấu cơm.” Ngu Sở đứng lên, cũng không coi Địch Lâm Thâm như người ngoài.

“Dạ, chú cứ bận việc của chú đi, không cần để ý đến con.” Ở nhà họ Ngu, Địch Lâm Thâm không cảm nhận được bất kỳ sự áp lực nào. Cha mẹ Ngu Đào thân thiết, em gái đáng yêu, quan trọng là Ngu Đào luôn theo sát bên hắn, còn giống như người ngoài hơn hắn nữa.

Mai Nhĩ nhìn Địch Lâm Thâm, bộ dạng như bà cụ non nói: “Anh em không nhớ rõ gì hết, sau này phải nhờ anh Địch quan tâm anh ấy rồi.”

“Cứ yên tâm đi.” Địch Lâm Thâm không quá rành với việc làm yên lòng cô bé, nhà hắn cũng không có con gái, thế nên đối xử Mai Nhĩ, hắn luôn có chút cẩn thận.

“Anh của em rất rất tốt, trong lòng cũng tốt bụng, nhưng dễ bị người ta bắt nạt, bởi vậy anh Địch, anh phải bảo vệ anh em cho thật tốt đó.” Mai Nhĩ nghiêm túc nói.

Nghe thấy lời này Địch Lâm Thâm hơi buồn cười. Anh của em dễ bị người ta bắt nạt? Vậy em đúng là

không biết gì về anh em hết.

Chẳng qua ôm thái độ không đả kích biểu hiện quan tâm của cô bé, Dịch Lâm Thâm gật đầu nói: “Được, em cứ yên tâm đi.”

“Ừm!” Mai Nhi tặng kèm một khuôn mặt tươi cười rạng rỡ.

Ngu Đào không nhớ rõ rất nhiều thứ, vì thế cũng không phản bác Mai Nhi. Cậu nghe ra sự quan tâm của Mai Nhi, nên cũng nhiều thêm mấy phần thân thiết với cô em gái này.

Ngu Đào và Mai Nhi trò chuyện, Dịch Lâm Thâm thì lại quan sát nhà họ Ngu.

Nhà họ Ngu có ba phòng hai buồng, coi như là ngôi nhà khá tiêu chuẩn, nam bắc thông suốt, hai phòng ở phía nam, một phòng ở phía bắc, phòng bếp, phòng ăn và phòng vệ sinh đều hướng bắc, phòng khách hướng nam, bố cục hợp lý.

Mà trang trí trong nhà hiển nhiên cũng được để tâm, tất cả các vật trang trí, tranh vẽ đều tràn đầy cảm giác ấm áp, trông có vẻ cuộc sống gia đình vẫn vô cùng hoà thuận.

Cha mẹ hòa ái, em gái đáng yêu, gia đình như vậy, theo lý mà nói Ngu Đào không nên quên, vấn đề lại quay về cội nguồn —— bóng tối của Ngu Đào rốt cuộc là gì?

Nhìn Mai Nhi khỏe mạnh hoạt bát như vậy, hẳn không liên quan gì tới gia đình mới đúng chứ.

Có lẽ do càng tiếp xúc thì càng muốn biết hết thấy của Ngu Đào, trong vô giác, hẳn thật sự đã coi Ngu Đào như người của mình.

Nếu nhà họ Ngu không có vấn đề, hẳn an tâm, ít nhất sau này có thể để Ngu Đào về thăm nhà nhiều hơn chút, dù sao đây cũng là nhà của Ngu Đào, hoàn toàn khác với tình cảnh gia đình nhà hắn, mà kết cấu gia đình đơn giản như của Ngu Đào, thật ra cũng là điều hắn hướng đến nhất, chỉ là hắn không thể nào có được.

13. Chương 13

Nhà họ Ngu chuẩn bị cơm tối rất phong phú, người một nhà thêm Dịch Lâm Thâm cùng ngồi quanh bàn, bầu không khí vô cùng hoà thuận.

Ngu Sở và Mai Mãn Chi cũng không phải người quen nói chuyện khách sáo, chỉ là không ngừng gấp thức ăn cho Ngu Đào và Dịch Lâm Thâm, biểu hiện sự yêu thích và hoan nghênh của mình.

Ngu Sổ tự mình rót nửa ly rượu, uống một chút, nói chuyện cũng trở nên nhiều hơn, “Khoảng thời gian này nhờ con chăm sóc Đào Đào, thực sự đã cho con thêm không ít phiền phức, chú di cũng hết cách, nếu Đào Đào có chỗ nào chọc con giận, con cũng đừng so đo với nó.”

Lời này nghe vào tai Dịch Lâm Thâm, cứ như bố vợ đang nói với con rể.

“Không có đâu ạ. Ngu Đào cũng giúp con không ít, là con phải cảm ơn cậu ấy mới đúng.” Thật ra trong khoảng thời gian này cũng không thể nói hai người ai giúp ai, nhưng khoảng thời gian ở chung với Ngu Đào, hẳn thật sự rất vui vẻ, rất nhẹ nhàng.

“Đào Đào nhà chú di, mặt nào cũng tốt cả. Hồi trước tính tình cũng hòa nhã, sau đấy trải qua một chuyện, nên hơi lạnh nhạt. Cũng do chú di làm cha mẹ không tốt, không khuyên bảo nó đúng lúc.” Ngu Sổ than thở, trong mắt tràn đầy đau lòng.

Dịch Lâm Thâm rất muốn hỏi xem đến cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng hẳn biết, hỏi ở trên bàn, sẽ không có kết quả, vì thế chuẩn bị lên tìm cơ hội hỏi lại.

“Dạ, hồi trước Ngu Đào thật sự rất ít qua lại với người khác. Mất trí nhớ thì lại tốt hơn nhiều, có thể nói chuyện với các bạn cùng lớp, các bạn học có bài nào không hiểu cũng đều tới hỏi Ngu Đào.” Dịch Lâm Thâm nói.

“Vậy à, vậy thì tốt, vậy thì tốt. Những mặt khác thì Đào Đào kém chút, nhưng việc học luôn rất cố gắng.” Nói tới thành tích của con trai, Ngu Sổ rất tự hào. Đương nhiên, hơn cả thành tích, ông vui với việc Ngu Đào có thể giống như ban đầu hơn, hoạt bát, hòa đồng, bây giờ rất không tệ, nhưng chỉ sợ sau này khôi phục ký ức, thì sẽ trở về như trước.

Mai Nhĩ lột tôm cho Ngu Đào, “Anh, ăn!”

Ngu Đào cười gắp cánh gà cho bé, “Em cũng ăn nhiều chút đi, cho cao lên.”

“Ừm!”

Ngu Sổ hơi xúc động nói với Dịch Lâm Thâm: “Đào Đào nhà chú di, hồi nhỏ rất ngoan, không giống em gái nó. Mai Nhĩ là một con nhóc ma lanh, bản lĩnh nịnh nọt rất mạnh. Đào Đào thì khá ngơ ngẩn, là loại người gặp người ta cũng sẽ không khen đối phương đẹp.”

Dịch Lâm Thâm cười khê nói: “Vậy thì nói rõ Ngu Đào thật sự không thấy đối phương đẹp rồi.”

“Này, đôi lúc điều này cũng là một loại lễ phép. Con nhìn Mai Nhĩ, dù có gặp bà cụ đang phơi nắng ở dưới lầu, cũng có thể khen người ta hiền lành.” Ngu Sổ cười nói. Dù cho con nhà mình như thế nào, hẳn nói tới, ông đều có vẻ mặt tự hào.

“Sao lại nói nhiều vậy chứ.” Mai Mãn Chi gấp một đĩa thức ăn cho Ngu Sổ, nói với Dịch Lâm Thâm: “Ông uống có tí rượu là nói nhiều, bình thường lúc ông đi dạy học, dì cũng không cho ông uống. Không phải được nghỉ à, cho ông thử chút xú, không ngờ vẫn nói nhiều như vậy. Con ăn của con đi, đừng để ý tới ông nữa.”

Dịch Lâm Thâm cảm thấy vừa ăn vừa trò chuyện như vậy cũng không có gì không tốt, “Không sao đâu dì, nghe chút chuyện hồi nhỏ của Ngu Đào cũng rất thú vị. Chú dạy học ở trường nào vậy ạ?”

Mai Mãn Chi cười nói: “Ở trường Mười Sáu, dạy ngữ văn.”

Trường Mười Sáu là một trong những trường cấp 2 khá tốt, chỗ ở hiện tại của nhà họ Ngu cũng không xa trường Mười Sáu, có lẽ suy xét đến việc đi làm gần, mới mua nhà ở đây.

“Ngu Đào cũng tốt nghiệp từ trường Mười Sáu à?” Nếu theo như khu học mà nói thì chắc là vậy.

“Ừm.” Ngu Sổ gật đầu, nhưng cũng không nói thêm về chuyện trong trường.

Dịch Lâm Thâm không hỏi nhiều, đổi chủ đề: “Dì thì làm gì ạ?”

Mai Mãn Chi cười nói: “Dì làm pâtissière (*), dạy học sinh ở trường dạy nấu ăn, cũng làm cổ vấn pâtissière ở vài nhà hàng, những lúc thay đổi thực đơn mỗi quý thì ăn thử chỉ bảo cho họ.”

(*): Pâtissière là tên tiếng Pháp dành cho nữ của nghề làm bánh. Pâtissier là dành cho nam. Tiếng Trung là mặt điểm sư nhưng vì không phổ biến nên tui mạn phép đổi thành tên tiếng Pháp.

“Khó trách, bánh bột này dì hấp đúng không?” Dịch Lâm Thâm cười hỏi.

“Đúng đó.”

“Hương vị rất ngon.” Dịch Lâm Thâm không hề lấy lòng, thật sự ăn ngon.

Mai Mãn Chi vui vẻ nói: “Thích thì ăn nhiều hơn chút, dì có hấp không ít, chờ con về thì dì gói lại cho con nhé.”

“Dạ, cảm ơn dì.” Dịch Lâm Thâm cũng không khách sáo.

Ăn xong một bữa cơm, Ngu Sổ vào phòng bếp rửa chén, Mai Mãn Chi kéo Ngu Đào trò chuyện, Mai Nhĩ thì quần lầy anh đến phòng Ngu Đào.

Dịch Lâm Thâm liền nhân cơ hội chui vào phòng bếp.

“Sao con lại vô đây? Muốn ăn gì à? Chú rửa trái cây cho con nhé?” Ngu Sở cười nói.

“Chú không cần vội đâu ạ, con ăn rất no, không ăn nổi nữa. Dì kéo Ngu Đào đi nói chuyện rồi, nên con mới vào đây.”

“Đúng là, sao tự nhiên lại để mình con ở ngoài chứ?” Ngu Sở cảm thấy dù cho không coi Dịch Lâm Thâm như người ngoài, nhưng cũng không thể gạt người ta sang bên chứ.

Dịch Lâm Thâm nhanh chóng khoát tay, “Không sao đâu chú, đúng lúc con muốn nói chuyện với chú.”

Ngu Sở vừa nghe, cười nói: “Được, vậy con đứng xa chút, đừng để nước bắn lên người.”

“Không sao đâu ạ.” Dịch Lâm Thâm đứng gần chút, sửa cách dùng từ, mới mở miệng nói: “Hôm nay trên bàn cơm chú có nói Ngu Đào vì một chuyện nên mới trở nên không thích qua lại với người khác, đến cùng đã xảy ra chuyện gì ạ?”

Động tác trên tay Ngu Sở dừng lại chút, người cũng có phần suy sụp.

Dịch Lâm Thâm nói tiếp: “Chú, khoảng thời gian này con ở chung với Ngu Đào rất tốt, muốn luôn làm bạn với cậu ấy, như thế, cũng hy vọng có thể giúp được cậu ấy. Lỡ như cậu ấy nhớ lại chuyện gì đó ở trường, cảm xúc không đúng, thì trong lòng con cũng có thể cân nhắc, có thể khuyên cậu ấy chút.”

Ngu Sở thở dài, thật ra ông cũng từng lo, lỡ như Ngu Đào nhớ đến gì đấy, còn nghiêm trọng hơn trước nữa, vậy thì người lo lắng vẫn là ông và vợ. Chẳng qua, việc này phải mở miệng thế nào, ông cũng rất do dự.

Hồi lâu sau, mới mở miệng hỏi: “Lâm Thâm à, con nghĩ thế nào về đồng tính?”

“A?” Dịch Lâm Thâm không biết sao chủ đề lại chuyển qua chuyện này, hay là mình quan tâm Ngu Đào quá mức, bị Ngu Sở nhìn ra là đồng tính? Nhưng mặc cho tình huống thế nào, Dịch Lâm Thâm vẫn nói: “Cũng không có gì, bầu không khí của xã hội bây giờ càng ngày càng cởi mở, tuy hôn nhân đồng tính không được tán thành về mặt pháp luật, nhưng đồng tính cũng không hiếm thấy, có rất nhiều người sống rất khỏe đầu bạc đến già. Nên con cũng không cho rằng đây là vấn đề.”

Ngu Sở nhìn Dịch Lâm Thâm, tựa như muốn nhìn ra từ trong mắt hắn đây là lẽ phép hay thật sự cho rằng vậy.

Dịch Lâm Thâm cười cười, hỏi: “Chú, chú thấy thế nào?”

“Lúc trước rất kinh ngạc, nhưng giờ đã đón nhận.” Ngu Sở vẫn nhìn Dịch Lâm Thâm.

Địch Lâm Thâm mỉm cười nói: “Nếu chú đã không kỳ thị, thế thì con nói thật với chú vậy. Con là đồng tính.”

Ngu Sở ngạc nhiên suýt nữa ném đĩa đã rửa sạch vào lại trong bồn.

“Chú sẽ không không cho con làm bạn với Ngu Đào chứ?” Địch Lâm Thâm mặt mày thản nhiên. Dù sao sớm muộn gì cũng phải nói, hắn không cảm thấy xu hướng tính dục của mình có gì mà không nhận ra người. Sở dĩ không come out (*) với gia đình, không phải vì hắn sợ, mà là do mối quan hệ với gia đình không tốt.

(*): Come out là từ thường được sử dụng để bày tỏ xu hướng tính dục của mình cho người khác.

“Sao lại thế?” Ngu Sở nhanh chóng xua tay, rồi tựa như thở phào nhẹ nhõm nói: “Nếu đã vậy, thế chú nói thẳng với con. Ngu Đào thích con trai.”

Địch Lâm Thâm ngạc nhiên chẳng hề ít hơn Ngu Sở, nhưng vì không để bầu không khí mới xây dựng xong trở nên lúng túng, vẫn cười nói: “Thì ra Ngu Đào cũng vậy à? Vậy thì khéo quá. Vừa lúc, con còn lo phải nói với Ngu Đào về xu hướng tính dục của con làm sao nữa.”

Giọng nói nhẹ nhàng hiển nhiên của Địch Lâm Thâm khiến Ngu Sở thanh tĩnh lại, “Hồi cấp 2 Đào Đào từng thích một cậu con trai, hai người liến hẹn hò với nhau, nhưng không được bao lâu, thì bị cha mẹ cậu nam sinh đó biết, sau đó đến tai trường học, chú mới biết thì ra Đào Đào thích nam sinh.”

“Thật ra lúc đấy chú nên nổi giận, nhưng cha mẹ cậu nam sinh đó làm âm lên cả trường đều biết, thậm chí còn đến tai phòng làm việc của hiệu trưởng, nói là Đào Đào dụ dỗ con trai họ, yêu cầu đuổi học Đào Đào. Lúc đó chú rất giận, cũng không đoái hoài tới Đào Đào, chỉ muốn giải quyết chuyện này, đừng để họ quấy rầy Đào Đào thêm nữa.”

“Mà cậu nam sinh đó thì chấp nhận Đào Đào dụ dỗ cậu ta, vì thế lúc đó toàn bộ mũi nhọn đều chỉ về phía Đào Đào. Tuy việc này không đủ để trở thành lý do đuổi học học sinh, nhưng hoàn cảnh trong trường, vì tránh tị hiềm, hoặc thuần túy chỉ vì ghê tởm đồng tính, đám học sinh bắt đầu xa lánh Đào Đào, thậm chí còn đánh Đào Đào, chửi thẳng bé ghê tởm.”

“Có một quãng thời gian, tình trạng của Đào Đào rất không ổn. Nhưng cha mẹ cậu nam sinh đó không muốn tha người, đến trường quây không ngừng, giằng co khoảng hơn nửa năm. Sau đó Đào Đào trở nên không thích cười nữa, cũng không thích nói chuyện, lại càng không muốn tiếp xúc với bất kì ai, bạn bè trước đây cũng xa lánh, vì thế luôn không kết bạn.”

“Sau khi chuyện này qua, chuyện thằng bé thích con trai chú và mẹ nó cũng yên lặng đón nhận, không đành lòng làm khó nó hơn nữa. Thật ra chú và mẹ thằng bé đều biết, là do chú dì không bảo vệ tốt nó, cũng không tranh cãi với cha mẹ cậu nam sinh đó, thế nên có vẻ thật sự là Đào Đào dụ dỗ đối phương, tựa như chú dì đuối lý vậy. Cho nên chú và mẹ thằng bé luôn rất áy náy. Mà chú là giáo viên trường Đào Đào, Đào Đào có lẽ cảm thấy nó làm chú mất thể diện, nên cũng không bằng lòng đối mặt với chú nữa.”

“Trước đây thành tích của Đào Đào chỉ có thể coi như trên trung bình, không hề đứng nhất. Sau chuyện đó, nó một lòng một dạ đặt hết tinh thần lên việc học. Cũng phải, không có bạn bè, không ai bằng lòng để ý đến nó, tất cả mọi hoạt động đều không có phần của nó, ngoại trừ học thì nó còn làm được gì nữa?”

Nói đến đây, trong mắt Ngu Sổ cũng dâng lên ánh nước.

“Có thể con sẽ cảm thấy Đào Đào mất trí nhớ. Vì sao chú và mẹ nó lại có vẻ vui mừng đến thế.” Ngu Sổ cười khổ một cái, “Thật ra là vì Đào Đào trở về như lúc ban đầu, quên đi hết những chuyện phiền lòng trước đây, thế nên chú và mẹ nó mới cảm thấy rất vui. Đào Đào của chú dì đã quay về rồi. Giờ chú và mẹ thằng bé cũng không cầu gì khác, chỉ cần Đào Đào có thể thật vui vẻ là được rồi.”

Nghe xong, trong lòng Dịch Lâm Thâm cũng ngũ vị tạp trần, hẳn thật sự không ngờ tính cách của Ngu Đào được tạo thành vì chuyện này. Đồng thời cũng chợt hiểu được câu “Thương lòng cha mẹ trong thiên hạ”.

Ngu Đào từ một cậu bé ngoan biến thành một người bắt đầu đánh nhau ra tay độc ác, thật ra đó cũng là một cách tự bảo vệ bản thân. Ngu Đào còn nhỏ đã trải qua nhiều chuyện như vậy, hẳn không chịu được cũng có phần đau lòng cho Ngu Đào.

“Chú, chú cứ yên tâm đi. Con và Ngu Đào là bạn, sau này chắc chắn sẽ chăm sóc cậu ấy thật tốt, không cho ai bắt nạt cậu ấy hết.” Dịch Lâm Thâm vẽ mặt nghiêm túc nói.

Ngu Sổ gật đầu, khá là vui mừng nói: “Được, vậy Đào Đào nhà chú dì liền nhờ vào con rồi.”

Có một người bạn đồng loại, hẳn sẽ là việc tốt nhất cho Ngu Đào.

Vì không để Ngu Đào nhìn ra điều gì, sau khi Dịch Lâm Thâm và Ngu Sổ nói xong, liền về phòng khách.

Chờ Mai Mãn Chi và Ngu Đào nói chuyện xong, hai người liền chuẩn bị về nhà họ Dịch. Lúc gần đi, Mai Mãn Chi còn gói một túi bánh bột cho họ.

Dịch Lâm Thâm hỏi hôm nào họ ở nhà, hẳn sẽ dẫn Ngu Đào về dùng cơm.

Ngu Sổ và Mai Mãn Chi rất vui vẻ, xác định thời gian với hẳn.

Ban đầu Mai Nhĩ thấy anh phải đi, có chút không vui, không nỡ bỏ được, nhưng nghe thấy hai hôm nữa anh sẽ về ăn cơm, bé lại vui vẻ. Ngoan ngoãn phát tay một cái, tiễn hai người rời đi.

Ra khỏi tiểu khu, Dịch Lâm Thâm nhận cuộc gọi của anh trai, hỏi lúc nào họ về, có cần anh lái xe đi đón không.

Địch Lâm Thâm nói họ đã ra ngoài rồi, lát nữa bắt xe về.

“Đi siêu thị mua chút đồ ăn vặt rồi về, nhà tôi không có đồ ăn vặt cậu thích.” Địch Lâm Thâm nói.

Nếu như nghe kỹ, sẽ phát hiện giọng nói của hắn dịu dàng hơn trước nhiều.

“Tôi không ăn cũng được mà.” Ngu Đào không muốn người nhà họ Địch lo lắng, nghĩ về sớm chút cũng tốt.

“Không có gì thích ăn ở nhà buồn bao nhiêu chứ?” Địch Lâm Thâm nói: “Cũng không đi bao xa, tìm một cái siêu thị gần đây đi dạo thôi.”

“Được.” Ngu Đào đồng ý.

Chờ hai người mua đồ xong về nhà họ Địch, đã sắp chín giờ.

Trong biệt thự nhà họ Địch đèn đuốc sáng choang, cứ như đang ăn mừng việc gì vui vẻ vậy.

Ngu Đào vừa vào cửa, đã thu hút sự chú ý của mọi người trong nhà.

Làm Địch Lâm Thâm không ngờ là, ông bố bận việc của hắn cứ nhiên cũng trở về.

“Đây là Ngu Đào đúng không?” Địch Sĩ Nghĩa đứng lên, tươi cười đi tới.

Mối quan hệ của Địch Lâm Thâm và người nhà thật sự chẳng ra gì, nhưng cũng không muốn vì mình lạnh nhạt, khiến bầu không khí trong nhà quá tệ, tránh để Ngu Đào bị áp lực ở đây.

“Đây là ba tôi.” Địch Lâm Thâm giới thiệu với Ngu Đào.

Ngu Đào ngoan ngoãn nói: “Chào chú, đã quấy rầy rồi ạ.”

Địch Sĩ Nghĩa cười nói: “Không quấy rầy, cứ coi như là nhà mình, cần gì thì cứ nói với dì của con.”

Địch Lâm Thâm ngoại trừ Hướng Tân Kiệt, xưa nay đều chưa từng dẫn bạn bè nào khác về nhà. Thăng nhóc Hướng Tân Kiệt đó với Địch Lâm Thâm kẻ tám lạng người nửa cân, đều không thích học, tuy ông không phải không chào đón, nhưng chắc chắn sẽ chẳng có gì giúp đỡ cho việc học của Địch Lâm Thâm. Chẳng qua Ngu Đào thì khác, nghe con lớn nói người ta là học bá, có thể làm bạn với thằng nhóc thối nhà mình, cũng không biết Địch Lâm Thâm gặp được vận may gì. Ông không cầu Địch Lâm Thâm công thành danh toại, dù sao công ty của ông sau này cũng cho Địch Lâm Thâm, chỉ cần Địch Lâm Thâm nghiêm chỉnh thi đậu vào một trường đại học là được, hạng ba cũng tốt.

“Xin chào, Ngu Đào, lúc trước chúng ta đã từng gặp qua.” Du Mỹ Hề cười bước lên một bước, cho người khác cảm giác rất dễ thân, không như những người phụ nữ xinh đẹp đều mang theo tính công kích nhất định.

“Chào đi ạ.” Ngu Đào mỉm cười nói. Dù có là mẹ kế, trước khi Ngu Đào không thấy cô làm chuyện gì xấu với Dịch Lâm Thâm, cũng sẽ không ôm thành kiến với cô.

“Em chào anh.” Cậu bé từng gặp ở nhà sách lúc trước đứng cạnh Du Mỹ Hề chào hỏi cậu.

Gặp cậu bé, Ngu Đào liền nhớ tới em gái mình, từ trong túi đồ ăn vặt lấy ra hai gói đồ ăn vặt đưa cho bé, “Không biết em có thích không, là anh trai chọn cho em lúc anh với anh trai em đang đi dạo siêu thị đó.”

Đương nhiên, đây không thể nào là Dịch Lâm Thâm chọn, mà Ngu Đào chỉ là muốn mượn cơ hội này để bán việc tốt giúp Dịch Lâm Thâm thôi, cũng để mẹ cậu bé đừng làm khó Dịch Lâm Thâm.

Dịch Lâm Thâm khó chịu nhìn Ngu Đào, đây rõ ràng là mua cho Ngu Đào, sao lại thành hẳn đặc biệt chọn cho thằng nhóc lùn này?

Dịch Vu Tư và Du Mỹ Hề thì vẻ mặt vui mừng.

Dịch Vu Tư vui vẻ nói: “Cảm ơn anh, cảm ơn anh hai, em rất thích.”

Dịch Lâm Thâm không để ý tới nó, giới thiệu người đàn ông đứng cạnh cho Ngu Đào, “Đây là anh cả tôi, Dịch Lâm Chiêu.”

“Chào anh.”

Dịch Lâm Chiêu gật đầu, “Giờ không còn sớm, hai đứa cũng nghỉ sớm chút đi. Ngu Đào ngủ trong phòng khách, hay ở chung với em?”

Dịch Lâm Thâm ngay lập tức nói: “Ở chung với em đi, có chuyện gì thì cũng tiện.”

Dịch Lâm Chiêu gật đầu, “Vậy anh lên lầu trước.”

Nói xong, đi lên lầu trước.

Ngu Đào nghĩ có lẽ Dịch Lâm Chiêu giống như Dịch Lâm Thâm, không quá hòa hợp với gia đình, cho nên gặp cậu xong liền lên lầu.

Du Mỹ Hề cười nói: “Hai đứa cũng lên lầu nghỉ ngơi đi, Vu Tư cũng nên đi ngủ rồi.”

Địch Lâm Thâm không để ý tới họ, trực tiếp đi lên lầu.

Ngư Đào lễ phép nói “Ngủ ngon” với họ, mới lên lầu với Địch Lâm Thâm. Bỗng nhiên cậu cảm nhận được một loại không thể làm được gì ở gia tộc lớn, nhà Địch Lâm Thâm với cậu mà nói cứ như là nhà trong tiểu thuyết, không ngờ, mối quan hệ trong nhà cũng phức tạp đến vậy. Xem ra sau này cậu phải đối xử với Địch Lâm Thâm tốt hơn chút, bù đắp cho tình thân thiếu thốn của Địch Lâm Thâm mới được!

14. Chương 14

Phòng của Địch Lâm Thâm rất lớn, có phòng rửa tay và phòng tắm riêng, còn có một cánh cửa nhỏ đi qua phòng sách sát vách. Thiết kế này rất tiện cho người thích học, còn với người không thích học, cánh cửa nhỏ đó cũng chỉ để trang trí.

“Nếu cậu muốn làm bài tập hay đọc sách gì đấy, thì có thể qua phòng sách.” Thiết kế phòng sách của hắn cũng không tệ lắm, chỉ là trên tủ đầy ắp cả sách, một cuốn hắn cũng chưa từng đọc, cái bàn cũng đẹp nữa, hắn từng làm bài tập ở đó hồi tiểu học, sau đó cũng chỉ lên mạng ở đó. Sau này hắn thậm chí còn cảm thấy làm thành một nơi như vậy còn không bằng đổi thành phòng để quần áo cho hắn, thực dụng hơn.

“Ừm.” Ngư Đào đáp, người thì đứng trước tranh phác họa chân dung của Địch Lâm Thâm.

Bức tranh phác họa này có thể nhìn ra lúc đó Địch Lâm Thâm còn chưa lớn như bây giờ, năm đề chữ có thể xác nhận được điểm này, chắc được vẽ hồi lớp 7. Thế nhưng vẫn rất đẹp trai, chỉ là gương mặt ngẫu nhiên không có nụ cười, có cảm giác không dễ đến gần như bây giờ.

“Rất tuần tú.” Ngư Đào cười híp mắt xoay đầu nói với Địch Lâm Thâm.

Địch Lâm Thâm nhướn lông mày, “Trong tranh đẹp trai hay người thật đẹp trai?”

“Trong tranh đẹp trai, người thật còn đẹp trai hơn.” Ngư Đào không chút keo kiệt mà bình luận.

Ai nói Ngư Đào ngốc, không biết khen người? Đây không phải rất biết nói à?

“Coi như cậu tỉnh mắt.” Địch Lâm Thâm cười nói: “Không còn sớm nữa, cậu đi tắm trước đi, tôi tìm khăn mới cho cậu.”

“Được.” Ngư Đào đáp, rồi cầm đồ ngủ ra từ trong túi mang theo bên mình. Đồ ngủ mà Địch Lâm Thâm mua cho cậu mặc rất thoải mái, thế nên mặc dù Địch Lâm Thâm có nói trong nhà có đồ ngủ mới có thể

cho cậu mặc, cậu vẫn mang theo qua.

Sau khi hai người lần lượt tắm xong, liền lên giường chuẩn bị ngủ.

Giường ngủ của Dịch Lâm Thâm cho hai người hoàn toàn không thành vấn đề, Ngu Đào có thói quen đọc sách một lát trước khi ngủ, lúc này đang tựa vào đầu giường lật sách tiếng Anh.

Dịch Lâm Thâm thì đang xem điện thoại, thành tích rất tệ, xác định cao thấp.

“Nghỉ học rồi, mai cứ ngủ thẳng đến lúc tự tỉnh đi.” Gần đây hôm nào cũng dậy sớm, Dịch Lâm Thâm đã quen. Chẳng qua nếu đã là kỳ nghỉ, vậy điểm mấu chốt nhất để phân chia kỳ nghỉ với ngày bình thường thì tự nhiên là có thể ngủ thẳng đến lúc tự tỉnh hay không rồi.

“Cậu cứ tùy ý, nếu tôi tỉnh thì sẽ qua phòng sách đọc sách.” Ngu Đào nói. Đồng hồ sinh học của cậu ngay đấy, có lẽ sẽ không dậy quá trễ.

Dịch Lâm Thâm gạt đầu không có ý kiến, nhìn thoáng thời gian, sắp mười một giờ, “Ngủ đi.”

“Ừm.” Ngu Đào đặt sách tiếng Anh lên tủ đầu giường, thả gối xuống đặt lại, liền trượt vào trong chăn, không qua một lát, đã ngủ.

Dịch Lâm Thâm gối một tay ở dưới đầu, trái lại không thấy buồn ngủ, trong bóng đêm đôi mắt sáng khác thường.

Những lời Ngu Sở nói hôm nay không ngừng vòng vo trong đầu Dịch Lâm Thâm. Trước đây, hẳn thật sự rất phiền Ngu Đào, nếu không phải Ngu Đào mất trí nhớ, cả đời này hẳn cũng sẽ không thành bạn với Ngu Đào. Nhưng sau khi biết chuyện của Ngu Đào, hẳn bắt đầu thật lòng làm bạn với người bạn Ngu Đào này. Không phải do thương cảm, không phải do họ là đồng loại, mà là do hẳn có thể hiểu được Ngu Đào, có thể hiểu được sự áy náy và khó chịu của Ngu Đào, nếu như là hẳn, có thể cũng sẽ giống như Ngu Đào.

Vì thế nếu hẳn muốn kết bạn với Ngu Đào, muốn che chở Ngu Đào, thì tất nhiên phải thi vào chung trường với Ngu Đào. Nhưng nhìn thành tích của hẳn, rồi nhìn của Ngu Đào, đúng là trứng cũng muốn nát.

Nếu như không thi vào chung trường với Ngu Đào, hẳn thực sự sẽ thấy không yên lòng. Đại học là xã hội nhỏ, thời kỳ này rất quan trọng đối với kế hoạch tương lai, vì thế mặc dù hẳn là học tra, thì cũng phải lên đại học, dù cho là dùng tiền ra nước ngoài học. Hẳn không hy vọng Ngu Đào bị chuyện này làm hỏng ở đại học nữa, một người bạn cũng không chơi được, là sự đả kích trí mạng với tương lai của Ngu Đào. Ngu Đào học giỏi như vậy, không nên bị hủy diệt.

Vì thế hẳn nhất định phải theo bên cạnh Ngu Đào, dù có bị kỳ thi, thì Ngu Đào vẫn còn có hẳn, tuyệt đối không đến mức ảnh hưởng tương lai.

Mà hấn thì không thể để Ngu Đào theo hấn đi học ở trường tẻ được, thế nên chỉ có thể do hấn cố gắng, chạy lên trên!

Đây là lần đầu tiên Dịch Lâm Thâm có kế hoạch và mục tiêu cho cuộc sống tương lai của mình. Cảm giác này rất mới mẻ, cũng không vô lại, khiến hấn cảm thấy chân thật, lại có phần kích động và hướng tới.

Hôm sau năm giờ rưỡi, Ngu Đào tỉnh dậy như thường.

Tuy ở nơi xa lạ, nhưng Ngu Đào cảm thấy ngủ rất ngon, giường và chăn đều rất thoải mái, có Dịch Lâm Thâm ở bên cạnh, cậu không hề cảm thấy khó chịu chút nào.

Ngu Đào rón rén xuống giường, chuẩn bị đi rửa mặt. Lúc này, chuông báo thức mà Dịch Lâm Thâm cài trên điện thoại vang lên, làm Ngu Đào giật mình.

Dịch Lâm Thâm tắt báo thức, trở mình, bộ dạng muốn ngủ tiếp. Ngu Đào cũng không lên tiếng, đến phòng rửa mặt.

Chờ Ngu Đào rửa mặt xong đi ra, đã thấy Dịch Lâm Thâm ngồi trên giường còn đang tỉnh ngủ.

“Chưa tắt báo thức à? Buồn ngủ thì cứ ngủ tiếp đi.” Ngu Đào nhẹ giọng nói.

Dịch Lâm Thâm lắc đầu một cái, xuống giường đi rửa mặt — hôm qua hấn hơn mười hai giờ mới ngủ, báo thức là cố ý cài, để có thể dậy đọc sách. Đã quyết định, tất nhiên phải biến thành hành động rồi.

Rửa mặt xong đi ra, Dịch Lâm Thâm cũng tỉnh táo, vừa thay đồ mặc ở nhà vừa nói: “Có trang web chương trình học cấp ba nào có thể nghe được không? Tôi muốn nắm chắc việc học.”

Ngu Đào không hề cảm thấy bất ngờ, dù sao trong khoảng thời gian này Dịch Lâm Thâm luôn dậy sớm tự học với cậu, tuy thành tích không lý tưởng, nhưng chỉ cần Dịch Lâm Thâm sẵn lòng, vẫn có thể bù lại.

“Có, điện thoại có thể xem.”

Dịch Lâm Thâm mở khóa điện thoại mình rồi ném cho Ngu Đào, “Làm giùm tôi đi.”

Ngu Đào tải app cho hấn, Dịch Lâm Thâm thì lật tài liệu học của mình, chuẩn bị nghe giảng thật tốt.

Sau khi tải app xong, Ngu Đào dạy hấn tìm chương trình học ở đâu.

“Mấy thầy cô này giảng cũng không tệ, nếu cậu xem không hiểu chỗ nào thì có thể hỏi tôi.” Ngu Đào nói.

“Được, biết rồi.” Dịch Lâm Thâm ôm sách và điện thoại, “Tôi xuống lầu uống ly nước trước, cậu cứ đến phòng sách đọc sách, tôi qua phòng khách nhỏ.”

“Ồ chung trong phòng sách cũng không sao mà.” Ngu Đào cảm thấy mình không nên chiếm phòng sách một mình, đuổi Dịch Lâm Thâm đi.

Dịch Lâm Thâm tìm cơ nói: “Trong phòng sách có máy vi tính, tôi nhìn là muốn chơi, không bằng đến phòng khách cho rồi.” Thật ra hẳn chỉ là không muốn quấy rầy thời gian buổi sáng dễ nhớ nhất của Ngu Đào mà thôi.

Ngu Đào vừa nghe, cũng cảm thấy Dịch Lâm Thâm vẫn dừng nên vào phòng sách, “Vậy thì được, xem không hiểu chỗ nào thì viết ra, chiều tôi giảng cho cậu.”

“Được.”

Dì trong nhà sáu giờ mười lăm ra làm bữa sáng, lúc đang đi về phía nhà bếp, thì nghe thấy phòng khách nhỏ có tiếng động. Ban đầu dì cho rằng Dịch Lâm Chiêu dậy sớm làm việc, muốn vào hỏi xem có cần pha ly nước mật ong cho anh trước không, nhưng vịn lần không ngờ, trong phòng khách nhỏ lại là Dịch Lâm Thâm.

Thấy có người vào, bút trong tay Dịch Lâm Thâm dừng lại, ngẩng đầu lên.

“A, cậu hai dậy rồi?” Dì thấy hẳn đang học, trong lòng cũng vui mừng, vội hỏi: “Sáng sớm có muốn ăn chút gì không? Dì làm cho cậu.”

Dì làm cơm này bắt đầu từ khi mẹ Dịch Lâm Thâm gả vào, đã nấu cơm ở nhà họ Dịch, coi như là nhìn Dịch Lâm Thâm từ nhỏ đến lớn, tự nhiên là quan tâm hẳn nhiều hơn chút. Mấy người hầu phụ trách quét tước đều cảm thấy Dịch Lâm Thâm lạnh lùng không dễ ở chung, nhưng dì thì không nghĩ thế, Dịch Lâm Thâm không phải bẩm sinh như vậy, là cái chuyện nát bét đấy khiến hẳn trở thành như vậy. Bản tính của Dịch Lâm Thâm là tốt, sau này cũng sẽ tốt.

“Gì cũng được.” Dịch Lâm Thâm nói.

“Vậy cậu Ngu thì sao?” Dì không biết gia đình Ngu Đào làm gì, nhưng nếu là Dịch Lâm Thâm dẫn về, tự nhiên dì cũng gọi một tiếng ‘cậu’.

Dịch Lâm Thâm suy nghĩ chút, hỏi: “Ở nhà có bột bánh muffin không?”

“Có.”

“Vậy làm chút muffin đi, sau đó chiên trứng với thịt xông khói, tôi và Ngu Đào ăn chung.”

“Được, một tiếng sau ăn được chứ?”

“Có thể.”

Nhà họ Dịch không có thời gian ăn cơm cố định, bình thường đều tỉnh dậy thì xuống lầu ăn là xong.

Sau khi dì rời đi, Dịch Lâm Thâm tiếp tục nghe bài trên mạng. Bài trên mạng này giảng thật sự không tệ, hơn nữa chỉ chọn điểm chính để giảng, rất dễ hiểu. Chỉ là không có đề ôn tập, nên hắn chỉ có thể tự làm đề của mình.

Dịch Lâm Thâm căn bản kém, phải bù rất nhiều thứ. Nhưng may mà bây giờ hắn có thể chịu được tính tình, ngược lại cũng không sợ.

Lúc Dịch Sĩ Nghĩa xuống lầu, đã thấy Dịch Lâm Thâm và Ngu Đào đang cùng ăn sáng trước bàn ăn — việc này có thể nói là ly kỳ, thằng con thứ hai của ông từ lúc nào từng dậy sớm qua?

Ngu Đào thấy Dịch Sĩ Nghĩa trước, “Thưa chú, chào buổi sáng ạ.”

“Chào buổi sáng.” Dịch Sĩ Nghĩa cười đáp, Ngu Đào ngoan ngoãn thực sự hợp ý ông khắp mọi nơi.

Dịch Lâm Thâm không quen chào buổi sáng với người nhà, lại nói mối quan hệ của hắn và cha hắn cũng không quá tốt, liền cúi đầu tiếp tục ăn đồ của mình.

“Hôm nay sao con dậy sớm vậy?” Dịch Sĩ Nghĩa kéo cái ghế bên cạnh Dịch Lâm Thâm ra ngồi.

Dì từ nhà bếp bưng nước mật ong chuẩn bị cho Dịch Sĩ Nghĩa ra, cười nói: “Thưa ngài, hôm nay cậu hai dậy còn sớm hơn tôi nữa, học ở trong phòng khách nhỏ đấy chứ.”

“Ồ?” Dịch Sĩ Nghĩa hơi kinh ngạc.

Dịch Lâm Thâm cảm thấy khó chịu, hắn học thì sao? Có cần ngạc nhiên vậy không? Có cần đặc biệt nói với ba hắn không?

Ngu Đào thì cảm thấy làm tốt nên khen ngợi, vì thế tranh công giùm Dịch Lâm Thâm, “Bây giờ ngày nào Dịch Lâm Thâm cũng dậy rất sớm, sau đó đến phòng tự học ở thư viện tự học chung với con.”

Dịch Sĩ Nghĩa càng kinh ngạc hơn, nhìn Dịch Lâm Thâm khá là quan tâm hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có gì không vui thì cứ nói với ba.”

Địch Lâm Thâm càng khó chịu hơn, “Không có gì không vui, chỉ là Ngu Đào kéo con đi học, con liền đi thôi.”

Lần này Địch Sĩ Nghĩa càng cảm thấy Địch Lâm Thâm quen đúng bạn, cười nói: “Rất tốt, rất tốt. Sau này học chung với Ngu Đào nhiều hơn, cần gì thì cứ nói với ba.”

“Ừm.” Địch Lâm Thâm cũng không quá dễ bụng, dù sao hắn học cũng không phải vì gia đình.

Sau khi hai người ăn xong, những người khác trong nhà cũng dậy, hai người liền về phòng sách. Địch Sĩ Nghĩa kể chuyện Địch Lâm Thâm bắt đầu học tập cho người cả nhà đều biết, cứ như Địch Lâm Thâm nhận được giải thưởng lớn gì vậy.

Mới ăn sáng xong, hai người chuẩn bị tiêu hóa một lát rồi mới đọc sách. Ngu Đào chỉ chỉ đàn ghi-ta treo trên tường trong phòng sách, “Cậu biết đàn không?”

“Trước đây biết, giờ thì hơi quên rồi.” Lúc đó vì muốn thể hiện mình đẹp trai, không đứng đắn từng đàn qua mấy bài.

“Có thể lấy xuống xem không?” Ngu Đào cười hỏi.

“Đương nhiên.” Đây cũng không phải đàn ghi-ta đắt tiền gì, hơn nữa, dù có đắt, hắn cũng cam lòng cho Ngu Đào chơi.

Lấy đàn ghi-ta xuống đưa cho Ngu Đào, Ngu Đào khẽ gảy dây đàn vài cái, sau đó ngồi xuống, vừa đàn vừa hát bài ‘May mắn nhỏ’.

Địch Lâm Thâm ngây người, hắn không biết Ngu Đào cư nhiên biết chơi đàn ghita, hơn nữa còn hát dễ nghe như vậy!

Lúc Ngu Đào nói chuyện thì nghe không rõ, nhưng lúc hát thì trong thanh âm mang theo một loại từ tính, độ thừa nhận vô cùng cao, hơn nữa cực kỳ dễ nghe.

Nhìn Ngu Đào rũ mắt khẽ hát, tựa như hoàn toàn chìm đắm trong đấy, trái tim Địch Lâm Thâm bỗng nảy thêm mấy cái —— Ngu Đào như vậy thật sự quá xinh đẹp, cũng rất có sức hút.

Vì gia đình mở công ty giải trí, nên nghệ sĩ mà Địch Lâm Thâm từng gặp cũng không phải số ít, nhưng hắn chưa từng để ý ai quá nhiều qua. Mà Ngu Đào, không phải ca sĩ nổi tiếng gì, nhưng lại khiến hắn không dời mắt nổi, hi vọng Ngu Đào vẫn luôn hát tiếp, chỉ hát cho một mình hắn nghe.

Ngu Đào như vậy, khiến hắn thấy hơi thích rồi, làm sao bây giờ?!

15. Chương 15

Hát xong một bài, Dịch Lâm Thâm yên lặng nhìn Ngu Đào, lỗ tai hơi nóng, nghĩ thầm: Sao hát xong nhanh vậy chứ? Hát thêm bài khác đi!

Nhưng ngoài miệng vẫn rất bình tĩnh nói: “Hát không tệ.”

Ngu Đào cười ngai ngừng, để đàn ghi-ta qua một bên, “Lâu rồi không đàn, có hơi mới lạ.”

Dịch Lâm Thâm gào thét trong lòng: Sao phải bỏ đàn ghi-ta xuống, nhanh thêm một bài đi!

Nhưng Ngu Đào vẫn không nghe thấy tiếng lòng của hắn, chỉ vuốt đàn ghi-ta nói: “Cây đàn này của cậu âm sắc tốt thật.”

“Tạm được.” Dịch Lâm Thâm giả bộ không để ý hỏi: “Cậu học đàn ghi-ta từ khi nào?”

“Hồi tiểu học. Trường tiểu học mà tôi học rất chú ý đến việc bồi dưỡng năng khiếu nghiệp dư cho học sinh. Thế nên mỗi buổi chiều sau khi học xong tiết hai, thì chính là thời gian cho lớp năng khiếu, mỗi học sinh nhất định phải đăng ký một lớp năng khiếu. Hồi nhỏ tôi đã bắt đầu học piano, với tôi thì học nhạc cụ có thể coi như là không có áp lực nhất, mấy thứ như thư pháp, vẽ vờ thì tôi không học được, nên liền đăng ký lớp ghi-ta.”

“Còn biết piano à?” Dịch Lâm Thâm cười nói, nhà hắn cũng có một chiếc piano, để trong phòng khách nhỏ, ban đầu là mua về cho hắn, vì lúc đó hắn học ghi-ta, cha hắn lại cảm thấy học piano thì tốt hơn, nhưng tiếc rằng một lần hắn cũng chưa từng đàn qua, không hề biết gì cả, hiện giờ Dịch Vu Tư thỉnh thoảng cũng có đàn, ban đầu Du Mỹ Hề nghĩ nếu Dịch Vu Tư thích, học chút cũng không sai. Nhưng rất tiếc, giáo viên dạy piano nói năng khiếu bẩm sinh của Dịch Vu Tư không hợp để đàn piano, nếu bình thường chơi chút còn được, học chuyên nghiệp thì không hợp.

“Tôi cũng không thấy có piano và ghi-ta ở nhà cậu.” Dịch Lâm Thâm nói.

“Sau này tôi không đàn piano nữa, Mai Nhĩ lại học, nên chuyển đàn sang phòng con bé.” Nhà cậu không có nhiều chỗ đặt piano như vậy, may mà phòng ngủ coi như rộng rãi, đặt piano cũng được, “Ghi ta thì...”

Ngu Đào cau mày suy nghĩ chút, “Tôi quên nó đi đâu rồi.”

Dịch Lâm Thâm đoán cây đàn ghi-ta này không mang đến cho Ngu Đào hồi ức tốt đẹp gì, nên mới bị quên đi, cũng không muốn để cậu nhớ nữa, liền nói: “Quên thì quên, cây này cho cậu đàn.”

“Giờ cũng không có thời gian đàn, lúc qua nhà cậu chơi đàn chút là được.” Ngu Đào thích nhạc cụ, nhưng không hề cuồng nhiệt.

“Ừm.” Trong lòng Dịch Lâm Thâm cũng có suy tính, chờ Ngu Đào thi lên đại học, hẳn sẽ tặng một cây đàn ghi-ta thật tốt cho Ngu Đào làm quà.

Đương nhiên, nếu hẳn có thể thi vào cùng một trường với Ngu Đào thì càng tốt hơn, tốt nhất còn có thể chung phòng ngủ, thế mới có thể nghe Ngu Đào hát mỗi ngày.

“Cậu muốn làm ca sĩ không?” Dịch Lâm Thâm hỏi.

Hắn cảm thấy Ngu Đào hoàn toàn có tiềm lực này, thanh âm cũng có đặc điểm. Nhà hắn vốn làm về việc này, nếu Ngu Đào muốn, hoàn toàn có thể ký với công ty nhà họ. Hơn nữa có hắn ở đây, chắc chắn có thể che chở Ngu Đào chu toàn, nguồn tài nguyên hắn cũng có thể cướp giùm Ngu Đào. Người ta không phục? Vậy thì nhện đi!

“Không nghĩ tới.” Ngu Đào mỉm cười nói: “Tôi không quá thiện về việc ứng phó vớ người hay nói lời khách sáo, chỉ cần hát mấy bài lúc muốn hát là được.”

“Cũng được.” Dịch Lâm Thâm cảm thấy chỉ cần Ngu Đào vui vẻ là tốt, nếu một ngày nào đó Ngu Đào có suy nghĩ này, hẳn có thể sắp xếp mọi lúc.

Chẳng qua, Dịch Lâm Thâm chợt nghĩ, nếu Ngu Đào muốn làm ca sĩ, hẳn sắp xếp thì có thể sắp xếp, nhưng có rất nhiều thứ hắn nói không được, còn phải bàn bạc điều kiện với cha, có lẽ sẽ không thể hoàn toàn căn cứ vào lợi ích Ngu Đào để làm một bản hợp đồng riêng theo như suy nghĩ của hắn. Lỡ như Ngu Đào ở công ty chịu ủy khuất thì sao bây giờ?

Bởi vậy nghĩ tới nghĩ lui, vẫn để bản thân hắn làm sếp nâng Ngu Đào thì tốt hơn, tự mình gây dựng sự nghiệp không phải không được, nhưng sẽ không thể nào cho Ngu Đào nguồn tài nguyên tốt nhất trong thời gian đầu được, dù sao phát triển công ty cũng cần một quá trình. Cách tốt nhất là hắn nhận công ty giải trí của gia đình, vậy Ngu Đào muốn thế nào thì sẽ được thế đó, mà hắn muốn Ngu Đào làm gì thì Ngu Đào cũng phải làm cho hắn cái đó. Nếu hắn muốn kế thừa công ty, ít nhất cũng phải tốt nghiệp đại học, học một ngành liên quan, bằng không làm việc không tốt đóng cửa nửa đường, thế thì mất mặt.

Với chuyện chưa đầu vào đầu này, Dịch Lâm Thâm đã suy nghĩ đến mức có mắt có mũi rồi. Song cũng có chỗ tốt, chính là trong lòng hắn bình tĩnh kiên định phải học thật giỏi.

Ngu Đào nhìn hắn, “Bây giờ cậu vui hơn chút chưa?”

“Hả?” Dịch Lâm Thâm hồi phục tinh thần từ trong mặc sức tưởng tượng.

“Vừa nãy lúc ăn sáng thấy cậu có vẻ không quá vui.” Ngu Đào nhỏ giọng nói: “Cũng có thể do tôi nhìn

lắm.”

Địch Lâm Thâm thật sự không ngờ Ngu Đào có thể nhìn ra chút không vui đầy của hắn, thực sự mỗi lần tiếp xúc với người trong nhà, hắn không quá vui vẻ, vì hắn luôn khó tránh khỏi việc nghĩ bản thân có thể thật sự là người dư thừa nhất trong nhà.

“Bởi vậy mới hát cho tôi vui?” Địch Lâm Thâm không hề nghĩ tới vụ này, nhưng cảm xúc thật sự đã trở nên tốt hơn.

Ngu Đào cười xấu hổ, “Ừm.”

Địch Lâm Thâm nở nụ cười, xoa nhẹ tóc cậu một cái. Hắn không muốn nói lời cảm ơn cậu, có vài thứ cứ ghi nhớ ở trong lòng là được rồi.

Nhưng xét thấy tình huống này có thể sẽ thường xuyên xảy ra, vì để Ngu Đào hiểu rõ hắn, Địch Lâm Thâm nói tình huống trong nhà cho Ngu Đào một lần.

“Ha, tôi đã nói sao mẹ kế của cậu lại trông quen như vậy rồi.” Ngu Đào chợt nói.

Địch Lâm Thâm: “... Đây là điểm chính à?”

Ngu Đào cười ngốc nói: “Mỗi nhà đều có quyển kinh khó đọc (*). Tôi đang nghĩ, tôi quên mất ba mẹ tôi, có phải cũng có chuyện khó nói nào không. Tôi cảm thấy ba cậu đối xử với cậu không tệ, mẹ kế cậu có vẻ cũng không có ý đụng chạm cậu, tôi không thể nói cô ấy không tốt được. Thật ra ruột thịt hay không, cậu đã có nghi vấn, thì sao lại không hỏi thẳng đi chứ?”

(*): Nghĩa là chuyện khó nói khó xử.

Cậu nhìn ra Địch Lâm Thâm không quá bằng lòng nói về việc mẹ ngoại tình, nên cậu cũng không hỏi nhiều.

“Tôi cảm thấy cha tôi sẽ không nói thật với tôi.” Đã nuôi nhiều năm như vậy rồi, thừa nhận bản thân nuôi con cho người khác, chẳng phải nói rõ cho người ta biết bản thân mình đã đội nón xanh còn giả bộ như không có gì à?

“Đúng hay không thì sao? Có rất nhiều lúc ơn nuôi dưỡng lớn hơn ơn sinh thành. Dù cho cậu không phải con ruột của chú, chú đã nuôi cậu nhiều năm như vậy, sau này chú lớn tuổi rồi, cậu sẽ không phụng dưỡng chú ư?”

“Thế thì sẽ không, vẫn sẽ phụng dưỡng.”

“Còn không phải ư? Những năm nay chú cũng không hề bạc đãi cậu đúng không?”

Địch Lâm Thâm suy nghĩ chút, thật sự không có.

“Cậu không thích mẹ kế, em trai cậu gì đấy, thì cũng bình thường. Dù sao khác mẹ, khác cha, có thể ở chung tốt với nhau vẫn là ít. Nhưng nếu chú đã rất tốt với cậu, vậy cũng đừng suy nghĩ nhiều quá. Hai người làm cha con hơn mười năm, phần thân tình này sẽ không đứt được.”

Địch Lâm Thâm nghĩ lát, hình như cũng có lý.

Lúc này, cửa phòng sách bị gõ hai tiếng.

“Vào đi.” Địch Lâm Thâm nói.

Địch Sĩ Nghĩa đẩy cửa vào, “Thấy con sẵn lòng học tập, ba cảm thấy rất tốt. Nhưng con thiếu tiết cũng không ít, có cần tìm gia sư cho con học bù hay không? Hay đến lớp phụ đạo ở bên ngoài?”

Chuyện này lúc đầu ông cũng không nghĩ tới, chỉ nghĩ con thứ hai thích học, ông rất vui mừng. Mà được con lớn nhất nói, ông mới nhớ tới chuyện này.

“Tạm thời không cần trước.” Địch Lâm Thâm nói. Ít nhất chương trình học trên mạng hẳn vẫn nghe hiểu.

Địch Sĩ Nghĩa gật đầu, “Vậy thì được, cần gì lúc nào cũng có thể nói với ba. Lát nữa ba với dì Du của con qua nhà bạn, trưa không về ăn cơm, con tiếp đãi Ngu Đào cho tốt đấy nhé.”

“Ừm, biết rồi.” Địch Lâm Thâm nhàn nhạt đáp.

Địch Sĩ Nghĩa liền nói với Ngu Đào: “Cứ coi như là nhà mình đi, trưa muốn ăn gì thì bảo dì làm.”

“Dạ được.” Ngu Đào gật gật đầu.

Thấy con trai cũng không có gì muốn nói với mình, Địch Sĩ Nghĩa liền chuẩn bị rời đi, nhưng mới xoay người, đã bị Ngu Đào gọi lại.

“Sao thế?” Địch Sĩ Nghĩa hỏi.

Ngu Đào nhìn Địch Lâm Thâm một cái, nói với Địch Sĩ Nghĩa: “Chú, Địch Lâm Thâm là con ruột của chú đúng không?”

“A?” Địch Sĩ Nghĩa ngạc nhiên nhìn cậu.

Địch Lâm Thâm cũng làm mặt khiếp sợ —— thằng dứa gốc này sao lại hỏi thẳng vậy chứ?!

Ngu Đào cảm thấy nếu Địch Lâm Thâm thật sự ngại hỏi, vậy cứ để cậu hỏi cho. Giải quyết chuyện này, mới có lợi cho Địch Lâm Thâm tập trung tinh thần vào việc học.

“Địch Lâm Thâm lo rằng cậu ấy không phải con ruột của chú.” Ngu Đào giải thích.

“Cái gì?” Địch Sĩ Nghĩa giơ tay vỗ một cái trên đầu Địch Lâm Thâm, “Mày không phải con ruột của ông, chẳng lẽ vắng ra từ khe đá? Mày nghĩ ông đây thích nuôi con cho người khác lắm hả?”

Nghe cha nói vậy, Địch Lâm Thâm không chỉ không giận, trái lại cảm thấy chân thật.

Máng xong, Địch Sĩ Nghĩa cũng phản ứng lại, “Có phải có ai nói xấu bên tai mày không? Ai? Mày nói cho ba!”

“Không... Không có ai...” Địch Lâm Thâm thấp giọng nói.

Thật ra những lời nói bóng gió này hắn đều nghe được trên những lần tụ hội, người ta cũng không nhất định muốn nói cho hắn nghe, chỉ là hắn từng nghe thấy mấy lần. Nhưng muốn hắn chỉ ra một người cụ thể, thì bỗng chốc hắn thật sự không kéo ra được mấy ai.

Địch Sĩ Nghĩa thở dài, nói: “Sao mày không hỏi ba sớm chứ? Tuy hình dáng của mày giống mẹ mày nhiều hơn chút, nhưng lỗ tai, tay, đều giống như ba. Nếu mày không phải con ruột ba, chỉ với cái tính thối này của mày, thành tích còn nát, suốt ngày nói năng lạnh nhạt, mày nghĩ ba sẽ nhận mày chắc?”

“Sau này nếu có thêm ai nói điều này với mày nữa, hoặc cho nghị luận sau lưng, mày cứ trực tiếp lên đánh nó. Không phải mày biết đánh nhau lắm à? Đánh cho tàn phế thì tiền thuốc ông này ra giùm mày. Đừng có mỗi ngày cứ nghĩ mấy thứ vô dụng. Nếu ba nghe mày nghi ngờ chuyện này tiếp nữa, là ba quất mày đó có tin không?”

Địch Lâm Thâm hiếm khi giả làm chim cú, tuy giọng điệu của cha không tốt, bộ dáng cũng rất tức giận, nhưng hắn thật sự cảm nhận sự quan tâm của cha.

Địch Sĩ Nghĩa “chặc” một tiếng, “Nếu không nhờ Ngu Đào nói thẳng với ba, ba còn không biết mỗi ngày mày đều nghĩ cái chuyện này. Được rồi, muốn làm gì thì làm đi.”

Nói xong, Địch Sĩ Nghĩa liền rời đi.

Ngu Đào cười nhìn hắn, “Cậu nhìn đi, hỏi thằng không phải tốt lắm à?”

Địch Lâm Thâm nhìn cậu một lát, sau đó giơ tay bắn trên trán cậu một cái, mới nhẹ giọng nói: “Cảm ơn.”

Ý cười Ngu Đào sâu hơn chút, ôm đàn ghi-ta, “Tôi hát thêm một bài cho cậu nhé, cho cậu cơ hội chọn bài đó.”

Tâm tình Địch Lâm Thâm nhẹ nhõm trước nay chưa từng có, “Chọn gì cũng được?”

Ngu Đào gật đầu.

“Vậy thì ‘Thanh mị hồ’ đi.”

“Đó là gì?” Ngu Đào chưa từng nghe qua.

Địch Lâm Thâm nghĩ, đổi một bài: “Thế hát ‘Cái eo nhỏ’ đi.”

Ngu Đào vẫn mặt mày mờ mịt.

Địch Lâm Thâm giật khóe miệng một cái, ” ‘Uy phong đường đường’ cũng biết chứ?”

Ngu Đào lắc đầu một cái.

Địch Lâm Thâm: “...”

Lấy điện thoại di động qua, Địch Lâm Thâm mở phần mềm âm nhạc, tìm ba bài hát, cắm tai nghe cho Ngu Đào nghe.

Chỉ thấy mặt Ngu Đào từ từ đỏ lên, cuối cùng ngay cả cổ cũng đỏ.

Địch Lâm Thâm hài lòng —— Giọng của Ngu Đào mà hát mấy bài như này, chắc chắn cực kỳ rung động!

16. Chương 16

Đọc sách tới trưa. Sau bữa trưa, Ngu Đào giảng cho Địch Lâm Thâm mấy chỗ không hiểu, sau đó để hắn bắt đầu làm đề ôn tập căn bản nhất.

Địch Lâm Thâm không ngốc, còn học rất nhanh. Chỉ là ăn một miếng không thể thành người mập được, Ngu Đào không muốn đả kích tính tích cực và sự tự tin của Địch Lâm Thâm. Đề mà họ làm bây giờ cũng không phải chỉ một công thức có thể giải, chỉ có mấy đề lựa chọn là có một công thức để giải thôi. Vì thế Ngu Đào cho Địch Lâm Thâm làm đều là bài ôn tập nhằm vào mỗi một cách. Như vậy sẽ không quá khó cho Địch Lâm Thâm, thứ hai cũng có thể củng cố chút kiến thức học được tới nay.

Ngu Đào có sách ngoại khóa nhằm vào mỗi một cách làm, liền đưa cho Địch Lâm Thâm, bảo hắn tìm giấy trắng chậm rãi làm. Cậu thì đi xuống lầu, không muốn quấy rầy Địch Lâm Thâm, đợi tối chút xem Địch Lâm Thâm làm được thế nào, rồi mới giảng giải là được.

Xuống lầu, Ngu Đào liền thấy Địch Vu Tư nằm nhoài trước khay trà làm bài tập. Phòng khách lấy ánh sáng rất tốt, chiếu sáng Địch Vu Tư trở nên ấm áp.

Địch Vu Tư không ra ngoài với cha mẹ, cũng không lên lầu quấy rầy họ, có vẻ là một cậu bé rất yên tĩnh, ngay cả ăn trưa cũng không có tiếng động.

Hồi sáng Địch Lâm Chiêu ra ngoài, lúc ăn trưa họ mới biết được.

Dì nấu cơm thấy Ngu Đào xuống, mỉm cười hỏi: “Muốn ăn gì không?”

Ngu Đào không quen sai ai làm việc, nhưng nhà họ Địch không giống nhà cậu, cậu cũng chỉ có thể nhập gia tùy tục.

“Con muốn uống nước.” Ngu Đào nói.

“Trong nhà có nước trái cây, nước ngọt, trà... Cậu muốn uống gì?”

“Nước lọc là được rồi ạ.”

“Được.” Dì gạt đầu, vào nhà bếp rót nước.

Ngu Đào ngồi lên ghế sofa, Địch Vu Tư ngẩng đầu nhìn cậu, gọi một tiếng “Anh”.

Bởi nhìn thấy Địch Vu Tư luôn khiến cậu nhớ tới em gái mình, vì thế cũng bằng lòng nói chuyện với bé.

“Đây là bài tập trường cho à?” Ngu Đào liếc nhìn sách bài tập kiểu chữ cho học sinh tiểu học, trên mặt lộn xộn, vừa nhìn liền biết đã dùng gồm bài qua rất nhiều lần.

“Ừm...” Địch Vu Tư gãi tóc.

“Có biết làm không?” Ngu Đào hỏi. Nhìn vở bơi thành như vậy, dù có biết làm thì cũng sẽ không thành thạo.

Địch Vu Tư rất thành thật, lắc đầu nói: “Không biết...”

Dì bưng nước ra cho Ngu Đào.

Ngu Đào uống mấy miếng, cười khẽ hỏi: “Đi học không nghiêm túc nghe giảng?”

“Có nghe, nghe không hiểu.”

Dù sao cậu cũng không có việc gì làm, tiện thể nói: “Không biết chỗ nào, anh dạy cho em.”

“Thật không?” Bé không dám hỏi ba mẹ, sợ họ cảm thấy bé không ngoan. Lại không dám hỏi anh cả và anh hai, hai người đó có để ý bé không thì không nhất định.

“Ừm.” Ngu Đào gật đầu.

Địch Vu Tư vội lấy sách giáo khoa của mình ra, bắt đầu hỏi Ngu Đào.

Kiến thức tiểu học không khó với Ngu Đào, dạy Địch Vu Tư cũng rất có kiên nhẫn. Không qua bao lâu, Địch Vu Tư đã hiểu, sau đó để Ngu Đào nhìn nó làm bài, tốc độ cũng nhanh hơn trước không ít.

Làm Toán xong, Địch Vu Tư chuẩn bị mai làm tiếp môn khác, dù sao vẫn còn được nghỉ mấy ngày.

“Anh hai đang làm gì vậy ạ?” Địch Vu Tư cẩn thận dọn sách giáo khoa.

Ngu Đào thân thiết với bé, bé thì cực ít khi có thể ở chung với các anh, thế nên có một người anh bằng lòng nói chuyện với bé, bé rất vui. Bạn cùng lớp mỗi lần nói về anh, đều có rất nhiều thứ để nói, mặc dù bé có hai người anh, nhưng chẳng có gì có thể nói cả. Bé rất thích hai người anh của bé, trước đây bé không hiểu vì sao anh hai lại lạnh nhạt với bé, anh cả cũng không thân thiết với bé, giờ thì bé đã hơi hiểu rồi, dù sao ở trường cũng có bạn học có mẹ kế, nghe nói quan hệ cũng không quá tốt, nên bé cũng dần hiểu được sự khác nhau trong đó.

Nhưng mẹ bé nói chỉ cần bé ngoan, thì các anh sẽ thích bé, nên bé luôn biểu hiện tốt một chút, hi vọng các anh có thể thân thiết với bé hơn chút.

“Đang làm bài.” Ngu Đào nói.

“Nghe ba nói thành tích của anh hai rất không tốt.” Dịch Vu Tư nói. Mỗi ngày bé đều về nhà ở, nên thường xuyên nghe ba lái nhải về thành tích của anh hai, nói anh hai không làm ba bớt lo như anh cả.

“Ừm. Nhưng giờ mới lớp 12, dành thời gian học thì vẫn không thành vấn đề.” Ngu Đào cảm thấy cần phải xây dựng hình tượng của Dịch Lâm Thâm trước mặt Dịch Vu Tư.

Dịch Vu Tư gật đầu. Bé không biết kiến thức cấp ba như thế nào, cũng không biết có khó không, dù sao Ngu Đào nói không thành vấn đề, vậy bé cũng cảm thấy không thành vấn đề.

“Trường tụi em học có gấp không?” Ngu Đào không hỏi Dịch Vu Tư ở trường nào, dù sao cậu không nhất định sẽ biết, tiểu học trong thành phố cũng không nổi tiếng như trường cấp hai, cấp ba. Hơn nữa lấy dòng dõi nhà họ Dịch, tám chín phần mười Dịch Vu Tư sẽ học ở trường tư.

“Cũng được, bài tập ở trường đều có thể làm được.” Về nhà, ba mẹ bé cũng sẽ không ép bé đọc sách, phần lớn thời gian bé vẫn khá thả lỏng.

“Bầu không khí trường học có tốt không? Có bạn tốt chứ?” Ngu Đào cười hỏi.

“Có bạn tốt, bạn học cũng rất tốt nữa. Nhưng mà, lớp chúng em có một nữ bá vương!” Nói đến đây, Dịch Vu Tư trông hơi mất hứng.

“Nữ bá vương?” Ngu Đào cảm thấy rất thú vị, bình thường bá đạo gây chuyện trong lớp không phải đều là con trai à? Giống như Dịch Lâm Thâm vậy.

“Ừm!” Dịch Vu Tư cau mũi một cái, “Siêu dữ luôn. Nhìn thì nho nhỏ, cũng rất đáng yêu, nhưng biết đánh nhau với nam sinh, còn đánh nam sinh khóc luôn nữa.”

“Ghê gớm như vậy?” Ngu Đào rất bất ngờ, con gái có thể đánh con trai khóc, thì thật sự lợi hại. Lại nói, con trai ở độ tuổi này của Dịch Vu Tư, cũng không quá dễ khóc.

Dịch Vu Tư gật đầu, “Bạn ấy cùng bàn với em, hôm nào em cũng muốn đổi bạn cùng bàn!”

Ngu Đào bật cười ra tiếng, “Em không nói với giáo viên à?”

“Có nói, nhưng cô nói không thấy bạn ấy bắt nạt em, bảo em yêu mến bạn học.”

“Vậy bạn ấy có bắt nạt em không?”

“Chuyện này thì thật sự không có, nhưng lại hay chép bài của em.” Nói đến đây, Dịch Vu Tư có hơi oan ức, “Em làm sai, bạn ấy cũng chép sai, liền lườm em.”

Ngu Đào ôn hòa nói: “Nếu thật sự không muốn ngồi cùng bàn với bạn ấy, thì cứ để mẹ em nói với cô. Phải cố gắng trên việc học hơn nữa, không nhất định phải thi được một trăm điểm, nhưng thầy cô dạy thì phải học.”

“Dạ, em biết rồi.” Dịch Vu Tư ngoan ngoãn gật đầu, cảm thấy ở cùng với Ngu Đào rất thoải mái, cũng thích nói chuyện với cậu.

Dịch Lâm Thâm làm bài xong xuống lầu tìm Ngu Đào, liền thấy Ngu Đào và Dịch Vu Tư đang trò chuyện vui vẻ.

—— Có gì để nói với thằng nhóc lùn này chứ?!

Dịch Lâm Thâm hơi khó chịu, nhưng cũng không muốn để Ngu Đào cảm thấy hấn ngang ngạnh, nên chỉ mặt lạnh xuống lầu, chẳng nói gì cả.

Thấy Dịch Lâm Thâm xuống, Dịch Vu Tư thu lại chút ý cười, gọi một tiếng “Anh hai”.

Dịch Lâm Thâm liếc nhìn bé, cũng không nói chuyện.

“Làm xong rồi?” Ngu Đào phá vỡ bầu không khí xấu hổ.

“Ừ, không biết có đúng không, có mấy bài không biết làm, lát nữa cậu dạy cho tôi đi.” Với Ngu Đào, giọng nói của Dịch Lâm Thâm rõ ràng mềm mại hơn rất nhiều.

“Được.” Ngu Đào gật đầu.

Làm xong cơm tối, Dịch Sĩ Nghĩa và Du Mỹ Hề cũng quay về.

Dịch Vu Tư ra đón, “Ba, mẹ, hai người về rồi.”

“Ừm,” Dịch Sĩ Nghĩa xoa tóc bé.

Dịch Lâm Thâm ngồi trên ghế sofa, không biểu hiện gì cả, vẫn là Ngu Đào chào hỏi hai người.

Du Mỹ Hề cười hỏi Dịch Vu Tư hôm nay đã làm gì?

Dịch Vu Tư trả lời: “Làm bài tập. Anh Ngu Đào dạy con bài tập.”

“Ồ?” Du Mỹ Hề nhìn về phía Ngu Đào, mỉm cười nói: “Làm phiền con rồi, thành tích của Vu Tư luôn rất bình thường, hỏi nó có biết không thì nó đều nói là biết, thật ra cô rất không yên tâm. Con có thể dạy nó, cô cũng yên lòng.”

Địch Lâm Thâm lườm một cái ở trong lòng, chỉ biết nói lời hay, học bù không cần tiền à?! Cũng không nói đưa học phí, có biết thời gian của học bá đáng giá bao nhiêu không?

Nhưng Địch Lâm Thâm hoàn toàn không nghĩ tới việc mình cũng không trả tiền...

“Cô khách sáo quá, không phải chuyện phiền phức gì cả, hơn nữa bé vừa dạy là hiểu, không phí công sức.”

Địch Sĩ Nghĩa cười nói: “Lâm Thâm làm phiền con, Vu Tư cũng làm phiền con, thực sự ngại quá.”

“Không sao ạ, không phiền.” Ngu Đào đáp.

Địch Sĩ Nghĩa bảo dì buổi tối làm ly sữa bò hạch đào, bổ não cho Ngu Đào.

Sau khi Địch Sĩ Nghĩa và Du Mỹ Hề lên lầu thay quần áo, cơm tối liền lên bàn.

Địch Lâm Chiêu còn có việc, buổi tối không về ăn.

Trên bàn có tôm tít và cua đồng vô cùng màu mỡ trong mùa này, đều được vận chuyển bằng đường hàng không, cực kỳ tươi mới.

Ngu Đào không giỏi việc lột da tôm tít, luôn bị trượt ra.

Địch Lâm Thâm nhìn động tác ngốc nghếch của Ngu Đào, vẻ mặt ghét bỏ lấy tôm tít từ trong tay cậu lột da giúp cậu, ngoài miệng nói: “Chân tay vụng về, ăn sườn hấp bột đi, tôi lột cho cậu.”

“Ừm.” Ngu Đào cũng không thấy chuyện này có gì mà phải khách sáo, gấp một miếng sườn hấp chín mềm ngon miệng ăn.

Địch Lâm Thâm lột da tôm tít xong ném vào trong chén Ngu Đào, rồi cầm một con lột tiếp.

Địch Sĩ Nghĩa và Du Mỹ Hề không cảm thấy gì cả, quan hệ của hai người tốt, đó là tự nhiên.

Mà Ngu Đào thì lại tập trung ăn cơm, cơm nhà họ Địch ăn ngon thật, thịt rau ăn cũng không ngấy mỡ, phối với cơm có thể ăn một chén lớn.

Tốc độ lột da tôm tít của Dịch Lâm Thâm rất nhanh, mới qua một lát, trong chén của Ngu Đào đã có sáu, bảy con.

Ngu Đào gấp hai con cho Dịch Vu Tư ngồi cạnh bên khác của cậu.

Dịch Vu Tư cũng không quá biết lột cái này, đang chờ mẹ ăn xong lột hai con cho bé, nhưng không ngờ mình cứ nhiên được ăn cái mà anh hai lột.

“Cám ơn anh, cám ơn anh hai.” Dù biết những con này là lột cho Ngu Đào, nhưng mình có thể được chia phần, anh hai cũng không nói gì, bé vẫn rất vui.

Thật ra cũng không phải Dịch Lâm Thâm không muốn nói, tuy khó chịu, nhưng lại không muốn để Ngu Đào cảm thấy hân nhả nhỏ mọn, ngay cả tôm tít lột da rồi cũng không muốn cho em trai ăn. Càng không muốn hân vừa nổi nóng, bầu không khí trên bàn cơm sẽ trở nên lạnh lùng, Ngu Đào sẽ ăn không ngon. Vì thế suy nghĩ, cứ theo cậu vậy. Dù sao hân thấy Ngu Đào ăn nhiều, lột thêm mấy con là được, cũng không phí sức.

Dịch Sĩ Nghĩa và Du Mỹ Hề liếc nhìn nhau, đều lộ ra ý cười.

Bất kể là Dịch Lâm Thâm cảm thấy không đáng cũng được, không muốn nổi nóng trước mặt Ngu Đào cũng được, cũng khiến cho bữa cơm này được ăn rất hài hòa. Giờ xem ra, Dịch Lâm Thâm bằng lòng thu lại chút ở trước mặt Ngu Đào, đương nhiên là chuyện tốt, họ cũng hi vọng Dịch Lâm Thâm có thể quen bạn như Ngu Đào nhiều hơn, vậy thì bầu không khí gia đình họ mới có thể trở nên hoà thuận, mới có đáng về mà một gia đình nên có.

17. Chương 17

Sau khi ăn xong, hai người quay về phòng sách, Ngu Đào giải đáp những bài mà Dịch Lâm Thâm không biết, rồi làm thêm mấy bài ôn tập, sau đó tắm rửa lên giường.

Vẫn là Ngu Đào ngủ trước.

Sau khi Dịch Lâm Thâm xác định Ngu Đào đã ngủ, mở lại đèn bàn, một tay đỡ đầu, nhìn gương mặt lúc ngủ của Ngu Đào, vươn tay chọt chọt mặt Ngu Đào.

Ngu Đào nhú mày đôi chút, cũng không tỉnh.

Dịch Lâm Thâm hơi nâng khóe miệng, đáng về Ngu Đào chơi đàn ghi-ta ca hát hôm nay thật sự mê đảo hân, vừa nhắm mắt tất cả đều là hình dáng của Ngu Đào, làm hân thực sự không thấy buồn ngủ. Cũng chính vì tỉnh táo như thế, nên hân mới phát hiện mình thật sự có hơi thích Ngu Đào. Không phải giữa bạn bè, mà là giữa người yêu...

Nhưng lần trước hắn nói với Ngu Đào về vấn đề bạn trai, Ngu Đào nói không thể yêu sớm, bởi vậy chuyện để cho mối quan hệ của hai người tiến thêm một bước, hắn chẳng hề chắc chắn được tí nào.

Chẳng qua nói đi nói lại, nếu Ngu Đào thích con trai, hắn cũng thích con trai, hắn lại có quan hệ tốt với Ngu Đào nữa, vậy nếu Ngu Đào muốn nói chuyện yêu đương, có phải hắn sẽ có thể nhà ở ven hồ hưởng trước ánh trăng không?

Nghĩ đến đây, ngược lại hắn có chút vui vẻ. Ít nhất nhìn xem hiện tại, Ngu Đào sẽ không chạy theo thằng lưu manh nào khác —— Nice!

Hắn cũng phải tìm cơ hội thử thăm dò tí, lỡ như Ngu Đào đổi ý, hắn cũng có thể nhận được thông tin trực tiếp, lật đổ phủ Hoàng Long (*)!

(*): Chỉ sự hiểm yếu của kẻ địch. Nghĩa là nếu Ngu Đào đổi ý yêu sớm thằng nào đó anh sẽ ngay lập tức đi oánh đổ thằng này.

Không biết nhìn bao lâu, Dịch Lâm Thâm rốt cuộc buồn ngủ, tắt đèn chầm chậm ngủ thiếp đi.

Trong sân nhà, Dịch Lâm Thâm và Ngu Đào ngồi song song trên ghế dài, đều đang đọc sách.

Lúc này, Ngu Đào bỗng nghiêng người hôn một cái lên mặt hắn.

Dịch Lâm Thâm ngạc nhiên nhìn Ngu Đào, trong lòng vô cùng mừng rỡ, còn hơi nghi ngờ —— sao Ngu Đào lại tự nhiên đáp ứng hắn nhỉ?

Chỉ thấy sau khi Ngu Đào hôn hắn xong, con như thấy chưa đủ, đứng lên chủ động bắt ngang ngồi trên đùi hắn.

Bộ phận quan trọng của hai người cách vài quần dán vào nhau, sau đấy Ngu Đào liền ôm hắn, bắt đầu chủ động ma sát hắn, nhất là bộ phận quan trọng ấy, cảm giác vô cùng vô cùng rõ ràng...

Dịch Lâm Thâm bị ma sát ra lửa, cảm giác từ từ kéo lên. Vươn tay kéo nhẹ lấy tóc Ngu Đào, hôn lên. Mà cảm giác ở nơi nào đấy cũng càng ngày càng muốn vỡ tung, cuối cùng Dịch Lâm Thâm chỉ cảm thấy một luồng khí nóng dâng trào, cả người cũng thức tỉnh.

Trời mới tờ mờ sáng, còn chưa tới giờ Ngu Đào rời giường.

Mà Ngu Đào đang ngủ rất yên ổn bên cạnh hắn, không hề dựa sát bao nhiêu. Mà hắn...

Dịch Lâm Thâm không cần vươn tay ra sờ, liền biết đã xảy ra chuyện gì, khẽ chữi tục, rồi rón rén xuống

giường đi tắm —— chuyện này không thể để cho Ngu Đào nhìn thấy được, tuy đây chỉ là hiện tượng sinh lý bình thường của con trai, nhưng nếu Ngu Đào hỏi hấn mơ thấy cái gì, hấn phải trả lời sao đây?!

Chờ Dịch Lâm Thâm tắm xong ra ngoài, Ngu Đào đã tỉnh.

Dịch Lâm Thâm cố ngửi mùi trong không khí, chỉ lo để lộ ra thứ gì. Nhưng cũng may là không có gì khác lạ, Ngu Đào không hề phát hiện có gì không đúng.

“Sao cậu dậy sớm vậy?” Ngu Đào còn mang theo ba phần buồn ngủ.

“Ừ, đi vệ sinh xong tỉnh luôn.” Dịch Lâm Thâm bịa lý do.

Ngu Đào gật đầu, liền xuống giường đi rửa mặt.

Dịch Lâm Thâm thở phào nhẹ nhõm, vừa thay quần áo, vừa thầm mừng cậu em của mình không chịu thua kém, chỉ chút mức độ ấy, mà đã thông báo rồi?

Chẳng qua hấn tin tưởng bản thân sẽ không tiết sớm, dù sao mộng xuân thôi mà, đều là lấy phần cuối, không cách khác!

Dịch Lâm Thâm vẫn ở trong phòng khách nhỏ, Ngu Đào thì chiếm phòng sách. Dịch Sĩ Nghĩa thấy Dịch Lâm Thâm dậy sớm, tâm trạng cảm thấy rất thoải mái, cảm giác con thứ hai coi như đã lớn rồi.

Xế chiều, Viên Tâm Nhụy và cha mẹ đến thăm.

Hai nhà ở không xa, vì thế dịp lễ tết, hai nhà đều sẽ đi thăm.

Lúc này, Ngu Đào đang ở trong phòng sách của Dịch Vu Tư giảng bài tập tiếng Anh cho bé. Dịch Vu Tư nghe người hầu nói có người nhà họ Viên đến, bĩu môi, không nói gì, cũng không có ý xuống lầu.

Mà Dịch Lâm Thâm thì đang làm bài trong phòng sách của mình, sau khi nghe xong cũng không định xuống lầu.

Nhìn hoa mân côi đỏ tươi được cắm trong bình hoa đặt trên bàn sách, Dịch Lâm Thâm hơi nhếch khóe miệng.

Nhà họ có đặt hoa cố định với cửa hàng bán hoa, mỗi tuần sẽ đưa qua đây một lần, đều là những bó hoa đã được thiết kế kiểu dáng, mỗi lần đưa hoa gì cũng không cố định, phải nhìn xem thiết kế lúc đó và có hoa nào mới được vận chuyển tới.

Hôm nay đưa tới là hoa mân côi.

Bình thường những bó hoa đó đều được đặt trong phòng khách, phòng ăn, phòng khách nhỏ và phòng ngủ chính mỗi nơi một bó. Dịch Lâm Thâm và Dịch Lâm Chiêu không hứng thú với những thứ này, Dịch Vu Tư còn nhỏ, sợ bé không cẩn thận đụng làm ngã bình hoa đâm trúng mình, thế nên họ đều không có. Nhưng Dịch Lâm Thâm ăn cơm xong thấy hoa được đưa tới, cảm thấy thêm chút nguyên tố lãng mạn trong phòng sách của mình cũng không tệ, không chừng Ngu Đào sẽ thích thì sao?

Đặt là đặt bó vốn phải để trong phòng khách nhỏ liền để vào phòng sách của hắn, nói cho hay là: Thực vật có thể khiến cho lòng người khoan khoái, có ích cho việc học.

Có lẽ đã đoán được Dịch Lâm Thâm sẽ không xuống lầu, Dịch Vu Tư xuống cũng không có tác dụng, thế nên Dịch Lâm Chiêu liền xuống bắt chuyện thay họ chút, dù sao ba người họ đều ở nhà, một người cũng không xuống lầu cũng khó coi. Dịch Lâm Thâm và Dịch Vu Tư đều có thể tìm được một lý do chính thức, dù sao với học sinh mà nói, không có lý do nào đúng hơn cái lý do học tập này.

Dịch Lâm Chiêu và Viên Tâm Nhụy không có gì để nói, Viên Tâm Nhụy rất chán nản, cả buổi cũng không thấy Dịch Lâm Thâm xuống lầu — hôm nay cô đặc biệt mặc bộ đồ được nhân hiệu làm riêng cho, là muốn cho Dịch Lâm Thâm xem!

Thấy mẹ mình trò chuyện vui vẻ với Du Mỹ Hề, cha thì đang nói những chuyện về kinh tế, không có cái nào là cô có thể nói được, liền chen vào: “Lâm Thâm đang bận gì ạ? Mà không xuống lầu.”

Lúc này Dịch Lâm Chiêu xuống lầu, có nói Dịch Lâm Thâm đang học, bây giờ Viên Tâm Nhụy ở đây giả bộ mất trí nhớ với họ, bầu không khí bỗng có phần lúng túng.

Du Mỹ Hề mỉm cười nói: “Lâm Thâm đang làm bài ở trên lầu còn cần lát nữa, gần đây nó đang rất cố gắng học tập, cô và cha nó đều rất vui mừng. Chờ làm bài xong chắc sẽ xuống ngay thôi.”

Lăn lộn trong giới nhiều năm như vậy, chuyện khác cô không dám nói, nhưng lòng dạ đàn bà thế nào, cô vẫn có thể liếc mắt nhìn ra được. Huống chi là một cô bé như Viên Tâm Nhụy.

Dịch Lâm Thâm không thích Viên Tâm Nhụy, Du Mỹ Hề biết, vì thế những ý kiến lời trong lời ngoài của phu nhân nhà họ Viên, cô nghe hiểu cũng giả bộ hồ đồ. Đầu tiên không nói Dịch Lâm Thâm chẳng có ý với Viên Tâm Nhụy, chỉ với cô thôi, cũng chẳng thích con gái như Viên Tâm Nhụy, lòng dạ quá nặng, gia đình có thể sẽ không hòa thuận. Chẳng bằng chọn một người gia cảnh bình thường, nhưng tính tình tốt, có thể khuyên được Dịch Lâm Thâm thì càng tốt hơn.

“À.” Viên Tâm Nhụy mặt ngoài thì cười đáp, nhưng trong lòng lại chẳng quá vui vẻ.

Cô vốn đã không để Du Mỹ Hề vào mắt, dù sao từng lăn lộn trong giới giải trí, sao có thể tốt lành gì được? Cô biết Dịch Lâm Thâm không thích Du Mỹ Hề, chỉ cần cô đứng trên cùng chiến tuyến với Dịch Lâm Thâm, thì sẽ không sợ không có chuyện để nói với Dịch Lâm Thâm.

Du Mỹ Hề lắc đầu một cái trong lòng, con cả và con thứ hai trong nhà không thân với cô, cô có thể hiểu được, cũng không ngại. Chỉ cần cô làm tốt những gì mình nên làm, hai đứa bé cũng sẽ không quá làm khó cô.

Nhưng thái độ mà Viên Tâm Nhụy thể hiện ra, thực sự khiến cho cô phản cảm, cô không biết vì sao cha mẹ nhà họ Viên trông có vẻ rất tốt, mà con gái lại như vậy.

Sau khi Dịch Vu Tư làm xong bài tập, mở máy tính lên, muốn tìm phim hoạt hình xem.

Ngu Đào nhìn bé, hỏi: “Em không xuống lầu chào khách à?”

Dịch Vu Tư lắc đầu một cái, “Em không thích cái chị nhà họ Viên.”

“Sao thế?” Thật ra Ngu Đào cũng không nhớ rõ Viên Tâm Nhụy, thế nên chỉ tưởng là người không quen biết.

“Chị đó xấu lắm! Không dạy em bài tập, còn ở sau lưng nói em ngu dốt nữa!” Dịch Vu Tư đã quyết định không nhịn nổi nữa.

Ngu Đào cảm thấy đối xử với trẻ con như thế cũng không quá tốt, nếu Dịch Vu Tư đã không muốn xuống, thế thì không xuống vậy, dù sao nhà họ Dịch cũng không có ai đến giục.

“Anh đến chỗ anh hai em xem anh ấy làm bài như thế nào trước, em tự xem phim hoạt hình đi nhé.” Ngu Đào nói.

Dịch Vu Tư gật đầu, không thể vì mình làm chậm trễ việc học của anh hai được, “Dạ được. Nếu tối chị Viên ở lại nhà ăn cơm, vậy mình đừng có xuống. Bảo dì bưng cơm lên.”

Ngu Đào cảm thấy bạn nhỏ này thù dai thật, nhưng cậu không nói được chuyện này, chỉ cần cha mẹ nhà họ Dịch không có ý kiến là được.

Về phòng sách của Dịch Lâm Thâm, Dịch Lâm Thâm còn đang làm bài, dáng vẻ rất chăm chú. Nghe thấy tiếng Ngu Đào về, mới ngẩng đầu lên.

“Còn nhiều nữa?” Ngu Đào cười hỏi.

“Còn bốn bài.” Dịch Lâm Thâm trả lời.

“Dưới lầu có khách cậu không xuống xem à?”

“Không đi.” Địch Lâm Thâm không hề do dự, “Là nhà của cô gái mà mình gặp hôm ở siêu thị, cô ta cũng tới, tôi lười đối phó cô ta.”

Ngu Đào vừa nghe, lại là cô gái đó, tâm trạng cũng chẳng thấy tốt nữa.

“Nhà cậu... với nhà cô gái đó quan hệ tốt lắm à?”

“Thế giao.” Địch Lâm Thâm vừa làm vừa nói chuyện nhà họ Viên cho Ngu Đào một lần.

Cuối cùng tổng kết: “Dù sao tôi cũng không có cảm tình gì với Viên Tâm Nhụy.”

Ngu Đào nghe thế thì yên tâm, cậu không thể nói rõ rốt cuộc mình yên tâm ở đâu, nhưng chỉ là cảm thấy cảm xúc không tệ.

Tới kiểm tra bài Địch Lâm Thâm làm, Địch Lâm Thâm quay đầu nhìn cậu —— đi đối phó người nhà họ Viên, nào thoải mái bằng ở chung với Ngu Đào?

Ngu Đào kiểm tra rất nghiêm túc, lông mi thật dài nháy nháy. Địch Lâm Thâm bỗng nhiên nghĩ, lông mi này mà lướt qua ngón tay sẽ có cảm giác gì nhỉ?

Vì thế Địch Lâm Thâm vươn tay ra vén lông mi Ngu Đào, Ngu Đào theo bản năng nhắm mắt lại. Hai người bất giác kề nhau rất gần, Địch Lâm Thâm có chút muốn hôn Ngu Đào, khoảng cách này thật sự quá mập mờ, nhưng vẫn kiềm chế.

Ngu Đào mở mắt ra nhìn hắn, ánh mắt trong suốt lại vô tội, như hỏi hắn đang làm gì?

Địch Lâm Thâm hơi nhếch miệng, hắn thích Ngu Đào, nhưng Ngu Đào không biết. Mà giờ đây hai người sát vào nhau gần như vậy, Ngu Đào vẫn mang vẻ mặt vô tội. Thầm mèn tựa như quả táo tỏa mùi hương, trái táo chín mùi mang theo mùi hương như rượu trái cây lên men, say lòng người. Cắn xuống, một chút ngọt, một chút chua, tựa như sự chần chừ tiến lùi đều khó của hắn.

Khoảng cách gần như thế, Ngu Đào cũng không phải không có cảm giác, hai má hơi nóng. Cậu thấy, đây cũng chỉ là cho phép Địch Lâm Thâm lơ đãng đến gần thôi, nhưng hạt giống trong lòng cậu đã lặng lẽ nảy mầm.

Cảm giác này, cảm giác thân thiết không rõ này, tựa như bình hoa đựng nước và hoa mân côi trên bàn, xinh đẹp đến thế, lại nặng đến vậy, đặt trong lòng cậu, nặng trĩu. Có lẽ sẽ có một ngày, cảm giác nặng nề này biến mất, nhưng hình dáng bó hoa mân côi ấy sẽ mãi lưu lại trong hồi ức của cậu vĩnh viễn —— lâu dài không dứt

18. Chương 18

Nhà họ Địch giữ nhà họ Viên ở lại ăn cơm tối, mà cơm tối cũng không thể bưng lên lâu ăn như suy nghĩ của Địch Vu Tư, vì thế đi đến gọi họ, họ cũng chỉ phải xuống ăn cơm.

Địch Lâm Thâm sâu sắc cảm thấy được tình yêu sẽ thay đổi tính cách của một con người, nếu là trước đây, hắn đã lười gặp Viên Tâm Nhụy, luôn sẽ có 10 ngàn cách nổi tính không xuống, cha hắn và Du Mỹ Hề còn phải gánh cho hắn. Nhưng bây giờ hắn không muốn để lại nửa phần ấn tượng xấu trước mặt Ngu Đào, vì thế chỉ có thể chịu đựng nhịn tính tình giả làm người.

“Lâm Thâm.” Thấy Địch Lâm Thâm xuống, Viên Tâm Nhụy gọi một tiếng ngọt ngào. Nhưng khi nhìn thấy Ngu Đào đằng sau hắn, nụ cười trên mặt bỗng biến mất hơn phân nửa.

Địch Lâm Thâm mặc kệ cô ta, chỉ chào hỏi cha mẹ nhà họ Viên.

“Đây là?” Cha Viên nhìn về phía Ngu Đào, hỏi.

Địch Sĩ Nghĩa cười nói: “Là bạn của Lâm Thâm, tên Ngu Đào. Kỳ nghỉ ngắn này ở lại đây để phụ đạo bài tập cho Lâm Thâm.”

Hiện giờ trẻ con có thể dùng kỳ nghỉ để phụ đạo bài tập cho bạn học thật sự không quá mấy ai, lớp 12, thời gian của ai cũng quý giá.

Cha Viên khen ngợi cười nói: “Vậy thật đúng là không tệ.”

Bữa tối hôm nay được chuẩn bị rất phong phú, Địch Vu Tư chủ động ngồi cạnh Ngu Đào, gương mặt cười với Ngu Đào.

Ngu Đào bật cười.

Địch Lâm Thâm trái lại có hơi khó chịu —— thằng nhóc này có tí ánh mắt không đó?

Không khách sáo bao nhiêu, mọi người tùy ý ăn cơm trò chuyện.

Địch Vu Tư kể phim hoạt hình bé thích cho Ngu Đào, đề cử Ngu Đào có thời gian thì có thể xem xem.

Địch Lâm Thâm lại tập trung gấp thức ăn cho Ngu Đào, không tham gia cuộc thảo luận, cũng không cho Viên Tâm Nhụy luôn nhìn hắn nửa ánh mắt.

Ngu Đào chú ý tới ánh mắt của Viên Tâm Nhụy, tâm trạng hơi khó chịu —— ăn cơm thì ăn cơm cho ngon

đi, nhìn chăm chăm Địch Lâm Thâm làm gì? Có nhìn nữa Địch Lâm Thâm cũng không thích cô đâu! Hừ!

Ngu Đào đang ăn cánh gà, liền nghe thấy Viên Tâm Nhụy lạnh lạnh nói một câu, “Cậu tên Ngu Đào đúng không?”

Ngu Đào ngược mắt nhìn cô, nghĩ cô đã biết rồi còn hỏi.

“Không biết nhà cậu làm gì nhỉ?” Viên Tâm Nhụy hất cằm, rất là kiêu căng.

Ngu Đào trả lời: “Ba tôi là giáo viên ngữ văn, mẹ là giáo viên nấu ăn.”

Cậu đã nói với người nhà Địch Lâm Thâm về chuyện này rồi, người nhà họ Địch đều cảm thấy rất tốt, giáo viên à, dạy dỗ con cái chắc chắn không tệ, khó trách Ngu Đào học giỏi như vậy.

“Xùy...” Viên Tâm Nhụy quái gở cười một tiếng, “Tôi còn cứ tưởng gia thế lớn bao nhiêu nữa, có thể thành bạn với Lâm Thâm.”

Sau đấy nhìn về phía Địch Lâm Thâm, “Kết bạn thì phải kết với ai cùng chung một đường thẳng mới tốt, hai bên có thể giúp đỡ lẫn nhau, cũng có ích cho sự phát triển sau này hơn.”

Viên Tâm Nhụy cảm thấy lời mình nói vừa xinh đẹp vừa nội liễm, nhưng trong mắt mọi người ở đây, thật sự không thể trắng trợn hơn, vả lại còn khá nực cười.

Cha mẹ nhà họ Viên cười xấu hổ, lại không thể trách con gái trước mặt người ngoài được.

Mẹ Viên khẽ đá Viên Tâm Nhụy ở dưới bàn một cái, bảo cô nói chuyện chú ý chút.

Cha Viên thì mặt dày hòa giải, “Con bé còn nhỏ, không hiểu chuyện, đừng chấp nhặt với con bé.”

Cha Viên nói thế, mọi người cũng không thể không nể mặt. Dù cho Địch Lâm Thâm có muốn nổi giận, thì cũng phải suy xét không thể để Ngu Đào cảm thấy hấn ngay cả con gái cũng chửi.

Địch Sĩ Nghĩa không thích lời nói của Viên Tâm Nhụy, ông cũng không quan tâm Địch Lâm Thâm kết bạn có gia đình thế nào, chỉ cần tốt với Địch Lâm Thâm, có thể dẫn Địch Lâm Thâm tích cực hướng về phía trước là được. Nhưng nhìn trên phần mặt mũi của cha Viên, ông không thể không giảng hòa, “Không sao, không sao. Ngu Đào rất tốt, tôi và Mỹ Hề đều thích. Lâm Thâm có thể quen một người bạn như thế, chúng tôi cũng yên lòng.”

Chuyện này đến đây vốn đã có thể trôi qua, mọi người tiếp tục trò chuyện những chủ đề khác là được.

Nhưng không ngờ, Viên Tâm Nhụy hoàn toàn không cho mặt mũi, vẻ mặt chướng mắt Ngu Đào nói: “Chú, nói không nên nói thế. Lâm Thâm quen thêm nhiều bạn có giá trị con người giống cậu ấy, sau này xây dựng sự nghiệp sẽ tốt hơn, đến công ty chú làm việc cũng được nữa, có chuyện gì, thì những người bạn này có thể quan tâm giúp một hai, đều giúp đỡ được Lâm Thâm. Bạn bè như thế mới cần phải quen. Mà những người chẳng giúp được gì, giá trị con người cũng chẳng xứng bằng nhà họ Dịch, thật sự không hợp làm bạn với Lâm Thâm. Sau này không giúp được Lâm Thâm không nói, còn phải để Lâm Thâm đi giúp, đều để Lâm Thâm gánh vác.”

Mẹ Viên biết suy nghĩ của Viên Tâm Nhụy, cũng biết tính của Viên Tâm Nhụy, nhưng dù sao cũng là con gái mình, thế nên có rất nhiều lúc, bà đều ôm thái độ nuông chiều, dù sao những người đó cũng không dám làm gì Viên Tâm Nhụy.

Nhưng Viên Tâm Nhụy nói ra những lời này ở nhà họ Dịch, thật sự giống như đang tàn nhẫn tát một cái lên mặt bà, như đang nói cho tất cả mọi người bà không biết cách dạy con. Hơn nữa lấy quan hệ giao thiệp của nhà họ Dịch, thật sự không phải nhà họ Viên có thể đắc tội nổi. Nhà họ Dịch ổn định ở tình trạng hiện nay, cũng chỉ vì không muốn phát triển hạng mục khác mà thôi, nếu thật sự phát triển, nhà họ Viên thật sự không với cao nổi.

“Con nhỏ này, nói càn cái gì?!” Mẹ Viên vỗ Viên Tâm Nhụy một cái, nhìn như tức giận, nhưng không chế sức rất tốt, không đến mức đánh làm đau Viên Tâm Nhụy.

Nhưng mà, Viên Tâm Nhụy cũng không nhận được tình cảm của mẹ, “Vốn là vậy mà.”

Dịch Lâm Thâm nghĩ có thể nhịn hấn đã nhịn rồi, mặt mũi nên cho hấn đã cho, đối phương không muốn, hấn cũng không cần giả làm người tốt nữa. Ức hiếp lên đầu Ngu Đào, hấn mà không đứng ra, thì quá tệ hại.

“Theo cái logic của cô, bây giờ Ngu Đào cũng không nên giúp tôi rồi. Dù sao giờ tôi chẳng có giá trị gì với cậu ấy cả, cậu ấy còn phải lãng phí thời gian của bản thân để đi dạy tôi học.” Dịch Lâm Thâm vẻ mặt giễu cợt nhìn Viên Tâm Nhụy, “Quen bạn bè có giá trị con người tương đương? Ha ha, ai mà biết hôm nào nhà ai phá sản chứ? Bạn bè quý ở chỗ lộ tình cảm, quý ở quen nhau vui vẻ, sau này tôi có thể giúp được Ngu Đào thì tốt, không giúp được tôi sẽ cảm thấy bản thân mình mất mặt, không có năng lực, ngay cả bạn cũng không giúp được. Chứ không phải mưu tính bạn bè có thể giúp được tôi bao nhiêu, còn tôi thì chẳng cần trả giá chút gì cả.”

“Nói đi nói lại, tôi kết bạn với ai, đều không liên quan tới cô. Chỉ mong sau này ‘bạn bè’ mà cô quen có thể giúp được cô, chứ không phải mỗi ngày chỉ có thể căm thù những cô gái xinh đẹp khác với cô.”

Bầu không khí trên bàn cơm trở nên vô cùng lúng túng.

Dịch Vu Tư có thể phản xạ hình cung lâu một chút, hoàn toàn không cảm nhận được sự lúng túng này, nói phụ: “Con thích anh Ngu Đào, anh Ngu Đào cũng là bạn tốt của con. Anh ấy tốt với con, con liền thích anh ấy, không liên quan tới chuyện anh ấy có tiền hay không!”

Nói xong, còn gấp một đũa thức ăn thật nhiều cho Ngu Đào, biểu hiện sự yêu thích của mình.

Du Mỹ Hề ho nhẹ một tiếng, che lại ý cười, hòa giải nói: “Ai nha, chuyện của đám nhỏ cứ để đám nhỏ quyết định là được rồi. Đến đến đến, ăn cơm, ăn cơm.”

Xấu hổ vẫn còn, mà cha mẹ nhà họ Viên cũng cho mặt mũi, tiếp tục ăn cơm tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì cả, dù sao cũng là con gái mình nói không để nghe trước.

Viên Tâm Nhụy đỏ cả mặt, cảm thấy mình mất hết mặt mũi, song song cũng rất hận Ngu Đào và Dịch Vu Tư, hận không thể hắt nước nóng trong chén lên mặt hai người. Nhưng chuyện này vừa nhìn đã có thể khiến người ta bắt được, lại không dễ giải thích, cô sẽ không làm, muốn làm thì cũng phải chờ đến lúc không có người nào cả.

Có lẽ do quá xấu hổ, người nhà họ Viên ăn cơm xong liền đi.

Dịch Sĩ Nghĩa và Du Mỹ Hề không nói gì cả, tựa như chẳng có chuyện gì xảy ra, cũng không nói Dịch Vu Tư và Dịch Lâm Thâm.

Kỳ nghỉ ngắn chỉ chớp mắt thôi đã tới ngày 7. Học sinh bộ THPT của Bác Minh phải quay về trường vào chiều ngày 7. Dịch Lâm Chiêu không có việc, liền lái xe đưa hai người đến trường.

Mấy ngày không gặp, các bạn học cũng hơi nhớ lẫn nhau, vì thế trong lầu KTX vô cùng náo nhiệt, đều đang trò chuyện mấy hôm nay đã làm những gì.

Ngu Đào là một học bá trở nên yêu mến bạn học, tự nhiên sẽ có không ít bạn học chủ động chào hỏi cậu.

Mà Dịch Lâm Thâm là một giáo bá, tuy gần đây không gây chuyện gì, nhưng uy lực vẫn còn, thế nên cũng không có ai chủ động nói chuyện với hắn. Ngược lại Dịch Lâm Chiêu đi theo sau hắn, thu hút sự chú ý của không ít bạn học.

Gương mặt Dịch Lâm Chiêu còn đẹp trai hơn cả Dịch Lâm Thâm, thêm mị lực cá nhân thành thực ổn trọng, không chỉ có nữ sinh sẵn lòng nhìn thêm mấy lần, ngay cả nam sinh cũng sẽ nhìn đôi chút.

Dịch Lâm Thâm và Ngu Đào đều mang không ít quần áo qua, thời tiết càng ngày càng lạnh, họ cũng phải thêm quần áo đúng lúc. Quần áo của Ngu Đào là hôm ngày 4 về nhà đem theo, Dịch Lâm Chiêu đi cùng, cũng cần phải mang những bộ mà bây giờ Dịch Lâm Thâm không mặc về.

Qua mấy ngày ở chung, Ngu Đào cảm thấy Dịch Lâm Chiêu làm người không tệ. Chỉ là bình thường rất ít nói, biểu cảm không thể nói là nghiêm túc, nhưng cũng không phải quá thân thiết. Nếu như không ở chung, có thể sẽ cảm thấy người này rất khó tiếp xúc. Nhưng tiếp xúc nhiều hơn thì sẽ phát hiện Dịch Lâm Chiêu là một người rất thân sĩ. Loại thân sĩ này không chỉ trên thái độ và sự lễ phép, còn có trình độ săn sóc nữa.

Vì thế ẩn tượng mà Ngu Đào dành cho Dịch Lâm Chiêu rất không tệ.

“Anh, anh cứ tùy tiện ngồi trước đi.” Ngu Đào mỉm cười nói: “Tụi em dọn dẹp đơn giản chút là được rồi.”

Dịch Lâm Thâm chắc chắn sẽ không bắt chuyện với anh mình như thế, cho nên việc này liền rơi vào người Ngu Đào.

Dịch Lâm Chiêu liếc nhìn một cái, đã có thể phân ra cái bàn nào là của Dịch Lâm Thâm. Liền kéo ghế của Dịch Lâm Thâm ra ngồi.

Dịch Lâm Thâm cũng không nói gì, cầm quần áo treo lên móc treo đồ vào tủ quần áo, sau đó nhét những bộ không mặc vào túi.

Ngu Đào trái lại không vội vàng dọn quần áo, mà là rót nước trước, chuẩn bị lau bàn và sàn một chút. Mấy ngày không ở đây, ít nhiều gì cũng sẽ sót một lớp bụi.

Dịch Lâm Thâm nào chịu cho Ngu Đào làm, vội nói: “Bỏ đó đi, lát nữa tôi làm, cậu khỏi cần làm.”

“Không sao, xong ngay thôi mà.” Phòng ngủ cũng không lớn bao nhiêu, dọn xong có thể còn chưa tới mười phút.

Dịch Lâm Chiêu thấy em trai mình cư nhiên chủ động yêu cầu làm việc, cũng cảm thấy rất ngạc nhiên.

Dịch Lâm Thâm đặt túi đựng quần áo lên bàn, cầm lấy cây lau nhà trong tay Ngu Đào bắt đầu kéo, ngoài miệng chê bai: “Cậu cứ thành thật ngồi đó cho tôi đi, đừng đựng đồ cái gì còn phải dọn.”

Ngu Đào cười cười, không để ở trong lòng, cầm khăn sạch lau bàn.

Dịch Lâm Thâm ban đầu ngay cả bàn cũng không muốn cho Ngu Đào lau, nhưng anh trai ở đây, hẳn cũng không thể để Ngu Đào lên ghế trên chọc Ngu Đào xấu hổ được, vì thế chỉ có thể theo cậu.

Cửa phòng ngủ bị gõ vài tiếng, Dịch Lâm Thâm đi mở cửa, người tới là mẹ Ngu Đào.

“Tụi còn về phòng ngủ rồi? Dì còn sợ mình đến sớm nữa.” Mai Mãn Chi cười nói.

“Dì, sao dì lại đến đây?” Dịch Lâm Thâm vội để người vào cửa.

Ngu Đào nhìn thấy Mai Mãn Chi, cũng hơi bất ngờ, nhưng vẫn ngoan ngoãn gọi “Mẹ”.

Mai Mãn Chi thấy Dịch Lâm Chiêu ngồi trước bàn, “Đây là?”

Ngu Đào chủ động giới thiệu: “Đây là anh cả của Dịch Lâm Thâm, Dịch Lâm Chiêu.”

Dịch Lâm Chiêu đứng lên, vươn tay ra với Mai Mãn Chi, “Thưa dì, xin chào dì.”

“Chào con chào con.” Mai Mãn Chi vội nắm tay với Dịch Lâm Chiêu, “Mấy hôm nay Đào Đào nhà chú dì đã cho các con thêm phiền toái rồi.”

“Dì khách sáo quá, không có đâu ạ. Lâm Thâm có thể bắt đầu học tập, đều nhờ công lao của Ngu Đào, nhà con cảm ơn Ngu Đào còn không kịp. Là Lâm Thâm thêm phiền cho Ngu Đào mới phải.”

“Lâm Thâm tốt với Đào Đào, Đào Đào có thể giúp được nó cũng là Đào Đào nên làm.” Đây chính là người bạn mà Ngu Đào khó lắm mới quen được, hơn nữa qua hai lần ở chung, họ cũng cảm thấy Dịch Lâm Thâm làm người không tệ, vì thế cũng giúp Ngu Đào quý trọng người bạn không dễ có được này.

“Nào có gì mà nên chứ, là Ngu Đào tính cách lương thiện. Lát nữa con đưa Lâm Thâm và Ngu Đào đi ăn cơm, nếu dì không có việc, thì cùng đi đi.” Đây là chuyện đã bàn xong trước khi ra cửa.

Mai Mãn Chi khoát khoát tay, nói: “Không được không được, tụi con cứ đi đi. Mai Nhĩ còn đang ở nhà chờ dì về nấu cơm cho nó nữa.”

Dịch Lâm Chiêu không biết “Mai Nhĩ” này là ai.

Ngu Đào giải thích đó là em gái mình.

“Nếu vậy, con lái xe đưa dì về, rồi đón em cùng nhau đi ăn.” Dịch Lâm Chiêu đề nghị.

Mai Mãn Chi không muốn làm phiền Dịch Lâm Chiêu như vậy, hơn nữa, cô đã chuẩn bị thức ăn ở nhà xong rồi, chỉ chờ trở về cho vào nồi thôi.

“Không cần phiền thế đâu, dì đã đáp ứng Mai Nhĩ về làm tôm mà nó thích rồi.” Mai Mãn Chi cười nói: “Dì qua đây để đưa điểm tâm cho Đào Đào và Lâm Thâm, rồi trở về ngay thôi.”

Nói xong, Mai Mãn Chi đặt túi bên cạnh lên bàn, từ trong lấy ra từng loại điểm tâm mà cô tốn hết một ngày mới làm xong, cũng nói với Dịch Lâm Chiêu: “Con cũng lấy về ăn chút đi, dì đem rất nhiều, đủ để cho bọn nhỏ ăn.”

“Dạ được.” Dịch Lâm Chiêu cũng không khách sáo. Điểm tâm nhỏ kiểu Trung Quốc tiểu một cái không lớn, nhưng vô cùng tinh xảo, vừa nhìn đã biết là chuyên nghiệp, khiến người rất muốn ăn.

Địch Lâm Thâm từng ăn qua ở nhà họ Ngu, thật sự hương vị rất ngon. Vì không còn mấy cái, nên cũng không để Địch Lâm Thâm đem về nhà, dù sao thứ này, mới mẻ đem về là lễ phép, ăn còn dư đem về liền khó coi.

Mai Mãn Chi cũng là thấy Địch Lâm Thâm thích, nên mới đặc biệt làm, hôm nay đem tới.

Địch Lâm Thâm không khách sáo, cầm một cái bánh nhân lòng đỏ ăn trước, “Điểm tâm dì làm lần này, thật sự hương vị không còn gì phải nói.”

Mai Mãn Chi cười ha ha, “Thích thì ăn nhiều chút, nếu muốn ăn cái gì, cứ bảo Đào Đào nói với dì.”

Địch Lâm Thâm cũng không thấy mình là người ngoài, liền đáp ứng.

Mai Mãn Chi ngồi một lát, liền rời đi.

Ngu Đào và Địch Lâm Thâm tiếp tục quét dọn phòng ngủ, mà Địch Lâm Chiêu thì ngồi ở đấy ăn hai cái bánh nhân lòng đỏ và hai cái bánh nhân trà xanh, trong lòng còn nghĩ, nếu có bình trà, vậy thì hoàn mỹ rồi

19. Chương 19

Nếu đã đi ăn cơm tối từ trường học, thì tất nhiên không thể không mang theo Hương Tân Kiệt.

Hương Tân Kiệt và Địch Lâm Chiêu đã từng gặp nhau qua, cũng không thấy xa lạ, cứ thế mà vui vẻ đi sát theo.

Địch Lâm Chiêu bao một phòng, trong bữa cơm cũng không nói nhiều, phần lớn là Hương Tân Kiệt ép lái nhải.

“Bài tập kỳ nghỉ của hai người xong chưa?” Hương Tân Kiệt hỏi: “Đề nâng cao thì căn bản tôi hoàn toàn không biết, lát nữa cho tôi mượn chép nhé?”

“Được.” Địch Lâm Thâm gật đầu, mấy đề đó hắn không chỉ làm, còn hiểu hết nữa, nghĩ lại vẫn có tí kiêu ngạo!

“Cậu làm?” Thật ra câu nói đó của Hương Tân Kiệt là hỏi Ngu Đào nhiều hơn cơ, không ngờ Địch Lâm Thâm lại trả lời cậu ta.

Địch Lâm Thâm có thể làm hết bài tập của mình, đây là kỳ tích lớn lao bao nhiêu chứ.

“Kỳ nghỉ Ngu Đào ở lại nhà tôi.” Dịch Lâm Thâm mỉm cười nói.

“À?” Hướng Tân Kiệt vô cùng bất ngờ. Kỳ nghỉ, cậu ta chỉ nghỉ ngơi có một ngày, sau đó liền bị lớp phụ đạo chiếm hết, vì thế cũng không thể hẹn Dịch Lâm Thâm đi chơi.

Dịch Lâm Thâm nhún vai, dáng vẻ “Tui chắc chắn nhưng tui không nói”.

Hướng Tân Kiệt hiển nhiên không get được điểm này của Dịch Lâm Thâm, chỉ chột nói: “Khó trách cậu làm xong bài tập.”

Dịch Lâm Thâm: “...”

Dịch Lâm Chiêu cười khê, Dịch Lâm Thâm như vậy khiến hắn cảm thấy có hơi ngây thơ, nhưng thời thanh xuân của ai mà chưa từng ngây thơ qua chứ?

Có bài tập có thể chép, Hướng Tân Kiệt không quan tâm chuyện này nữa. Chuyển qua nhìn Dịch Lâm Chiêu, cười hỏi: “Anh ơi, anh nói em thi ngành công nghệ thông tin, sau này có thể vào công ty anh không?”

Dịch Lâm Chiêu lột cua, liếc nhìn Hướng Tân Kiệt, “Muốn đi cửa sau?”

Dịch Lâm Chiêu mở một công ty game, trong mấy năm gần gũi, thành tích đã nổi bật. Mới lên đại học là anh đã bắt đầu dấn thân vào chuyến đi này, ban đầu chỉ là một phòng làm việc nhỏ, sau đấy tốt nghiệp đại học, phòng làm việc đã không thỏa mãn được nhu cầu chức vụ và hạng mục nữa, vì thế đổi thành một văn phòng, cũng từ chế độ phòng làm việc biến thành công ty.

Nhân viên công ty phần lớn là bạn học ngành công nghệ thông tin ở đại học, cũng giải quyết một phần vấn đề nghề nghiệp cho sinh viên trường. Mà những hạng mục họ khai thác lại có tài chính chính phủ nâng đỡ, bởi thế mọi chuyện đều vô cùng thuận lợi. Cũng thành người tài ba trong thế hệ của họ.

Mà ở cái tuổi này như bọn Dịch Lâm Thâm, cũng là thời điểm thích chơi game, vừa nghe công ty game, tự nhiên nghĩ mọi thứ chỉ là chơi, còn có thể kiếm tiền, vì thế rất khâm phục người như Dịch Lâm Chiêu, cũng trông mong được đi làm ở công ty như vậy. Chỉ là họ không biết, thật ra công việc ở công ty game rất nhàm chán, chỉ có người chơi mới thấy thú vị.

Hướng Tân Kiệt cũng không xấu hổ, cười nói: “Anh cho cơ hội?”

Dịch Lâm Chiêu biết Hướng Tân Kiệt tuy học không ra sao, nhưng kỹ thuật nhiếp ảnh không tệ, nói cách khác thẩm mỹ và cấu trúc thiết kế vẫn được mức, công ty họ cũng cần người như vậy, thế nên nếu Hướng Tân Kiệt muốn đến, cũng không thành vấn đề.

“Cậu thi vào trường đại học nào ra dáng cho anh trước đi.” Bằng cấp thấp nhất ở công ty họ cũng là khoa chính quy, Hướng Tân Kiệt nếu không thi nổi, vậy dù có tuyển vào được, không nói tới áp lực lớn, không có tiếng nói chung với những đồng nghiệp khác, cũng là tệ nhiều hơn lợi với sự phát triển sau này.

“Được, em chắc chắn sẽ nỗ lực!” Hướng Tân Kiệt thề son thề sắt: “Nếu em thi đậu ngành công nghệ thông tin, anh để cho em đi thực tập trước nhé?”

Địch Lâm Chiêu gật đầu, “Được, cậu thi đậu rồi hãy tìm anh.”

“Dạ.” Hướng Tân Kiệt vui mừng đáp.

Địch Lâm Thâm lột cua cho Ngu Đào, dùng dụng cụ bóc thịt cua lấy ra, để hết vào trong vỏ cua, rồi tưới chút dấm, bỏ vào chén Ngu Đào.

Hắn nghĩ Hướng Tân Kiệt làm được mấy ngày là chạy, thế nên chỉ nghe một chút rồi thôi, không phát biểu ý kiến.

Ngu Đào đã quen Địch Lâm Thâm lột cua cho cậu, lấy ra từ từ ăn.

Địch Lâm Chiêu nhìn hai người họ, đôi mắt hơi tối, nhưng cũng không biểu hiện ra, chỉ hỏi: “Ngu Đào muốn thi ngành nào?”

Ngu Đào múc thịt cua, cười nói: “Còn chưa nghĩ ra, nhưng muốn học ngành nào thoải mái tí.”

Địch Lâm Chiêu gật đầu, nhìn về phía Địch Lâm Thâm, “Em thì sao?”

Địch Lâm Thâm gật khoé miệng một cái, “Em thi được trước rồi nói.”

Địch Lâm Chiêu nghĩ rất có lý, tuy anh cảm thấy giữa Địch Lâm Thâm và Ngu Đào có chút không bình thường, nhưng trong thời kỳ này vẫn không nên quá kích động. Hơn nữa nếu lấy thành tích, hai người chắc chắn không thể chung một trường, đến lúc đó cho dù có gì thay đổi thì cũng chẳng sao cả.

Nhưng Địch Lâm Thâm vội gấp thức ăn cho Ngu Đào, Ngu Đào thì vội ăn, ai cũng không phát hiện suy nghĩ của Địch Lâm Chiêu.

Sau khi ăn xong, Địch Lâm Chiêu lái xe về, mà bọn Địch Lâm Thâm ăn nhiều, muốn đi dạo cho tiêu hóa, dù sao đi tàu điện ngầm về cũng nhanh.

Hướng Tân Kiệt gọi điện cho gia đình, cậu ta vừa đi vừa nói điện thoại, rất chuyên tâm.

Địch Lâm Thâm và Ngu Đào đi đằng trước, lúc băng qua một ngã tư đường xe cộ khá nhiều, Địch Lâm Thâm giơ tay nắm lấy tay Ngu Đào.

Đúng, hẳn là cố ý. Cái khác hẳn không làm được, nắm tay thì cũng được chứ?!

Tay bị nắm, trái tim Ngu Đào đập nhanh một cái. Cậu biết mình thích nam sinh, vì thế có một nam sinh nắm tay cậu, càng khiến cậu cảm thấy xấu hổ hơn với cả nữ sinh. Cậu không biết Địch Lâm Thâm vì sao lại thế, nhưng không dám hỏi, sợ Địch Lâm Thâm biết cậu thích nam sinh, sẽ không làm bạn với cậu nữa, vì thế chỉ có thể im lặng nhìn, không làm được gì cả.

Địch Lâm Thâm giả vờ bình tĩnh nói: “Nhiều xe, tôi dắt cậu cho an toàn.”

Nhưng trong lòng lại nở hoa —— tay Ngu Đào vừa nhỏ vừa ấm, sờ đã thật!

Chờ Hướng Tân Kiệt cúp điện thoại, từ xa xa nhìn thấy hai người nắm tay nhau, bỗng chốc chấn động.

Cậu ta biết xu hướng tính dục của Địch Lâm Thâm, nhưng cậu ta quen Địch Lâm Thâm lâu đến thế, cũng chưa từng thấy Địch Lâm Thâm có quen bạn trai. Cho nên Địch Lâm Thâm và Ngu Đào như vậy, khiến cậu ta có cảm giác lần đầu tiên khẳng định Địch Lâm Thâm thật sự thích con trai.

Nói thật, hoảng sợ nhiều hơn là vui vẻ. Dù sao đây cũng không phải là mối quan hệ được thể tục chấp nhận.

Vì không để Ngu Đào nghi ngờ, qua đường xe chạy, Địch Lâm Thâm liền buông tay ra.

Ngu Đào không biết phải hình dung cảm giác trong lòng mình thế nào, chỉ có thể nắm chặt tay bị Địch Lâm Thâm nắm lấy, tựa như muốn bắt lấy nhiệt độ và xúc cảm đang chậm rãi trôi đi.

Trước khi về phòng ngủ, ba người vào siêu thị trường mua chút đồ ăn.

Hướng Tân Kiệt nhân lúc Địch Lâm Thâm không ở cạnh Ngu Đào thì bước tới, bảo Địch Lâm Thâm tìm cơ hội đến tìm cậu ta, cậu ta có chuyện nói với Địch Lâm Thâm.

Về phòng ngủ, Ngu Đào đi tắm trước. Địch Lâm Thâm liền mượn cớ đưa bài cho Hướng Tân Kiệt chép, đến phòng ngủ của Hướng Tân Kiệt.

Hướng Tân Kiệt đặt bài lên bàn, liền kéo Địch Lâm Thâm ra ngoài. Hai người đứng trong góc hành lang, tựa như người làm công chuyện bí mật.

“Cậu và Ngu Đào là sao?” Hướng Tân Kiệt dùng âm thanh chỉ hai người có thể nghe được, hỏi.

“Cái gì mà sao?” Người chưa theo đuổi được, thật ra Dịch Lâm Thâm cũng không muốn nói thêm.

“Đừng giấu tôi, tôi thấy cậu nắm tay cậu ta bằng qua đường.” Mặc dù Hướng Tân Kiệt rất chậm chạp trên những mặt khác, nhưng lại có sức quan sát rất xuất chúng, “Từ khi nào thì cậu biết nắm tay người khác rồi? Cậu nói, ngoại trừ đánh nhau, người khác có thể gần cậu vậy à? Tụi mình cũng vì tình cảm nhiều năm nên mới gần một chút đi?”

Dịch Lâm Thâm cười khê, cảm thấy Hướng Tân Kiệt không phải ngốc thật, cũng lười giấu, dù sao người anh em cũng vì quan tâm hẳn.

“Tôi thích Ngu Đào.” Dịch Lâm Thâm nói thẳng.

Hướng Tân Kiệt không thấy bất ngờ.

“Nhưng cậu ấy không dễ theo đuổi.” Dịch Lâm Thâm cười nói.

Hướng Tân Kiệt có cảm giác mình hơi bận tâm, “Ngu Đào là trai thẳng nhỉ?”

Dịch Lâm Thâm không muốn tiết lộ xu hướng tính dục của Ngu Đào, nên im lặng không tỏ ý kiến. Nếu Ngu Đào đồng ý nói, vậy thì cũng chỉ có thể để Ngu Đào tự mình nói ra.

Hướng Tân Kiệt coi sự im lặng của hắn thành ngầm thừa nhận, thở dài nói: “Muốn bẻ cong một cậu trai thẳng cũng không dễ đâu.”

Dịch Lâm Thâm cà cà mũi, nói: “Ừ, là rất khó. Không có gì đâu, chỉ là muốn đối xử tốt với cậu ấy một chút thôi.”

Hướng Tân Kiệt gật đầu, “Cần gì giúp thì cứ nói với tôi.” Phần tình nghĩa anh em này vẫn phải có, huống chi, đây là mối tình đầu của Dịch Lâm Thâm, cậu ta không giúp vẫn còn là con người ư?

“Ừm.” Dịch Lâm Thâm đáp, tạm thời cũng không nghĩ ra có gì cần Hướng Tân Kiệt giúp, chẳng qua tấm lòng của Hướng Tân Kiệt thì hắn nhận.

“Đúng rồi.” Hướng Tân Kiệt bỗng nảy ra một ý, “Tôi nhớ mình sắp tới ngày kỷ niệm thành lập trường, không phải mỗi lớp đều phải có một tiết mục à? Nếu không cậu đăng ký đi. Lên sân khấu phát tán chút mị lực, không chừng Ngu Đào bị cậu hấp dẫn thì sao?”

Ngày kỷ niệm thành lập trường?

Dịch Lâm Thâm lườm Hướng Tân Kiệt một cái, “Mẹ nó mày đùa tao hả?” Ai mà chẳng biết truyền thống

thần kinh của ngày kỷ niệm thành lập trường của trường họ chứ, hần mới không đi.

“Không phải chứ, không thì cậu hấp dẫn Ngu Đào như thế nào? Dựa vào thành tích hả?”

“Tôi phát hiện điểm kỹ năng phun tào của cậu đầy rồi đó nhé.”

“Không có không có, đây không phải là đang nghĩ cách giùm cậu à?”

“Tắm lòng thì nhận, cậu nhanh đi chép bài đi. Mai nhớ đem tới phòng học cho tôi đó.” Nói xong, Dịch Lâm Thâm liền xoay người trở về.

Hướng Tân Kiệt suy nghĩ chút, nhất định là ý của mình không tốt. Chờ cậu ta về suy nghĩ thêm, chắc chắn sẽ giúp anh Lâm Thâm theo đuổi anh dâu vào tay!

Thời gian còn sớm, Ngu Đào và Dịch Lâm Thâm ngồi ở trước bàn đọc sách.

Dịch Lâm Thâm trông rất tập trung, ngược lại là Ngu Đào, cứ luôn thỉnh thoảng nhìn tay Dịch Lâm Thâm, bộ dạng còn muốn Dịch Lâm Thâm nắm tay cậu nữa.

Cậu không xác định Dịch Lâm Thâm có thích con trai hay không, dù sao những người như cậu vẫn là số ít, cậu cũng không muốn mất đi người bạn Dịch Lâm Thâm này, vì vậy có vài lời cậu không dám hỏi, cũng không dám nói.

Là một người mất trí nhớ, thật ra cậu rất không có cảm giác an toàn. Mà ở cùng Dịch Lâm Thâm, lại khiến cho cậu cảm thấy vô cùng kiên định. Một ít hành động săn sóc ngẫu nhiên của Dịch Lâm Thâm cũng làm cho trái tim cậu tê dại, rất thích, cũng có phần vui vẻ.

Cậu nghĩ, cậu thích Dịch Lâm Thâm. Đó không phải biết ơn, dù sao Dịch Lâm Thâm đôi lúc vẫn hay chê cậu, chỉ là một cảm giác kiên định, khiến cậu cảm thấy chỉ cần ở cùng Dịch Lâm Thâm, cậu sẽ không sợ gì cả, chuyện nào cũng có thể làm tốt.

Vừa ngẩng đầu nhìn thấy Ngu Đào đang ngẩn người, Dịch Lâm Thâm nở nụ cười, điều này trái lại hiếm có, “Đang suy nghĩ gì đấy?”

Ngu Đào phục hồi tinh thần, vội nói: “Không... Không có gì, chỉ là hơi mệt.”

“Vậy thì nghỉ sớm chút đi.” Dịch Lâm Thâm nhìn thời gian, thật ra còn có thể đọc sách thêm nữa tiếng nữa.

“Ừm...” Nếu đã nói mệt mỏi, thì cũng phải giả bộ đến cùng, không lên giường nằm chắc không ổn đâu nhỉ?

Vì thế Ngu Đào tiện thể cầm lấy sách, lên giường.

Địch Lâm Thâm nhìn bóng lưng Ngu Đào, ý cười sâu hơn chút —— eo nhỏ chân dài này, đúng là càng ngắm càng đẹp! Nếu mộng có thể nhiều thêm chút thịt nữa là hoàn mỹ rồi!

20. Chương 20

Thứ hai đang trong tiết, thầy Khuất nói về lễ kỷ niệm thành lập trường.

Bác Minh là một ngôi trường tư nhân, rất coi trọng việc tuyên truyền suy nghĩ phẩm chất bản thân. Vì thế lễ kỷ niệm thành lập trường mỗi năm đều được tổ chức vô cùng long trọng. Mỗi lớp đều phải có một tiết mục, không kể chất lượng, không kể hình thức, quan trọng là để học sinh tham gia, có lòng thừa nhận và trung thành với trường.

Thầy Khuất chịu trách nhiệm thông báo, nhiệm vụ tổ chức tự nhiên sẽ rơi lên đầu lớp phó văn nghệ.

Chỉ thấy lớp phó văn nghệ vẻ mặt sống không thể yêu, cứ như mai gặp lại cô sẽ là đáng vẽ râu bạc tóc mắt.

Nhưng dù cho có khó hơn nữa, nhiệm vụ đã rơi lên đầu cô, thì cô phải phụ trách.

Vì thế lúc nghỉ trưa, mọi người đều về phòng học trước khi vào tiết, lớp phó văn nghệ đứng ở trước, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Mọi người cũng biết rồi đó, sắp tới ngày kỷ niệm thành lập trường, mỗi lớp đều phải có tiết mục. Trong lớp có ai chủ động đăng ký không?”

Chỉ thấy tất cả mọi người đều đang giả vờ không nghe, chẳng có ai giơ tay.

Trên mặt lớp phó văn nghệ càng lúng túng hơn, lớp khác của người ta đều là giành nhau đăng ký còn phải sàng chọn, dù cho không nhiều đến thế, cũng phải có hai ba người sẵn lòng lên chứ, nhưng lớp họ thì sao?

Ngu Đào không biết rõ tình huống, lễ kỷ niệm thành lập trường những năm qua cậu đều không tham gia, rất không đúng lúc, cậu đều bị cảm. Dù sao lễ kỷ niệm thành lập trường được tổ chức ngay trong lễ đường của trường, nhiều người không khí lưu thông không quá tốt, rất có thể sẽ lây cho bạn học khác, thế nên Ngu Đào khó chịu xin nghỉ không đi, giáo viên chủ nhiệm liền đồng ý. Vì thế hai đợt lễ kỷ niệm thành lập trường tình huống như thế nào, Ngu Đào cũng không rõ.

Nghiêng đầu, Ngu Đào nhỏ giọng hỏi Địch Lâm Thâm, “Vì sao không ai đăng ký thế?”

Địch Lâm Thâm trả lời: “Lớp mình vốn rất ít người biết tài nghệ, cộng thêm hiệu ứng âm thanh ở lễ đường trường, nhạc đệm thôi đã có thể làm cho cậu thả chạy, còn phải kiên trì hát nữa, rất xấu hổ.” Hắn còn

chưa nói, truyền thống của khóa trước, nam sinh đang thay đồ ở sau sân khấu, liền bị nữ sinh chụp ảnh bán khỏa thân. Truyền ra ngoài thì không có, nhưng mấy nữ sinh sẽ thảo luận với nhau, biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn ảnh thu nhỏ của cái thời đại nữ sắc này.

“Hiệu ứng của lễ đường trường tề vậy á?” Tốt xấu cũng thu học phí đắt thế mà.

Địch Lâm Thâm lại cảm thấy rất bình thường, “Lễ đường đó ngoại trừ lễ kỉ niệm thành lập trường, thì chẳng có tác dụng gì. Âm hưởng thiết bị không tốt cũng là chuyện bình thường.”

Lễ khai giảng Bác Minh là ở sân thể dục, hội liên hoan năm mới thì các lớp tự tổ chức. Chỉ có lễ kỉ niệm thành lập trường là hoạt động tập thể, còn là tiểu học, cấp hai, cấp ba tổ chức, thực sự không cần phải tốn quá nhiều kinh phí ở lễ đường. Chỉ cần có thể dùng được là được.

Tình huống này đã nằm trong dự đoán của lớp phó văn nghệ, cô chỉ có thể lùi một bước nói: “VẬY ĐI, mọi người về suy nghĩ thêm, nghĩ xong thì mai nói cho tớ biết. Nếu thật sự không ai đăng ký, mình cũng chỉ có thể rút thăm.”

Ngu Đào hỏi Địch Lâm Thâm, “Lớp mình trước đây tham gia thế nào?”

Với việc này, Ngu Đào trái lại không có ấn tượng, trước giờ cậu đều không tham gia, mấy hoạt động như này cậu đều là vào tai này ra tai kia.

Lớp 10 mọi người không chung lớp, hẳn không hiểu tình hình cho lắm, nhưng lớp 11 vẫn phải biết, “Nhờ bốc số. Lớp phó văn nghệ viết hết số thứ tự của mọi người rồi bỏ vào trong túi, sau đó bắt người ta đi múa. Năm ngoái lớp mình còn nhận được giải thưởng hài hước xuất sắc nhất nữa.”

“A?”

Địch Lâm Thâm cười nói: “Năm thằng con trai nhảy vũ điệu khổng tước ở trên đó...” Hiệu quả này có thể tưởng tượng được.

“...” Ngu Đào không biết nói gì, “Ý của ai?”

“Không phải vấn đề ý kiến. Hát thì chắc chắn không được, làm không cẩn thận thì càng mất mặt. Nói kịch ngắn tấu hài, thì ai cũng ngại khùng khiếp, không thấy mắc cười tí nào. Mấy thứ kỹ thuật linh hoạt như ảo thuật thì khỏi nói. Cuối cùng chỉ có thể chọn múa, mà nữ sinh biết múa duy nhất của lớp mình bây giờ chỉ có thể nhớ rõ vũ điệu khổng tước học hồi tiểu học, nên chỉ có thể dạy cái này.” Địch Lâm Thâm cũng khắc sâu ấn tượng với vũ điệu khổng tước phiên bản nam đó, thật sự cay mắt.

Ngu Đào cười khế, vũ điệu mà con gái am hiểu để cho con trai ra nhảy thì đúng là khó cho họ, cũng không phải được đào tạo chuyên nghiệp, chắc cũng không có bản lĩnh nhảy múa, tuy cậu không đến xem, cậu cũng cảm thấy đây có thể là lần tập trung bệnh xấu hổ nhất toàn trường.

Sau khi tan học, đến phiên nhóm Dịch Lâm Thâm và Ngu Đào trực nhật.

Dịch Lâm Thâm căn bản sẽ không để Ngu Đào làm mấy việc quét rác lau sàn, vì thế liền để Ngu Đào đi lau bảng lau bụi giảng.

Lớp phó văn nghệ còn đang sầu về chuyện tiết mục, ban cán sự cô đây, thật ra mỗi năm cũng không có bao nhiêu chỗ cần phát huy, lễ kỉ niệm thành lập trường năm ngoài đã khiến cho cô vứt hết mặt mũi rồi, sau này mấy cậu con trai đó nhìn cô cứ như mũi không phải mũi, mặt không phải mặt. Vì vậy lần này cô nhiều lắm chỉ dùng một chút, dù cho không nhận được giải nào, thì cũng không thể nhận giải hài hước nữa.

Thật ra theo lý mà nói cô cũng có thể lên, nhưng bắt đầu từ lúc cô vào trường, lễ kỉ niệm thành lập trường năm nào cũng là một trong những MC, MC thì không thể đăng ký tiết mục, bởi thế cô rất bất đắc dĩ.

Lúc Ngu Đào đang lau bụi giảng, nhìn chằm chằm lớp phó văn nghệ một lát, cậu nhìn ra lớp phó văn nghệ đang rất sầu, cứ như bây giờ không phải lúc nên phóng thẳng tới căn tin giành cơm, lớp phó văn nghệ cũng không thể nào ngồi trong lớp mãi.

Dịch Lâm Thâm quét sàn xong, liền xách thùng nước đi múc nước chuẩn bị lau sàn.

Ngu Đào đến chỗ lớp phó văn nghệ, “Đừng buồn nữa, đi ăn cơm trước đi.”

Sau khi Ngu Đào mất trí nhớ đã trở nên thân thiết hơn nhiều, các bạn học cũng sẵn lòng trò chuyện với cậu, lớp phó văn nghệ không hề ngoại lệ, “Ai, sao có thể không lo chứ? Chút chuyện nhỏ như vậy mà tớ cũng làm không xong, uống cho thầy Khuất tin tưởng tớ.”

Ý thức trách nhiệm của lớp phó văn nghệ mạnh như vậy, Ngu Đào suy nghĩ người này rất không tệ, tiện thể nói: “Nếu không thì tôi lên nhé.”

“A?” Lớp phó văn nghệ vẽ mặt kinh ngạc nhìn Ngu Đào, không xác định mình có nghe nhầm hay không.

Ngu Đào cười cười, nói: “Nếu cậu mượn được đàn ghi-ta, tớ có thể lên.”

“Thật không?!” Lớp phó văn nghệ vẽ mặt kích động muốn bắt lấy tay Ngu Đào, nhưng suy xét đối phương là con trai, bàn tay ra một nửa đã thu lại, “Không phải chỉ là đàn ghi-ta thôi à? Cậu cứ yên tâm, xong hết!”

“Thế thì được, giữ bí mật cho tớ trước, đừng nói với Dịch Lâm Thâm.”

Lớp phó văn nghệ vội gật đầu, “Yên tâm, yên tâm.” Cô đoán chừng là Dịch Lâm Thâm biết hiệu ứng âm thanh tệ lậu của trường, không muốn cho Ngu Đào lên.

Ngu Đào cười cười, tiếp tục lau bụi giăng. Thật ra là cậu có suy nghĩ riêng, cậu muốn thể hiện một chút, khiến Dịch Lâm Thâm bị mình thu hút, vậy thì Dịch Lâm Thâm sẽ thích cậu thêm chút nhỉ?

Hôm sau, lớp phó văn nghệ không nhắc lại chuyện lễ kỉ niệm thành lập trường nữa. Mọi người nghĩ chắc lớp phó văn nghệ đã giải quyết rồi, trong lòng cũng có hơi vui mừng — may mà lớp phó văn nghệ có lương tâm, không kéo họ đi làm thanh niên trai tráng.

Trong việc học bận rộn căng thẳng, lễ kỉ niệm thành lập trường đúng hạn tới.

Lễ kỉ niệm thành lập trường tổng cộng được tổ chức trong ba ngày, lần lượt bắt đầu từ tiểu học đến THPT.

Sau tiết giữa trưa kết thúc, các học sinh đi căn tin ăn cơm, rồi tập hợp ở sân thể dục, xếp hàng đến lễ đường.

Ngu Đào bị thầy Khuất gọi đi, Dịch Lâm Thâm chưa kịp hỏi gì cả, chỉ có thể để Ngu Đào đi với thầy Khuất.

Trong lễ đường, Hướng Tân Kiệt ngồi cạnh Dịch Lâm Thâm ngáp một cái, “Tấu hài ngại như vậy sao họ nói ra được chứ...”

Tuy rằng nên tôn trọng thành quả cố gắng của bạn học, nhưng thật sự không có tí buồn cười nào cả. Không chỉ có cậu ta, toàn trường đều không có tiếng cười, cậu dám tin?

Dịch Lâm Thâm cứ luôn suy nghĩ Ngu Đào bị thầy Khuất gọi đi làm gì mà tới giờ vẫn chưa về, cũng không có lòng dạ nào với tiết mục trên sân khấu.

Sau khi tấu hài kết thúc, trên sân khấu dọn lên một cái ghế và hai cái mic cao thấp.

Chắc là ca hát.

Dịch Lâm Thâm cũng không để ý, đỡ mặt bộ dáng không yên lòng, MC nói cái gì, hắn cũng không có nghe.

Hướng Tân Kiệt từng chút ngồi thẳng người lên, sau đó đánh Dịch Lâm Thâm một cái.

Dịch Lâm Thâm cau mày lại, đánh tao? Muốn chết hả?

Đang muốn nổi giận, đã thấy Hướng Tân Kiệt chỉ chỉ trên sân khấu. Đồng thời, dưới khán đài cũng vang lên một tràng kinh hãi.

Dịch Lâm Thâm ngẩng đầu nhìn, là Ngu Đào.

Hôm nay Ngu Đào được trang điểm nhẹ, càng xinh đẹp hơn bình thường.

Địch Lâm Thâm hoàn toàn không ngờ Ngu Đào lại hát trên sân khấu này, Ngu Đào cũng không nói cho hắn.

Địch Lâm Thâm bỗng nhiên có chút không vui —— Ngu Đào muốn hát cho nhiều người như vậy! Ban đầu chỉ hát cho hắn!

Bạn cùng lớp cũng rất ngạc nhiên, không ngờ người đại diện lớp biểu diễn gần đây lại là Ngu Đào.

Ngu Đào trái lại không quá căng thẳng, chỉ muốn thể hiện hay chút, để Địch Lâm Thâm nhìn thấy.

Ôm đàn ghi-ta ngồi trên ghế, tùy ý gảy dây đàn, dưới sân yên tĩnh lại.

Ngu Đào hát một bài ‘Thị trấn cổ tích’.

Vì là tự đàn tự hát, nên tất nhiên không cần đi lo cho âm thanh nhạc đệm.

Giọng của Ngu Đào rất đặc biệt, hát nghe rất hay, hơn nữa tràn đầy tình cảm. Thêm mặt mũi dễ nhìn, đã có không ít nữ sinh bắt đầu lặng lẽ hỏi thăm và thảo luận.

Địch Lâm Thâm nhìn nữ sinh chung quanh mặt mày ý cười đang thảo luận muốn làm quen với Ngu Đào, trong lòng hắn rất rất khó chịu, nhưng Ngu Đào tựa như đang tỏa sáng trên sân khấu lại khiến trái tim hắn đập nhanh hơn, sinh ra một loại cảm xúc khó nhận. Trong bầu không khí tựa như lan tỏa mùi hương hoa hồng, đúng lúc như thế, làm người kích động như vậy.

Sau một bài hát kết thúc, dưới khán đài vang lên tiếng vỗ tay và tiếng hét chói tai nhiệt liệt chưa từng có.

Ngu Đào đứng dậy khom người với dưới khán đài, sau đấy muốn tìm về phía của Địch Lâm Thâm, nhưng không nhìn thấy rõ, không thể làm gì khác hơn là quay người về sau sân khấu. Cậu không biết Địch Lâm Thâm sẽ phản ứng như thế nào, cậu hi vọng mình có thể thu hút Địch Lâm Thâm, song cũng hi vọng Địch Lâm Thâm đừng vì cậu không nói sớm mà tức giận.

Địch Lâm Thâm nghĩ bản thân đã không thể nào ức chế sự vọng động của mình nữa, hắn muốn ở cùng Ngu Đào, cực kỳ muốn! Muốn tiêu điểm chú ý của Ngu Đào sau này vẫn sẽ ở trên người hắn, dù cho người khác có thích Ngu Đào bao nhiêu, Ngu Đào cũng chỉ thích mình hắn!

Địch Lâm Thâm đứng lên, mặc cho Hướng Tân Kiệt hỏi, từ phía sau ra khỏi lễ đường, rồi vòng vào sau sân khấu.

Sau sân khấu nhân viên hỗn loạn, chẳng có ai là để ý ai tới hoặc ai đã sớm rời đi.

Lúc Dịch Lâm Thâm tìm thấy Ngu Đào, Ngu Đào đang bị mấy cô gái vây quanh.

Dịch Lâm Thâm hơi nhướn mày, lạnh lùng nói: “Vây quanh ở đây làm gì, có tiền lì xì à?”

Ngu Đào quay đầu nhìn thấy Dịch Lâm Thâm, đôi mắt thoáng cái sáng lên, rồi lại có hơi bất an lùi ra sau nửa bước.

“Trốn gì mà trốn? Còn việc nữa không?” Dịch Lâm Thâm giả vờ hung dữ hỏi, thật ra hắn chỉ muốn hù dọa mấy cô đó mà thôi.

Ngu Đào lắc đầu một cái.

Dịch Lâm Thâm không nói hai lời, nắm lấy tay Ngu Đào, liền dẫn người đi.

Các cô gái vây quanh Ngu Đào không dám nói gì, suy cho cùng đó là Dịch Lâm Thâm đó, một lời không hợp liền đánh người!

Ra khỏi lễ đường, Dịch Lâm Thâm kéo Ngu Đào chạy. Trực tiếp chạy về phòng ngủ.

Khóa cửa phòng ngủ, Dịch Lâm Thâm xoay người đặt Ngu Đào lên cửa.

Ngu Đào cứng đờ cơ thể, tiếp đó trái tim như nổi trống.

Hai người cách nhau rất gần, dường như hít thở cũng có thể quét qua chớp mũi lẫn nhau. Qua hồi lâu, Dịch Lâm Thâm nắm chặt tay Ngu Đào, nói: “Ngu Đào, tôi thích cậu. Có thể cho tôi một cơ hội không?”

Ngu Đào ngạc nhiên nhìn Dịch Lâm Thâm, ban đầu cậu chỉ muốn thu hút Dịch Lâm Thâm chút thôi, không ngờ đối lấy lại là tỏ tình.

Cậu cũng thích Dịch Lâm Thâm, nào có lý không đồng ý chứ, vội vàng gật đầu, mặt cũng đỏ bừng theo.

Dịch Lâm Thâm không ngờ lại có thể thuận lợi như vậy, thế có phải nói Ngu Đào cũng có chút thích hắn hay không? Không thì sao lại đồng ý sáng khoái như vậy chứ?!

Đương nhiên, đây không phải chuyện gấp gáp cần phải hỏi, Dịch Lâm Thâm cười ôm lấy Ngu Đào, trái tim cũng kiên định lại, đồng thời cảm xúc hào hứng —— Ngu Đào rốt cuộc cũng coi như là bạn trai hắn rồi! Thật sự từ lúc hắn lớn lên đến giờ, đây chính là khoảnh khắc vui vẻ nhất.

Không thể quá làm bừa, Dịch Lâm Thâm hôn một cái trên mặt Ngu Đào, “VẬY MÌNH COI NHƯ LÀ Ở BÊN NHAU, DÙ CHO CẬU KHÔI PHỤC TRÍ NHỚ THÌ CŨNG KHÔNG ĐƯỢC HỐI HẬN ĐÂU NHÉ.”

“Ừm.” Ngu Đào chủ động ôm lại Dịch Lâm Thâm, đỏ mặt nói: “Không hối hận.”

21. Chương 21

Ôm một lát, hai người mới buông nhau ra.

Dịch Lâm Thâm quẩn lấy ngón tay của Ngu Đào, vắn sát vào rất gần cậu, bắt đầu tính sổ sau, “VÌ SAO THAM GIA LỄ KỶ NIỆM THÀNH LẬP TRƯỜNG LẠI KHÔNG NÓI SỚM VỚI TỐ?”

Ngu Đào có hơi xấu hổ, nhưng nếu Dịch Lâm Thâm đã là bạn trai cậu, vậy nói cũng không sao nhỉ?

“TỐ... TỐ MUỐN THU HÚT CẬU, MỚI THAM GIA LỄ KỶ NIỆM THÀNH LẬP TRƯỜNG.” Ngu Đào nhỏ giọng nói.

“Ồ?” Dịch Lâm Thâm nhướn đuôi mày, đẩy lòng tỏ niềm vui sướng, “Thu hút?”

Ngu Đào suy nghĩ chút, liền sửa lời: “Quyển... quyển rũ...”

Dịch Lâm Thâm vui cực, cúi đầu hôn Ngu Đào một cái, “Nếu quyển rũ không được thì sao?”

Lỗi tai Ngu Đào đỏ lên theo, cúi đầu nói: “VẬY... VẬY THÌ NGHĨ CÁCH KHÁC.”

Ý cười của Dịch Lâm Thâm càng sâu hơn, “XEM RA TỐ PHẢI CHỜ CẬU TỔ TÌNH VỚI TỐ MỚI ĐÚNG.” NHƯ VẬY HẮN MỚI CÓ THỂ ĐÒI HỎI ĐỦ CHUYỆN ĐƯỢC CHỨ!

Ngu Đào ngẩng đầu nhìn về phía Dịch Lâm Thâm, trong đôi mắt có chút hoang mang, “CẬU... CẬU KHÔNG ĐƯỢC ĐỔI Ý.”

Dịch Lâm Thâm khẽ cười thành tiếng, dùng sức cuốn lấy đầu ngón tay cậu hơn chút, “CÓ BỊ NGỐC KHÔNG ĐÓ? SAO TỐ LẠI ĐỔI Ý CHỨ?”

Ngu Đào yên tâm, nở nụ cười ngại ngùng.

Dịch Lâm Thâm đung đưa tay cậu, “NÓI XEM, BẮT ĐẦU THÍCH TỐ TỪ LÚC NÀO?”

“Tớ không biết...” Ngu Đào lén vuốt nhẹ ngón tay Dịch Lâm Thâm một chút, “Chỉ là lúc phát hiện, thì đã rất thích rồi.”

“Thế phát hiện lúc nào?” Dịch Lâm Thâm hỏi tới.

“Lúc ở nhà cậu...”

Dịch Lâm Thâm hài lòng xoa tóc Ngu Đào —— có lẽ thời gian họ thích nhau cũng không khác nhau lắm.

Ngu Đào giương mắt nhìn Dịch Lâm Thâm, hỏi: “VẬY CÒN CẬU?”

Dịch Lâm Thâm chẳng có gì xấu hổ, cười nói: “Thật ra tớ cũng không thể nói mình thích cậu từ lúc nào, nhưng lúc cậu gảy đàn ghi-ta hát cho tớ, là lần đầu tiên tớ muốn theo đuổi cậu. Nhưng sau đó kiểm chế lại, không phải cậu nói không yêu sớm à?”

Ngu Đào nhỏ giọng nói: “Chia người.”

Dịch Lâm Thâm hận không thể nặn Ngu Đào vào trong cơ thể, “Được rồi. Hôm nay nhìn cậu hát trên sân khấu, tớ liền không nhịn được nữa. Thật ra lúc trước nắm tay cậu, cũng là có ý chiếm lợi.”

“Tớ cũng chiếm lợi cậu mà.” Lần đó cậu cũng rất vui.

Dịch Lâm Thâm áp sát về trước mấy phần, đặt lên cùng chóp mũi với Ngu Đào, chọc cậu nói: “Đó đều là trò trẻ con, sau này sẽ chiếm lợi lớn hơn.”

“Ừm...” Ngu Đào đáp một tiếng không mấy nghe rõ, trong lòng nóng nóng.

Mình nói cái gì Ngu Đào liền đáp cái ấy, Dịch Lâm Thâm thật sự không thể thỏa mãn hơn được nữa, ôm lấy Ngu Đào lần nữa, Dịch Lâm Thâm cảm nhận được sự kiên định trong lòng ngực —— người mình thích cũng thích mình, thật sự không thể tốt đẹp hơn!

Lúc này, điện thoại Ngu Đào vang lên, là thầy Khuất gọi, chắc tại không thấy Ngu Đào đâu nên gọi điện hỏi.

Dịch Lâm Thâm nhìn dáng vẻ không biết đối phó ra sao của Ngu Đào, lấy điện thoại qua, nhận cuộc gọi.

“Thầy Khuất, em là Dịch Lâm Thâm.”

“Sao lại là em nhận? Ngu Đào đâu?” Thầy Khuất không có thành kiến gì với Dịch Lâm Thâm, bởi vậy

Địch Lâm Thâm nhận điện thoại của Ngu Đào, thầy cũng chẳng thấy có gì cần căng thẳng.

Địch Lâm Thâm tiện thể bịa chuyện: “À, mặt Ngu Đào có chút dị ứng, chắc là do mỹ phẩm, em đưa cậu ấy về rửa mặt, đúng lúc em có thuốc mỡ, lát nữa bôi một ít cho cậu ấy.”

“Có nghiêm trọng không?” Thầy Khuất hơi lo lắng. Thầy là trai thẳng, tất nhiên không biết chuyện dị ứng mỹ phẩm, cũng không biết thật ra tỷ lệ dị ứng màu trang điểm rất thấp.

“Cũng ổn rồi, phát hiện nhanh, chỉ là hơi đỏ, rất nóng. Chỉ cần bôi chút thuốc là không sao.” Địch Lâm Thâm bịa vô cùng bình tĩnh.

Ngu Đào đứng trước người hấn, không dám thở mạnh, sợ bị thầy Khuất nghe thấy.

“Vậy thì tốt, không được thì đi bệnh viện xem, đừng chậm trễ.” Thầy Khuất nói.

“Thầy cứ yên tâm, em sẽ trông chừng cậu ấy.” Địch Lâm Thâm nói, tay không thành thật sờ lên lỗ tai Ngu Đào.

Ngu Đào vừa ngứa vừa tê, bắt lấy tay Địch Lâm Thâm, không cho hấn sờ lung tung.

Địch Lâm Thâm vô cùng bình tĩnh nói thêm vài câu với thầy Khuất, rồi cúp điện thoại.

Để điện thoại qua một bên, Địch Lâm Thâm ôm eo Ngu Đào, đưa cậu lại gần một chút, cười nói: “Anh sờ cậu thì sao? Hẹp hòi vậy à?”

Ngu Đào mím môi, “Tớ ngứa...”

Địch Lâm Thâm nhếch khóe miệng, cúi người hôn một cái trên lỗ tai cậu, “Vậy thì sao?”

Ngu Đào đỏ mặt không nói.

Địch Lâm Thâm khẽ cười một tiếng, mở miệng ngậm lấy vành tai, không nặng không nhẹ mà mút lấy.

Ngu Đào cảm thấy trái tim mình cũng run rẩy theo, quay đầu muốn né, nhưng người đã bị Địch Lâm Thâm ôm, không tránh thoát được.

Cảm giác vừa nóng vừa tê này khiến Ngu Đào không tự chủ được khẽ hừ một tiếng, cả người đều mềm nhũn.

Địch Lâm Thâm thả lỏng tai Ngu Đào ra, cười ôm chặt cậu. Trong bầu không khí dường như lan tỏa vị ngọt của kẹo bông, ngọt ngào khiến con người ta cảm thấy hạnh phúc. Ngoài cửa sổ ánh tà dần hạ, mà họ lại được ánh mặt trời chiếu sáng, cạnh mặt trời là mây làm bằng kẹo bông — vừa ẩm vừa ngọt.

Hai người ngáy ở phòng ngủ một lúc lâu, thấy thời gian cũng xấp xỉ rồi, mới ra ngoài đi căn tin.

Bên lễ đường đã giải tán, Hướng Tân Kiệt gọi điện cho Địch Lâm Thâm hỏi hần ở đâu. Địch Lâm Thâm vui vẻ trả lại câu gắp ở căn tin, liền cúp điện thoại.

Hai người xuất phát từ phòng ngủ, không đi chung đường với lễ đường, nên một đường đều chẳng có ai.

Địch Lâm Thâm rất muốn nắm tay Ngu Đào, nhưng suy xét mãi vẫn không làm như thế.

Nhớ tới chuyện trước đây của Ngu Đào, Địch Lâm Thâm nghĩ mối quan hệ của họ chưa cần công khai thì tốt hơn. Hần không sợ gì cả, nhưng hần không thể không bận tâm Ngu Đào. Có lẽ Ngu Đào không sợ, hần cũng sẽ không xấu như bạn trai cũ của Ngu Đào, nhưng bởi vì yêu, thế nên không đành lòng để Ngu Đào chịu một chút tổn thương.

Do đó lúc nào cần quang minh chính đại, lúc nào phải cẩn thận một hai, hần đều có suy tính.

Lúc họ tới, Hướng Tân Kiệt đã lấy cơm tìm chỗ ngồi xong, còn chiếm hai ghế cho họ.

“Cậu ngồi đi, tớ lấy cơm.” Địch Lâm Thâm cười nói.

Ngu Đào vốn muốn nói cậu tự làm là được, nhưng suy nghĩ lại, cậu là người đã có bạn trai, tự nhiên có thể hưởng thụ đãi ngộ này một chút rồi. Loại show tình cảm kín đáo này cũng không phải dành riêng cho con gái, đôi lúc con trai còn hưởng thụ quá trình này hơn.

“Tớ muốn ăn gà.” Ngu Đào yêu cầu.

“Được, đi ngồi đi.” Địch Lâm Thâm cười đáp, đi lấy hai đĩa thức ăn, rồi qua lấy cơm.

Hướng Tân Kiệt bới cơm nhìn Ngu Đào ngồi xuống, nói: “Cậu hát thật sự không tệ đó nha, Lâm Thâm hát cũng hay nữa, hai người phải cùng nhau tiến lên đó.”

Vì thêm dầu thêm củi trên con đường theo đuổi vợ của người anh em, Hướng Tân Kiệt đúng là việc nhân đức chẳng nhường ai. Cơ hội tốt bao nhiêu đó, bạn nói xem nếu mà hát hát thấy hợp mắt nhau, thế không phải hoàn mỹ à?!

“Lúc đó cũng chẳng nghĩ tới, chỉ là thấy lớp phó văn nghệ buồn phiền quá, nên nghĩ thầm giúp một chuyện

mà thôi.” Ngu Đào sẽ không nói với người khác cậu lên sân để thu hút Dịch Lâm Thâm đâu.

“Giúp đỡ này tốt thật đó, giải cứu nhiều bạn học của lớp mình thế mà.” Hướng Tân Kiệt nói thật lòng. Vừa nãy trên đường đến căn tin, có không ít bạn học nữ hỏi thăm Ngu Đào với cậu ta. Thật ra bình thường những nữ sinh này sẽ không nói nhiều với cậu ta thế đâu, dù sao cậu ta cũng là loại hình có thể ra tay thì tuyệt đối sẽ không mở miệng. Giờ đây nhờ phúc của Ngu Đào, cậu ta ngược lại thành hương bột bột. Quả nhiên, trước mặt sắc đẹp, nắm đấm cũng không đánh lùi được sự nhiệt tình.

“Đây, cho cậu thêm đùi gà.” Dịch Lâm Thâm đặt đĩa xuống, gấp một cái đùi gà bên trong cho Hướng Tân Kiệt.

“Sao vậy? Có chuyện vui?” Hướng Tân Kiệt nhìn hẩn.

Bình thường có chuyện gì vui, Dịch Lâm Thâm đều sẽ thêm đùi gà cho cậu ta, thời gian lâu dài liền thành phong tục giao hẹn của hai người họ.

Dịch Lâm Thâm cười, không nói gì, ngồi đối diện Ngu Đào.

Hướng Tân Kiệt không rõ nguyên do, nên gặm đùi gà suy nghĩ đến cùng đã có chuyện gì xảy ra lúc cậu ta không biết chứ.

Dịch Lâm Thâm và Ngu Đào im lặng ăn cơm, nhưng dưới bàn, cẳng chân hai người đã đưa ra trước quần lấy nhau.

“Sao hai người lại không nói chuyện?” Hướng Tân Kiệt thấy họ có hơi yên tĩnh quá mức.

“Nói cái gì?” Dịch Lâm Thâm tùy ý hỏi.

“Gì cũng được, không thì khó chịu bao nhiêu?” Hướng Tân Kiệt nói rồi bỗng dưng nhớ ra, “Đúng rồi, Ngu Đào, cậu không bị chiếm lợi đó chứ?”

“Cái gì?” Ngu Đào không rõ.

Lúc này Dịch Lâm Thâm mới nhớ còn chưa hỏi chuyện này, hết vui hỏi, “Cậu có thay quần áo sau sân khấu không?”

“Không có.” Ngu Đào trả lời: “Tớ thay ở nhà vệ sinh trường xong rồi qua, thầy Khuất nói vậy sẽ dễ hơn.”

Dịch Lâm Thâm gật gật đầu, nghĩ thầy Khuất chắc chắn hiểu ý, đang che chở Ngu Đào.

“Thế thì không sao.” Hương Tân Kiệt cũng yên tâm. Anh dâu tương lai của mình cho người ta chụp hình cởi trần cũng không tốt.

“Sao vậy?” Ngu Đào không biết rõ.

Địch Lâm Thâm khẽ cười nói: “Trường mình có truyền thống, lễ kỷ niệm thành lập trường mỗi năm, nam sinh thay đồ sau sân khấu, nữ sinh sẽ chụp ảnh.”

Ngu Đào: “...” Cậu không sợ chuyện này, nhưng đây là cái truyền thống phá hoại gì chứ, có độc hại?!

Địch Lâm Thâm gấp một con tôm đã bóc vỏ cho Ngu Đào, “Ăn cơm cho ngon đi.”

“Ừm.” Ngu Đào ăn tôm bóc vỏ, mùi vị rất ngon.

Hương Tân Kiệt không thấy có gì không ổn, Địch Lâm Thâm thỉnh thoảng cũng sẽ gấp đồ ăn cho Ngu Đào.

Hương Tân Kiệt ăn xong trước, chuẩn bị đi mua hai trái bắp về ăn, đứng dậy đi đưa đĩa trước. Dời ghế ra, lơ đãng cúi đầu xuống, liền thấy cẳng chân của Địch Lâm Thâm và Ngu Đào đang dựa vào nhau. Nếu như chỉ đơn thuần quần lẩy nhau, cậu ta cũng sẽ không nghĩ nhiều. Nhưng tình huống bây giờ là Ngu Đào khép hai chân vươn ra ngoài, Địch Lâm Thâm thì lại tách hai chân ra kẹp chân Ngu Đào ở giữa.

Sau khiếp sợ, Hương Tân Kiệt nhìn về phía Địch Lâm Thâm.

Địch Lâm Thâm hơi cười.

Hương Tân Kiệt thoáng cái đã hiểu —— không hổ là anh Lâm Thâm, tốc độ theo đuổi anh dâu còn nhanh hơn người khác nữa! Like!

Ôm trái tim bé nhỏ vẫn còn kinh sợ, Hương Tân Kiệt rời đi giả bộ như chẳng có gì xảy ra hết.

Ngu Đào uống canh, liền nghe thấy nữ sinh ngồi cạnh bàn cùng lớp họ đang nói cuối tuần này có manga festival, thảo luận chuyện đi chung với nhau.

Ngu Đào chưa từng đi manga festival (*), nghe nói rất náo nhiệt.

(*): Lễ hội truyện tranh Nhật Bản.

Đang nghĩ xem có nên gọi Địch Lâm Thâm đi chung với cậu hay không, hắn cũng sẽ có thêm được kiến thức, lớp phó văn nghệ đã bước tới.

“Ngu Đào, hôm nay cực cho cậu rồi, thực sự là rất cừ.” Lớp phó văn nghệ hưng phấn nói.

“Không có gì.” Thật ra chuyện này với cậu mà nói chỉ là một cái nhấc tay, hơn nữa mục đích của cậu đã đạt được, hiệu quả còn rất tốt nữa.

Lớp phó văn nghệ lấy ra hai tấm vé, “Đây, vé manga festival ngày mai, đi xem thả lỏng chút đi nhé.”

Ngu Đào không ngờ lớp phó văn nghệ thế mà đưa vé cho cậu, hơi ngại nói: “Sao có thể để cậu tốn tiền chứ?”

“Không chỉ có tớ, là ban cán sự lớp mình góp tiền mua cho cậu, cảm ơn cậu chủ động lên sân khấu đó. Mọi người chia nhau cũng không mất bao nhiêu tiền, đều là tấm lòng cả, cậu cũng đừng từ chối.” Lớp phó văn nghệ chân thành nói.

Ngu Đào suy nghĩ chút, nếu đã là ý tốt của các bạn học, thì không nên trả lại, “Được rồi, cảm ơn các cậu, tớ sẽ đi.”

“Khỏi khách sáo, đi chơi vui nhé.” Lớp phó văn nghệ nói xong, liền rời đi.

Địch Lâm Thâm cầm hai tờ vé nhìn một lát, nghĩ các ban cán sự này có lòng thật, biết không nên chỉ mua một vé, đi chung mới có ý nghĩa.

Quơ quơ vé trong tay, Địch Lâm Thâm cười nói: “Anh trai, hẹn hò không?”

22. Chương 22

Lần đầu hẹn hò sau khi hai người quen nhau, đi nhà sách thì quá không lãng mạn, cho dù Ngu Đào có thích đi nữa. Đạo phố thì chẳng có nơi nào đặc biệt muốn đi dạo, có thể sẽ rất nhàm chán. Đi khu vui chơi giải trí trái lại là một sự lựa chọn không tệ, nhưng khu vui chơi giải trí rất xa, đường ngồi xe qua lại cũng phải hơn ba tiếng, hơn nữa nếu có thì không chơi được nhiều, một ngày lại không nghỉ ngơi đủ, sẽ ảnh hưởng công việc và nghỉ ngơi bình thường.

Bởi thế so sánh, manga festival trái lại là một sự lựa chọn không tệ. Hơn nữa hắn cũng chưa từng đi qua, không chừng rất thú vị, đi một lần cũng không tệ.

Nghe thấy hai chữ “Hẹn hò”, Ngu Đào hơi mắc cỡ cúi đầu, rồi gật gật đầu, nói: “Hẹn.”

Địch Lâm Thâm cười ha ha, “Hẹn cái gì?”

“Hẹn... Hẹn hò...” Ngu Đào đỏ mặt.

Địch Lâm Thâm áp sát vào chút, thấp giọng nói: “Nói hết là được rồi mà, không thì còn tưởng hẹn pháo (*) nữa.”

(*): Hẹn pháo cũng có thể nói là hẹn ‘ba trăm’

Ngu Đào cúi đầu ăn cơm, xấu hổ không nói. Nhưng trong lòng vẫn rất vui vẻ, mai có thể đi hẹn hò với Địch Lâm Thâm, hôm nay trôi qua thật sự tuyệt vời đến mức khó tin.

Buổi tối, hai người làm xong hai bài thi, Ngu Đào giảng mấy đề cho Địch Lâm Thâm, liền cầm sách lên giường dựa, chuẩn bị đọc một lát rồi ngủ.

Địch Lâm Thâm không học tiếp nữa, mà là đứng dậy ngồi xuống bên giường Ngu Đào.

Ngu Đào cũng mất luôn ý nghĩ đọc sách, nhìn nhau với Địch Lâm Thâm.

Cậu cảm thấy Địch Lâm Thâm rất đẹp trai, nhìn sao cũng không đủ.

Địch Lâm Thâm nắm lấy tay cậu, chậm rãi đến gần.

Lúc này, hôn lên môi Ngu Đào.

Môi Ngu Đào có hơi lạnh, nhưng rất mềm mại. Địch Lâm Thâm liên tục tìm kiếm, thâm nhập như bị nghiện. Khiến nụ hôn này trở nên triền miên, mê người.

Đầu lưỡi Ngu Đào rất mềm, Địch Lâm Thâm càng hôn càng tập trung, cảm giác kỹ thuật hôn của mình tăng vọt chất lượng. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì chẳng cần một tháng, hẳn nghĩ họ sẽ có thể dùng đầu lưỡi thắt nơ con bướm mất.

Ngu Đào cũng rất lưu luyến hơi thở của Địch Lâm Thâm, chủ động ôm Địch Lâm Thâm, kỹ thuật hôn có phân trúc trúc, nhưng rất ngoan ngoãn phối hợp Địch Lâm Thâm.

Nụ hôn của Địch Lâm Thâm rất ấm áp, khiến trái tim cậu cũng ấm theo. Tuy ban đầu hai người đều có hơi trúc trúc lúc nếm thử và thăm dò, nhưng sau đấy sa vào bên trong, bị bản năng và dục vọng chiếm hữu điều khiển, ăn ý quần quýt lấy nhau.

Chờ lúc Địch Lâm Thâm thả Ngu Đào ra, Ngu Đào đã trượt nằm ở trên giường, mở đôi môi bị hôn đỏ bừng thở hổn hển.

Địch Lâm Thâm nằm trên cậu, một tay chống khuỷu tay ở giường, một tay khác thì chải tóc Ngu Đào.

Ở tuổi này của họ, chính là thời điểm dễ kích động nhất, Địch Lâm Thâm cũng có cảm giác. Nhưng trong lòng hắn luôn có một nguyên tắc —— hắn muốn chờ mình thành niên, càng phải chờ Ngu Đào thành niên.

Bởi vì chuyện của mẹ, hắn hết sức tôn trọng và quý trọng một nửa kia mà bản thân xác định khó có được. Hắn không muốn vì sự vọng động của mình, tạo ra bất cứ chuyện gì không chịu trách nhiệm. Hắn xác định bản thân sẽ không phụ lòng Ngu Đào, nhưng điều này cũng không tỏ vẻ hắn có thể chiếm hời từ Ngu Đào.

Ngu Đào còn nhỏ, như vậy đã tốt rồi, đáng giá cho hắn dùng sự dịu dàng và thương yêu lớn nhất để đối xử.

Cúi đầu hôn Ngu Đào một cái, Địch Lâm Thâm cười nói: “Đừng đọc sách nữa, ngủ sớm chút đi. Mai mình ra ngoài ăn sáng, rồi đi lễ hội manga.”

“Được.” Ngu Đào đáp. Thật ra cậu sao mà ngủ được chứ, tim đập nhanh như vậy, mặt cũng đỏ nữa, cả người kích động kinh khủng, trong khoảng thời gian ngắn căn bản không ngủ được.

Hôm sau, hai người vẫn rời giường đúng giờ, sau khi uống hết nước mật ong, thì ngồi ở trước bàn học.

Địch Lâm Thâm nhìn Ngu Đào, rồi đứng dậy đến gần hôn Ngu Đào một cái, “Nụ hôn chào buổi sáng, không thể quên.”

Hôm nay hắn không dậy sớm bằng Ngu Đào, nên kế hoạch muốn hôn Ngu Đào tỉnh cứ thế mà rơi vào khoảng không.

Ngu Đào cười, mím mím môi, tiếp tục đọc sách.

Địch Lâm Thâm cũng thu về suy nghĩ, nghiêm túc học tập —— hắn còn phải thi chung trường với Ngu Đào đó! Không thể thư giãn!

Đọc sách một tiếng, hai người liền thay đồ ra cửa.

Địch Lâm Thâm bắt xe ở cổng trường, đi tới một quán bán bữa sáng nổi tiếng có cửa hiệu lâu đời ở trung tâm thành phố.

Bữa sáng của quán này dùng bánh bao và cháo là chính, cũng sẽ có bánh quẩy đậu hũ các loại. Tuy đơn giản, nhưng hương vị rất ngon, những ngày bình thường thì tộc đi làm sẽ xếp hàng dài ở trước cửa sổ bán ngoài, mua xong ăn ở trên đường. Nhưng cuối tuần đều sẽ chọn vào quán ăn, bởi vậy phải đi sớm tí, sợ chưa xếp hàng có chỗ còn phải chờ.

Lúc hai người vào quán, trong quán gần như đã ngồi đầy người. Nhưng có lẽ do mới sáng sớm, nên ham muốn trò chuyện của mọi người không quá mạnh, vì thế mặc dù nhiều người, cũng không ồn ào.

Ngu Đào chưa từng đến quán này qua, Địch Lâm Thâm thì đã từng tới rất nhiều lần rồi, nhất là hồi tiểu học, gần như cuối tuần nào cũng đến.

Địch Lâm Thâm rất thành thạo gọi bánh bao, cháo đậu xanh và một món tráng miệng.

Thức ăn được đưa lên rất nhanh.

“Ăn từ từ thôi, trong bánh bao nhiều canh, cẩn thận nóng.” Địch Lâm Thâm nhắc Ngu Đào.

“Ừm.” Ngu Đào đáp, gấp một cái bánh bao.

Bánh bao ở đây là được hấp trong vỉ hấp nhỏ, lúc vào bàn là đi cùng với vỉ hấp, một vỉ hai cái, bột lên men, to bằng nắm tay, trông không nhiều, nhưng rất thực dụng, cũng rất dễ no.

Ngu Đào từ từ ăn, hương vị rất ngon.

“Ăn no bảy phần là được, hương vị bánh rán trái cây ở đây cũng không tệ, lát nữa đi thì mua một cái cắt ra nữa, vừa đi vừa ăn.” Địch Lâm Thâm nói. Bởi vì quán này mùi vị ngon, cho nên tất cả các món ăn ngon, Địch Lâm Thâm đều muốn cho Ngu Đào nếm thử.

Mà bánh rán trái cây của quán này chia làm hai loại lớn nhỏ, phần lớn hoàn toàn có thể cho hai người ăn.

“Được.” Vừa nãy sau khi vào cửa, Ngu Đào nhìn thấy có người đang xếp hàng trước cửa sổ bán thức ăn ngoài, bên trong đang làm bánh rán trái cây, mặt là dùng bột bánh rán thật, vừa nhìn đã cảm thấy rất muốn ăn rồi.

“Lâm Thâm?” Địch Lâm Thâm đang húp cháo, chợt nghe có người gọi hắn.

Vừa quay đầu, liền thấy Viên Tâm Nhụy.

Địch Lâm Thâm lờm một cái trong lòng.

Ngu Đào nhìn thấy Viên Tâm Nhụy, cũng không quá vui vẻ.

“Tình cờ thật đó.” Viên Tâm Nhụy cười bước tới, bộ dáng chẳng hề nhìn thấy Ngu Đào. Một ánh mắt thôi cũng không cho.

Cô ta đã không quan tâm Ngu Đào, Ngu Đào tự nhiên cũng sẽ không chào hỏi cô ta.

“Ba mẹ tớ ở bên đó, qua ăn chung đi.” Lời mời này của Viên Tâm Nhụy hiển nhiên là chỉ với Dịch Lâm Thâm.

“Khỏi.” Dịch Lâm Thâm chán ghét Viên Tâm Nhụy, thậm chí ngay cả suy nghĩ chào hỏi người nhà họ Viên cũng chẳng có.

“Đi mà, ba mẹ tớ đang nói chuyện làm ăn, tớ không chen lời vào được, chán lắm.” Giọng điệu Viên Tâm Nhụy có phần làm nũng.

Dịch Lâm Thâm nghĩ thầm: Tôi với cô cũng chả có gì để nói cả.

“Tôi và Ngu Đào có rất nhiều chuyện muốn nói, không quấy rầy cả nhà mấy người ăn cơm.” Dịch Lâm Thâm nghĩ mình nói lời này đã rất uyển chuyển rồi.

“Thế cứ để Ngu Đào đi cùng đi.” Viên Tâm Nhụy nói.

Dịch Lâm Thâm hừ lạnh một cái ở trong lòng, cái giọng bố thí này là gì, cho cô mặt mũi quá rồi đúng không?

“Khỏi cần, Ngu Đào và cha mẹ cô cũng không quen, qua đó sợ là ăn không ngon.” Dịch Lâm Thâm lạnh mặt nói.

Viên Tâm Nhụy không quá vui vẻ liếc nhìn Ngu Đào, “Ba mẹ tớ cũng đâu có ăn thịt người, có gì mà ăn không ngon chứ.”

“Ha ha, cô đi về đi, đừng để người nhà đợi nữa.” Nói xong, Dịch Lâm Thâm không thèm nhìn cô ta nữa, gấp bánh bao cho Ngu Đào, bảo cậu tiếp tục ăn.

Viên Tâm Nhụy thấy không nói được Dịch Lâm Thâm, lại nghĩ Ngu Đào không thức thời, hừ một tiếng, liền đi.

Dịch Lâm Thâm ‘Chặc’ một tiếng, nói với Ngu Đào: “Đừng quan tâm cô ta, ăn tiếp đi.”

“Ừm.” Ngu Đào cười cười, cậu có thể cảm giác được Viên Tâm Nhụy không thích cậu, cậu cũng không thích Viên Tâm Nhụy, vì thế thái độ của Dịch Lâm Thâm làm cậu rất hài lòng.

Mà Viên Tâm Nhụy đi xa được chút lại quay đầu liếc nhìn họ, phát hiện Dịch Lâm Thâm đang dùng khăn giấy lau miệng cho Ngu Đào. Hành động này khó tránh khỏi quá thân thiết rồi, như chỉ có người nhà và

người yêu mới sẽ như vậy, hai thằng con trai...

Đôi mắt Viên Tâm Nhụy hơi híp lại, vẻ mặt khó coi không ít.

Ăn xong, hai người mỗi người cầm một nửa bánh rán trái cây, đến quán cà phê gần đó. Hiện giờ cách thời gian bắt đầu tổ chức manga festival còn một tiếng nữa, họ có thể ngồi ở đây một lát, sân manga festival rất gần chỗ này, đi bộ chỉ cần mười phút.

Từ bữa sáng đến quán cà phê, Dịch Lâm Thâm cảm thấy hành trình sáng sớm này vẫn rất hoàn mỹ —— nếu Ngu Đào đồng ý nắm tay với hắn, thế thì càng tốt hơn.

Đáng tiếc, sau khi Dịch Lâm Thâm cầm hai ly cà phê về, Ngu Đào liền từ trong túi lấy ra hai cuốn sách bài tập, một cuốn cho Dịch Lâm Thâm, một cuốn tự xem.

Dịch Lâm Thâm im lặng nhìn sách bài tập trước mặt mình, chấp nhận số phận cầm bút Ngu Đào để trên bàn, bắt đầu viết —— được rồi, bây giờ học tập là vì tương lai tốt đẹp hơn. Anh tội mày thi lên đại học, không ép khô mày liền theo họ mày!

Hôm nay Dịch Lâm Chiêu có công việc, sáng sớm đã đến công ty. Công ty anh ở cạnh quán cà phê này, nên tiện đường qua mua ly cà phê. Hôm nay thư ký, trợ lý của anh đều nghỉ, đến công ty cũng phải tự mình pha cà phê, còn không bằng mua có sẵn. Hơn nữa anh chẳng có cái giá ông chủ gì cả, mà cần phải sai bảo người khác, mình tiện đường qua đây, cũng rất bình thường.

Nhưng lúc đang chờ cà phê, anh vừa quay đầu, liền nhìn thấy Dịch Lâm Thâm và Ngu Đào ngồi trong góc. Hơn nữa Dịch Lâm Thâm đang viết thứ gì đấy, nhìn quyển vở đó hình như là sách ôn tập.

Loại ngạc nhiên này không thua gì hôm Quốc khách nhìn thấy Dịch Lâm Thâm dậy sớm học tập.

Anh không xác định Dịch Lâm Thâm có phải đang làm bài thật không, nên cầm cà phê rồi bước tới.

Thấy có người đến gần, Dịch Lâm Thâm ngẩng đầu liếc nhìn, lại là anh cả mình.

Ngu Đào cũng ngẩng đầu, sau khi nhìn thấy Dịch Lâm Chiêu, cười nói: “Anh? Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng. Hai đứa sao lại dậy sớm chạy tới đây vậy?” Chỗ này cách Bác Minh có hơi xa. Anh cũng nhân cơ hội nhìn xem Dịch Lâm Thâm đang viết gì, quả nhiên là bài tập, trong lòng có hơi vui vẻ.

Dịch Lâm Thâm và Dịch Lâm Chiêu đều không nói chuyện nhiều, Ngu Đào cũng biết hai anh em họ ở chung có vẻ rất lạ lẫm, chủ động trả lời: “Lâm Thâm dẫn em đi ăn sáng, lát nữa tụi em đi lễ hội manga ở trung tâm Bác Lãm một vòng.”

Địch Lâm Chiêu cũng không phải người luôn đòi hỏi em trai phải học hành, hơn nữa bây giờ em trai anh cũng đang rất cố gắng, thích hợp thả lỏng chút cũng phải.

“Đủ tiền không?” Địch Lâm Chiêu hỏi.

“Đủ rồi.” Địch Lâm Thâm trả lời.

Địch Lâm Chiêu lấy bóp tiền từ trong túi ra, lấy hết tiền mặt bên trong ra, trực tiếp đặt lên bàn, “Cầm dùng đi, không đủ thì nói với anh. Được rồi, hai đứa cứ đọc sách, anh đi đây.”

Anh mà chuyển khoản thì sợ rằng Địch Lâm Thâm sẽ không nhận, vì thế cứ trực tiếp đưa tiền mặt càng tốt hơn.

Địch Lâm Thâm gật đầu, hắn không muốn lấy tiền của Địch Lâm Chiêu, nhưng đang trong quán cà phê nếu lôi kéo nhau thì cũng không quá tốt. Hơn nữa vừa nãy Ngu Đào gọi hắn là “Lâm Thâm”, nghe xong hắn cũng chẳng còn lòng dạ đi lo mấy chuyện đó nữa.

Ngu Đào chột chột Địch Lâm Thâm, dùng ánh mắt chỉ chỉ Địch Lâm Chiêu.

Địch Lâm Thâm nhỏ giọng nói: “Cảm ơn anh.”

Địch Lâm Chiêu nở nụ cười, nói câu “Không khách sáo”, liền rời đi.

Ngu Đào nhìn một màn nhỏ nhỏ này, mỉm cười nói: “Thật ra anh trai đối xử với cậu rất tốt mà.”

“Ừm...” Địch Lâm Thâm thu tiền vào.

“Nếu đã không còn vấn đề không phải ruột thịt, thì cậu cũng đừng có khoảng cách với anh trai như vậy nữa.”

Địch Lâm Thâm gật đầu, “Tớ biết rồi.”

Từ nhỏ hắn đã ở cùng với Địch Lâm Chiêu, nếu nói không có tình cảm thì không có khả năng. Hắn sợ dĩ xa lánh, cũng vì quá coi trọng anh trai, không muốn cho anh thêm ngọt ngào. Bây giờ nếu đã xác nhận chuyện này với cha rồi, hắn thật sự không cần phải làm thế nữa.

Từ khi có Ngu Đào, mối quan hệ của hắn với gia đình đã khá hơn nhiều, đương nhiên, ngoại trừ mẹ kế và em trai. Nhưng điều này với hắn mà nói là đã đủ rồi — Ngu Đào à, nói không chừng chính là phúc tinh của hắn đấy.

23. Chương 23

Hai tên hai lúa chưa bao giờ đi manga festival qua, hôm nay coi như mở mang kiến thức về người đồng nghìn nghịt. Họ chỉ đến trễ hơn thời gian bắt đầu mười phút, bên ngoài đã xếp một hàng dài trăm mét rồi.

Có không ít streamer mặc đồ cos (1) cầm điện thoại live stream, bầu không khí cực kỳ náo nhiệt.

(1): Cos là viết tắt của Cosplay, nghĩa là diện trang phục của nhân vật trong phim/game mình thích, giả làm người đó.

Vào sân tổ chức, tựa như thoáng cái đã có thể dung nhập vào bầu không khí 2D (2), một vài hoạt hình và game khá hot, đều có khu cos đặc biệt của mình, trang trí rất được để tâm, vừa tinh xảo vừa xinh đẹp. Bên khu bày sạp thì khá là chen chúc, có rất nhiều người ở bên đó, chắc hẳn là có thứ tốt.

(2): 2D cũng được coi là phim hoạt hình 2D (khác với 3D). Vd như anime Nhật Bản thường là 2D.

Hai người theo đoàn người chậm rãi đi về trước, trước mỗi gian hàng cos, đều có bán những thứ liên quan xung quanh. Mấy thứ đó hai người cũng không có dùng, chỉ cười ngửa xem hoa tùy tiện đi dạo.

Có không ít coser được người vây quanh bên cạnh muốn chụp hình chung. Ở đây, họ chính là ngôi sao. Mà cosplay nhiều hơn nữa chính là một loại tinh thần, không liên quan tới việc điều kiện bản thân có phù hợp hay không, quan trọng là lòng nhiệt tình yêu thương, là có thể được tôn trọng. Khác với những bức hình cos chuyên nghiệp mà họ nhìn thấy trên mạng, không có hậu kỳ (3), không có chọn cảnh, thậm chí không có ánh đèn, chỉ là yêu thích đơn thuần, cũng đủ để chống đỡ một khoảng trời trong trái tim.

(3): Hậu kỳ là việc người chụp ảnh sửa chữa lại ảnh sau khi chụp.

Lúc đi dạo đến chỗ sạp nhỏ, hai người ngược lại mua được vài thứ, ví dụ như vở, hộp bút, quạt, Dịch Lâm Thâm còn ở trên quầy hàng kẹp tóc được các cô gái vây quanh, mua một cái kẹp hoa anh đào nhỏ, muốn về để kẹp tóc mái cho Ngu Đào, rất đáng yêu.

Sân tổ chức rất lớn, đi dạo một nửa đã hơi mệt, Dịch Lâm Thâm liền kéo cậu đi xếp hàng ở chỗ bán nước trái cây, muốn mua ly nước trái cây nghỉ ngơi chút, từ từ đi dạo. Ở đây gì cũng không tệ, chỉ là không có chỗ ngồi, có rất nhiều người ngồi trên mặt đất, nhưng trên đất rất lạnh, Dịch Lâm Thâm không muốn Ngu Đào ngồi ở đấy.

Mua hai ly nước kiwi ra ngoài, liền nhìn thấy bảy, tám bạn nữ cùng lớp đang đi về phía bên này, khi thấy hai người họ, liền mang về mặt ngạc nhiên mừng rỡ.

Dịch Lâm Thâm không quá để ý, dù sao bình thường cũng chả có nói câu nào. Ngu Đào đang dùng cây

quạt mới mua quạt gió, ở đây thật sự có hơi nóng, không chú ý thấy bạn học bên đó.

Lúc này, chỉ thấy lớp phó lao động Giả San San mang theo chút ngượng ngừng bước tới, “Ngu Đào.”

Bấy giờ Ngu Đào mới chú ý đến cô, cười nói: “Tình cờ thật.”

Khoảng thời gian này Giả San San thường xuyên hỏi bài cậu, nên cũng khá quen thuộc.

Giả San San lấy ra một lá thư màu hồng phấn từ trong chiếc túi bên người, hai tay đưa cho Ngu Đào, trên mặt đỏ bừng.

Ngu Đào sững sốt, nếu như không hiểu sai, thì đây chắc là thư tình nhỉ?

Về mặt Dịch Lâm Thâm bỗng chốc lạnh lẽo như sương, trong chớp nhoáng, hấn chợt hiểu ra, gì mà có lòng mua hai vé chứ, chỉ sợ một vé Ngu Đào không quan tâm, hai vé thì không nên để phí, nên chắc chắn sẽ đi. Mà vé manga festival này cũng chỉ là mượn danh nghĩa, muốn tìm cơ hội cho lớp phó lao động tỏ tình thôi. Ở bên ngoài chắc chắn dễ dàng hơn là ở trong trường.

Mà ý kiến này thì tám chín phần mười do lớp phó lao động đề nghị, cô ta cũng có phần góp tiền, móa nó coi như là lấy việc công làm việc tư hả?!

Giả San San thấy Ngu Đào ngẩn ngơ ở đằng đó, cho rằng cậu không hiểu, không thèm đoán hoài tới sự căng thẳng nữa, nói: “Cái đó, tớ thích cậu.”

Lúc Dịch Lâm Thâm nói thích cậu, Ngu Đào cảm thấy toàn thế giới tựa như đang bắn pháo hoa, nhưng Giả San San nói thích cậu, cậu lại rất bình tĩnh. Đây có lẽ là do sự khác biệt giữa thích và không thích đi.

“Xin lỗi.” Ngu Đào cũng không muốn kéo dài dây dưa với người ta, “Tôi đã có người mình thích rồi.”

“A?” Giả San San rất bất ngờ, cô không thấy Ngu Đào qua lại gần gũi với nữ sinh nào cả, không thì cô cũng sẽ không tỏ tình, “Không phải cậu không thích tớ, vì không muốn tớ mất mặt, mới nói vậy chứ?”

Ngu Đào lắc đầu một cái, mỉm cười nói: “Tôi không lừa cậu, tôi thật sự rất thích cậu ấy, rất rất thích. Thích đến mức không thể mất đi được.”

Dịch Lâm Thâm ở cạnh nghe thấy mà trong lòng phờ phới, sự bất mãn vừa nãy đã sớm không thấy bóng — Đào Đào của hắn, tỏ tình mà cũng đáng yêu đến thế!

Giả San San hiển nhiên hiểu “cậu ấy” trong miệng Ngu Đào thành “cô ấy” (4). Có hơi thất vọng nhưng cũng không tức giận mà thu lại thư tình, nói: “Thế à, vậy tớ liền chúc hai người hạnh phúc vậy.”

(4): Trong tiếng Hán, ‘cậu ấy’ và ‘cô ấy’ đọc giống nhau.

“Ừm.” Ngu Đào hơi gật đầu, giương mắt nhìn về phía Dịch Lâm Thâm.

Dịch Lâm Thâm cũng cười với cậu, nói: “Đi thôi.”

“Được.” Ngu Đào phát phát tay với Giả San San, liền theo Dịch Lâm Thâm đi.

Dịch Lâm Thâm đặc biệt dẫn Ngu Đào vào trong góc không có ai, đặt người trên tường, sát lại rất gần, cười hỏi: “Thích tớ vậy à?”

“Ừm...” Ngu Đào đỏ mặt đáp, ngại nhìn Dịch Lâm Thâm.

Dịch Lâm Thâm nâng cằm Ngu Đào lên, hôn một cái trên môi cậu, “Tớ cũng thích cậu, không thể không có cậu.”

“Ừm.” Ý cười của Ngu Đào sâu hơn chút.

“Có cảm giác mình bị mấy cô ấy dẫn đường, mấy cổ chắc đã hẹn xong tới tỏ tình với cậu rồi.” Dịch Lâm Thâm nói suy đoán của mình.

“Không sao, có thể ra ngoài đi dạo với cậu, tớ vẫn rất vui.” Ngu Đào cười nói.

Dịch Lâm Thâm chợt cảm thấy mình được chữa khỏi, dẫn đường thì dẫn đường đi, dù sao Ngu Đào cũng không đi với người ta.

Hôn Ngu Đào một cái, Dịch Lâm Thâm cười nói: “Mình đi dạo thêm lát nữa, rồi đi ăn trưa nhé.”

“Được, ” Ngu Đào gật gật đầu.

Dịch Lâm Thâm nghĩ ăn cơm xong vẫn nên đưa Ngu Đào đi mua sách đi, mình cũng mua thêm mấy quyển sách ôn tập, tuy không đủ lãng mạn, nhưng quá nhiều tình địch, hẳn phải cố gắng hơn mới được!

Sau bữa trưa, hai người đi nhà sách. Dịch Lâm Thâm vỗ vỗ ví tiền của mình, nghĩ thầm: Tốt nhất là lấy hết tiền của anh để mua sách, hẳn chắc chắn sẽ có thể thi tốt!

Ngu Đào ghim hẳn, mua mấy quyển đề ôn luyện và giảng giải, tuy không xài hết tiền của anh trai, nhưng cũng là một con số không nhỏ.

Lúc xuống lầu một, thấy có bán máy tạo hơi ẩm loại nhỏ. Dịch Lâm Thâm suy nghĩ chút, liền mua một cái.

Nửa tháng nữa là phải mở hệ thống máy sưởi, đến lúc đó trong phòng ngủ sẽ rất khô, mua một máy tạo hơi ẩm, có thể thoải mái không ít.

Buổi tối, hai người làm bài trong phòng ngủ.

Mở máy tạo hơi ẩm, trong không khí mang theo chút mùi của hơi nước, rất thơm.

Ngu Đào đang làm bài thi, trên đầu kẹp cây kẹp tóc Dịch Lâm Thâm mua cho cậu, rất đáng yêu.

Dịch Lâm Thâm làm xong một bài, ngẩng đầu liếc nhìn Ngu Đào, sau đó lấy điện thoại ra, chụp một tấm cho Ngu Đào.

Trong hình mang theo chút sương hơi nước, cộng thêm ánh đèn màu vàng, vừa xinh đẹp vừa tinh khiết.

Ngu Đào không phát hiện mình bị chụp, chỉ cho rằng Dịch Lâm Thâm nghỉ ngơi giữa giờ lên mạng đọc thôi, cũng không để ý.

Mà Dịch Lâm Thâm trực tiếp cài bức hình này thành hình nền màn hình chính, cũng rất cẩn thận không cài thành hình nền màn hình khóa, để tránh bị người khác nhìn thấy rước lấy phiền toái.

Chớp mắt, đã đến thời gian thi giữa kỳ. Ngu Đào và Dịch Lâm Thâm ở bên nhau cũng hơn nửa tháng.

Nửa tháng này hai người đều đắm chìm trong hạnh phúc, mỗi ngày dù cho không nói câu nào, chỉ cần ở cùng nhau, đã cảm thấy rất vui vẻ. Dịch Lâm Thâm lúc nào cũng đổi cách mua đồ cho Ngu Đào, muốn trong phạm vi năng lực của mình, cho Ngu Đào những gì tốt đẹp nhất. Cũng càng ngày càng phát hiện, nếu mình muốn Ngu Đào sống tốt, thì nhất định phải cố gắng học hành, sau này nỗ lực làm việc, kiếm nhiều tiền hơn nuôi Ngu Đào, để Ngu Đào áo cơm không lo, chỉ làm chuyện mình muốn làm là được. Nhưng nếu như hắn không thể đạt được cao độ nên có, cho Ngu Đào cuộc sống tốt đẹp, vậy thì hắn cũng không xứng ở bên Ngu Đào. Hắn hi vọng Ngu Đào ở bên hắn là hạnh phúc, chứ không phải chịu khổ chung với hắn.

Khoảng thời gian này đến nay, Dịch Lâm Thâm rất cố gắng, hôm nào cũng rời giường chung với Ngu Đào, cùng nhau học tập, mỗi ngày đều không chơi bóng rổ, chỉ có cuối tuần là đi sân thể dục chạy bộ, buổi tối ăn cơm xong đi dạo lát mà thôi. Ngay cả Hướng Tân Kiệt cũng ngu người, không ngờ Dịch Lâm Thâm cố gắng đến thế. Liên lụy cậu ta cảm thấy bản thân mình không thể không cố gắng được, mỗi ngày đi học đều rất nghiêm túc.

Lần này thi giữa kỳ, đúng lúc kiểm tra thành quả học tập gần đây của Dịch Lâm Thâm, Dịch Lâm Thâm vô cùng coi trọng.

Ngày thi, trước khi ra cửa, Dịch Lâm Thâm dè Ngu Đào trên cửa, hôn một trận, rồi nói: “Tớ sẽ thi thật tốt.”

“Ừm.” Ngu Đào cười gật đầu, không ai hiểu rõ tiến độ học tập của Dịch Lâm Thâm hơn cậu cả, vì thế cậu tin tưởng lần này Dịch Lâm Thâm chắc chắn sẽ có tiến bộ.

Kỳ thi lần này được quy định vào thứ hai và thứ tư, thứ sáu sẽ có điểm.

Ngu Đào kéo Dịch Lâm Thâm ở đằng sau tới trước bảng điểm xem thành tích. Lần này Ngu Đào lại đứng nhất khối, phát huy rất ổn định.

Dịch Lâm Thâm Ngữ Văn 92, Toán 53, Tiếng Anh 79, Khoa học tự nhiên 126, tổng điểm 350.

Tuy chỉ có Ngữ Văn là đạt yêu cầu, nhưng với Dịch Lâm Thâm mà nói, đã là tiến bộ cực lớn rồi.

Thấy thành tích của mình, Dịch Lâm Thâm chỉ có một suy nghĩ —— tình yêu khiến cho con người ta tiến bộ.

Với kết quả này, Ngu Đào rất hài lòng, Toán và KHTN thật sự không dễ bổ sung, điểm thua nhau nhiều thế cũng là hợp tình hợp lý. Nhưng Ngữ Văn và Tiếng Anh phần lớn đều nhờ vào học thuộc lòng, Dịch Lâm Thâm học thuộc lòng rất giỏi, điểm này ngay cả Ngu Đào cũng thấy rất bất ngờ, nên thành tích hai môn này khá cao hơn chút.

Thành tích này của Dịch Lâm Thâm, cũng khiến cho thầy Khuất và thầy cô các môn sợ ngây người. Nhất là cô số học, hồi trước Dịch Lâm Thâm có thể thi được con số 2 mở đầu cho hàng chục, đã rất không dễ dàng, bình thường đều bồi hồi ở hàng đơn vị, cô phải chăm lỏng lẻo, mới có thể miễn cưỡng góp lại thành hàng chục cho Dịch Lâm Thâm. Thực sự không ngờ, chỉ hơn một tháng, Dịch Lâm Thâm đã tiến bộ nhiều đến thế.

Tuy chỉ có một môn đạt tiêu chuẩn, nhưng Dịch Lâm Thâm vẫn rất vui, kéo Ngu Đào nhỏ giọng nói: “Tớ thi tốt như vậy, không thưởng tí gì à?”

Ngu Đào nhìn 53 trên môn Toán, tuy phải khẳng định là Dịch Lâm Thâm có tiến bộ, nhưng thành tích này thật sự quá nát, còn đòi thưởng?!

Nhưng dù sao cũng là người mình thích, không thể quá nghiêm khắc được, suy nghĩ chút, nói: “Bữa tối hôm nay cho cậu thêm đùi gà.”

Dịch Lâm Thâm: “...”

Có thể có chút tình thú không vậy hả? Chẳng lẽ không phải nên chủ động hôn hân 10 phút à?!

Thôi, hần không so đo với con nít nữa, chờ về phòng ngủ dạy Ngu Đào biết làm người yêu như thế nào!

Bên kia, Dịch Sĩ Nghĩa nhận được điện thoại của thầy Khuất, tiến hành khen ngợi thành tích thi của Dịch Lâm Thâm lần này, cũng hi vọng gia đình có thể dốc hết sức sáng tạo hoàn cảnh học tập tốt hơn cho Dịch Lâm Thâm.

Dịch Sĩ Nghĩa kinh ngạc, không ngờ thành tích của Dịch Lâm Thâm khá hơn nhiều đến thế. Thật ra ông cũng biết, Dịch Lâm Thâm không hề dốt một chút nào, trái lại, vô cùng thông minh. Chẳng qua vì đủ mọi chuyện, không có thái độ học tập chính xác, cũng không đặt lòng dạ vào việc học, nên càng rơi càng nhiều, thành tích rất khó coi. Cũng thế, ông biết, Dịch Lâm Thâm có thể bắt đầu học tập, Ngu Đào không thể không kể công. Dù cho Ngu Đào dùng cách nào để Dịch Lâm Thâm học tốt, chỉ cần Dịch Lâm Thâm chịu học, ông yên tâm rồi.

Đương nhiên, ông cũng phải tìm cơ hội cảm ơn Ngu Đào, con trai bỗng dưng trở nên bớt lo như thế, cũng nhờ có Ngu Đào.

Vì thế tối hôm đó, Dịch Lâm Thâm liền nhận được tiền tiêu vặt 10000 tệ mà Dịch Sĩ Nghĩa gửi tới, bảo hần hãy ăn cơm thật ngon ở trường, Ngu Đào thích gì thì cứ mua cho cậu, đừng keo kiệt.

Đọc tin nhắn cha gửi tới, Dịch Lâm Thâm nhếch miệng. Hần có thể đoán được vì sao cha gửi tiền tiêu vặt cho hần nhanh như vậy. Từ lúc tháo gỡ khúc mắc, thái độ Dịch Lâm Thâm dành cho cha cũng chậm rãi thân thiện, cho tiền tiêu vặt, hần chắc chắn nhận. Ngày mai có thể đi dạo phố với Ngu Đào, mua thêm chút quần áo đông cho Ngu Đào. Bây giờ hần vẫn đang dùng tiền cha cho, nhưng sau này, hần sẽ dùng tiền của mình mua cho Ngu Đào hết mọi thứ Ngu Đào muốn.

24. Chương 24

Thứ sáu, Dịch Lâm Thâm kéo Ngu Đào ra ngoài mua quần áo, còn hứa ăn cơm trưa xong sẽ về học, tuyệt đối không trễ nãi.

Ngu Đào ngẩng lại dạo gần đây trời lạnh, Dịch Lâm Thâm thật sự nên có thêm mấy bộ áo khoác, liền đồng ý đi cùng.

Dịch Lâm Thâm thích dạo các cửa hàng khác với Ngu Đào, Ngu Đào không quen đi dạo trong mấy cửa hàng này, tùy ý một bộ đồ đã hơn bốn con số, với cậu mà nói là quá đắt. Hơn nữa cũng không phải toàn bộ chất lượng đều tốt cả, có cũng chỉ là bán nhãn hiệu. Vì thế so ra, cậu thích đi dạo ở mấy cửa hàng bình thường, chừng một ngàn đã có thể mua được một chiếc áo lông qua mùa đông, còn có thể mặc được rất nhiều năm, kinh tế thực dụng.

Đương nhiên, mua trên mạng hơi hơn, nhưng trường học không cho gửi bưu điện, mua cũng phải gửi về nhà, rất phiền phức.

Địch Lâm Thâm biết cách tiêu xài của mình không giống Ngu Đào, chuyện này cũng chẳng có gì để phân chia ưu khuyết, chỉ là hoàn cảnh trưởng thành không giống nhau thôi. Mà hắn có thể làm chính là ở nơi hắn quen đi dạo tốn số tiền ít nhất để mua một bộ đồ mà Ngu Đào thích có thể chấp nhận được.

Trong một cửa hàng, Địch Lâm Thâm đang vừa ý một chiếc áo bông màu xanh quân đội, nhìn trông rất ấm áp.

“Cái này, lấy size mà cậu ấy mặc.” Địch Lâm Thâm chỉ chỉ Ngu Đào, nói với nhân viên cửa hàng.

Nhân viên cửa hàng đáp một tiếng, nhanh chóng đi tìm bộ đồ.

Ngu Đào nhìn hắn, nhỏ giọng nói: “Tớ không muốn.”

Địch Lâm Thâm cười cười, nói: “Không có gì, thử xem thế nào.”

Nhân viên cửa hàng đã mở áo ra đến trước mặt Ngu Đào, Ngu Đào không thể không động được, nên thử chiếc áo khoác này chút.

Áo khoác thuộc về khoản rộng, không đến mức nhìn trông không vừa người như big size, có cảm giác như được một cái ôm rộng lớn bao bọc, ấm áp mà không thiếu cảm giác thời thượng.

Ngu Đào soi gương, thật sự rất đẹp, mặc cũng ấm áp, nhưng giá tiền cũng đẹp mắt ghê.

Địch Lâm Thâm nhìn Ngu Đào một chút, liền nói với nhân viên cửa hàng: “Tìm một chiếc cho tôi mặc.”

“Vâng.” Nhân viên cửa hàng lấy cái Địch Lâm Thâm mặc tới.

Sau khi Địch Lâm Thâm mặc vào, đứng ở cạnh Ngu Đào —— rất tốt, rất xứng đôi.

Địch Lâm Thâm mặc vào có cảm giác hoàn toàn khác với Ngu Đào, Ngu Đào là cảm giác vừa đáng yêu vừa ấm áp, mà Địch Lâm Thâm thì là vừa thời thượng vừa có phong phạm.

Địch Lâm Thâm cởi áo ra, lại nhận lấy cái áo Ngu Đào cởi ra, cùng giao cho nhân viên cửa hàng, “Gói lại đi.”

Ngu Đào vừa nghe, kéo Địch Lâm Thâm một cái, “Cậu mua là được rồi, tớ không muốn.”

Địch Lâm Thâm cười nói: “Là ba tớ bảo tớ mua cho cậu, cảm ơn cậu phụ đạo tớ học. Không tin tớ cho cậu xem điện thoại, xem xem ba tớ có phải nói vậy không.”

Ngu Đào không muốn xin cho xem điện thoại, nghe là ý của chú Dịch, dù cậu hơi ngại nhận lấy, nhưng không quá bài xích. Cậu biết, nếu chú Dịch đã nói, thì sẽ không đổi ý. Cậu cũng rõ, điều này là do thành tích Dịch Lâm Thâm nâng cao, người ta muốn cảm ơn cậu. Cậu không muốn, thì Dịch Lâm Thâm sẽ không đồng ý đầu tiên, mà cậu cũng chỉ có thể cố gắng dạy Dịch Lâm Thâm hơn, để thành tích hắn nâng cao nhiều hơn mới được.

Còn nữa, Dịch Lâm Thâm cũng mua, thế có phải xem như đồ đôi không nhỉ? Nghĩ đến đây, cậu đã có chút không nở bở rồi. Nhưng trong lòng cũng thầm mắng bản thân không biết xấu hổ, đồ mặc như vậy mà cũng muốn không biết ngượng.

Bởi vì đúng lúc dịp ngày giảm giá Quốc khánh của cửa hàng, thế nên giá cả thực tế rẻ hơn so với giá quy định không ít, tiền Dịch Sĩ Nghĩa cho cũng đủ. Dịch Lâm Thâm còn dùng tiền tiêu vặt mình còn dư trước đây mua khăn quàng cổ và găng tay cho Ngu Đào, để mua đông này Ngu Đào có thể trôi qua ảm áp hơn chút.

Ra cửa hàng, Dịch Lâm Thâm nắm tay Ngu Đào, chuẩn bị đi siêu thị phía dưới mua chút đồ ăn vặt rồi đi ăn cơm trưa.

Nơi như này sẽ không gặp phải bạn học học cùng trường nào, hắn cũng không sợ bị người khác nhìn thấy, nên liền chiều theo mong muốn dắt tay đi.

Ngu Đào nắm tay Dịch Lâm Thâm, trong lòng vô cùng kiên định, “Mình mặc như vậy, sẽ bị người ta nhìn ra là đang mặc đồ đôi đi?”

Tuy hơi lo lắng, nhưng nhiều hơn chính là hạnh phúc chân thật.

“Những cửa hàng mà mọi người thường đi dạo đang giảm giá tất cả mọi người đều đang tranh giành, khả năng trùng áo cũng rất lớn, cũng không thể cố nói họ mặc đồ đôi đi? Lại nói, nhìn ra thì cứ nhìn ra, mình đúng là thế mà.” Dịch Lâm Thâm cảm thấy chẳng sao cả, hắn là muốn mặc giống Ngu Đào đó, sao nào?

Ngu Đào mím môi cười, ngại để Dịch Lâm Thâm nhìn ra cậu đang vui vẻ. Mặc đồ giống Dịch Lâm Thâm, cậu liền cảm thấy bộ đồ ấy càng ảm áp hơn.

Nhưng đằng sau hai người, Viên Tâm Nhụy đang nhìn chằm chằm tay đang nắm lấy nhau của hai người.

Lên lớp 12, càng ngày càng ít học sinh về nhà vào cuối tuần, thế nên căn tin và phòng tự học thư viện cũng chẳng thấy rộng rãi nữa.

Sau khi trở lại phòng ngủ để đồ mới mua về, hai người ngâm một buổi chiều ở phòng tự học, lúc chạng vạng thì đi căn tin ăn cơm.

Bây giờ lớp học bổ túc của Hướng Tân Kiệt chắc mới vừa tan học, bình thường đều ăn cơm ở ngoài rồi về

trường, nên cũng không cần chờ cậu ta.

Bởi vì học sinh ở lại trường càng ngày càng nhiều, thế nên căn tin cũng điều chỉnh lại lượng thức ăn tương ứng, đảm bảo mỗi một học sinh đều có thể ăn no.

Chọn ba món một canh và cơm tẻ, hai người tìm chỗ ngồi ngồi xuống.

Địch Lâm Thâm vừa ăn cơm vừa đọc tiếng Anh, Ngu Đào thì đang đọc Vật lý. Ai cũng không nói chuyện, nhưng cẳng chân dựa vào nhau khiến cho hai người biết được cả hai đều ở ngay cạnh bên.

“Oa, chăm chỉ vậy à?” Giả San San bưng đĩa qua ngồi, không hề coi mình là người ngoài.

Ngu Đào quay đầu nhìn cô, mỉm cười nói: “Sao chỉ có mình cậu?”

Sau khi tỏ tình thất bại, Giả San San cũng không để ý, mỗi ngày đều hỏi bài Ngu Đào như thường, cũng không nói nhiều, càng không tìm cơ hội tiếp cận, ở chung với Ngu Đào tựa như bạn học quan hệ khá tốt. Bởi vậy Ngu Đào cũng không thấy có gì không tốt, đối với Giả San San cũng khách sáo.

Mà bữa trưa, ngoại trừ Hường Tân Kiệt khẳng định làm bóng đèn, lại thêm hai cây nến nhỏ Giả San San và Trì Linh.

Giả San San và Trì Linh chung phòng ngủ, quan hệ tự nhiên tốt hơn chút.

Mà Giả San San cũng không có hành động nào quá mức, nên Địch Lâm Thâm không đề phòng cô như trước nữa. Nhưng mỗi lần cô xuất hiện, Địch Lâm Thâm đều có cảm giác rất nguy hiểm, bình thường chỉ có thể học thuộc mười từ, bây giờ có thể học thuộc hai mươi!

Giả San San cười nói: “Trì Linh về nhà rồi, sáng sớm mai quay về.”

Ngu Đào gật gật đầu, với nữ sinh trong lớp, cậu với Giả San San và Trì Linh qua lại coi như khá gần gũi. Bởi vì Giả San San không có biểu hiện gì, nên Ngu Đào cũng không tự kỷ coi cô như người thích mình.

“Buổi tối hai người có đi phòng tự học không?” Giả San San hỏi.

“Đi.” Thay vì học ở phòng ngủ, phòng tự học hiển nhiên có hiệu suất với họ hơn, dù sao ở phòng ngủ, thì luôn muốn hôn nhẹ.

“Vậy đi cùng đi, buổi chiều tớ học một mình ở phòng ngủ cũng chán.”

“Được.” Ngu Đào đáp.

Địch Lâm Thâm không phản đối, dù sao hắn có thể hôn được Ngu Đào, Giả San San không thể, nên vẫn là hắn thắng!

Đang ăn cơm, Ngu Đào bỗng dưng cảm thấy có người đang nhìn cậu chăm chăm, hơn nữa ánh mắt không hề thân thiện. Quay đầu nhìn một vòng, lại không phát hiện được gì.

“Sao vậy?” Địch Lâm Thâm hỏi.

“Không có gì.” Ngu Đào cười cười, nghĩ có thể là do mình đa nghi. Nhưng cậu vừa xoay lại, liền cảm nhận được ánh mắt đó nữa.

Thứ hai đi học, thầy cô mỗi môn đều giảng giải lại bài thi giữa kỳ, đồng thời đều tiến hành khen ngợi Địch Lâm Thâm, bảo mọi người hãy học tập Địch Lâm Thâm, nhất định sẽ nâng cao một bước.

Địch Lâm Thâm nghe mà khoe miệng vươn thẳng, hắn chỉ hơi nâng cao chút thôi, phần lớn đều chưa mò tới tuyến đạt tiêu chuẩn đó, sao mà cứ như hắn đứng hạng nhất khối vậy? Có độc hả?

Mặc kệ Địch Lâm Thâm nghĩ thế nào, trong cái nhìn của thầy cô, tiến bộ như vậy thì nên khen ngợi, chỉ có khen ngợi mới có thể tăng cao sự tích cực của học sinh, vì thế họ đều không keo kiệt trên phương diện này.

Lúc tan học, mọi người dọn cặp sách, có bạn học đùa giỡn đụng phải bàn Hướng Tân Kiệt, lon nước ngọt đã mở trong ngăn kéo liền bị đụng ngã, làm ứt luôn ngăn kéo của Hướng Tân Kiệt.

Ngăn kéo làm bằng gỗ ngăn kéo thấm nước ngọt, trở nên vừa ứt vừa dính. Bạn học đùa giỡn liền sợ đến mức nhanh nhanh lấy khăn lau cho cậu ta, sợ bị đánh.

Hướng Tân Kiệt rất tức giận, bàn ứt thì thôi, sách của cậu ta kia kìa!

Tạm thời không lo được chuyện đánh người, Hướng Tân Kiệt móc hết đồ ở trong ra.

Thầy Khuất sang xem tình hình, nhíu nhíu mày, nói với bạn học đùa giỡn: “Sao lại không cẩn thận vậy chứ?”

“Xin lỗi...” Hai bạn học vừa dọn dẹp vừa áy náy nói, ngăn kéo này trước khi khô sẽ không thể dùng được.

Thầy Khuất kiểm tra giùm, ở dưới cùng đều là bài thi, ứt nước ngọt ngược lại cũng không quan trọng, trong sách vở có dính chút, may mà không bị ứt mảng lớn.

Thầy Khuất nói: “Hai em, mua mấy quyển vở đền cho Tân Kiệt, rồi lại đền cho bạn ấy một lon cola.”

“Dạ.” Hai người đáp, chuyện này thật sự cần phải đền, họ cũng không có dị nghị.

Thầy Khuất ra mặt, Hướng Tân Kiệt không thể làm gì khác hơn là dè nén lửa giận, không thể không cho giáo viên mặt mũi được. Hướng chỉ hôm nay thầy Khuất cũng khen cậu ta cố gắng học tập, lại có tiến bộ, cậu ta còn đang rất hưởng thụ đấy nhé.

“Bàn này có vẻ trong thời gian ngắn phơi cũng không khô được, bây giờ phòng giáo vụ đang phải chuẩn bị lớp. Vậy đi, sáng sớm mai, em hãy chuyển bàn đến phòng giáo vụ đổi nhé.” Thầy Khuất nói.

Bàn bị hư, nhà trường sẽ đổi vô điều kiện.

“Dạ.” Hướng Tân Kiệt đáp.

Những quyển sách này không có chỗ để, vì vậy Hướng Tân Kiệt liền chuyển nó qua chỗ Ngu Đào, nhờ cậu để giùm trước. THPT Bác Minh có quy định, sau khi tan học, trên bàn không thể có bất cứ sách vở và đồ vật nào, cũng vì bồi dưỡng tính gọn gàng sạch sẽ cho các học sinh.

Ngăn kéo của Ngu Đào có chỗ trống, liền bỏ hết đồ của Hướng Tân Kiệt vào.

Trong căn tin, Hướng Tân Kiệt gặm sườn lợn cảm thán: “Tôi phát hiện bây giờ tôi đã thành thiếu niên hệ Phật rồi, hôm nay tôi thể mà không đánh hai cái đĩa đó.”

Ngu Đào bật cười, không nói tiếp.

Hướng Tân Kiệt thở dài, “Ngợi khen khiến cho con người ta sa đọa mà.”

Địch Lâm Thâm gấp một miếng thịt sườn lợn bỏ vào chén Ngu Đào, “Không phải tốt lắm à? Hôm nay nếu mà đánh, thì ngày mai cậu cũng chẳng thể hết giận được, giờ học cũng không học được.”

“Cũng đúng.” Hướng Tân Kiệt cảm thấy mình tiếp tục như thế nữa, có thể sẽ phát triển theo hướng nam thanh niên văn nghệ quá.

Nhưng hôm sau đến phòng học, Hướng Tân Kiệt liền phát hiện bản thân không thể làm thiếu niên hệ Phật được nữa, toàn bộ sách vở của cậu ta và Ngu Đào đặt trong ngăn kéo đều không thấy đâu cả!

25. Chương 25

Sách vở của Ngu Đào và Hướng Tân Kiệt đặt trong ngăn kéo bàn Ngu Đào, trong một đêm không thấy hết toàn bộ, bạn học trong lớp cũng rất bất ngờ.

Đây là việc gì chứ? Dù cho có trộm vào, cũng không đến mức trộm sách vở đi? Lại nói, chỗ ngồi của Ngu Đào cũng không quá dễ thấy, vì sao không vớt của người khác, cố tình vớt đồ ở chỗ Ngu Đào? Nhìn như vậy, đối phương chắc là định nhằm vào Ngu Đào hoặc Hướng Tân Kiệt, đương nhiên, khả năng nhằm vào Ngu Đào lớn hơn chút, dù sao Hướng Tân Kiệt để sách ở chỗ Ngu Đào, chỉ là chuyện tạm thời. Trừ khi là người trong lớp làm, bằng không người ngoài không thể nào biết được.

Lớp trưởng đã đi báo cho thầy Khuất, Ngu Đào ngồi trên ghế ngay người, chuyện này có hơi ly kỳ với cậu. Nghĩ tới nghĩ lui, cậu không đắc tội ai đi? Được rồi, dù cho trước khi cậu mất trí nhớ có đắc tội người nào, cũng không đến mức bây giờ mới nhớ phải trả thù chứ?

Thật ra cậu không có nhiều đồ, cậu đã quen xách hết tất cả sách và sách luyện tập, nên trong chỗ ngồi chỉ để những thứ không quan trọng, không thì không thể có nhiều chỗ trống cho Hướng Tân Kiệt để sách như vậy. Nhưng Hướng Tân Kiệt đâu phải mất đồ không quan trọng đâu, còn có cả sách giáo khoa ở trong nữa đó.

Địch Lâm Thâm ở cạnh đã xắn tay áo lên, chuẩn bị bắt cho được tên đó, cho nó bài học tình cha một trận.

Hướng Tân Kiệt cũng siêu giận, vở bài tập, sách ôn tập được phát trên lớp bỏ túi của cậu ta đều mất hết rồi, mẹ nó đúng là muốn làm khó dễ cậu ta phải không hả?!

Thầy Khuất rất nhanh đã đến, sau khi hiểu hết tình hình, nói: “Lát nữa thầy qua phòng an ninh kiểm tra camera. Hướng Tân Kiệt, lúc học thì em xem chung sách với bạn cùng bàn trước đi. Nếu thực sự không tìm được, thầy xin phòng giáo dục cho em một bộ mới.”

Trong lòng thầy Khuất cũng rất giận, nhưng phải giả vờ bình tĩnh chút, tránh đổ dầu vào lửa cho những đứa trẻ này. Trên vở các môn, chắc chắn sẽ ghi chú không ít kiến thức. Lấy sách mới về, thì không thể không hỏi mượn bạn học chép lại, có thể có vài chỗ Hướng Tân Kiệt nhớ mà người khác không nhớ, cũng phiền phức.

Chuyện đến mức này, dưới tình huống không điều tra ra được người hiềm nghi, có lửa mà chẳng có nơi phát, chỉ có thể ghen.

Thầy Khuất đang muốn đi ra ngoài, đã thấy cô chủ nhiệm đi vào.

“Thầy Khuất ở đây đúng lúc quá.” Chủ nhiệm Thường vẻ mặt nghiêm túc, “Hướng Tân Kiệt đâu?”

“Ở đây ạ.” Hướng Tân Kiệt nhắc tay.

Chủ nhiệm Thường ném một cái túi nilon lên bàn, cả giận nói: “Em đây là chuyện gì? Không thích học thì thôi, sao lại đi xé sách chứ hả?”

“A?” Hướng Tân Kiệt sững sờ, nhanh đi lục cái túi nilon đó.

Bên trong đúng là sách của cậu ta, có Vật lý, Hóa học, Sinh học còn có Tiếng Anh. Đều xé thành từng mảnh lớn, hiển nhiên không thể nào ghép lại được nữa.

Hướng Tân Kiệt nhìn thầy Khuất.

Thầy Khuất cũng qua lục, trên trang bìa bị xé nát của sách giáo khoa, nhìn thấy tên của Hướng Tân Kiệt.

“Chủ nhiệm Thường, là như này.” Thầy Khuất giúp giải thích: “Hôm nay Ngu Đào vừa vào phòng học, liền phát hiện tất cả sách vở và bài thi ở chỗ ngồi của mình đều không còn. Hôm qua ngăn kéo bàn Hướng Tân Kiệt bị vấy nước, trong một chốc thì không thể sử dụng được, nên để tạm sách vở ở chỗ Ngu Đào. Bởi thế tất cả đồ của Hướng Tân Kiệt cũng không thấy đâu cả. Tôi đang chuẩn bị đi điều tra camera xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

“Có chuyện này nữa à?” Chuyện này hiển nhiên không nằm trong dự đoán của chủ nhiệm Thường.

“Đúng, tôi cũng thấy kỳ lạ. Cô liền đem những vật này tới rồi.” Thầy Khuất nói.

Chủ nhiệm Thường biết, thầy Khuất không cần phải nói dối cô, trong lòng cũng có phần cảm giận, rốt cuộc là ai, thế mà xé sách của học sinh, “Sáng sớm nay tôi kiểm tra vệ sinh trong thùng rác, học sinh phụ trách quét tước ở đó đã đưa cho tôi. Nói là thấy trong thùng rác.”

Ngu Đào lục từng chút ở trong túi.

Chủ nhiệm Thường nhìn thấy, hỏi: “Ngu Đào, em đang lục gì đó?”

Ngu Đào hơi khó chịu nói: “Chủ nhiệm, bài thi của em cũng ở trong đó, em muốn kiểm chứng nó ra ghép lại.”

Không chỉ có sách của Hướng Tân Kiệt bị xé, còn có bài thi của Ngu Đào. Lúc này, chút suy nghĩ nghi ngờ Hướng Tân Kiệt tự biên tự diễn cuối cùng của chủ nhiệm Thường cũng biến mất. Ngu Đào không thể nào diễn kịch giùm Hướng Tân Kiệt được, dù sao Ngu Đào là học bá, nhất định sẽ quý trọng mỗi một tờ bài thi. Mà Hướng Tân Kiệt và Dịch Lâm Thâm là bạn tốt, điểm ấy họ đều biết. Bây giờ Dịch Lâm Thâm và Ngu Đào đi gần, học hành tiến bộ hơn rất nhiều, hiển nhiên quan hệ của hai người cũng rất tốt. Hướng Tân Kiệt hẳn sẽ không liều lĩnh khiến Dịch Lâm Thâm mất hứng, đi xé bài thi của Ngu Đào.

Chủ nhiệm Thường thở dài, “Không dễ ghép lại đâu, quên đi, lát nữa hỏi giáo viên lấy thêm một tờ, xem

có dư hay không, thực sự không được thì photo bài thi của các bạn khác vậy.”

Ngu Đào không lên tiếng, tiếp tục bối bài thi của mình.

Chủ nhiệm Thường nói với thầy Khuất: “Đi, tôi đi xem camera với thầy.”

“Được.” Thầy Khuất gật đầu, nói với những học sinh khác: “Các em đều tự học đi, lớp trưởng canh chừng kỷ luật.”

Sau khi thầy Khuất và chủ nhiệm Thường rời đi, mọi người trở về chỗ ngồi của từng người thành thật tự học.

Địch Lâm Thâm an ủi Ngu Đào, “Đừng giận.”

“Không giận, chỉ là thấy hơi bức thôi.” Ngu Đào mím mím môi.

“Không sao đâu, lát nữa bảo Tân Kiệt đi lấy bộ sách mới, tớ chép lại kiến thức cho cậu ta là được.” Tuy dự vọng đánh nhau của hắn bây giờ vẫn rất mãnh liệt, nhưng cũng không muốn làm Ngu Đào không vui. Mà hắn chủ động nói chép phụ, là vì như thế hắn cũng có thể củng cố kiến thức lại lần nữa.

“Cậu nói người đó nhằm vào tớ hay nhằm vào Hướng Tân Kiệt?” Ngay từ đầu Ngu Đào đã cảm thấy không đúng lắm, sao có thể đặc biệt chọn người như cậu chứ? Nếu sách để trong chỗ ngồi là của mình, vậy cậu chắc chắn sẽ nổi giận. Cũng chính vì như thế, nên mới hiểu được cảm nhận của Hướng Tân Kiệt.

“Có thể đây chỉ là một trò đùa dai trùng hợp thôi.” Lời này ngay cả bản thân Địch Lâm Thâm cũng chẳng quá tin tưởng, nhưng hết cách rồi, hắn không muốn Ngu Đào có quá nhiều gánh nặng.

Ngu Đào không nói, cũng không còn lòng dạ đọc sách, ôm sách ngăn người.

Đang lúc giảng bài, Ngu Đào và Hướng Tân Kiệt được gọi vào phòng làm việc của chủ nhiệm Thường, thầy Khuất cũng ở đó. Địch Lâm Thâm thì đứng ở cửa nghe tình hình.

“Là như vậy, cô và thầy Khuất xem xong camera, phát hiện túi này là Trác Hứa Châu lớp A2 ném vào thùng rác. Cô đã hỏi bạn ấy, bạn ấy nói là nhặt được trong hành lang, nghĩ là rác, nên tiện tay vứt đi.” Chủ nhiệm Thường nói.

Trác Hứa Châu cũng là học bá, nhiều năm vững vàng ở hạng hai, vì thế ấn tượng mà chủ nhiệm Thường dành cho cậu ta cũng không tệ, bằng lòng tin tưởng cậu ta.

Trường học chỉ có camera ở khu vực công cộng ngoài lầu dạy học, góc cầu thang và cửa chính trong lầu,

trên hành lang thì không có, nên Trác Hứa Châu nói là tìm được trong hành lang, cũng không thể nào chứng minh là người có lỗi được.

“Chủ nhiệm, hôm qua mấy giờ thì đồ bị ném vào thùng rác?” Ngu Đào hỏi.

“Năm giờ ba mươi bảy.” Trên camera có hiện thời gian.

Ngu Đào nói thẳng: “Chủ nhiệm, thầy Khuất, trường mình bốn giờ rưỡi tan học, trực nhật trễ nhất là bốn giờ năm mươi cũng đi. Thời gian này, trong lớp chắc không còn ai khác. Trác Hứa Châu hơn năm giờ rưỡi còn chưa đi, vì sao? Nếu cậu ấy để quên đồ về lấy, thế thì bình thường. Nếu cậu ấy vẫn cứ ở trong trường, ngay cả cơm cũng không ăn, có phải là quá không bình thường rồi không? Vì thế để rửa sạch hiềm nghi, em hy vọng có thể kiểm tra camera cửa chính của trường xem.”

“Vả lại, cái túi đó rất trong suốt, lẽ ra có thể nhìn thấy bên trong chứa sách. Dù cho không nhìn thấy, nhất được đồ không phải nên xem trước để xác định là gì rồi mới nói à? Cậu ấy cứ trực tiếp ném đi như vậy, cũng kỳ lạ quá rồi? Rác của lớp nào mà lại bỏ trong hành lang chứ?”

Ngu Đào phân tích cũng không phải không đạo lý, bình thường năm giờ, chủ nhiệm Thường đều sẽ đi kiểm tra lầu, bảo học sinh còn chưa rời đi nhanh đi ăn cơm, sau khi tan học thì không cho phép ở lại phòng học tự học. Bởi vậy nếu Trác Hứa Châu trực tiếp ở lại trễ đến thế, thì thật sự rất kỳ lạ. Hơn nữa chủ nhiệm Thường xác định hôm qua lúc mình đi kiểm tra lầu, không hề nhìn thấy Trác Hứa Châu.

Còn nữa, lúc đó đưa cái túi cho cô, cô liền phát hiện bên trong chứa sách, Trác Hứa Châu không thể không nhìn ra chứ? Dù không nhìn ra, cũng có thể như Ngu Đào nói, nhìn xem là gì rồi hãy nói, dù sao rác của mỗi lớp đều không giống nhau, hơn nữa thật sự không có lớp nào đi bỏ rác trên hành lang cả.

“Được rồi, lát nữa cô đi kiểm tra camera.” Bằng lòng tin tưởng thì bằng lòng, dưới tình huống có nghi vấn, vẫn phải dùng sự thật để nói chuyện.

Ban đầu Hướng Tân Kiệt cũng chẳng nghi ngờ gì, nhưng nghe Ngu Đào phân tích lại cảm thấy rất có lý, bỗng chốc liền bốc lên cơn tức.

Trác Hứa Châu bởi vì là lão nhị vạn năm, ở lớp A2, số thứ tự là số hai, vì thế mọi người đều lên gọi cậu ta là Trác lão nhị. (Nhị = hai)

Trác Hứa Châu hoàn cảnh gia đình tốt, bản thân cũng kiêu căng, nên không quá hòa hợp với bạn cùng lớp. Hơn nữa bạn cùng lớp đều nghĩ cậu ta có hơi bị thần kinh, người ta chẳng nói gì cậu ta cả, chỉ là lúc nói chuyện liếc cậu ta một cái, cậu ta đã cảm thấy là đang nói cậu ta. Nếu bạn cùng lớp đùa giỡn với nhau nói đối phương “Nhị”, cậu ta liền trừng người ta. (‘Nhị’ cũng có nghĩa là ‘Ngu’)

Lúc trước Ngu Đào chướng mắt Hướng Tân Kiệt và Dịch Lâm Thâm, nhưng cũng sẽ không chủ động mở miệng châm chọc, gây chuyện đều là họ. Mà Trác Hứa Châu là loại người chỉ cần học tra đi ngang qua cạnh cậu ta, cậu ta đã muốn trốn người, cứ như sợ bị lây bệnh.

Nghĩ đến Trác Hứa Châu, Hường Tân Kiệt đã giận không trút được, bất kể có phải hay không, thì vẫn làm cậu ta khó chịu.

Vì thế, Hường Tân Kiệt liền rất có tâm cơ đi nói chuyện Trác Hứa Châu nhạt sách quăng đi, với đứa miệng rộng nổi tiếng nhất khối một lần.

Lần này có thể náo nhiệt rồi, trong một buổi trưa, hầu như cả trường đều biết.

Cũng nhờ chuyện này được truyền nhanh, nên có bạn học báo cáo, nói là nhìn thấy Trác Hứa Châu lặng lẽ vào phòng học lớp A6, còn ôm một chồng sách và bài thi đi ra. Cũng có người nhìn thấy Trác Hứa Châu vào phòng học lấy một cái túi nilon, chính là cái để đựng sách đó, vì túi có màu xanh, nên điểm đặc trưng coi như khá rõ.

Mà chủ nhiệm Thường thật sự không nhìn thấy Trác Hứa Châu đi ra rồi quay vào ở cửa chính trong camera, trong lớp cũng có học sinh chứng thực họ trực nhật xong rồi đi, Trác Hứa Châu còn chưa đi.

Thế là Trác Hứa Châu bị gọi vào phòng giáo dục nói chuyện.

Lúc nghỉ giữa giờ, Trì Linh bước tới, “Sách của mấy cậu nhất định là Trác Hứa Châu phá.”

“Vì sao nói thế?” Ngu Đào hỏi, giờ phòng giáo dục vẫn chưa cho ra kết quả, cậu cũng không thể khẳng định.

Mà cậu thì không hề quen biết Trác Hứa Châu, không phải vì cậu mất trí nhớ. Là do trước đây chẳng ai thấy hai người họ có qua lại qua, đây là cậu xác nhận sau khi hỏi bạn học.

“Trác Hứa Châu thích Giả San San.” Trì Linh nói. Không phải cô tám, là Giả San San thật sự ngại tự mình nói, nên mới nhờ cô nói.

“À?” Chuyện này đúng là Ngu Đào chưa từng nghe nói qua, hơn nữa Giả San San hình như cũng không qua lại với Trác Hứa Châu, ít nhất là cậu không thấy.

“Chẳng qua Giả San San đã từ chối cậu ta, cũng không qua lại gì, nhưng nghe nói, cậu ta vẫn nhớ mãi không quên Giả San San.”

“Nó thích quên hay không quên, liên quan gì tới Ngu Đào?” Dịch Lâm Thâm nghĩ Trác Hứa Châu đúng là bệnh thần kinh.

Trì Linh bộ dạng ‘Cậu vẫn còn quá trẻ tuổi’, nói: “Hồi trước không phải Giả San San thích Ngu Đào à? Tuy Ngu Đào từ chối cậu ấy, nhưng Giả San San cũng đâu vì thế mà thích Trác Hứa Châu. Hơn nữa Giả San San thích Ngu Đào chẳng phải bí mật gì, không chừng đã truyền vào tai Trác Hứa Châu. Lại nói, gần đây mấy đứa tụi mình đều ăn cơm trưa với nhau, Trác Hứa Châu chắc chắn nhìn thấy, lại ăn đậm chua,

không phải nghĩ cách trả thù ư? Chỉ là lần này Hướng Tân Kiệt gánh thôi.”

Ngu Đào nghĩ đây đúng là tai bay vạ gió, nhưng Trác Hứa Châu cầu mà không được đã làm ra chuyện như thế, cũng biến thái quá đi?!

Chuông vào học vang lên, Trì Linh trở về chỗ ngồi của mình.

Địch Lâm Thâm ở dưới néo néo tay Ngu Đào, nói: “Chuyện này cứ để tớ giải quyết, cậu đừng quan tâm.”

“Ừm.” Ngu Đào gật đầu, cậu không muốn đấu với một thằng biến thái, vẫn nên giao cho Địch Lâm Thâm thì tốt hơn.

26. Chương 26

Trước mặt bằng chứng, Trác Hứa Châu cuối cùng cũng thừa nhận hành vi xé sách của mình. Nói là có chút ân oán cá nhân với Ngu Đào, trong lúc tức giận, mới làm việc xúc động. Không ngờ, liên lụy phải Hướng Tân Kiệt. Lúc đó cậu ta cũng không chú ý sách của ai, đã trực tiếp xé.

Chủ nhiệm Thường hỏi cậu ta rốt cuộc có ân oán gì, Trác Hứa Châu không trả lời nữa.

Chủ nhiệm Thường rất giận, nghĩ thầm giữa trẻ con thì có thể có ân oán gì lớn chứ, còn như vậy?

Chẳng qua nghĩ cho thành tích của Trác Hứa Châu, không thể xử phạt cậu ta được. Dù sao nếu không có chuyện này, Trác Hứa Châu vẫn có một phần sức để tranh giành vị trí được cử đi học. Hơn nữa Trác Hứa Châu nói bản thân mình chỉ là một chốc kích động, tuy hành vi rất khiến người ta khinh thường, nhưng cũng không tạo thành thương tổn thể xác, chỉ là tổn thất vật chất và tổn thất tinh thần thôi.

Vì thế qua các lãnh đạo cùng thảo luận, quyết định tạm thời không xử phạt Trác Hứa Châu, nếu có lần sau, thì sẽ cùng phạt nặng. Ngoài ra, Trác Hứa Châu phải bồi thường sách vở bài thi cho Hướng Tân Kiệt, cũng chịu trách nhiệm chép lại toàn bộ kiến thức vào trong sách.

Cách xử phạt nhẹ này với bọn Ngu Đào mà nói, hoàn toàn nằm trong dự đoán, dù sao người ta là lão nhị vạn năm, trường học thế nào cũng phải nhìn trên phần thành tích, mở ra một bên lưới.

Sau khi biết được kết quả, Hướng Tân Kiệt quả quyết từ chối để Trác Hứa Châu chép kiến thức bồi thường cho cậu ta, cậu ta không tin Trác Hứa Châu, đừng có mà xấu xa chép sai cho cậu ta. Hơn nữa Địch Lâm Thâm nói là có thể chép phụ cậu ta, cậu ta mới không cần dùng tâm cơ điều đó đâu!

Buổi tối tự học được một nửa trong phòng tự học, Địch Lâm Thâm mượn cơ ra ngoài mua đồ uống, cùng

Hướng Tân Kiệt đập cho Trác Hứa Châu một trận. Làm giáo bá, tất nhiên hẳn biết đánh người ở đâu để không bị camera quay được.

Nhìn Trác Hứa Châu nằm trên đất thở dốc, Dịch Lâm Thâm từ trên cao nhìn xuống hừ lạnh một tiếng, “Chính mày đi làm mấy chuyện không minh bạch, làm phiền Ngu Đào. Mày nó mày nghĩ học giỏi là ghê gớm lắm hả? Nếu mày mà làm mấy chuyện chó má làm phiền Ngu Đào nữa, lần sau liền cho mày bài học của ông nội đó.”

Hướng Tân Kiệt phất tay chẳng hề có bụi, xì một tiếng, “Lão nhị, sau này mày tốt nhất đi vòng qua lớp A6 cho tao, không thì gặp một lần đánh một lần!”

Dịch Lâm Thâm không để ý Trác Hứa Châu nữa, Ngu Đào còn đang ở phòng tự học chờ hẳn đấy.

Sau khi hai người rời đi, Trác Hứa Châu chậm rãi bò dậy, nhìn chăm chăm hướng họ rời đi, trong mắt đều là thâm độc.

Dịch Lâm Thâm cầm hai hộp sữa về phòng tự học như chẳng có gì xảy ra.

Ngu Đào nhận sữa, không nói gì. Cậu biết Dịch Lâm Thâm đi đánh nhau, chỉ nhìn đốt ngón tay ửng đỏ của Dịch Lâm Thâm là biết. Đánh nhau tất nhiên không tốt, nhưng thấy Dịch Lâm Thâm không bị gì, cậu cũng yên lòng.

Chuyện bị đánh, Trác Hứa Châu không hề nói ra. Cậu ta vẫn quan tâm vị trí được cử đi học, dù cho có lẽ không dùng được, nhưng có vị trí này, cậu ta có thể thoải mái được hơn chút. Quan trọng hơn, đây là vấn đề mặt mũi, có vị trí, thì có nghĩa cậu ta mạnh hơn những người khác, và lại còn là mạnh hơn nhiều, bởi thể cậu ta không thể mất đi vị trí này.

Nếu nói chuyện bị đánh ra ngoài, vậy Dịch Lâm Thâm và Hướng Tân Kiệt chắc chắn sẽ bị xử phạt, nhưng Dịch Lâm Thâm và Hướng Tân Kiệt làm thế cũng có nguyên nhân. Nếu vì chuyện này mà phạt họ, thế thì chuyện của cậu ta chắc chắn sẽ bị nâng lên lần nữa, trường muốn để cho công bằng, thì không thể không truy cứu cậu ta. Chuyện lỡ vốn như thế, cậu ta sẽ không làm.

Hơn nữa nói đi nói lại, quân tử báo thù, mười năm chưa muộn. Chờ xem đi!

Dịch Lâm Chiêu gọi điện tới, nói trong nhà có chuẩn bị món Ngu Đào thích, bảo họ cuối tuần về nhà ăn cơm.

Vì thế thứ sáu tan học, hai người vác cặp đầy sách về nhà họ Dịch.

“Anh Ngu Đào, anh tới rồi?!” Nghe thấy tiếng động, Dịch Vu Tư chạy ra.

“Ừm.” Ngu Đào cười đáp, rồi chào hỏi người nhà họ Dịch.

“Mau vào đi, rửa tay trước là có thể ăn cơm.” Du Mỹ Hề cười nói.

Địch Lâm Thâm vẫn không để ý đến cô.

Ngu Đào đáp một tiếng, không khiến Du Mỹ Hề quá lúng túng.

Trên bàn cơm, Địch Lâm Thâm không ngừng gấp đồ ăn cho Ngu Đào. Ngu Đào cũng sẽ chia một ít tôm và sườn lợn, cho Địch Vu Tư đặc biệt ngồi cạnh cậu.

“Lần này con thi không tệ, có muốn gì không đây?” Địch Sĩ Nghĩa cười hỏi. Trước giờ ông chưa từng là một người cha keo kiệt, nhưng vì trước đây Địch Lâm Thâm biểu hiện quá kém, thế nên trên phương diện tiền tiêu vật, ông cũng không chế rất chặt.

Địch Lâm Thâm không để ý nói: “Không phải đã cho con tiền tiêu vật rồi à?”

“Đó là cho con mua đồ cho Ngu Đào.” Địch Sĩ Nghĩa dịch món cà tím xào mà Địch Lâm Thâm thích qua chỗ Địch Lâm Thâm.

Ngu Đào hơi xấu hổ, “Cảm ơn chú.”

“Nghìn vạn lần đừng khách sáo, với cái thành tích này của Lâm Thâm, tìm giáo viên dạy nó học bù cũng không chỉ có số tiền này.” Địch Sĩ Nghĩa cười nói, rồi nói với Địch Lâm Thâm: “Cứ từ từ suy nghĩ, nghĩ xong nói cho ba.”

“Ừm.” Địch Lâm Thâm tùy tiện đáp một tiếng, tiếp tục ăn cơm.

“Anh Ngu Đào, tôi có thể giảng bài cho em không?” Địch Vu Tư ngược mặt lên, vẻ mặt mong đợi nhìn Ngu Đào. Bé cảm thấy Ngu Đào giảng còn dễ hiểu hơn giáo viên nữa.

Địch Lâm Thâm lạnh mặt —— mày là gì? Dựa vào gì mà chiếm dụng thời gian của tao và Đào Đào của tao?! Qua một bên đứng đi!

Nhưng chưa chờ Địch Lâm Thâm mở miệng, Ngu Đào đã mỉm cười nói: “Buổi tối hiệu suất học không cao. Vậy đi, sáng mai anh giảng cho em, nhé?”

Địch Vu Tư vui vẻ gật đầu, “Dạ được!”

Địch Lâm Thâm giật giật miệng, rốt cuộc vẫn không nói gì.

Cơm nước xong, hai người bưng trái cây về phòng.

Địch Lâm Thâm kéo Ngu Đào ngồi trên ghế sa lon, nhéo nhéo mặt cậu, “Quan tâm nó làm gì chứ?”

Ngu Đào cười một tiếng, nắm chặt tay Địch Lâm Thâm, “Nhóc ấy cùng tuổi với Mai Nhi, nhìn thấy nó, luôn sẽ nhớ tới Mai Nhi. Có thể cậu cảm thấy tớ không hiểu được cảm xúc của cậu, nhưng với cái nhìn của tớ, Địch Vu Tư không làm gì sai cả, hơn nữa cũng rất muốn thân thiết với cậu. Đối góc độ mà nói, nếu hỏi cậu còn nhỏ, anh trai cũng không để ý cậu như cậu không để ý Địch Vu Tư, cậu cũng sẽ buồn mà đúng không?”

Địch Lâm Thâm sững sốt chút, quả thật, nếu không có anh, tuổi thơ của hắn sẽ không vui vẻ đến thế, cũng sẽ không nhanh chóng chấp nhận hoàn lại cảm xúc, sau khi mẹ ngoại tình bỏ đi.

Nghĩ kỹ lại, mẹ mình đối với anh trai thì cũng là mẹ kế, tình cảnh của hắn thật sự giống với anh hồi trước. Nhưng anh đối xử tử tế với hắn, hắn lại không muốn đối xử tử tế với Địch Vu Tư.

Sở dĩ như vậy, ngoại trừ không thân được với Du Mỹ Hề, cũng vì trước đây bị thảo luận. Dù sao Địch Vu Tư là con ruột của cha, mà lúc đó hắn lại không xác định, nên mới càng không muốn gần gũi.

Mình như này, không biết anh trai sẽ nghĩ thế nào nhỉ. Chắc chắn anh có thể hiểu được hắn, nhưng với cách làm của hắn, có lẽ có thể hiểu được đấy nhưng lại không hề ủng hộ. Chẳng qua nói đi nói lại, anh trai đối xử với Địch Vu Tư hoàn toàn khác với khi đối xử với hắn hồi nhỏ, không biết vì sao. Anh trai nhìn thế nào cũng chín chắn hơn hắn, xa lánh Địch Vu Tư, hắn có nguyên nhân đặc biệt.

“Được rồi, cậu vui là được.” Địch Lâm Thâm không xác định mình có thể thân thiết với Địch Vu Tư thêm một ít không, nhưng nếu Ngu Đào đã bằng lòng gần gũi, hắn cũng sẽ không phản đối.

Ngu Đào cầm một trái dâu cho Địch Lâm Thâm.

Địch Lâm Thâm rất hưởng thụ, ngậm một bên quả dâu bảo Ngu Đào cắn, bị Ngu Đào lấy tay che, Địch Lâm Thâm liền trực tiếp ăn vào trong miệng.

Ở nhà không tiện bằng ở phòng ngủ, nên hai người vẫn khá chú ý. Địch Lâm Thâm tạm thời không định come out, vì hiện tại hắn còn chưa có vốn liếng để xích mích với gia đình, đừng đến lúc đó rồi liên lụy Ngu Đào.

Tối chút, Địch Lâm Thâm xuống lầu hâm sữa, liền thấy Địch Vu Tư đang nằm nhoài trên bàn cơm làm bài tập.

Địch Vu Tư có một tật xấu, nếu không ai ở phòng sách với bé, bé liền muốn ra ngoài học và làm bài.

Thấy hần xuống lầu, Địch Vu Tư nhỏ giọng gọi “Anh hai”.

Địch Lâm Thâm nhớ lời Ngu Đào nói, hít một hơi thật sâu, hỏi: “Uống sữa không?”

Địch Vu Tư ngạc nhiên, anh hai của nó cứ nhiên để ý đến nó!

“Uống!”

Địch Lâm Thâm không nói gì, vào bếp hâm nóng sữa.

Địch Vu Tư không làm bài tiếp nữa, mà là xoay người nhìn Địch Lâm Thâm, ánh mắt luôn không rời khỏi.

Lò vi sóng “Ting” một tiếng, sữa đã nóng. Địch Lâm Thâm rót sữa ra ba ly, đặt một ly trong đó lên bàn cơm, nói: “Giờ không còn sớm, nghỉ sớm chút đi.”

“Dạ, em đi ngủ ngay đây.” Địch Vu Tư ngoan ngoãn nói.

Địch Lâm Thâm không nói gì thêm, bưng hai ly khác lên lầu.

Địch Vu Tư ôm ly cười khúc khích, như bây giờ, thật tốt quá.

Chiều hôm sau, mẹ Viên dắt theo Viên Tâm Nhụy tới làm khách.

Địch Lâm Chiêu có công việc, không ở nhà. Địch Vu Tư theo lễ phép, lên tiếng chào hỏi mẹ Viên xong rồi lên lầu.

Du Mỹ Hề là người thông minh, không nói chuyện Địch Lâm Thâm có ở nhà, càng không sai người lên lầu gọi, chỉ cười nói: “Sao tối mà không gọi điện sớm chút, để tôi bảo nhà bếp chuẩn bị món hai người thích.”

Mẹ Viên ngồi xuống cười nói: “Ai, chỉ là lâu quá không sang, tối thăm chị chút thôi. Đúng lúc Nhụy Nhụy ở nhà nhiều khó chịu, nên dẫn nó ra ngoài hóng mát tí.”

Du Mỹ Hề bảo dì dâng trà và điểm tâm lên, “Giờ Tâm Nhụy cũng bận lắm nhỉ? Lớp 12, kiên trì thêm một năm là xong rồi.”

Viên Tâm Nhụy cười, không tiếp lời.

Mẹ Viên cười nói: “Ai nói chẳng phải chứ. Sao? Chỉ có mình chị ở nhà thôi à?”

Du Mỹ Hề nói: “Bạn hết rồi, chỉ có mình tôi rảnh rồi, tiếp đãi không chu đáo.”

Cô nói lời này rất khéo, không hề nói ở nhà không có người khác, hơn nữa Dịch Lâm Thâm thật sự đang bận, vì thế lời này cũng không chọn ra được lỗi sai nào.

Mẹ Viên không để ý, tán gẫu với Du Mỹ Hề về chuyện làm đẹp.

Bên kia, Dịch Vu Tư lên lầu trước tiên liền tới phòng Dịch Lâm Thâm, nói với họ Viên Tâm Nhụy đến.

Ngư Đào cũng không để ý, gọi Dịch Vu Tư vào, lấy cái ghế cho bé, ba người học chung.

Hôm qua chủ động nói chuyện với Dịch Vu Tư, Dịch Lâm Thâm phát hiện Dịch Vu Tư rất hiểu chuyện, cũng không quẩn người, nên không đuổi bé đi.

Ngồi một lúc, không thấy Dịch Lâm Thâm đâu, Viên Tâm Nhụy trực tiếp chen vào hỏi: “Lâm Thâm đâu? Chắc ở nhà nhỉ? Con biết cậu ấy đã về rồi.”

Trong lòng Du Mỹ Hề lung lay, bên ngoài vẫn giữ nụ cười, nói: “Ở nhà. Nhưng đang học ở trên lầu, học xong sẽ xuống.”

Cô biết Dịch Lâm Thâm rất không thích Viên Tâm Nhụy, nên theo lý mà nói, hẳn sẽ không biết Dịch Lâm Thâm đang ở nhà.

Nghĩ tới đây, Du Mỹ Hề giả bộ lơ đãng hỏi: “Gần đây gặp Lâm Thâm nhiều lắm à? Nó nói với con cuối tuần này về?”

Viên Tâm Nhụy hiển nhiên không hiểu ý của Du Mỹ Hề, chỉ nói: “Con nghe bạn học của cậu ấy nói.”

Bạn học? Du Mỹ Hề đánh một dấu chấm hỏi trong lòng, nhưng cũng không hỏi lại.

Viên Tâm Nhụy đứng lên, “Con lên lầu tìm cậu ấy vậy.”

“Ai, sao có thể để khách đi tìm người chứ?” Du Mỹ Hề kéo cô ta một cái, nói với dì bên cạnh: “Lên hỏi xem Lâm Thâm học xong chưa? Học xong thì xuống với Tâm Nhụy đi.”

Một cô con gái, cũng chẳng thân với Dịch Lâm Thâm bao nhiêu, sao có thể trực tiếp xông vào phòng người ta?

Nhưng lời nói của Du Mỹ Hề cũng để lại đường lui cho Dịch Lâm Thâm, không học xong thì đương nhiên có thể không xuống lầu, thời kỳ này, tự nhiên lấy việc học là chính. Nếu Dịch Lâm Thâm coi trọng Viên Tâm Nhụy, thì xuống cũng đã xuống rồi, nếu không coi trọng, không xuống đối phương cũng chẳng nói được gì.

Mẹ Viên kéo Viên Tâm Nhụy một cái, cũng nghĩ con gái con lúta, sao có thể chủ động thế chứ. Nhưng dù sao vẫn cứng chiều, chỉ làm dằng chút thôi. Song song trong lòng cũng hơi bất mãn với Du Mỹ Hề —— đâu phải con ruột cô đâu, cô che chở như thế người ta cũng chẳng nhận tình của cô, cần gì chứ? Còn không bằng tác thành cho Tâm Nhụy thì tốt hơn, ít nhất sau này còn có thể có một cô con dâu một lòng với cô không phải à?

27. Chương 27

Đi đi lên gọi người, Dịch Lâm Thâm đối phó làm xong rồi mới xuống, trong lòng nghĩ Viên Tâm Nhụy đi nhanh lên đi!

Đi xuống dưới nói Dịch Lâm Thâm còn đang làm bài, trễ chút mới xuống. Mẹ Viên cũng không nói được gì, dù sao hai người bất ngờ sang đây, người ta không để ý họ cũng là chuyện bình thường. Vì con gái, quấy rầy Dịch Lâm Thâm học, bà sẵn lòng đấy, người nhà họ Dịch cũng đâu có muốn.

Viên Tâm Nhụy mặt mày không vui, nhưng có mẹ dè ép, cô cũng không thể trực tiếp lên lầu.

Suy nghĩ một lát, hỏi: “Ngu Đào và Lâm Thâm về chung à?”

Trong lòng Du Mỹ Hề xoay chuyển 180 độ, mới trả lời: “Đúng đó, Lâm Thâm học hành tiến bộ, cũng nhờ có Ngu Đào. Trong nhà muốn cảm ơn cậu ấy, bảo Lâm Thâm đưa cậu ấy về ăn cơm.”

Viên Tâm Nhụy cười, không nói gì nữa.

Du Mỹ Hề xoay một vòng trong lòng, cứ cảm thấy Viên Tâm Nhụy cười hơi quái lạ.

Viên Tâm Nhụy hiển nhiên định ở lại ăn cơm, Du Mỹ Hề lại không thể đuổi người, nên Viên Tâm Nhụy vẫn toại nguyện gặp được Dịch Lâm Thâm.

Dịch Lâm Thâm nhìn cô ta một cái, không nói chuyện, thậm chí còn không chào hỏi mẹ Viên, thái độ không nhìn thấy. Hắn còn chưa quên cái luận điệu của Viên Tâm Nhụy hỏi trước đâu đấy.

Mà mẹ Viên không có ý quan tâm tới Ngu Đào, Ngu Đào tự nhiên cũng sẽ không tiến tới.

Bầu không khí có phần lúng túng, nhưng Du Mỹ Hề tựa như người không liên quan, cười nói: “Trong bếp có điểm tâm, đói bụng thì đi ăn chút đi, chờ ba và anh con về là có thể ăn cơm rồi.”

Việc này trở thành lý do để Dịch Lâm Thâm kéo Ngu Đào trốn vào bếp, Dịch Vu Tư như cái đuôi nhỏ, vội vàng đi theo.

Viên Tâm Nhụy ngồi một lát, không nhịn được, cũng vào nhà bếp.

Du Mỹ Hề lắc đầu một cái trong lòng. Cái thứ tình yêu này, nếu là lưỡng tình tương duyệt (*), thì trong mắt của nhau, làm gì cũng đúng cả, nếu không phải, thì sẽ luôn có một bên cảm thấy phiền chán.

(*): Hai bên tình nguyện

Vào nhà bếp, Viên Tâm Nhụy nháy mắt lạnh xuống, Dịch Lâm Thâm không hề ăn gì cả, mà là đang dựa bên cửa sổ trò chuyện với Ngu Đào. Dịch Vu Tư ôm ly nước uống nước, hơn nữa còn sáp ở trước mặt Dịch Lâm Thâm, Dịch Lâm Thâm lại không có bất kỳ sự thiếu kiên nhẫn nào.

Viên Tâm Nhụy có phần ngờ vực trong bụng —— Dịch Lâm Thâm không phải rất phiền Dịch Vu Tư à? Giờ là chuyện gì? Nào có vẻ nửa phần chán ghét chứ?

Thấy cô ta vào, Dịch Lâm Thâm chỉ liếc một cái, chẳng hề có ý nói chuyện với cô.

Viên Tâm Nhụy thu lại nghi ngờ, nhìn Dịch Lâm Thâm và Ngu Đào đứng gần như vậy, đôi mắt híp lại một cái.

Cô có thể khẳng định suy đoán của mình, chỉ là bây giờ còn chưa phải thời cơ tốt để công khai, với Dịch Lâm Thâm, cô là tình thế bất buộc.

Bước tới, Viên Tâm Nhụy giả vờ vô sự cười hỏi: “Mai mấy giờ hai người về trường?”

Dịch Lâm Thâm nhìn cô ta một cái, hỏi: “Làm gì?” Chuyện này hình như không liên quan tới cô đi?

“Đúng lúc mai tớ muốn đến trường một chuyến, xem khi nào hai người đi, tiện đường để xe nhà đưa hai người đi luôn.” Viên Tâm Nhụy mỉm cười nói.

Từ sau khi qua lại nhiều với Giả San San và Trì Linh, Ngu Đào cũng hiểu nữ sinh được chút đỉnh, Giả San San và Trì Linh một người hoạt bát một người điềm đạm, lòng dạ đều rất tốt, người cũng hiền hoà. Nhưng lại nhìn Viên Tâm Nhụy, tự cao tự đại, tự cho là đúng, làm người ta phản cảm còn không tự biết, ngay cả cậu cũng nhìn ra được, chắc không ai là không biết đi?

“Không cần.” Dịch Lâm Thâm từ chối.

“Dù sao cũng tiện đường, nói đi, khi nào thì đi.” Viên Tâm Nhụy đáng vẻ không bỏ qua cho.

“Anh tôi sẽ đưa chúng tôi đi.” Dịch Lâm Thâm lấy anh mình ra cho đủ số.

“Nếu cậu không nói, sáng mai tớ sẽ đến chờ cậu đó.” Viên Tâm Nhụy nói giọng nũng nịu chẳng hề làm người ta cảm thấy dễ chịu, trái lại có hơi bực mình.

Dịch Lâm Thâm thở dài một hơi, hần tin Viên Tâm Nhụy tuyệt đối sẽ làm ra được.

“Mai mọi người ba giờ đi, không cần cô đón.” Dịch Lâm Thâm lạnh lùng nói.

Lúc này Viên Tâm Nhụy thể mà không dây dưa nữa, chỉ nói: “À, thế thì trễ quá rồi, tớ không tới vậy.”

Dịch Lâm Thâm mặc kệ cô ta, không nói gì cả.

Dịch Vu Tư nhìn Viên Tâm Nhụy, làm mặt nghiêm túc nói: “Chị, chị như vậy là không tốt. Con gái thì nên dè dặt một chút xiu.”

Ngu Đào “Phụt” cười ra tiếng.

Về mặt Viên Tâm Nhụy bỗng chốc khó coi, trước giờ cô ta hay sĩ diện, sao có thể bị thằng con của bà vợ kể nói vậy được chứ?!

“Ranh con, liên quan gì tới mày? Đầu óc dốt nát, chả biết nói chuyện, mẹ mày dạy mày thế nào hả?!” Viên Tâm Nhụy cả giận nói.

Dịch Lâm Thâm nổi giận, Dịch Vu Tư là nói chuyện bênh hần, Viên Tâm Nhụy ở nhà hần cư nhiên dám chửi người nhà hần?

“Trẻ con nhà tôi dạy thế nào, liên quan cái lông gì tới cô. Cô không đi nhìn cái giáo dưỡng của cô đi, ai mẹ nó cho cô mặt mũi lớn vậy hả?”

Lời nói vừa nãy của Viên Tâm Nhụy, bị Du Mỹ Hề và mẹ Viên vào xem họ đang làm gì nghe rõ rành mạch.

Mẹ Viên bỗng xấu hổ không dứt, con gái càn quấy ở nhà thì thôi, sao ở nhà người ta, mà có thể nói con nhà người ta như vậy chứ?

Cô không đoán hoài Dịch Lâm Thâm chửi Viên Tâm Nhụy gì nữa, mặt mày khó coi nói: “Nhụy Nhụy, con đang nói gì đấy?”

Lúc này Viên Tâm Nhụy mới chú ý Du Mỹ Hề vào đây. Nhưng cô ta vốn đã xem thường Du Mỹ Hề, nên

cũng chẳng coi chuyện này ra gì.

Con trai mình bị nói thế, trong lòng Du Mỹ Hề rất tức giận, nhưng không tiện trở mặt, dù sao chuyện giữa trẻ con, không nói có lý hay không có lý, một khi người lớn tham dự, cũng sẽ bị nói là không đúng.

Vì thế cô chỉ có thể giả vờ không nghe thấy, nhưng trên mặt cũng mất đi ý cười, “Ồ trong bếp hết làm gì, khói hun lửa cháy. Tâm Nhụy, con là khách, vẫn nên đến phòng khách ngồi đi. Vu Tư, con bỏ đồ ăn vặt giấu cho anh Ngu Đào ở đâu? Lấy ra cho anh Ngu Đào của con thử đi. Lâm Thâm, con cũng đi xem cùng đi, hôm đó dẫn nó đi siêu thị, cứ nhất định muốn mua về cho Ngu Đào.”

Viên Tâm Nhụy nghĩ Địch Lâm Thâm sẽ không thêm để ý tới Du Mỹ Hề, còn trông có chút hả hê chờ Du Mỹ Hề bị mất mặt.

Kết quả vì chán ghét Viên Tâm Nhụy, Địch Lâm Thâm trái lại cho Du Mỹ Hề mặt mũi, dẫn Ngu Đào và Địch Vu Tư lên lầu.

Địch Vu Tư thật sự có để lại đồ ăn ngon cho Ngu Đào, nhưng quên, đúng lúc Du Mỹ Hề nhớ tới, coi như có sẵn lý do.

Mẹ Viên hận không thể dẫn Viên Tâm Nhụy đi ngay lập tức, nhưng giờ mà đi, mối quan hệ của hai nhà chỉ sợ cũng sẽ kết thúc. Thế nên chỉ có thể mặt dày ở lại.

Về phòng khách, mẹ Viên hòa giải nói: “Nhụy Nhụy còn nhỏ, không hiểu chuyện. Bình thường tôi nuông chiều, nói năng không biết đúng mực, nhưng cũng không có ý xấu, chị đừng để ý nhé.”

Du Mỹ Hề cười nói: “Đồng ngôn vô kỵ (*), sao có thể để ý chứ.”

(*): Lời trẻ con không cố kỵ.

Lời này của Du Mỹ Hề cũng là biến tướng châm chọc chữ ‘nhỏ’ trong miệng mẹ Viên. Một học sinh lớp 12, có lẽ cách xử sự làm người ta tức giận, thì cũng không có gì, nhưng nói chuyện thì vẫn biết cái nào không nên nói, thực sự không thể kết luận vô chuyện còn nhỏ tuổi này đi? Không nói được lời hay, liền muốn nói lời ác à?

Mẹ Viên biết mình đuối lý, nghĩ về mua chút gì đó tặng cho Du Mỹ Hề, để cô bớt nóng lại.

Sau khi Địch Sĩ Nghĩa về, nhà họ Địch liền chuẩn bị ăn cơm.

Du Mỹ Hề giả vờ lên lầu gọi người.

Ba người đều đang ở trong phòng Dịch Vu Tư, sau khi Du Mỹ Hề vào cửa, thì cười nói: “Tụi con muốn xuống ăn hay là đem lên cho tụi con?”

Dịch Vu Tư là người tỏ thái độ đầu tiên, “Mẹ, con ăn ở phòng! Con không muốn ăn cơm với chị Viên đâu!”

Du Mỹ Hề gật đầu, nhìn về phía Dịch Lâm Thâm và Ngu Đào.

Vừa nãy Dịch Lâm Thâm đứng về phía Du Mỹ Hề, thấy cũng không xấu, vì vậy để ý Du Mỹ Hề một lần, nói: “Tôi và Ngu Đào ăn ở trong phòng Vu Tư.”

Với sự đáp lại của Dịch Lâm Thâm, Du Mỹ Hề rất ngạc nhiên mừng rỡ, lập tức nói: “Được, dì bảo họ bưng lên cho tụi con.”

Nói xong, liền xuống lầu.

Nếu là bình thường, mặc kệ mối quan hệ của người trong nhà như thế nào, cũng phải ăn cơm chung với nhau.

Sau khi Du Mỹ Hề xuống lầu, cười híp mắt nói: “Ngu Đào đang phụ đạo bài tập cho Vu Tư, em thấy Vu Tư học rất nghiêm túc, lát nữa để dì bưng cơm lên cho tụi nó ăn vậy.”

Sau đó, không biến sắc cho Dịch Sĩ Nghĩa một ánh mắt.

Vợ chồng nhiều năm, Dịch Sĩ Nghĩa tất nhiên biết rõ ánh mắt này là có ý khác, nên vô cùng tự nhiên nói: “Thế cũng được, để tụi nó ăn ở trên đó vậy.”

Ngay sau đấy liền đi tiếp đãi mẹ Viên và Viên Tâm Nhụy, “Tối tới, mình ăn của mình, không cần để ý tụi nó. Lâm Chiêu còn chưa về à? Gọi điện hỏi chút xem.”

Vừa dứt lời, Dịch Lâm Chiêu đã trở về. Vừa lúc tiểu bối có một người ở đây, cũng không coi như thất lễ.

Mẹ Viên ăn cơm xong, liền vội vàng dẫn Viên Tâm Nhụy đi.

Dịch Sĩ Nghĩa về phòng, mới hỏi Du Mỹ Hề đã xảy ra chuyện gì. Nghe xong cũng rất không vui.

Ông không nghĩ Dịch Vu Tư dốt nát, có đứa trẻ hiểu biết sớm, có đứa sẽ muộn một chút. Dịch Vu Tư tuy không phải loại thông minh cực đỉnh, nhưng thành tích không quá kém, nên ông vẫn rất hài lòng. Viên Tâm Nhụy ở nhà ông nói con trai ông dốt nát, đối thành bất kỳ cha mẹ nào thì cũng không thể nhận được.

“Sau này ít qua lại với nhà họ Viên đi.” Địch Sĩ Nghĩa nói. Ở tuổi này của Địch Vu Tư thì việc bồi dưỡng sự tự tin là rất quan trọng, Viên Tâm Nhụy nếu không hiểu chuyện như vậy, vẫn đừng nên quấy rầy con trai ông thì tốt hơn. Lại nói, Địch Lâm Thâm không thích Viên Tâm Nhụy, bớt qua lại thì Địch Lâm Thâm cũng có thể vui vẻ hơn chút.

“Biết rồi.” Du Mỹ Hề đáp.

Chiều chủ nhật, Ngu Đào và Địch Lâm Thâm cùng nhau về trường, Hướng Tân Kiệt cũng đi chung với họ, ba người hẹn nhau gặp ở tàu điện ngầm, tiện thể đi phố ăn vặt mua ít đồ rồi về.

Trong túi bọc đơn sơ, thức ăn tỏa mùi hương mê người, Địch Lâm Thâm và Hướng Tân Kiệt mỗi người ôm mấy cái túi, Ngu Đào thì hai tay trống trơn, chỉ đeo cặp sách là được.

Lúc sắp gần đến cổng trường, thì có sáu, bảy nam sinh cà lơ phất phơ đi ra, trông khoảng hai mươi, dáng vẻ như xã hội đen, chặn họ ở đó.

Địch Lâm Thâm nhướn đuôi mày lên một cái, “Thế nào? Mấy người muốn gì?”

Ngu Đào bước một bước đến cạnh Địch Lâm Thâm, giữa mày nhíu lại, mấy tên này vừa nhìn đã biết là tới gây phiền phức, muốn thoát thân sợ rằng có hơi khó khăn.

Nam sinh tóc xám tro cầm đầu cười khẩy một cái, nhìn về phía Ngu Đào, “Mày là Ngu Đào đúng không? Chắc chắc, lớn lên còn rất đẹp đấy.”

Ngu Đào không hề quen biết họ, cũng không biết vì sao họ lại biết mình.

“Tụi bây có ý gì?” Địch Lâm Thâm nắm tay, chuẩn bị lên bất cứ lúc nào.

“Có người bảo tụi tao đi dạy dỗ Ngu Đào một chút. Ban đầu chỉ có một người, tụi tao còn không quá muốn nhận. Nhưng có hai người cùng tới tìm tụi tao, cho tiền hai phần, ai mà có thể bắn khoản với tiền bạc chứ, đúng không?” Xám tro cười nói.

Dáng vẻ này của gã ta, thật ra có hơi buồn cười, chưa đủ lông đủ cánh, đã học người ta đi làm xã hội đen, quả thực buồn cười.

“Chúng ta người mắt sáng không nói chuyện mờ ám, ai tìm chúng bây?” Địch Lâm Thâm hỏi.

“Tụi tao đầu gì cũng có phẩm hạnh nghề nghiệp, sao có thể tùy tiện nói cho mày biết chứ?” Xám tro nói.

“Vậy con mẹ mày ở đây nói cái lol gì với tao nữa hả!” Nói xong, Địch Lâm Thâm đã cho một đấm lên.

28. Chương 28

Địch Lâm Thâm vừa ra tay, những người khác cũng nhào tới.

Hướng Tân Kiệt quăng đồ trên tay một cái, gia nhập cuộc chiến.

Trong lòng Ngu Đào rất hoảng loạn, rất sợ Địch Lâm Thâm chịu thiệt, nhìn thấy người ta đâm vào người Địch Lâm Thâm, cũng đau lòng đỏ mắt. Mà Địch Lâm Thâm lại bảo vệ cậu ở phía sau, không cho ai đến gần cậu.

Ngu Đào bỗng dừng cảm thấy mọi thứ dường như đều đang chậm lại, đầu cậu không hiểu sao lại đau một trận.

Lúc này, Địch Lâm Thâm đã giải quyết được một người. Cây gậy gỗ to bằng cổ tay ‘cốp’ một tiếng rơi trên mặt đất, lăn nửa vòng, rơi cạnh Ngu Đào.

Ngu Đào ôm đầu, cau mi tâm, trong đầu một mảnh hỗn loạn. Nhưng trong hỗn loạn lại có một ý nghĩ rõ ràng, bảo cậu hãy cầm gậy phản kích.

Vì thế, Ngu Đào hiếm khi có một tia rõ ràng, cầm gậy trên mặt đất lên, lén cho thẳng xám tro đang đánh nhau với Địch Lâm Thâm một gậy, trực tiếp đánh người ta ngất xỉu.

Lúc bấy giờ, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Vừa nãy Ngu Đào vẫn đứng ở đó, Địch Lâm Thâm cho rằng Ngu Đào đã quên đánh nhau như thế nào rồi, nên cũng không để ý, chỉ một lòng muốn bảo vệ Ngu Đào.

Nhưng một gậy này, không chỉ đánh thẳng xám tro ngất xỉu, càng như đang đánh thức một dây thần kinh trong đầu Địch Lâm Thâm, hần chột nhìn về phía Ngu Đào.

Lúc này Ngu Đào mặt không biểu cảm, người khác đều sửng sốt, cậu lại chẳng hề sửng sốt, vung mạnh cây gậy về phía mấy thằng đó.

Hướng Tân Kiệt run một cái, Ngu Đào bắt đầu đánh nhau, sao cứ như quay về lúc ban đầu thế chứ.

Có câu, ngang sợ liều mạng.

Do Ngu Đào bùng nổ khí thế, mấy tên đó liền sợ hãi. Lại thấy thẳng xám tro đã xỉu, họ liền muốn chạy.

Ngu Đào đâu chịu cho họ cơ hội, cầm cây gậy đánh một người tới một người.

Bây giờ Dịch Lâm Thâm không lo được nhiều đến thế, chỉ nghĩ đừng để Ngu Đào bị thương, nên cũng xông lên theo.

Chờ khi mấy thằng tới gây sự đều nằm trên đất, Ngu Đào cũng bị chảy máu đôi chút. Dịch Lâm Thâm và Hướng Tân Kiệt bị thương nặng hơn cậu một chút, nhưng so sánh với mấy thằng nằm trên đất, cũng chẳng đáng là bao.

Chủ nhiệm Thường quay về trường, đúng lúc bắt gặp cảnh này ở cổng trường, tức thì dừng xe đi tới, “Chuyện gì vậy?!”

Mấy đứa trên mặt đất vừa nhìn đã biết không phải mấy đứa trẻ đứng đắn, nên chủ nhiệm Thường quan tâm học sinh trường mình hơn. Ngu Đào là học sinh mũi nhọn, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện. Dịch Lâm Thâm và Hướng Tân Kiệt đều đang trong thời kỳ tiến bộ, cũng không thể bị thương chậm trễ chương trình học.

Dịch Lâm Thâm thở hổn hển mấy cái, nhìn về phía Ngu Đào, thay vì giải thích với chủ nhiệm Thường, hấn lo cho Ngu Đào hơn.

Chỉ thấy cây gậy trên tay Ngu Đào bỗng nhiên rơi xuống, sau đó, cả người mềm oặt ngã xuống.

Dịch Lâm Thâm vội đón lấy người, mới phát hiện Ngu Đào đã ngất xỉu.

Chủ nhiệm Thường vừa nhìn thấy tình huống này, ngay lập tức nói với Dịch Lâm Thâm: “Đưa Ngu Đào lên xe cô, mình đi bệnh viện.”

Nói xong, còn gọi điện cho phòng bảo vệ trường, bảo họ lập tức báo cảnh sát, rồi tới xử lý chuyện này. Hướng Tân Kiệt bị giữa lại, chờ cảnh sát tới để nói rõ tình huống.

Hướng Tân Kiệt nghe lời chủ nhiệm Thường bảo cậu ta ở lại chờ, đã bắt đầu chuẩn bị khóc lóc rơi lệ nói với chú cảnh sát cảnh ngộ của họ như thế nào, thực sự là quá thê thảm, quá đáng thương, quá vô tội, chú cảnh sát phải làm chủ cho những học sinh tay không tác sát như họ đây!

Càng nghĩ càng vào diễn, Hướng Tân Kiệt đỏ mắt lên.

Chủ nhiệm Thường trước khi lên xe trông thấy Hướng Tân Kiệt như vậy, càng xác định bọn Ngu Đào bị người ta bắt nạt. Ở cổng trường Bác Minh bắt nạt học sinh Bác Minh, trường học chắc chắn phải lấy lại công đạo thay cho học sinh, truy cứu trách nhiệm, yêu cầu bồi thường.

Lần này Ngu Đào vẫn đến cái bệnh viện hồi bị bóng rổ đập trúng, kiểm tra cho Ngu Đào cũng là bác sĩ

phán cậu mất trí nhớ lúc trước. Vì biết rõ tình huống, nên kiểm tra đánh giá càng chắc chắn hơn.

Nhưng kiểm tra xong một lần, ngoại trừ bị thương ngoài da, thì không có chỗ nào không ổn. Để tiện cho kiểm tra, bác sĩ cho Ngu Đào nằm viện.

Sau khi cha mẹ Ngu Đào tới, chủ nhiệm Thường liên về trường trước. Cô còn phải giám sát vấn đề tiếp sau, tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra nữa.

Ngu Đào ngủ mê man suốt, Mai Mãn Chi và Ngu Sổ đều mặt mày đau lòng. Vì sợ Mai Nhĩ nhìn thấy Ngu Đào bị như vậy sẽ khóc, nên không dám nói cho con bé biết, càng không dám dẫn con bé tới.

Ngu Sổ vỗ vỗ vai Dịch Lâm Thâm, “Mai con còn phải đi học, về nghỉ sớm chút đi. Đêm nay chú ở đây là được.”

Dịch Lâm Thâm sao có thể không ở bên Ngu Đào chứ, trả lời: “Chú, dì, mai hai người đều phải đi làm, hơn nữa cũng không tiện xin nghỉ, tối nay vẫn nên để con ở lại đây đi. Dù sao bây giờ tụi con đang trong giai đoạn ôn tập, con ở đây ôn tập cũng thế thôi, không để lỡ đâu.”

“Như vậy sao được.” Ngu Sổ biết áp lực lớp 12 lớn bao nhiêu, nên không muốn Dịch Lâm Thâm làm lỡ việc học.

Dịch Lâm Thâm cười, “Không sao đâu chú, bình thường Ngu Đào giúp con nhiều như vậy, con chăm sóc cậu ấy cũng phải.”

Huống chi đây là bạn trai chính quy của hắn đó!

Ngu Sổ và Mai Mãn Chi thật sự không tiện xin nghỉ, nhưng để Dịch Lâm Thâm ở đây, họ vẫn có phần do dự.

Dịch Lâm Thâm nói: “Mai Nhĩ còn đang ở nhà, nếu đêm nay hai người không về, con bé chắc chắn sẽ nghỉ nhiều. Ngu Đào có chuyện gì, con sẽ gọi điện cho hai người đầu tiên.”

Ngu Đào và Mai Mãn Chi suy nghĩ chút, cuối cùng vẫn thỏa hiệp.

Mai Mãn Chi nói: “Vậy thì làm phiền con rồi. Sáng mai dì sẽ tới đưa bữa sáng cho tụi con.”

Thức ăn của bệnh viện chỉ có bấy nhiêu, vẫn là đồ nhà làm hợp miệng hơn.

“Dạ, thế làm phiền dì ạ.” Dịch Lâm Thâm nói.

“Không phiền không phiền.”

Hơn tám giờ tối, Ngu Đào vẫn chưa tỉnh. Ngu Sổ và Mai Mãn Chi về trước.

Địch Lâm Thâm sờ mặt Ngu Đào, khê thở dài, ra ngoài gọi điện thoại.

Không gọi cho ai khác, mà là Địch Lâm Chiêu. Nói đơn giản chuyện hôm nay cho anh, muốn anh chào hỏi với bên cục cảnh sát, chắc chắn phải hỏi ra là ai đã ra tiền tìm những thằng côn đồ đó.

Bây giờ Địch Lâm Chiêu dù đang làm bên mảng game, nghĩ rằng chắc không thể giúp Địch Lâm Thâm được gì. Nhưng nhân mạch của nhà họ Địch là không thể khinh thường, Địch Lâm Thâm không hay tiếp xúc, nhưng Địch Lâm Chiêu có thể là hoàn toàn bắt được mối giao thiệp của nhà họ Địch, nên tìm Địch Lâm Chiêu, chính xác không sai.

Địch Lâm Chiêu vừa nghe tình huống này, cũng tức giận. Sau khi biết Ngu Đào nằm viện chưa tỉnh, hỏi có cần liên hệ bệnh viện khác cho Ngu Đào hay không.

Địch Lâm Thâm bảo mai xem tình hình rồi nói.

Địch Lâm Chiêu không phản đối, nói với Địch Lâm Thâm lát nữa sẽ đặt thức ăn ngoài cho họ, thế thì Ngu Đào tỉnh dậy bất cứ lúc nào cũng có thể ăn, Địch Lâm Thâm còn có thể ăn khuya được chút.

Địch Lâm Thâm nói cảm ơn, nói chuyện với Địch Lâm Chiêu chậm rãi không còn mới lạ nữa.

Địch Lâm Chiêu không nói gì nữa, sau khi cúp điện thoại đặt thức ăn xong, thì bắt đầu liên hệ nhân mạch liên lạc với cục cảnh sát phụ trách chuyện này.

Địch Lâm Thâm mới cúp điện thoại, Hướng Tân Kiệt đã gọi tới, nói chuyện đi cục cảnh sát hôm nay cho Địch Lâm Thâm một lần. Cũng nói mai sẽ để Địch Lâm Thâm và Ngu Đào đi làm ghi chép, những tên gây phiền phức đó nên đưa đi bệnh viện thì đều đưa đi bệnh viện, nên tạm giữ thì tạm giữ.

“Cậu thế nào? Không cần đến bệnh viện à?” Địch Lâm Thâm hỏi.

“Không sao, chỉ bị thương ngoài da. Thầy Khuất đã đưa tớ đi phòng y tế băng bó rồi.”

“Vậy thì tốt. Tối nay tôi ở bệnh viện với Ngu Đào, nếu thầy có hỏi, thì nói giùm tôi một tiếng.”

“Được. Ngu Đào thế nào rồi?”

“Bác sĩ nói là không sao, nhưng còn chưa tỉnh, chờ tỉnh rồi xem sao.”

“Được, có chuyện gì thì cứ gọi cho tớ.”

“Ừm.”

Về phòng bệnh, Dịch Lâm Thâm ngồi ở mép giường, nắm tay Ngu Đào.

Tay Ngu Đào có hơi lạnh, Dịch Lâm Thâm đặt tay cậu vào trong chăn, sợ cậu lạnh.

Nhìn khoảng mười phút, liền thấy mí mắt Ngu Đào giật giật, sau đó mở mắt ra.

Dịch Lâm Thâm vui vẻ, lập tức cúi người nói: “Đào Đào, cậu tỉnh rồi? Có khó chịu chỗ nào không?” Nói, nhấn chuông ở đầu giường, thông báo cho bệnh viện Ngu Đào đã tỉnh.

Ngu Đào cau mày, một tay che tay, hình như hơi khó chịu. Trên mặt cũng không còn ôn hòa mà Dịch Lâm Thâm nhìn thấy trước đây.

Ngu Đào cảm thấy trong phút chốc cậu tỉnh lại, có một quả cầu vỡ vụn tên là “Ký ức” trực tiếp đập vào đầu cậu, khiến cậu từng chút nhớ lại rất nhiều người, rất nhiều chuyện, với đủ thứ xảy ra gần đây. Cảm giác này làm cậu rất khó chịu, đau đầu, rồi buồn nôn.

Không qua một lát, người bệnh viện chạy tới, hỏi tình hình của Ngu Đào.

Ngu Đào đề đầu nằm ở trên giường, khẽ nói: “Tôi nhớ ra rồi.”

Dịch Lâm Thâm bỗng như bị sét đánh, hắn không biết mình có phải cứ như thế mà kết thúc với Ngu Đào hay không. Tuy Ngu Đào đã đáp ứng cậu sẽ không hối hận, nhưng thật sự đi đến con đường này, ai nói được chính xác đây?

Bác sĩ hỏi cậu mấy chuyện khác nữa, làm kiểm tra giúp cậu, “Không có vấn đề lớn, cơ thể không khỏe vì tự nhiên nhớ được quá nhiều thứ, đại não kích thích phản ứng. Mai ở lại quan sát thêm một ngày nữa, không có vấn đề thì hôm sau là có thể xuất viện.”

Ngu Đào còn đang khó chịu, không muốn nói chuyện.

Dịch Lâm Thâm gật đầu nói: “Dạ, cảm ơn bác sĩ.”

Sau khi bác sĩ rời đi, Ngu Đào dựa vào đầu giường, Dịch Lâm Thâm đứng ở bên giường. Tựa như một

người ngồi một người đứng, cũng đã cách ra một con đường có thể thấy giữa hai người.

Địch Lâm Thâm nhìn Ngu Đào, giọng hơi khàn hỏi: “Cậu... hối hận?”

Ngu Đào ngẩng đầu nhìn Địch Lâm Thâm.

Trong lúc ngắt xong rồi tỉnh này, đã nhớ lại rất nhiều chuyện trước đây, chợt phát hiện mình đã lâu rồi không vui vẻ như hồi mất trí nhớ. Cậu mất trí nhớ, cũng khiến cho cậu và cha mẹ gần gũi được hơn chút.

Mà khoảng thời gian ấy cậu rất vui vẻ, thật sự không thể tách khỏi Địch Lâm Thâm. Dù cho hiện giờ cậu đã nhớ lại hết, Địch Lâm Thâm vẫn cho cậu cảm giác an toàn như trước. Trước đây có lẽ ngoại trừ đánh nhau, không tiếp xúc gì khác, nên cũng không có cảm giác này.

Cậu và Địch Lâm Thâm ở bên nhau, ôm đã ôm, hôn đã hôn nói sao cũng phải chịu trách nhiệm, không thể vì khôi phục trí nhớ mà đổi ý, huống chi Địch Lâm Thâm thật sự tốt với cậu, hai người hẹn hò cũng rất vui vẻ, chưa từng cãi nhau một câu nào.

Nghĩ tới đây, Ngu Đào lắc đầu một cái, “Không hối hận, chỉ là nhớ ra quá nhiều chuyện, có chút không thích ứng.”

Địch Lâm Thâm suy nghĩ chút, cũng có thể hiểu được. Với chuyện phiền lòng của Ngu Đào trước đây, nếu hẳn là Ngu Đào, sau khi nhớ thì tỉnh dậy cũng sẽ có đề phòng.

Địch Lâm Thâm hơi thả lỏng một ít, “Không hối hận là được.”

Ngu Đào không tiếp lời, thật ra cậu thực sự không biết phải ở chung với Địch Lâm Thâm như thế nào. Trước đây có thể ở chung, là vì cậu không còn gai trên người, nhưng bây giờ, gai mọc trở lại, phải làm sao đây?

“Xin lỗi...” Ngu Đào nói.

“Hửm?” Địch Lâm Thâm không rõ.

“Sau này, có lẽ mình sẽ không còn thoải mái vui vẻ như trước nữa. Nếu cậu thấy không thích hợp, bất cứ lúc nào cũng có thể chia tay.” Ngu Đào nghĩ vẫn nên lấy dự tính xấu nhất ra để so sánh.

Địch Lâm Thâm nhìn Ngu Đào, hiểu rõ suy nghĩ và bất an của cậu, cười bắn lên trán cậu một cái, “Tớ không chia tay, nên cậu chỉ có thể tự cậu thích ứng mà thôi.” Nói xong, còn hôn một cái lên miệng Ngu Đào.

29. Chương 29

Tuy chỉ là nụ hôn tựa chuồn chuồn lướt nước, nhưng nhiệt độ trên môi Dịch Lâm Thâm đã sưởi ấm toàn thân Ngu Đào. Khác với mọi lần vui vẻ đáp lại, bây giờ Ngu Đào có phần bối rối và xấu hổ, mặt đỏ lên.

May mà nhờ có thức ăn ngoài đến hóa giải sự lúng túng của cậu.

Dịch Lâm Chiêu đặt thức ăn khá thanh đạm, nhìn đã biết là đặt cho Ngu Đào.

“Có tổ yến, ăn chút nhé?” Dịch Lâm Thâm nói.

Tuy cơ thể Ngu Đào đang khó chịu, nhưng thật sự rất đói bụng. Lại nhìn tổ yến được hầm rất thanh đạm, bỗng chốc cũng thèm ăn, nên gật đầu.

Dịch Lâm Thâm dựng bàn trên giường lên, để tổ yến lên, với mấy món chay hấp, chắc Ngu Đào sẽ thích.

Dịch Lâm Thâm ngồi cạnh giường, ăn phần của mình.

“Đúng rồi, đám côn đồ đấy sau đó thế nào?” Ngu Đào hỏi. Cậu chỉ nhớ cậu đánh người, rồi hôn mê, sau đấy xử lý thế nào thì cậu cũng không biết.

Dịch Lâm Thâm ăn cơm chiên khoai lang giảm béo, nói: “Báo cảnh sát. Hướng Tân Kiệt này có điện cho tớ, nói là nhà trường sẽ ra mặt yêu cầu bồi thường và xử phạt.” Hắn cũng không nhắc tới chuyện mình có nhờ anh trai.

Ngu Đào gật gật đầu.

“Nếu mai không có việc, mình phải đến cục cảnh sát làm ghi chép.”

“Được.” Những trình tự này là nhất định phải đi.

Ngu Đào vẫn còn khó chịu, ăn đồ xong, liền nằm xuống.

Dịch Lâm Thâm dọn dẹp đơn giản chút, rồi đi rửa mặt, đẩy Ngu Đào một cái.

Ngu Đào ngược mắt nhìn hắn.

Địch Lâm Thâm cười nói: “Địch qua bên cạnh đi, mình ngủ chung.”

Ngu Đào muốn từ chối, nhưng nghĩ đến hoàn cảnh trong phòng bệnh, không từ chối nữa.

Cậu ở trong phòng đơn, nhưng là một căn phòng rất nhỏ. Không có ghế sofa, cũng không có giường có thể nghỉ ngơi, chỉ có một cái ghế dựa rất lớn, nhưng tên Địch Lâm Thâm này, chắc chắn không ngủ được, ngồi cũng không ngủ ngon.

Vì thế Ngu Đào xê dịch qua bên cạnh, nhường chỗ cho Địch Lâm Thâm.

Địch Lâm Thâm không khách sáo, rất tự nhiên nằm xuống, sau đó mò Ngu Đào vào trong lòng.

Cơ thể Ngu Đào vô cùng cứng ngắc, không biết làm sao mới phải. Loại thân thiết này nếu với người yêu, là bình thường. Nhưng với một Ngu Đào mới mọc lại gai thì thật sự không quá thích ứng. Nhưng nếu cậu đã nói không hối hận, vậy cũng không thể quá già mồm được.

Không được tự nhiên thì không được tự nhiên, cuối cùng Ngu Đào vẫn không đánh lại sự mệt mỏi trong người, ngủ thiếp đi.

Địch Lâm Thâm nhìn Ngu Đào đang ngủ, hơi nhếch khóe miệng — tuy Ngu Đào ít nói, cũng không thích cười, nhưng không khó ở chung, đây là hiện tượng tốt.

Hôm sau, Địch Lâm Thâm tỉnh dậy từ rất sớm. Ngu Đào có thể do nguyên nhân cơ thể, nên không dậy sớm như ngày thường.

Địch Lâm Thâm nhẹ nhàng xuống giường, sau khi rửa mặt, thì ngồi ở trên ghế lấy điện thoại tìm công thức học thuộc lòng.

Mai Mãn Chi mang theo bữa sáng vào, liền thấy Địch Lâm Thâm đang chịu khó học tập, trong bụng hơi xúc động, thứ nhất là Địch Lâm Thâm thật sự không làm lỡ việc học, họ yên tâm, thứ hai là Ngu Đào có thể quen một người có thể chăm sóc cậu như thế, coi cậu là bạn thân, họ cũng rất vui mừng.

Lúc này Địch Lâm Thâm mới nhớ ra, Ngu Đào đã tỉnh mà hắn lại không liên lạc cho nhà họ Ngu, vì không để Mai Mãn Chi cảm thấy hắn không có trách nhiệm, hắn không thể không thêm mấy câu nói giả vào trong lời nói thật: “Dì, tối qua Ngu Đào tỉnh rồi, nhưng chỉ tỉnh một lát, bác sĩ đến kiểm tra một chút là ngủ. Còn nữa, Ngu Đào đã khôi phục trí nhớ. Bác sĩ nói là không có vấn đề, hôm nay quan sát thêm một ngày, không sao thì mai là có thể xuất viện.”

Điểm Mai Mãn Chi để ý hoàn toàn nằm ở việc Ngu Đào không sao, mai có thể xuất viện, cùng với việc khôi phục ký ức, vì thế cũng không để ý chuyện Địch Lâm Thâm tối qua không nói cho họ biết, mà về mặt có phần lo lắng.

“Khôi phục à? Rất tốt rất tốt, người không sao là tốt rồi, di và ba nó cũng yên tâm. Lần này cực cho con, hôm nào rảnh, hãy đến nhà ăn cơm nhé, di sẽ làm bữa ngon cho con.”

“Dạ.” Dịch Lâm Thâm cũng không khách sáo.

Mai Mãn Chi mở ra bữa sáng mang tới, nói: “Đến đến đến, khỏi cần chờ Đào Đào, con ăn trước đi.”

“Dạ.” Dịch Lâm Thâm đáp, ngồi trên ghế bắt đầu ăn sáng.

Mai Mãn Chi thì ngồi trên cái ghế cạnh mép giường nhìn Ngu Đào. Trong lòng cô có hơi thấp thỏm, không biết Ngu Đào có thể vui vẻ như trước không, cũng không biết Ngu Đào có xa lánh với gia đình nữa không.

Cô hi vọng Ngu Đào có thể quên chuyện trước đây, thật vui vẻ, tựa lúc ban đầu. Quen nhiều bè bạn, cười nhiều hơn, chuyện trò nhiều hơn. Nhưng Ngu Đào khôi phục trí nhớ, sợ rằng sẽ khó khăn.

Chuyện hồi cấp 2 của Ngu Đào, cô không thấy con trai mình có gì không tốt, thích nam sinh cô vẫn đón nhận, cũng không nghĩ con trai cảm thấy có lỗi gì với họ. Nhưng Ngu Đào tâm tư nhỏ bé, lại nhạy cảm, vì thế luôn ở trong cái vòng ấy không bước ra được, hơn nữa càng lún càng sâu. Mấy lần cô muốn nói chuyện với Ngu Đào, nhưng Ngu Đào luôn có thái độ trốn tránh, thế nên cuối cùng khúc mắc càng ngày càng chặt, không tìm được điểm gỡ ra.

Sau khi Ngu Đào mất trí nhớ, thật ra họ đều rất cảm ơn Dịch Lâm Thâm. Nếu không có Dịch Lâm Thâm, Ngu Đào có thể sẽ không thích ứng được cuộc sống và quan hệ giao du ở trường nhanh đến thế, càng không vui vẻ ăn cơm chung với người nhà như vậy.

Vả lại cô nghe Ngu Sở nói, Dịch Lâm Thâm cũng thích con trai, nên sẽ không kỳ thị Ngu Đào. Đây là nơi họ yên tâm để Ngu Đào và Dịch Lâm Thâm làm bạn nhất. Mà Dịch Lâm Thâm thật sự làm rất tốt, rất quan tâm Ngu Đào, họ làm cha mẹ cũng cảm kích.

Dù sau khi Ngu Đào khôi phục trí nhớ liệu có giống như trước không, cô cũng hi vọng Ngu Đào đừng xa lánh với Dịch Lâm Thâm. Có Dịch Lâm Thâm ở đây, cô tin rằng Ngu Đào sẽ từ từ khôi phục về như ban đầu.

Hơn bảy giờ Ngu Đào tỉnh, Mai Mãn Chi còn chưa đi. Người mẹ là người hiểu con nhất, chỉ trong nháy mắt Ngu Đào tỉnh lại, cô liền biết con trai cô, đã trở về.

Chưa xót, đau lòng, đều có, nhưng đồng thời, cũng kỳ vọng Ngu Đào có thể dần dần cởi mở. Vì kỳ vọng ấy, cô chỉ có thể giả vờ như không có gì nói chuyện với Ngu Đào. Nói mười câu Ngu Đào có thể đáp lại một câu là tốt lắm rồi, Mai Mãn Chi chỉ có thể thở dài ở trong lòng.

Nhìn Ngu Đào ăn xong, Mai Mãn Chi mới rời khỏi.

Không bao lâu, Dịch Lâm Chiêu cũng tới đây.

Anh đến rất đúng lúc, Dịch Lâm Thâm nhờ anh gọi điện cho giáo viên xin nghỉ giùm, hôm nay Dịch Lâm Thâm muốn ở lại bệnh viện với Ngu Đào.

Dịch Lâm Chiêu thấy cũng được, để Dịch Lâm Thâm về trường mà không thêm học thì làm sao giờ? Vẫn nên ở cùng với Ngu Đào, Ngu Đào còn có thể giám sát hẳn chút.

Mà Ngu Đào lạnh nhạt và ít nói, Dịch Lâm Chiêu cũng không để ý, chỉ nghĩ là cơ thể khó chịu, không có tinh thần thôi.

“Ba nói sau này trong nhà sẽ nấu canh mỗi ngày, đưa tới trường cho hai đứa.” Dịch Lâm Chiêu đã nói chuyện này cho Dịch Sĩ Nghĩa.

“Không cần phiền toái như vậy đâu...” Người nhà không được vào trường, bắt hẳn ra lấy mỗi ngày, phiền lắm.

Dịch Lâm Chiêu liếc hẳn một cái, “Không phải cho em, là cho Ngu Đào.”

Dịch Lâm Thâm: “...”

Dịch Lâm Chiêu: “Nếu Ngu Đào đã không sao rồi, vậy anh đi trước.”

“Được.” Dịch Lâm Chiêu còn phải đi làm, Dịch Lâm Thâm đương nhiên không giữ người lại.

Đi tới cửa, Dịch Lâm Chiêu chợt nhớ ra, “Đúng rồi, hôm qua có ai thông báo cho tụi em hôm nay đi lấy khẩu cung không?”

“Là Hướng Tân Kiệt nói với em.”

“Ừm, hôm nay không cần đi, đã nói với bên đó xong rồi.”

“Được.” Không tệ, tiết kiệm cho họ hôm nay còn phải đi một chuyến.

“Có gì thì gọi cho anh.”

“Biết rồi.”

Sau khi Dịch Lâm Chiêu rời đi, Dịch Lâm Thâm ngồi ở cạnh giường.

“Chỗ nào khó chịu thì cứ nói, phải xác định không sao thì mới có thể xuất viện.”

“Ừm...” Ngu Đào dựa vào đầu giường, ăn dâu tây Dịch Lâm Chiêu mang đến đã được rửa sạch. Bây giờ đầu cậu không còn đau nữa, cũng không choáng, ăn đồ cũng ngon miệng hơn.

Dịch Lâm Thâm cười nhìn cậu, “Lúc trước cậu hay dứt tóc ăn trái cây, hôm nay không dứt nữa à?”

Ngu Đào hơi sững sốt, do dự một lát, cầm một cái đưa đến bên miệng Dịch Lâm Thâm.

Dịch Lâm Thâm hài lòng, ăn dâu tây, “Tâm sự nhé?”

Ngu Đào có phần cảnh giác, “Nói cái gì?”

Cậu sợ mình nói không êm tai, làm Dịch Lâm Thâm mất hứng. Trước đây cậu có thể mặc kệ Dịch Lâm Thâm có vui hay không, nhưng bây giờ, ít nhiều gì vẫn sẽ để ý một chút.

“Tâm sự về cái nhìn của cậu đối với tớ trước khi cậu mất trí nhớ, tớ cũng sẽ nói của tớ đối với cậu.” Dịch Lâm Thâm mỉm cười nói.

Ngu Đào nhìn hắn vẽ mặt thoải mái, dáng vẻ không quá để bụng, hỏi: “Nói thì không được cái đó.”

Dịch Lâm Thâm cười khế, “Tớ cái? Cậu không cái đã tốt lắm rồi, lúc đó tớ còn phải dỗ cậu nữa.”

Ngu Đào cúi đầu không nói.

Dịch Lâm Thâm nắm tay cậu, nói: “Cậu nói trước đi.”

Ngu Đào suy nghĩ chút, cố gắng để mình dùng từ nghe trung tính và mềm mỏng một ít.

“Cũng không có gì, cậu không chọc tớ, tớ cũng sẽ không chủ động đánh nhau với cậu.”

Dịch Lâm Thâm nghĩ thấy cũng đúng, lần nào cũng là mình trêu chọc Ngu Đào.

“Bảo bối, cậu đánh nhau đúng là xuống tay nặng thật đó.”

Ngu Đào vô tội nói: “Tớ không đánh ngã cậu, cậu sẽ đánh tớ mất.”

Có lý ghê, mình thế mà chẳng có lời để chống đỡ.

Địch Lâm Thâm tranh thủ đặc quyền cho mình, “Vây hai đứa mình nói rồi nhé, sau này tớ không làm phiền cậu, cậu cũng không thể ra tay đánh tớ nặng như vậy. Nếu tớ có chỗ nào làm không tốt, thì cậu cứ nói thẳng với tớ, tớ chắc chắn sẽ thay đổi. Đánh nhau thì phải phân chia việc, không thể bạo lực gia đình, biết chưa?”

Hắn chắc chắn sẽ không làm chuyện gì có lỗi với Ngu Đào, nhưng con người mà, ít nhiều gì cũng sẽ mắc phải sai lầm không nguyên tắc, vì để tránh cho cách sửa chữa sai lầm là đánh toi bời, vẫn nên nói sớm chút thì tốt hơn.

“Tớ mới không đánh cậu.” Ngu Đào lạnh lùng nói.

Trước giờ cậu không phải là người chủ động gây sự, cũng không ham đánh nhau.

“Được, vậy mình coi như là nhất trí nhé.” Địch Lâm Thâm gật đầu, “Thế cậu có coi thường tớ lắm không?”

“Vì sao coi thường?” Ngu Đào mặt đầy nghi hoặc.

“Học bá không phải luôn coi thường học tra à?” Thật ra hắn rất để ý chuyện này, hắn không hy vọng sau khi Ngu Đào khôi phục trí nhớ, bắt đầu ghét bỏ hắn.

“Cậu học không giỏi, thi điểm thế nào cũng không phải của tớ, sao tớ phải ghét bỏ?” Ngu Đào nghiêm túc nói: “Lại nói, mỗi người đều có năng lực khác nhau, có vài người năng lực nằm trên việc học, có vài người đầu óc nhạy bén, có thể làm rất tốt những chuyện ngoài việc học. Học hành là phải ra sức nỗ lực, không thẹn với lương tâm, dù thành tích không lý tưởng, cũng là cực hạn mà năng lực của mình có thể đạt được, không có gì gọi là dở cả. Nhưng mặc kệ học có giỏi hay không, thì vẫn phải cố gắng thi đại học, dù sao cái thứ bằng cấp này, là nước cờ đầu tiên cho công việc sau này.”

Nghe cậu nói thế, Địch Lâm Thâm yên lòng, “Cậu nói đúng. Lúc trước tớ cảm thấy cậu rất coi thường tớ, rất kiêu căng, nên luôn gây sự với cậu. Nhưng cũng chẳng được lợi ích gì. Bây giờ nhìn lại, cậu chỉ là vấn đề về tính cách, chứ không thật sự coi thường ai.”

Ngu Đào không phản bác, cậu đương nhiên biết tính cách bây giờ của mình là vấn đề. Nhưng thay đổi ... quá khó.

Địch Lâm Thâm thấy cậu hơi ngây ra, cười nói: “Mặc kệ tính cách cậu thế nào, tớ vẫn thích cậu, bị cậu thu hút.”

Bất ngờ thổ lộ khiến cho Ngu Đào thoáng cái sửng sốt, sau đó nhìn về phía Địch Lâm Thâm, trong mắt cũng nhiều thêm chút sung sướng và mừng rỡ.

30. Chương 30

Trò chuyện thông suốt, trong lòng Địch Lâm Thâm cũng kiên định.

Thứ hai ở bệnh viện một ngày, sáng đến trưa sau khi làm mấy mục kiểm tra cuối cùng xong, Ngu Đào liền xuất viện.

Không về nhà nghỉ ngơi, hai người về trường học.

Thầy Khuất xin nghỉ cho họ, hai người có thể lên lớp vào ngày mai. Nhưng Ngu Đào dùng lý do bỏ lỡ chương trình học thì không tốt, trên thực tế là không biết nên ở cùng với Địch Lâm Thâm trong phòng ngủ thế nào, có chút lúng túng, lại có phần ngượng ngùng, nên buổi chiều liền đi học.

Hồi sáng thầy Khuất đã nói với bạn học trong lớp tình huống của Ngu Đào. Cho nên Ngu Đào vừa vào phòng học, đã nhận được ánh mắt của tất cả bạn học, có quan tâm, có dò xét, có lo lắng, cũng có đơn thuần hoài niệm Ngu Đào của quá khứ...

Ngu Đào mặt không biểu cảm, không nhìn ai hết, cứ như người khác không hề tồn tại, ngồi xuống vị trí của mình.

Địch Lâm Thâm ngồi xuống với cậu, cũng không nói chuyện.

Trong lòng các bạn học cùng nứt ra hai chữ —— xong rồi!

Sau này họ không dám hỏi bài học bá nữa!

Buổi chiều tất cả bình thường, trong giờ cho Hướng Tân Kiệt cứ vút cho Địch Lâm Thâm mấy ánh mắt, muốn hỏi hắn Ngu Đào đến cùng thế nào rồi. Cậu ta không dám thẳng tiến, cũng sợ lỗ như tính của Ngu Đào càng nóng hơn thì sao đây?

Địch Lâm Thâm nhiều lần gạt đầu tỏ vẻ không thành vấn đề. Nhưng Hướng Tân Kiệt hiển nhiên không rõ, vẫn do dự.

Sau khi tan học, Ngu Đào và Địch Lâm Thâm cùng đi ăn cơm.

Trên đường, Ngu Đào vẫn không biểu cảm, cũng không nói chuyện với ai. Hướng Tân Kiệt đi ở nơi cách họ hơn 10 mét, hoàn toàn không muốn bước vào vòng khí thế của Ngu Đào.

“Trong nhà có đưa canh tới, tớ đi lấy, cậu đi căn tin trước đi.” Dịch Lâm Thâm nói.

“Được.” Ngu Đào đáp.

“Chờ tớ về mới lấy cơm, không gấp.”

“Không sao, tớ có thể lấy.”

Dịch Lâm Thâm suy nghĩ chút, ngoắc ngoắc tay với Hướng Tân Kiệt đằng sau.

Hướng Tân Kiệt do dự một lát, vẫn bước tới.

“Cậu và Ngu Đào đi căn tin, tùy tiện lấy phần cơm cho tôi, tôi qua cổng trường lấy ít đồ.” Dịch Lâm Thâm nói.

Hướng Tân Kiệt thấy Ngu Đào không phản đối, liền gật đầu nói: “Được...”

Dịch Lâm Thâm vỗ vỗ vai Ngu Đào.

Ngu Đào không nói gì, liền đi về phía căn tin.

Hướng Tân Kiệt cũng đi theo.

Dịch Lâm Thâm nhìn họ đi xa, mới đi tới cổng trường.

Hướng Tân Kiệt cảm thấy bầu không khí im lặng xấu hổ như này không ổn lắm, nên chủ động mở miệng nói: “Cậu... đã hoàn toàn bình phục?”

Ngu Đào liếc cậu ta một cái, “Tôi vốn không sao cả.”

Chắc, chả thân thiện tí gì hết, “Tôi là nói cậu khôi phục trí nhớ, không có gì khó chịu chứ?”

“Không có.” Ngu Đào nhàn nhạt nói.

Hướng Tân Kiệt thất tim, Ngu Đào thân thiện đáng yêu lúc trước đâu rồi? Cậu vẫn mất trí nhớ tiếp đi, được không?!

Lúc Dịch Lâm Thâm đem canh về, Ngu Đào và Hướng Tân Kiệt đã bắt đầu ăn cơm.

Dịch Lâm Thâm đi lấy ba cái chén, rồi ngồi xuống chỗ chừa cho hắn, đổ canh từ trong bình giữ ấm ra, ba người chia nhau uống.

Giả San San và Trì Linh trực nhật, vừa mới đến đây. Sau khi lấy thức ăn xong, vô cùng tự nhiên ngồi xuống chỗ trống cạnh Ngu Đào.

“Ngu Đào, cậu vẫn khỏe chứ?” Giả San San quan tâm hỏi.

Ngu Đào tuy lạnh nhạt, nhưng đối diện với cô gái quen thuộc, cậu vẫn vui lòng đáp lại mấy câu, “Rất khỏe.”

Giả San San: “Đám người chặn cậu ở cổng trường thật sự quá ghê tởm, sau này cậu cũng phải cẩn thận hơn chút đó.”

“Ừm, biết rồi.”

Trì Linh không nhịn được hỏi: “Ngu Đào, cậu đến cùng đã làm mích lòng ai thế?”

“Không biết.” Ngu Đào thật sự không biết, cậu thậm chí còn không nhớ lúc đó mấy tên côn đồ nói gì nữa.

Trì Linh thở dài, “Hi vọng cảnh sát có thể điều tra ra kết quả, thế thì cũng có hướng để đề phòng.”

Ngu Đào gật đầu, bưng chén canh lên uống canh.

Sau khi ăn xong, Dịch Lâm Thâm kéo Ngu Đào đi dạo. Trên sân thể dục có rất nhiều học sinh đang đi dạo, bởi nơi này khá lớn, nên không ai vướng ai cả.

“Chuyện này cậu không cần quan tâm, tớ đã nhờ anh nhờ quan hệ rồi, chắc chắn phải bắt ra được kẻ đứng sau.” Dịch Lâm Thâm nói.

“Ừm...” Suy nghĩ chút, Ngu Đào hỏi: “Cậu không kiểm tra chút à?”

Dịch Lâm Thâm cũng đánh nhau, tuy ký ức của Ngu Đào mơ hồ, nhưng cảm thấy đánh nhau bị thương là tất nhiên. Mà cậu vẫn còn đang đắm chìm trong nỗi xoắn xuýt không biết ở chung với Dịch Lâm Thâm

như thế nào, nên quên hỏi vết thương của Dịch Lâm Thâm.

“Kiểm tra rồi, không sao, chỉ bị thương ngoài da.” Dịch Lâm Thâm mỉm cười nói.

Vết thương của hắn thật sự không nặng, không cần uống thuốc, cũng không cần bó thuốc, về dưỡng là được.

Ngu Đào gật gật đầu, “Ồ cùng với tớ, có phải tẻ nhạt lắm không?”

Dịch Lâm Thâm cười khẽ, “Không, rất tốt.”

Chính bản thân Ngu Đào cũng thấy mình tẻ nhạt, sao có thể nghĩ Dịch Lâm Thâm an ủi là thật chứ?

Ngu Đào cũng muốn làm mình trở nên thú vị hơn chút, nhưng mà, phải làm sao đây? Hơn nữa dù cho trở nên thú vị thì sao? Lúc chia tay còn không phải không đáng một xu ư?

Dịch Lâm Thâm nhìn thấu nỗi lo của Ngu Đào, sóng vai bước đi với cậu, nói: “Đừng nghĩ nhiều. Tính cách ban đầu của cậu như thế nào tớ biết mà, nhưng vẫn chỉ muốn ở cùng với cậu.”

Ngu Đào nghĩ, cũng là có chuyện như vậy, “Nếu cậu buồn thì đi tìm Hương Tân Kiệt nói chuyện đi.”

Hương Tân Kiệt có rất nhiều chuyện để nói, cũng rất thú vị.

“Không, tớ theo cậu.” Dịch Lâm Thâm cười nói. Nếu không phải ở trường, hắn sẽ dắt tay Ngu Đào, để Ngu Đào yên tâm, cũng để mình yên tâm.

Chuyện này còn đang trong điều tra, mấy hôm nay Dịch Lâm Thâm và Ngu Đào làm việc và nghỉ ngơi đều hệt như trước, không thấy có gì không vui.

Mà Ngu Đào cũng đang chậm rãi học ở chung thân thiện với bạn học, ban đầu là Giả San San và Trì Linh tiếp tục đến hỏi bài cậu. Sau đó các bạn khác thấy không có vấn đề, liền khôi phục như trước, nhao nhao tìm cậu hỏi bài, rảnh rồi còn tán gẫu với cậu, hoàn toàn không để ý Ngu Đào phản ứng lạnh nhạt.

Dưới tình huống này, Ngu Đào không thể không học ở chung với các bạn, dù sao mọi người quá mức thân thiện với cậu, lại có Dịch Lâm Thâm từ trong nói chen vào, cậu cảm thấy có lẽ mình có thể ở chung với bạn học khá hơn một chút.

Mà các bạn học hiểu rất rõ việc Ngu Đào trước đây không quan tâm người ta và sau này mới ôn hòa, càng hi vọng cậu có thể như hồi mất trí nhớ, nên luôn cố gắng ở chung với Ngu Đào, tranh thủ biến Ngu Đào về như trước kia.

Hôm nay sau cơm trưa, Ngu Đào, Dịch Lâm Thâm và Hướng Tân Kiệt được gọi vào phòng hiệu trưởng. Nói là cảnh sát đã điều tra ra kết quả.

Những tên chặn Ngu Đào là mấy tên côn đồ ở lân cận, có đứa đã thôi học, có đứa dù còn treo tên ở trường, nhưng chẳng hề đi học.

Đám đó chặn Ngu Đào, là vì có người ra tiền nhờ họ dạy dỗ Ngu Đào, về phần tìm được họ như thế nào, là do một cô bé – một trong những người thuê họ – khá quen với một thành viên của họ.

“Mấy đứa côn đồ đó, cảnh sát sẽ xử phạt, hôm qua người thuê chúng đã bị gọi đi hỏi rồi, sau đó sẽ bị xử lý tương ứng.” Hiệu trưởng Miêu nói: “Trong những người thuê họ, cô bé đó không ở trường mình, một người khác là Trác Hứa Châu của trường mình.”

Dịch Lâm Thâm nhướng mày, xem ra Trác Hứa Châu này còn chưa nhận được dạy dỗ. Giải, giờ không cần hấn làm gì nữa, cảnh sát và nhà trường xử phạt đã đủ để cậu ta chịu rồi.

“Hiệu trưởng, cô gái đó tên gì?” Dịch Lâm Thâm hỏi.

Hiệu trưởng nghĩ nếu đã chặn Ngu Đào, vậy Ngu Đào chắc chắn quen biết, liền nói: “Tên Viên Tâm Nhụy.”

“Má nó!” Dịch Lâm Thâm còn chưa chửi ra miệng, Hướng Tân Kiệt đã bùng nổ.

Cậu ta và Viên Tâm Nhụy từng gặp qua mấy lần, nhưng không quá quen thuộc. Không ngờ con nhỏ này nhìn ra người ra dạng, sau lưng lại đen như vậy!

Dịch Lâm Thâm híp mắt, hấn nên nghĩ ra sớm mới đúng.

Hấn không biết Trác Hứa Châu và Viên Tâm Nhụy quen nhau, nhưng với hoàn cảnh gia đình của hai người, quen nhau trái lại cũng chẳng phải chuyện gì đáng ngạc nhiên. Chẳng qua Viên Tâm Nhụy tìm người đánh Ngu Đào, vì sao?

Có một đáp án thoáng hiện trong đầu hấn, nhưng hấn không quá xác định.

“Em có quen cô bé đó không?” Hiệu trưởng Miêu hỏi Ngu Đào.

“Chỉ từng gặp mấy lần, không quen cho lắm.” Ngu Đào ăn ngay nói thật.

Hiệu trưởng Miêu ngờ vực, “Vậy sao em ấy lại muốn đánh em?”

Lý do của Trác Hứa Châu hiệu trưởng Miêu có thể đoán sơ được, dù sao chuyện trước kia bày ra đó, và lại chắc chắn không đơn giản như lời giải thích lúc trước. Nhưng dù thế nào, cũng không nên cấu kết với côn đồ, còn thuê người ta đánh người. Hơn nữa lúc đó nhà trường còn bất chấp nguy hiểm bị học sinh nói này nói nọ, mở ra một mặt, không xử phạt Trác Hứa Châu, cũng từng nhắc nhở, không thể có lần sau. Nhưng trăm triệu không ngờ được, mới qua có bao lâu, đã làm ra chuyện càng quá đáng hơn.

Lúc này nhà trường không thể bận tâm cái gì mà hạng hai cả năm nữa, làm ra chuyện như vậy, chẳng khác gì việc cố ý thương tổn cả. Nhưng may mà Ngu Đào không sao, nếu lỡ xảy ra chuyện gì, trường phải ăn nói với cha mẹ Ngu Đào như thế nào, phải ăn nói với thầy trò đốc lòng cầu học của trường như thế nào, phải ăn nói với xã hội như thế nào đây?!

Lần này họ nhất định phải nghiêm trị, giết một người răn trăm người, hoàn toàn ngăn chặn chuyện như vậy xảy ra tiếp nữa!

Địch Lâm Thâm đáp thay Ngu Đào: “Không liên quan tới Ngu Đào, nhà Viên Tâm Nhụy và nhà em là thế giao, trước đây em với cô ta có chút không vui, có lẽ do cô ta khó làm phiền em, đúng lúc hôm đó Ngu Đào cũng ở nhà em, nên cô ta mới nhớ thù hận này lên đầu Ngu Đào.”

Hiệu trưởng Miêu rất không vui, đây là chuyện gì chứ. Lại nói, chỉ náo loạn chút không vui thôi, dựa vào gì mà đánh học sinh Bác Minh của ông? Dù có đánh Địch Lâm Thâm thì cũng không được! Xem ra ông phải tìm hiệu trưởng trường cô gái đó nói chuyện mới được.

Rời phòng hiệu trưởng, Địch Lâm Thâm nhận điện thoại của Địch Lâm Chiêu.

Bên Địch Lâm Chiêu biết nhiều hơn trường chút, cảnh sát đã điều tra ra được tài khoản nhận tiền của mấy tên côn đồ đó.

Như Địch Lâm Thâm đoán, Viên Tâm Nhụy và Trác Hứa Châu quen nhau, hơn nữa còn rất quen thuộc. Người là Viên Tâm Nhụy tìm, sau đó hai người cùng đi gặp. Trác Hứa Châu gửi tiền vào tài khoản của Viên Tâm Nhụy, để Viên Tâm Nhụy trả tiền cho đám côn đồ cắc kè đó.

Địch Lâm Chiêu cũng điều tra ra được, lúc trước Viên Tâm Nhụy có nhờ Trác Hứa Châu giám sát hành tung của Địch Lâm Thâm. Đúng lúc hai người lại cùng ghét Ngu Đào, nên mới có sự sắp đặt như này.

Hôm đó Viên Tâm Nhụy và mẹ Viên bất ngờ qua nhà họ Địch, hỏi Địch Lâm Thâm lúc nào thì về trường, cũng vì đến lúc đó đám côn đồ có thể theo sau. Dù sao đám côn đồ không muốn chờ không, Viên Tâm Nhụy hi vọng đối phương làm thỏa đáng mọi chuyện giùm cô, nên tới nhà họ Địch quần quít hỏi kết quả.

Vừa vào cục cảnh sát, đám côn đồ đó đã khai ra hết. Cảnh sát gọi Trác Hứa Châu và Viên Tâm Nhụy tới.

Hỏi đầu Trác Hứa Châu không thừa nhận, nói là Viên Tâm Nhụy mượn tiền cậu ta, cậu ta cho. Chẳng biết côn đồ gì hết. Sau đó điều tra ra camera ven đường, phát hiện Trác Hứa Châu và Viên Tâm Nhụy cùng nhau đi gặp đám côn đồ, vì thế hoàn toàn không thể thoát khỏi liên quan.

Mà Viên Tâm Nhụy lại tuyên bố không hề biết mấy tên côn đồ đó, kết quả đám côn đồ cũng có lần thông minh, lấy điện thoại ra mở lịch sử trò chuyện của hai người, vừa nhìn là hiểu ngay. Thêm lịch sử trò chuyện lúc trước, có thể nhìn ra mối quan hệ không chỉ là quen biết, còn liên lạc khá nhiều lần nữa.

Lúc bấy giờ, Viên Tâm Nhụy và Trác Hứa Châu hoảng sợ. Hai nhà bắt đầu vận dụng quan hệ, muốn thoát tội cho hai đứa bé.

Nhưng họ nghĩ hay lắm, nhà họ Dịch thì không.

Dựa vào gì? Tìm người đánh Ngu Đào, còn liên lụy cả Dịch Lâm Thâm và Hường Tân Kiệt, may mà không có chuyện, nếu thật sự có chuyện, ai chịu trách nhiệm đây?

Lại nói, họ và nhà họ Trác không có quan hệ, nhưng là thế giao với nhà họ Viên, con gái nhà họ Viên sao có thể đối xử với con trai nhà họ và bạn thân của con họ như thế chứ?

Lần này, nhà họ Dịch và nhà họ Viên hoàn toàn rạn nứt.

Dịch Sĩ Nghĩa tự mình tìm luật sư, nói mặc kệ tổn bao nhiêu tiền, cũng phải lấy lại công đạo cho Ngu Đào và Dịch Lâm Thâm.

Chuyện này thế nào, Ngu Đào không hỏi nhiều. Việc này có trường học, lại có nhà họ Dịch xử lý giùm, không cần cậu đi tốn sức.

Hôm nay tan học, mọi người đang đi căn tin, một người phụ nữ ăn mặc rất thời thượng, nhìn như hơn bốn mươi bước xuống từ trên một chiếc xe cạnh đó, chặn ở trước mặt Ngu Đào.

“Cậu là Ngu Đào đúng không?” Người phụ nữ vênh váo hồng hách hỏi.

Ngu Đào nhíu nhíu mày, gật đầu.

“Tôi là mẹ của Trác Hứa Châu, Châu Châu cũng do nhẹ dạ cả tin người ta khiêu khích, mới làm ra chuyện như vậy. Châu Châu nhà tôi trước giờ luôn hiền lành lễ phép, nếu cậu đã không sao rồi, chuyện này coi như xong. Cậu hãy theo tôi đến cục cảnh sát yêu cầu rút lại vụ án đi.” Bộ dạng của bà Trác cứ như không hề thấy Trác Hứa Châu có lỗi làm gì.

Ngu Đào cười lạnh một tiếng, “Nếu tôi đánh Trác Hứa Châu một trận, bà cũng có thể nói thôi, tôi là cậu bé hiền lành, không so đo với tôi, thì trái lại tôi có thể suy xét chút đây.”

“Mày...” Bà Trác nghĩ Ngu Đào đúng là không nói lý, nhưng rồi lại nói: “Được, tôi biết con cái từ gia đình nhỏ như mấy cậu ra ngoài đường rất so bì chuyện bồi thường. Cậu ra giá đi, tôi cho cậu tiền, cậu đi rút lại vụ án.”

Lúc này, còn chưa đợi Ngu Đào nói gì, Dịch Lâm Thâm đã mở miệng nói: “Tôi cho bà tiền, bà rút nhanh cho tôi đi!”

31. Chương 31

“Cậu là ai?” Bà Trác mặt mày không vui.

Dịch Lâm Thâm cười lạnh một tiếng, chẳng hề có nửa phần tôn trọng bà Trác, loại người tự cho là đúng này, không đáng được tôn trọng.

“Tôi là ai không mượn bà xen vào, con trai bà làm chuyện thất đức gì bà còn không biết? Đây là nhờ Ngu Đào không sao, nếu có chuyện, thì thế nào? Bà muốn ở trên toà án nói với quan tòa rằng Trác Hứa Châu hiền lành lễ phép, dù có đánh người thì cũng có nguyên nhân, đáng để tha thứ? Khó trách Trác Hứa Châu làm người phiền như vậy, theo nguồn mà ra mà.”

“Mày nói gì đó?” Dịch Lâm Thâm với ưu thế chiều cao bỗng chốc khiến cho đáng vẻ kiêu căng của bà Trác đập tắt hơn phân nửa, dù bà ta có là người lớn, thì cũng không đánh lại con trai sức dài vai rộng như vậy.

“Tôi nói gì cũng không mượn bà xen vào, ít nhất là tôi nói tiếng người. Mà bà nói chuyện đúng là làm cho người ta ghê tởm, bà có phải bị mù không? Bởi vậy Trác Hứa Châu cái gì cũng tốt. Chỉ có mắt là không tốt, đừng học người ta lái xe, người ta cũng vô tội lắm đó được chưa?” Dịch Lâm Thâm không hề khách sáo, “Nói thật, Trác Hứa Châu có cái gì? Chỉ là trong nhà có mấy đồng tiền dơ bẩn, thành tích học tập giỏi chút, có gì đặc biệt? Còn coi mình là hoàng tử thật hả? Bà có cần đi hoàng thất Anh mua cho nó tờ giấy chứng nhận hoàng tử không?”

“Trác lão nhị không có não, bà làm mẹ thật sự chỉ có hơn chứ không kém. Hôm nay tôi nói ngay đây, Trác Hứa Châu nhất định phải nhận sự trừng phạt của pháp luật. Nếu nhà họ Trác mấy người dám làm khó từ giữa, tôi sẽ để nhân dân cả nước nhìn hết vào mặt mũi mấy người, nói được là làm được!”

Bà Trác giận đến mức môi cũng run rẩy.

Ở cái thời đại Internet này, họ thật sự không dám làm gì cả.

Lúc này, chủ nhiệm Thường tan việc xuống lầu chuẩn bị đi ăn cơm, liền nhìn thấy có một đám học sinh đang bu nhau cách đó không xa, bầu không khí hình như không quá ổn.

Chủ nhiệm Thường đi ba bước gộp hai bước tới, nghiêm túc nói: “Đang làm gì đó? Còn chưa đi ăn cơm?”

Mọi người thấy chủ nhiệm Thường, tự động nhường ra một con đường.

Chủ nhiệm Thường liền nhìn thấy bà Trác.

Trưa nay cô có gặp bà Trác, ấn tượng với bà Trác thật sự không tốt. Bà Trác hoàn toàn không ý thức được cái sai của con, trái lại còn nghĩ nhà trường chuyện bé xé ra to. Còn nói thẳng với hiệu trưởng Miêu, không phải nhà trường muốn họ bỏ tiền ra để miễn phạt à? Được, bao nhiêu thì nhà họ Trác họ ra hết.

Nhưng thật sự nhà trường không hề có ý đó, chỉ là quyết định chắc chắn phải nghiêm trị.

“Xảy ra chuyện gì?” Chủ nhiệm Thường hỏi.

Địch Lâm Thâm lập tức nói: “Mẹ Trác Hứa Châu yêu cầu Ngu Đào đến cục cảnh sát rút lại vụ án. Ngu Đào không muốn, bà ta chuẩn bị dùng tiền mua chuộc Ngu Đào.”

Chủ nhiệm Thường vừa nghe liền nổi giận, nói với bà Trác: “Bà bị gì thế hả? Bà coi luật pháp là trò đùa à? Còn dùng tiền mua chuộc học sinh? Bầu không khí trường học đúng là bị những phụ huynh như bà làm hư. Bà đi nhanh lên đi, đừng quấy rầy học sinh trường chúng tôi nữa.” Dứt lời, gọi bảo vệ tuần tra đến đây, bảo họ canh chừng bà Trác rời đi.

Bà Trác cũng bực mình, bà ta không tin trên thế giới không có chuyện bất bình nào mà tiền không dùng được. Thoáng suy nghĩ, gọi chủ nhiệm Thường qua một bên, nhỏ giọng nói: “Chủ nhiệm Thường, cô cũng biết Châu Châu nhà chúng tôi học rất giỏi, giờ chỉ là một chốc kích động thôi, cô xem xem có thể giúp được gì thì năn nỉ giùm chút, cho nó một cơ hội.”

Nói, còn từ trong túi xách lấy ra một bao lì xì lén đưa cho chủ nhiệm Thường.

Chủ nhiệm Thường tức cực, đẩy bà ta ra, “Bà có ý gì đó hả? Ở đây là trường học, là nơi giáo dục trẻ em. Ít đem những thứ dơ bẩn trên xã hội của mấy người vào trường đi! Bảo vệ, đuổi người đi!”

Bảo vệ không khách sao, lập tức mời bà Trác đi.

Bà Trác cảm giác mình bị mất mặt, hừ lạnh một tiếng, “Ha ha, đừng có nói như cô chưa từng lén hèn hạ nhận qua. Làm cái nghề này của mấy người, ai sạch sẽ hơn ai chứ.”

Nói xong, liền lên xe của mình, nghênh ngang rời đi.

Chủ nhiệm Thường cảm giác mình tức đến mức sắp bị huyết áp cao. Cô ở Bắc Minh nhiều năm nay, Bắc Minh là trường tư, người có tiền nào mà chưa từng gặp, nhà họ Trác lại nói câu này trước mặt cô, là khinh thường ai chứ?

Lại nói, tiền lương của cô rất khả quan, sao phải bất chấp nguy hiểm bị tố cáo đuổi việc để nhận lì xì của người ta? Lùi 10 ngàn bước để nói, cô làm chủ nhiệm, rất coi trọng việc giáo dục học sinh, sao có thể cho

phép người khác làm bẩn hoàn cảnh trường học được?

Bà Trác đi rồi, chủ nhiệm Thường vẫn thấy rất giận, nhưng không thể trút lửa lên người học sinh, chỉ có thể khoát khoát tay, nói: “Được rồi, đi ăn cơm hết đi.”

Các học sinh đi, chủ nhiệm Thường hít thở sâu mấy lần, xoay người đến phòng hiệu trưởng.

Lấy cơm xong, cả đám ngồi chung với nhau, Hướng Tân Kiệt gặm một cái đùi gà, nói: “Mấy cậu nói xem mẹ của Trác lão nhị có phải bị bệnh không? Yêu cầu và hối lộ trắng trợn, nghĩ Trái Đất là nhà của bà hả?”

Địch Lâm Thâm nở nụ cười, rót canh nhà hầm mới đem tới vào chén, “Có lẽ do không làm việc ở bên ngoài, chưa từng đụng phải vách tường, hơn nữa trong nhà có mấy đồng tiền, dĩ nhiên kiêu ngạo tí rồi.”

Người như thế Địch Lâm Thâm đã gặp qua rất nhiều. Đương nhiên, cũng không phải nhằm vào hắn, mà là một người đứng xem, có thể nhìn rõ ràng hơn.

“Trường mình không chỉ mình họ có tiền, khoe khoang thế làm gì?” Trì Linh cũng cảm thấy loại phụ nữ này thật sự rất phiền.

“Họ nghĩ là chỉ có mình họ.” Hướng Tân Kiệt nhún nhún vai.

“Nếu không phải nói gia đình thế nào nuôi con ra thế đấy. Trác Hứa Châu làm người ta chán ghét như vậy, đều có lý do.” Giả San San nói.

“Đúng. Nếu có người gia sản không phong phú bằng nhà cậu ta đi làm bạn với cậu ta, còn không phải bị mẹ cậu ta chế giễu chết?” Hướng Tân Kiệt cười khinh thường, người như thế thì càng đáng không có bạn.

Thật ra trong trường có rất nhiều học sinh, con nhà người có tiền thật sự không ít, nhà Địch Lâm Thâm tính là khá giả, nhưng vẫn có người gia sản càng phong phú hơn Địch Lâm Thâm. Nhưng người ta đều rất tốt, không khoe khoang, cũng không xem thường ai, trái lại rất hòa đồng, ở chung với bạn học rất tốt. Sao chỉ có nhà họ Trác bị thế thôi chứ?

Giả San San nói thẳng: “Bởi vậy cậu ta không có bạn.”

Với cái tính cách này của Trác Hứa Châu và tình huống gia đình cậu ta, có lẽ dù có kết bạn thì cũng gặp xích mích.

Mà Địch Lâm Thâm cũng không nghe nói Trác Hứa Châu có bạn bè gì với người trong giới của họ, nhiều nhất là cái loại quen quen vì lợi ích. Điều này biến tướng nói rõ, nhân duyên trong giới của nhà họ Trác có thể cũng không quá tốt.

Chuyện này còn đang trong xử lý thêm một bước, bên cục cảnh sát vẫn chưa đưa ra kết quả xử phạt, Bác Minh đã xử lý trước một bước — đuổi học Trác Hứa Châu.

Sau khi mọi người nhìn thấy thông báo, không hề có chút đồng cảm nào, cũng chẳng ai nói chuyện vì cậu ta, dường như tất cả mọi người đều cảm thấy kết quả này không tệ.

Mà bên nhà họ Viên thì đang nghĩ cách tìm nhà họ Dịch nói chuyện, muốn cho qua việc này. Dù sao Viên Tâm Nhụy muốn đánh là Ngu Đào, chứ không phải Dịch Lâm Thâm, Dịch Lâm Thâm chỉ bị liên lụy chút thôi, hơn nữa đâu có bị gì, sao phải so đo chứ?

Thế nhưng, nhà họ Dịch không hề cho cơ hội này, đồng thời còn công khai tỏ vẻ cắt đứt quan hệ với nhà họ Viên trên buổi tụ hội bạn bè, cũng nói lý do, tránh để người ta cảm thấy nhà họ Dịch họ cứ để ý không buông tha. Về phần vì sao ra mặt cho Ngu Đào, thứ nhất, Ngu Đào là bạn thân của Dịch Lâm Thâm, cũng là đứa trẻ ngoan hiếm thấy, thứ hai, Dịch Lâm Thâm đã thay đổi rất nhiều vì Ngu Đào, gia đình đều rất cảm ơn Ngu Đào, vì thế Ngu Đào gặp chuyện không may, họ tất nhiên là quan tâm, thứ ba, Viên Tâm Nhụy và Ngu Đào thật ra cũng không gặp gỡ gì nhiều, Viên Tâm Nhụy tìm người đánh Ngu Đào mặc dù không biết nguyên nhân cụ thể, nhưng chắc chắn liên quan tới nhà họ Dịch. Ngu Đào không thể nào tự đứng làm mếch lòng Viên Tâm Nhụy được, nên có thể là người trong nhà làm Viên Tâm Nhụy mất hứng, do đó liên lụy Ngu Đào lúc đó cũng ở nhà họ Dịch.

Nhưng có một lần trên buổi tụ hội của các quý bà, mẹ Viên rốt cuộc tìm được cơ hội gặp Du Mỹ Hề.

Du Mỹ Hề không quá trở mặt, chỉ là lúc mẹ Viên tới tìm cô, thì mang vẻ mặt lạnh lùng. Cô không thể mắng mẹ Viên gì cả, dù sao phụ nữ mà, vừa khóc lóc, cô có lý cũng không thể không để ý được, nên chỉ có thể kìm nén — nhưng mà, thật sự khó chịu!

“Mỹ Hề, chị xem chuyện này quây như nào này.” Mẹ Viên mặt than thở, “Nhụy Nhụy nhà chúng tôi chỉ vì quá thích Lâm Thâm thôi, chuyện này chị cũng biết mà. Bình thường Nhụy Nhụy thân thiết với chị, chị không thể không lo được. Con bé còn nhỏ, không thể bị phá hủy tương lai như vậy được.”

Viên Tâm Nhụy cũng bị đuổi học, nhưng nhà họ Viên không quá lo lắng, dù sao có thể đưa ra nước ngoài, ngược lại không tệ, có thể thả lỏng sớm chút lại không cần đi thi tốt nghiệp trung học. Nhưng về trách nhiệm pháp luật thì nhà họ Viên cũng không muốn Viên Tâm Nhụy chịu. Nhà họ Dịch đóng cửa không gặp, nhà họ Viên chỉ có thể nghĩ cách khác.

“Viên Tâm Nhụy thích Lâm Thâm không sai, nhưng liên quan gì tới Ngu Đào? Dựa vào gì mà tìm người đánh Ngu Đào? May mà Lâm Thâm và Hương Tân Kiệt đều ở đó, không thì không biết sẽ như thế nào nữa!” Du Mỹ Hề nhướn mi một cái, mặt mày không thân, “Ha ha, tôi cũng sợ, Viên Tâm Nhụy nhà cô có lòng dạ quá đi. Tôi đã nói hôm đó sao tự nhiên lại chạy tới nhà chúng tôi hỏi Lâm Thâm lúc nào về trường, còn biết hành tung của Lâm Thâm, lòng dạ này mà đặt trong những người cùng lứa thì cũng coi như là nhân tài kiệt xuất rồi nhỉ?”

Gì mà thân thiết với cô, Viên Tâm Nhụy trước giờ đều coi thường cô, chắc cô không biết?

Mẹ Viên trong bụng giận Du Mỹ Hề nói chuyện không dễ nghe, nhưng chỉ có thể cười làm lành, “Nhụy còn nhỏ, hai nhà chúng ta có giao tình nhiều năm như vậy rồi, cũng không đến nỗi.”

Du Mỹ Hề cười lạnh một tiếng, “Đúng, không đến nỗi. Không đến nỗi Viên Tâm Nhụy cho người đi chặn Ngu Đào? Ngu Đào và Địch Lâm Thâm là bạn thân nó không biết? Địch Lâm Thâm sẽ về trường chung với Ngu Đào nó không biết? Nó biết hết, chị ở đây giả làm đại vĩ ba lang (*) gì với tôi? Nó nhìn như hướng về Ngu Đào, thật ra cũng không tha cho Lâm Thâm đi.”

(*): Sói đuôi to, theo nghĩa xấu thì tượng trưng cho người không có lương tâm, cố làm ra vẻ.

Mẹ Viên kéo Du Mỹ Hề một cái, thấp giọng nói: “Chuyện đến nước này, tôi nói thật với chị vậy. Nhụy muốn đánh Ngu Đào, là vì Ngu Đào và Địch Lâm Thâm đang yêu nhau, nó ghen tị, cũng không hy vọng danh tiếng của Địch Lâm Thâm bị hủy, bị người ta cười là đồng tính, nên mới ra hạ sách này.”

Trong lòng Du Mỹ Hề khiếp sợ dữ dội tựa như núi lửa phun trào, nhưng chỉ trong nháy mắt, Du Mỹ Hề đã không chế được cảm xúc, “Chuyện này ai nói với chị?”

Mẹ Viên thấy Du Mỹ Hề đã có phần buông lỏng, nói ngay: “Là Nhụy Nhụy chính mắt nhìn thấy, hai người dắt tay nhau đi dạo phố. Lại nói, Ngu Đào ở nhà mấy người lâu như vậy, mấy người không phát hiện chút gì à?”

“A, dắt tay nhau đi dạo phố là đồng tính? Có khả năng vì chuyện gì đấy nên dắt tay nhau chút thì sao?”

“Chị đừng không tin, Trác Hứa Châu trường bọn Lâm Thâm có nói với Nhụy Nhụy, hai người ở trường như hình với bóng, cực kỳ thân thiết.”

“Sao chị biết Trác Hứa Châu không phải đang lừa Viên Tâm Nhụy? Theo tôi được biết, trước đây Trác Hứa Châu đã từng nhằm vào Ngu Đào, sao chị lại biết không phải do Trác Hứa Châu vô căn cứ, lấy Viên Tâm Nhụy ra làm súng chứ? Dù sao chuyện này nhà họ Trác phải tranh luận cho tốt, có thể biện bạch thành tông phạm, Viên Tâm Nhụy nhà chị là chủ mưu đó nhé.”

Mẹ Viên vừa nghe, chợt nghĩ Viên Tâm Nhụy phải chăng là bị đùa giỡn.

Du Mỹ Hề mỉm cười nói: “Lâm Thâm và Ngu Đào nếu đúng là thế thật, ở nhà cẩn thận như vậy, chúng tôi lại chẳng nhìn ra nửa manh mối, sao ở trong trường lại không cẩn thận được chứ? Trường học không phải có nhiều người nhiều ánh mắt hơn à? Lại nói, Trác Hứa Châu cũng đâu chung lớp với bọn nó, lớp học cũng không gần nhau, phòng ngủ lại càng xa hơn, sao có thể biết nhiều thế được? Không cần lên lớp không cần học tập?”

Du Mỹ Hề trầm nghĩ: Không phải xích mích ly gián ư? Cho Viên Tâm Nhụy nhà bà giả đồ vô tội có lý, không cho tôi gây xích mích chút à?

Mẹ Viên nghe xong thấy hơi hoang mang, tức khắc chào tạm biệt, chắc là về nhà phân tích suy nghĩ đối sách rồi đi.

Du Mỹ Hề uống champagne, trong lòng dần lắng xuống. Xích mích ly gián là một chuyện, nhưng nếu Dịch Lâm Thâm thật sự là gay, cô nên làm sao đây?

Ý nghĩ đầu tiên, chắc chắn là che chở Dịch Lâm Thâm. Cô không kỳ thị chuyện này, cũng có vài người bạn như vậy. Chỉ là nên khuyên Dịch Sĩ Nghĩa thế nào thì cô phải suy nghĩ thật kỹ. Không thể để Dịch Sĩ Nghĩa phá hủy Dịch Lâm Thâm khó lắm mới có thay đổi, càng không thể phá hủy ngôi nhà này của họ.

32. Chương 32

Khoảng thời gian này, hai người đều không về nhà. Chủ yếu là vì sau khi Ngu Đào khôi phục trí nhớ, rõ ràng ở chung với Dịch Lâm Thâm kém hơn, tuy nhìn như quan hệ của hai người vẫn rất tốt, nhưng trong lòng cả hai đều hiểu, luôn luôn có một tầng vải. Vì thế Dịch Lâm Thâm không đưa Ngu Đào về nhà, sợ Ngu Đào ở chung với người nhà quá miễn cưỡng, mà muốn giải thích, cũng rất phiền phức.

Trong lòng Ngu Đào vẫn thích Dịch Lâm Thâm, nhưng ở cùng với Dịch Lâm Thâm, cậu khó tránh khỏi việc nhớ lại chuyện hồi trước, vì thế luôn luôn cẩn thận, thậm chí có thể nói là sợ đầu sợ đuôi.

Dịch Lâm Thâm không về, nhà họ Dịch cũng không giục. Dịch Lâm Thâm trái lại cũng vui vì điều ấy, mỗi ngày học tập thêm trên chóc Ngu Đào cũng rất thú vị.

Chiều hôm đó, Dịch Lâm Chiêu tới đưa cho Dịch Lâm Thâm hai tấm vé xem phim.

Đây là phim điện ảnh nhà họ Dịch đầu tư quay, buổi công chiếu vào đêm Giáng Sinh.

Cả nhà nghỉ, bình thường Dịch Lâm Thâm rất cố gắng học hành, làm việc kết hợp với nghỉ ngơi thì tốt hơn, đúng lúc có thể nhân cơ hội thả lỏng chút.

Đêm Giáng sinh đúng lúc vào thứ sáu, Dịch Lâm Thâm sau khi nhận được vé liền lên kế hoạch, còn bảo Dịch Lâm Chiêu đặt một phòng ở sơn trang suối nước nóng giùm hắn, nói là xem phim xong muốn đến ở hai đêm, chủ nhật về trường.

Dịch Lâm Chiêu thấy không tệ, coi phim xong cũng đến chín giờ rưỡi, thêm hoạt động phỏng vấn sau đấy, có lẽ phải mười giờ mới có thể tan cuộc. Lúc đó trường đã khóa cổng, chỉ bằng đi ngâm suối nước nóng thả lỏng tí. Vả lại, sau đó cũng sắp tới kỳ thi cuối kì, kỳ thi lần này với Dịch Lâm Thâm mà nói là rất quan trọng, cũng là lúc kiểm tra thành quả học tập của hắn, nên thả lỏng chút trước, càng có lợi cho phần đấu hơn.

Thứ sáu sau khi tan học, Dịch Lâm Thâm và Ngu Đào về phòng ngủ thay đồ, sau đó cầm quần áo để thay và bài tập, đón xe đi trung tâm thành phố.

Hai người đi ăn sushi trước, rồi uống ít đồ, mới tới rạp chiếu phim.

Ngu Đào bình thường không hay xem phim, cũng không có hứng thú. Nhưng nếu đã đưa vé rồi, Dịch Lâm Thâm còn nói đây là hẹn hò, không thể từ chối, cậu không thể làm gì khác hơn là đi theo.

Hai người mới đến hai mươi phút, chưa bắt đầu xoát vé.

Dịch Lâm Thâm kéo Ngu Đào đến chỗ ghế ngồi, Ngu Đào rất không có tình cảm mà lấy hai quyển sách ra, cho Dịch Lâm Thâm một quyển, bảo hắn học thuộc chút kiến thức.

Dịch Lâm Thâm bắt đắc dĩ nhìn cậu, “Cậu không thể thân thiết với tớ một lát à?”

Ngu Đào nhìn quanh, nhỏ giọng nói: “Nhiều người như vậy... vẫn nên đọc sách đi. Lại nói, sắp cuối kỳ rồi...”

Bình thường cậu và Dịch Lâm Thâm ở trong phòng ngủ, nhiều nhất cũng chỉ nắm tay nhau thôi. Dịch Lâm Thâm có lúc sẽ hôn cậu, tuy cậu không trốn, nhưng vẫn có hơi xấu hổ và không được tự nhiên.

Dịch Lâm Thâm cũng không miễn cưỡng, ôm sách đọc —— hẳn chợt nghĩ, có lẽ nói rõ với Ngu Đào thì sẽ tốt hơn. Ít nhất quan hệ của hai người sẽ không giảm chân tại chỗ nữa.

Lần đầu thử sắp xếp thăm dò, Dịch Lâm Thâm và Ngu Đào cũng không vô giúp vui.

Lúc Dịch Lâm Chiêu đến, liền thấy hai người đang ngồi ở đây đọc sách.

“Chắc có thể vào rồi.” Dịch Lâm Chiêu đi tới nói.

“Anh.” Cả hai ngoan ngoãn gọi người.

Dịch Lâm Chiêu gật đầu, “Đi thôi. Vào với anh trước.”

“Dạ.” Dịch Lâm Thâm đáp, bỏ hết sách của mình và Ngu Đào vào trong túi xách của mình.

Hai người và Dịch Lâm Chiêu vào phòng chiếu trước. Chỗ ngồi của ba người nằm chung với nhau, Dịch Lâm Thâm vì không để Ngu Đào khó xử, chủ động ngồi ở giữa.

“Đừng luôn cố học quá, nên nghỉ ngơi vẫn phải nghỉ ngơi.” Địch Lâm Chiêu nói.

“Dạ.”

“Tết về nhà ăn cơm.” Nói, rồi nhìn về phía Ngu Đào, “Ngu Đào cũng đi cùng đi.”

Ngu Đào lắc đầu một cái, “Không được, em đã nói với gia đình về nhà ăn rồi.”

“Được, vậy chờ Lâm Thâm về trường, thì để em ấy mang đồ ăn ngon cho em.” Địch Lâm Chiêu đặt không ít thứ vận chuyển hàng không về nhà, ở trong cũng có phần của Ngu Đào, nhưng nếu người đã không thể tới, vậy lúc đó anh dẫn Địch Lâm Thâm đến nhà Ngu Đào đưa một chuyến cũng được.

Khán giả lục tục vào sân, ba người cũng không trò chuyện tiếp nữa.

Địch Sĩ Nghĩa và Du Mỹ Hề ngồi ở hàng đầu tiên, sau khi vào còn đến chỗ Địch Lâm Thâm xem, nói mấy câu với Ngu Đào.

Du Mỹ Hề tuy đã rời khỏi giới nhiều năm, nhưng sức ảnh hưởng vẫn còn, nên cô mới qua, đã thu hút không ít sự chú ý của khán giả. Nhưng cô biểu hiện rất hào phóng, mỉm cười phát tay một cái với mọi người, mới quay về chỗ ngồi của mình.

Địch Lâm Thâm chợt nhớ tới Địch Vu Tư, liền hỏi: “Vu Tư ở nhà một mình à?”

“Ừm.” Địch Lâm Chiêu gật đầu, “Có dì trông, không sao đâu.” Đây cũng không phải lần đầu, phim này chủ yếu là về tình yêu, lại có hơi máu me nên trong nhà không muốn cho Địch Vu Tư xem. Mà Địch Vu Tư cũng không có hứng thú, thay vì xem phim 120 phút, bé càng thích dùng thời gian ấy để xem phim hoạt hình của bé hơn.

Sau khi phim bắt đầu chiếu, Ngu Đào đã hoàn toàn chìm đắm trong âm nhạc và nội dung phim.

Đây là một bộ phim về đề tài lịch sử, cải biên theo tiểu thuyết. Nhưng không giống với những bộ phim cải biên theo tiểu thuyết trước đó, luôn thấy có quá nhiều thiếu sót, hoặc khó bề tưởng tượng, bộ phim này có nội dung nghiêm cẩn, khung cảnh hùng vĩ, thêm sự kiện lịch sử chân thật, trang phục và vật dụng xinh đẹp, thoáng cái bắt lấy ánh mắt của mọi người.

Nhưng hơn cả những điều đấy, thu hút Ngu Đào hơn chính là nhạc phim, cậu có thể nghe ra cảm xúc phức tạp từ trong phối nhạc, không nhất định phải là làn điệu u buồn chậm rãi mới có thể nói lên sự thương cảm, trong nhịp điệu có phần chặt chẽ, chỉ dùng một nhạc cụ, càng có thể tô đậm nỗi buồn ra hơn.

Sau khi phim kết thúc, trong phòng chiều vang lên tiếng vỗ tay.

Nhân viên chế tác chính lên sân khấu nhận phỏng vấn.

Cái khác Ngu Đào không quá chú ý, nhưng lúc giới thiệu đến tác giả Lưu Chí Ngạn người đã phối nhạc cho phim, Ngu Đào vẫn nghiêm túc nghe chút.

“Thầy Lưu Chí Ngạn này rất có tài.” Ngu Đào bình luận.

Địch Lâm Thâm cũng không hiểu biết quá nhiều về phương diện này.

Địch Lâm Chiêu nói: “Tài hoa trên phương diện soạn nhạc của thầy Lưu thật sự là số một số hai trong nước, nhưng thấy ấy rất im lặng, hôm nay nhìn trên phần mặt mũi của di Du mới đến đây thôi.”

Ngu Đào gật đầu, không hỏi nhiều nữa.

Sau khi kết thúc khâu phỏng vấn, Địch Sĩ Nghĩa gọi Địch Lâm Thâm và Ngu Đào xuống. Giới thiệu người trong giới cho hai người.

Du Mỹ Hề dùng xưng hô “cậu bé nhà tôi” để gọi Ngu Đào, vì thế người khác mặc dù không biết Ngu Đào, nhưng cũng không thờ ơ.

Địch Lâm Thâm thì lại thấy hơi ngoài ý muốn, bình thường cha hắn sẽ không chủ động giới thiệu hắn với bên ngoài, thứ nhất nếu hắn mà mất hứng, tình cảnh sẽ rất xấu hổ, thứ hai nếu bị người ta hỏi về việc học, trả lời cũng khó coi. Hôm nay trái lại khó có được.

Lúc giới thiệu đến Lưu Chí Ngạn, Ngu Đào nói: “Thầy Lưu, ca khúc của thầy làm rất hay. Sự tưởng nhớ âu sầu ấy hoàn toàn thể hiện được cảm giác đau khổ của con người.”

Ban đầu Lưu Chí Ngạn không quá để ý một cậu học sinh như Ngu Đào, nhưng lúc nghe thấy cậu nghe ra được nội dung trong ca khúc, người cũng có tinh thần theo.

“Cậu nghe ra?”

Ngu Đào gật đầu, “Nếu mà có CD, em nghĩ em sẽ giấu đi mất.”

Lưu Chí Ngạn cười ha ha, hỏi: “Cậu học âm nhạc?”

Ngu Đào lắc đầu một cái, “Không phải.”

“Vậy từng học âm nhạc?”

“Trước đây có từng học piano và ghi-ta.”

Lưu Chí Ngạn gật gật đầu, “Có muốn thi học viện âm nhạc không?”

“Không, học cái đó quá phí tiền.”

Lưu Chí Ngạn hiểu rõ gật đầu, cảm thấy cậu bé Ngu Đào này rất thực tế. Ông cũng không phải người tự cao tự đại không nhìn nổi người thực tế, nói thật, thi nghệ thuật tuy nói là một con đường, nhưng cuối cùng có mấy ai có thể bước ra đây?

Chỉ trò chuyện một lát, Dịch Sĩ Nghĩa để Ngu Đào và Dịch Lâm Thâm đi trước. Ông biết họ muốn đi ngâm suối nước nóng, giờ đi còn có thể nghỉ sớm chút.

Dịch Lâm Chiêu trò chuyện với người quen xong, liền chủ động lái xe đưa Ngu Đào và Dịch Lâm Thâm đi sơn trang suối nước nóng.

Lúc hai người xuống xe, Dịch Lâm Chiêu nhắc nhở: “Chú ý an toàn, đừng ngâm lâu quá, sẽ choáng đấy.”

“Biết rồi.” Dịch Lâm Thâm đáp, phát tay với Dịch Lâm Chiêu, liền dẫn Ngu Đào cùng vào quán.

Dịch Lâm Chiêu không biết mối quan hệ của hai người họ, vì thế đặt một căn phòng tiêu chuẩn.

Ngu Đào rất hài lòng, Dịch Lâm Thâm thì hơi buồn bực —— ban đầu muốn ôm Ngu Đào ngâm đến nóng hầm hập ngủ một giấc thật ngon mà, giờ xem ra đã rơi vào khoảng không.

Dịch Lâm Thâm gọi bữa ăn khuya.

Ngu Đào vừa quan sát căn phòng, vừa dọn hành lý và sách vở.

Ở đây có một cái bàn làm việc rất lớn, hoàn toàn có thể cho hai người cùng nhau làm bài tập.

Dịch Lâm Thâm kéo Ngu Đào, nói: “Ngâm một lát trước đi, tớ đã dặn họ bốn mươi phút sau mới đưa đồ ăn tới.”

“Được.”

Sau khi tắm xong, hai người mới bước vào ao suối nước nóng ngoài phòng ngâm mình.

Bởi vì ở dưới chân núi, nên ban đêm rất yên tĩnh, tuy hoàn cảnh lộ thiên, nhưng ngẫm mình hoàn toàn không hề thấy lạnh.

Địch Lâm Thâm đến cạnh Ngu Đào, nắm lấy tay Ngu Đào, giọng điệu rất rất dịu dàng nói: “Đào Đào, tớ muốn nói với cậu một chuyện.”

Ngu Đào mặt không biểu cảm, nhưng nhẹ nhàng đáp: “Ừm, cậu nói đi.”

Địch Lâm Thâm im lặng hai giây, nói: “Chuyện hồi trước của cậu, tớ đã biết rồi.”

Ngu Đào sững sốt, sau đó khiếp sợ nhìn Địch Lâm Thâm, thoải mái lúc này không thấy đau, cả người đều trở nên hết sức thấp thỏm.

Địch Lâm Thâm cười cười, nắm tay Ngu Đào thật chặt, “Là chú nói cho tớ. Nhưng đây không quan trọng, quan trọng là tớ hi vọng cậu biết rõ, tớ không giống với tên cặn bã đó.”

Ngu Đào bỗng cúi đầu, trong lòng hơi chua xót. Cậu đã cố gắng không nhắc tới và nhớ lại người đó, cho nên Địch Lâm Thâm chợt nhắc tới, cậu cũng phát hiện ra cái hố này cậu căn bản không bước qua được.

Cậu nhớ rõ lúc đó cha mẹ đối phương chửi cậu như thế nào, cũng nhớ người đó đã lẩn tránh đi rất xa, dường như sợ cậu sang xin giúp đỡ. Cậu còn nhớ lúc trước cậu bị xa lánh, người đó đã yên tâm thoải mái ngắm nhìn hết tất cả như thế nào... Cậu hận hằn ta, lại chỉ có thể hận...

“Đào Đào, tớ biết bây giờ có đảm bảo bao nhiêu cậu cũng sẽ giữ lại lòng tin ấy, tớ không xin gì khác, chỉ hy vọng cậu có thể vượt qua cái hồ này, tựa như chẳng hề có chuyện này, mở lòng một chút, như hồi cậu mất trí nhớ vậy.” Địch Lâm Thâm mỉm cười nói: “Tớ biết thay đổi ngay là không thể, tớ sẽ cho cậu cảm giác an toàn nhiều hơn, cho cậu yên tâm, sau này sẽ dần dần quên mất đi chuyện ấy.”

Địch Lâm Thâm dùng tay ướt nhẹ nhàng chạm mặt Ngu Đào, “Hãy cho tớ một cơ hội, cũng cho chính cậu một cơ hội. Tương lai của chúng mình sẽ không giống như cậu của quá khứ, tớ muốn là ở bên cậu mãi mãi kia kìa.”

Ngu Đào đỏ cả mặt, giọng mũi rất nặng nói: “Cha và anh cậu... sẽ không đồng ý.”

Địch Lâm Thâm hôn cậu một cái, “Cho nên, bây giờ tớ không thể come out được. Điểm này tớ cảm thấy rất có lỗi với cậu, nhưng vì tương lai của chúng ta, chỉ có thể uất ức cậu một chút. Chờ tớ có năng lực kinh tế rồi, thì sẽ come out với họ. Họ có đồng ý hay không, thì tớ vẫn muốn ở bên cậu. Lúc đó họ không lo được tớ nữa, càng không thể dùng cách cắt đứt tiền tiêu vặt của tớ, đưa tớ ra nước ngoài để uy hiếp và can thiệp vào tội mình được.”

“Vì thế, cậu nguyện ý chờ tớ chứ?”

Nước mắt Ngu Đào rơi xuống.

“Đừng khóc. Tớ hi vọng Đào Đào của tớ ở bên tớ mỗi ngày đều thật vui vẻ. Đương nhiên, nếu không che giấu thì tốt hơn, bị nhà tớ phát hiện, tớ sẽ cố gắng thuyết phục bọn họ, nếu thật sự không thuyết phục được, thì phải làm phiền nhà cậu chứ chấp tớ rồi. Dù sao tớ chắc chắn sẽ không tách biệt với cậu, cậu cũng không thể nói chia tay, biết chưa?”

Ngu Đào có cảm giác nút thắt trong lòng mình dường như được tháo ra từng chút một, tương lai của cậu cũng trở nên rực rỡ hơn cả.

Ngu Đào lau nước mắt nói: “Tớ... tớ tin cậu, dù cậu không làm được, tớ cũng sẽ không hối hận.”

“Đồ ngốc, nếu tớ không làm được, cũng không xứng là một người đàn ông.” Dịch Lâm Thâm ôm lấy Ngu Đào. Nếu ngay cả người yêu của mình cũng không bảo vệ được, nếu đã không thể cho vợ mình hạnh phúc cả đời, thế mà còn là đàn ông?

Ngu Đào khóc hồi lâu mới dừng lại nước mắt.

Dịch Lâm Thâm lau mặt giùm cậu, cười nói: “Được rồi, khóc xong tất cả sẽ trôi qua. Con đường tương lai của mình còn rất dài. Rồi, cậu đứng lên đi, đừng ngâm tới choáng, lát nữa bữa khuya tới rồi.”

“Ừm.” Ngu Đào đứng lên, được Dịch Lâm Thâm dắt ra áo, choàng thêm áo tắm.

Chờ hai người lau khô thay áo ngủ, Ngu Đào đi rửa mặt, bữa ăn khuya cũng được đưa đến.

Dịch Lâm Thâm vừa ăn vừa nói: “Anh tớ đặt cái phòng gì chứ? Nếu không mình đổi phòng giường lớn hai người đi.”

Ngu Đào bật cười, “Như vậy đã rất tốt rồi.”

“Tốt gì? Có gì khác với ở trong phòng ngủ chứ? Tắm ở đâu mà không thể tắm?!” Dịch Lâm Thâm vừa oán giận vừa gấp cái trứng lòng đào trong chén mình cho Ngu Đào, “Ăn nhiều trứng chút đi, thông minh.”

Ngu Đào thì gấp xá xiu trong chén mình cho Dịch Lâm Thâm, “Cậu cũng ăn.”

Dịch Lâm Thâm còn đang suy nghĩ chuyện đổi phòng, đã nghe Ngu Đào nói: “Thật ra giường rất lớn, hai người ngủ cũng được mà.”

Dịch Lâm Thâm nhìn giường, lại nhìn Ngu Đào, bỗng cảm thấy căn phòng này thật sự tốt đến mức không thể tốt hơn được nữa! Họ ngủ chung một giường, Ngu Đào có thể dán chặt vào hắn, ngủ trong lòng hắn,

quả thực hoàn mỹ!

33. Chương 33

Ngu Đào tỉnh dậy trong lòng Dịch Lâm Thâm, nhớ lại những câu Dịch Lâm Thâm nói hôm qua, cậu không tự chủ được giương lên khóe miệng.

Cậu hơi động dậy, Dịch Lâm Thâm đã tỉnh, ôm cậu vào ngực một cái, nói giọng khàn khàn: “Hôm nay không dậy sớm, ngủ một lát nữa đi.”

Ngu Đào vùi mặt vào trong áo ngủ hắn, buồn buồn nói: “Thư giãn một lần, sẽ có lần thứ hai.”

Dịch Lâm Thâm cười khẽ, “Đêm xuân ngắn khổ a.”

“Ai đêm xuân với cậu...”

“Chờ mình tốt nghiệp, cậu cũng thành niên, tớ liền cho cậu biết cái gì là đêm xuân!”

Nói chuyện với Ngu Đào, Dịch Lâm Thâm cũng dần tỉnh ngủ. Hắn có cảm giác tỉnh dậy sau giấc ngủ, Ngu Đào thật sự có hơi biến hóa. Điều này làm hắn rất vui mừng, ôm Ngu Đào hôn một cái.

Ngu Đào nắm tay Dịch Lâm Thâm, nhỏ giọng nói: “Rời giường đi, học thuộc tiếng Anh lát.”

Dịch Lâm Thâm cảm thấy Ngu Đào thật sự có thể trị được hắn, nhưng hắn cũng cam tâm tình nguyện bị trị, vì thế ôm Ngu Đào ngồi dậy, vỗ vỗ mông Ngu Đào, “Cậu đi rửa mặt trước đi.”

“Ừm.” Ngu Đào trở mình từ trên người Dịch Lâm Thâm bước xuống giường.

Lúc Ngu Đào trở mình ra, Dịch Lâm Thâm thật sự muốn đè người trên giường chiếm thêm chút lợi lộc nữa. Nhưng lý trí vẫn bắt hắn quản lý tay của mình, quậy lên chậm trễ hắn thì thôi, chậm trễ cả Ngu Đào thì không nên.

Rửa mặt xong, hai người ngồi cạnh bàn học tập, cánh cửa đi thông đến sân suối nước nóng được mở ra cho thoáng khí, hơi nước mịt mờ bị gió thổi vào, mang theo mùi lưu huỳnh nhàn nhạt, nhưng cũng không lẫn át được bầu không khí buổi sớm thắm vào lòng người.

Sau khi học một lát, Ngu Đào cảm sách tiếng Anh ra sân chậm rãi vừa đi vừa học.

Giọng Ngu Đào không lớn, cũng không quấy rầy Dịch Lâm Thâm. Dịch Lâm Thâm học mệt, tựa ghế nhìn Ngu Đào đi qua đi lại bên ngoài, trong lòng cảm thấy rất thỏa mãn.

Cũng làm hắn suy nghĩ, chờ lên đại học, hắn phải thuê một căn phòng có sân, sau này ngắm Ngu Đào học mỗi buổi sáng, để Ngu Đào trôi qua một cuộc sống an nhàn lại tùy tính.

Bây giờ, hai người xuống lầu ăn cơm.

Không hổ là nơi nghỉ phép, lúc này trừ mấy người lớn tuổi, thì chẳng có ai tới dùng cơm. Nhà ăn trống rỗng, nhưng thức ăn đều mới ra lò, có thể ăn thừa lúc còn nóng.

Bữa sáng là tặng kèm, buffet, dùng bữa sáng kiểu Trung Quốc làm chính.

Ngu Đào chọn canh cay hồ tiêu và bánh quẩy, Dịch Lâm Thâm thì lại chọn bánh bao và cháo.

“Sáng sớm chỉ ăn như vậy, có no không?” Dịch Lâm Thâm không đồng ý mà gấp hai cái bánh bao cho Ngu Đào.

“Có thể, muốn ăn.” Nhìn bánh quẩy rán vàng óng ánh mới ra lò, cậu đã hơi thèm.

Hai người đang ăn, bàn bên cạnh có người ngồi xuống.

Ban đầu họ cũng không để ý, nhưng giọng điệu của đối phương mang theo mấy phần kinh ngạc gọi một tiếng: “Lâm Thâm?”

Lâm Thâm quay đầu, lúc nhìn thấy người đó thì tức khắc cười nói: “Chị? Tình cờ thật đó.”

Người này là chị họ của Dịch Lâm Thâm, tên Dịch Mỹ Giai, là con gái của anh cả Dịch Sĩ Nghĩa. Nhà Dịch Mỹ Giai đã di cư sang nước ngoài, quanh năm suốt tháng không quay về được mấy lần, bình thường đều điện thoại hoặc liên lạc video.

“Chị, sao chị về cũng không nói một tiếng?” Dịch Lâm Thâm nói. Quan hệ của hắn và Dịch Mỹ Giai rất không tệ, hồi nhỏ cô chị họ này cuối tuần nào cũng qua nhà hắn chơi.

“Chị mới quyết định tạm thời thôi. Bạn kết hôn, ban đầu chị không có thời gian, nhưng đúng lúc công việc kết thúc sớm, nên mới quyết định về tham gia. Mới về có hai ngày, đang bận việc lễ cưới giùm bạn, mai họ kết hôn rồi, chị được dịp tới đây lên lười biếng thả lỏng tí, không ngờ lại gặp em. Chị phải chờ hết bận mới đến nhà chú nhỏ được.” Dịch Mỹ Giai cười nói, rồi nhìn về phía Ngu Đào: “Cậu bé đáng yêu này là?”

Dịch Lâm Thâm cười nói: “Đây là bạn thân của em, cũng là bạn cùng bàn. Giáng Sinh, muốn ra ngoài thả

lỏng tí, nên nhờ anh đặt phòng giùm tụi em.”

Sau đó, Dịch Lâm Thâm giới thiệu Dịch Mỹ Giai với Ngu Đào.

“Chào chị.” Ngu Đào hỏi thăm trước.

“Chào em chào em, Lâm Thâm không bắt nạt em chứ?” Dịch Mỹ Giai biết rất rõ Dịch Lâm Thâm.

“Không có.” Ngu Đào mỉm cười nói.

Dịch Mỹ Giai cười nói: “Đôi lúc Lâm Thâm nói chuyện không dễ nghe, nhưng cũng không có ý xấu gì đâu, em đừng để ý nhé.”

“Không đâu ạ.” Ngu Đào mới không giận Dịch Lâm Thâm.

Nếu đã là người nhà, tất nhiên là ngồi chung bàn. Nhìn bữa sáng như thỏ ăn cỏ của Dịch Mỹ Giai, Dịch Lâm Thâm bỗng cảm thấy mình và Ngu Đào quá là xa xỉ.

“Nghe nói em học hành tiến bộ rất nhiều, không tệ nha, cứ tiếp tục giữ vững đi.” Dịch Mỹ Giai cũng không thấy thành tích đại biểu cho tất cả, nhưng thành tích tốt thường có thể nâng cao sự tự tin của con người hơn.

“Vẫn được, nhờ có Ngu Đào dạy em thôi.”

Dịch Mỹ Giai cười nói với Ngu Đào: “Thật sự đã cho em thêm phiên toái rồi.”

Dịch Lâm Thâm có thể quen được một người bạn như vậy, cô thấy rất vui mừng.

“Không đâu ạ, Dịch Lâm Thâm cũng rất chăm sóc em mà.” Ngu Đào vội nói. Thật ra cậu không thích người khác cảm ơn cậu, có lẽ người ta thật sự cảm kích đấy, dưới cái nhìn của cậu, cậu chỉ làm những gì mình phải làm thôi.

“Ha ha, chuyện này trái lại khó có được.” Em họ của cô lúc nào mà từng chăm sóc người ta qua? Đúng là hiếm thấy.

Sau đó, Dịch Lâm Thâm và Dịch Mỹ Giai tán gẫu với nhau về việc trong nhà, Ngu Đào im lặng ăn, im lặng nghe, cũng không nói nhiều.

Dịch Lâm Thâm thỉnh thoảng gấp bánh bao cho cậu, đưa giấy ăn, Dịch Mỹ Giai nhìn mà cũng thấy Dịch

Lâm Thâm thật sự đã trưởng thành hơn rất nhiều.

“Hồi trước không phải chị nói muốn về định cư à? Sao lại không có động tĩnh gì?”

“Qua Tết xong rồi về. Công việc bên đó đã sắp xếp sắp xong rồi, chứng thực chút nữa là xong.”

“Bác trai bác gái có về luôn không?”

“Không về, họ ở đó quen rồi, tự trồng hoa trồng cỏ, cũng hài lòng.”

Địch Lâm Thâm gật đầu.

Sau khi ăn xong, Địch Mỹ Giai còn chuyện phải xử lý, nên về phòng trước.

Ngu Đào và Địch Lâm Thâm đi bộ cho tiêu hóa ở ngoài, Ngu Đào nói: “Chị cậu rất dễ ở chung.”

“Ừm, chị ấy tốt tính, năng lực làm việc cũng mạnh nữa. Nếu tớ bị đưa ra nước ngoài học, chắc sẽ đến chỗ chị ấy.”

“Vậy cậu phải học thật giỏi, không thì mình sẽ trở nên sai giờ mất.” Ngu Đào nghiêm túc nói.

Địch Lâm Thâm nở nụ cười, dắt tay cậu, “Tớ chắc chắn sẽ không đi. Dù cho không thể thi vào chung một trường với cậu, cũng sẽ thi trường gần cậu, chắc chắn sẽ không cách cậu quá xa.”

“Ừm.” Ngu Đào cười đáp, nắm lại tay Địch Lâm Thâm.

Địch Mỹ Giai nhận điện thoại đi đến bên cửa sổ, liền thấy Địch Lâm Thâm và Ngu Đào đang nắm tay nhau đi dạo.

Địch Mỹ Giai sửng sốt, nhưng không quá khiếp sợ. Cô tin mình không suy nghĩ nhiều, con trai ở tuổi này, ý thức giới tính rất mạnh, không như mấy cậu trai dắt tay nhau chỉ vì đối phương là bạn, cũng không như đàn ông trưởng thành dắt tay nhau sẽ có mấy loại khả năng. Địch Lâm Thâm ở đây dắt tay Ngu Đào, thật ra kết luận đã rất rõ.

Hôn nhân đồng tính ở chỗ cô là hợp pháp, vì thế tùy ý đi dạo đến đâu cũng có thể bắt gặp một cặp đồng tính, cô đã quen. Cô thật sự không nghĩ Địch Lâm Thâm có thể có khuynh hướng này, nhưng cô đón nhận. Cũng phải chờ cô về định cư, rồi tìm cơ hội nói chuyện với Địch Lâm Thâm, dù sao chuyện này ở trong nước có tình thế khác, cô phải dạy Địch Lâm Thâm và Ngu Đào trong lúc yêu nhau, cũng phải biết học tự bảo vệ bản thân.

Hết Giáng Sinh là Tết nguyên đán, đúng lúc vào thứ bảy, học sinh lớp 12 không có quyền được nghỉ thêm một ngày, nên kỳ nghỉ của họ chỉ có hai ngày cuối tuần.

Ngu Đào về nhà, bầu không khí trong nhà vẫn có chút khác với hồi cậu mất trí nhớ, dường như đã quay về trước đây, rồi lại có phần khác biệt.

“Anh, anh về rồi!” Mai Nhĩ chạy tới, cười kéo tay Ngu Đào.

Ngu Đào cười yếu ớt nói: “Ừm.”

Thấy Ngu Đào cười, Ngu Sổ Mai Mãn Chi đều rất bất ngờ, nhưng cũng có chút yên vui, cảm thấy Ngu Đào như có thay đổi, đây là chuyện tốt.

“Ba, mẹ.” Ngu Đào gọi người.

“Ôi, mau vào đi, cơm tối sắp chuẩn bị xong rồi, ăn cơm ngay thôi.” Mai Mãn Chi cười nói.

“Dạ.” Ngu Đào thay giày vào nhà, rồi vào phòng để cặp sách thay quần áo.

Mai Mãn Chi và Ngu Sổ liếc nhìn nhau, đều nở nụ cười.

Mai Nhĩ đi theo vào phòng Ngu Đào.

Ngu Đào thay đồ xong, nhắn tin cho Dịch Lâm Thâm, nói mình đã vào nhà. Dịch Lâm Thâm đưa cậu về, nhưng không lên lầu, chỉ là sau khi nhìn Ngu Đào lên lầu, liền đón xe đi.

Bên Dịch Lâm Thâm nhắn lại rất nhanh —— Được, ở chung với gia đình vui vẻ nhé, buổi tối mình video.

Ngu Đào cười đáp “Được”, liền đặt điện thoại qua một bên.

Mai Nhĩ ngồi trên ghế trước bàn học của Ngu Đào, ngẩng đầu hỏi: “Anh, mẹ nói anh khôi phục trí nhớ?”

“Đúng.” Ngu Đào cười nói. Bây giờ cảm giác và ý nghĩ của cậu đã không như trước, sau khi Dịch Lâm Thâm nói với cậu những câu đó, cậu cũng nhiều thêm mấy phần can đảm.

“Tốt quá!” Mai Nhĩ cười híp mắt nói: “Anh hài lòng, em liền hài lòng.”

Ngu Đào xoa tóc bé, tâm trạng có phần vui vẻ.

Không qua một lát, cơm tối liền lên bàn.

Người một nhà ngồi quanh bàn, Mai Mãn Chi không ngừng gấp thức ăn cho Ngu Đào, bảo cậu hãy ăn nhiều hơn.

Ngu Đào ăn no nửa bụng, rồi đặt đũa xuống, nói với mẹ: “Ba, mẹ, khoảng thời gian này đã làm hai người lo lắng rồi.”

Ngu Đào im lặng nhiều năm đã bao lâu không trò chuyện hòa thuận với họ rồi? Mai Mãn Chi và Ngu Sổ cũng không nhớ rõ nữa.

“Ai, thằng nhỏ này con nói chuyện khách sáo làm gì.” Mai Mãn Chi cười nói.

Ngu Đào nói: “Mấy năm qua, con luôn cảm thấy có lỗi với mẹ và ba. Ba, Dịch Lâm Thâm nói với con rằng ba đã nói chuyện của con cho cậu ấy biết, cậu ấy đã khuyên con rất nhiều. Bây giờ con đã bước ra, hai người đừng lo cho con nữa nhé.”

Ngu Sổ và Mai Mãn Chi kinh ngạc, cũng có chút mừng rỡ, không ngờ Dịch Lâm Thâm lại khiến cho Ngu Đào bước ra.

“Thật ra có thể bước ra, nguyên nhân là ở nhiều mặt. Trong đó quan trọng là... Dịch Lâm Thâm cho con tự tin và can đảm, con cảm thấy tương lai của con sẽ rất tươi đẹp, quá khứ đều đã trôi qua rồi.”

Ngu Sổ vội gật đầu, “Đúng đúng đúng, con nghĩ thế là tốt. Dù cho con thích ai, thì cũng là con của ba mẹ, xu hướng tính dục là trời sinh, không thể trách con được.”

Ngu Đào gật đầu, “Cảm ơn ba và mẹ có thể hiểu được con, con rất vui.”

“Anh, em cũng hiểu anh nữa!” Mai Nhĩ vội chứng thực cảm giác tồn tại của mình.

“Đúng.” Ngu Đào cười nói.

Sau đó nhìn về phía ba mẹ mình, “Có chuyện này, con muốn nói với hai người.”

“Con nói đi.” Ngu Sổ đáp.

“Con và Dịch Lâm Thâm đang hẹn hò.” Ngu Đào cười nói. Thằng thẩn với ba mẹ, họ không có bất cứ áp lực nào, trái lại cảm thấy rất ung dung.

Kết quả này có thể nói là ngoài dự đoán, nhưng cũng coi là hợp tình hợp lý. Ngu Sở và Mai Mãn Chi không thấy có gì là không chấp nhận được. Dù sao Ngu Đào thay đổi lớn đến thế, có thể bước ra từ trong bóng tối, Dịch Lâm Thâm hầu như không thể không kể công. Mà Dịch Lâm Thâm nhìn qua cũng là một cậu bé rất có trách nhiệm, Ngu Đào đi với hắn, tương lai sẽ trở nên tốt hơn.

“Con thích là được, thằng bé có tốt với con không?” Mai Mãn Chi hỏi.

“Rất tốt. Thật ra cũng không có gì, chỉ là cùng nhau học tập, cùng nhau ăn cơm. Có người làm bạn, cuộc sống rất phong phú.” Ngu Đào cô đơn đã lâu, sau khi khôi phục trí nhớ tuy vẫn chưa thích ứng được mọi thứ, nhưng cảm giác có người ở bên rất không tệ, cũng đã lâu rồi.

“Thế thì tốt, ở chung vui vẻ. Rảnh rỗi thì bảo thằng bé về nhà ăn một bữa.” Ngu Sở nói.

Ấn tượng ông dành cho Dịch Lâm Thâm không tệ, thêm khoảng thời gian này Dịch Lâm Thâm luôn rất sẵn sàng Ngu Đào, vì thế nếu Ngu Đào đã bằng lòng ở bên Dịch Lâm Thâm, ông cũng không có gì không yên lòng.

“Dạ.” Ngu Đào đáp, cầm đĩa gấp thức ăn cho ba mẹ.

Ngu Sở và Mai Mãn Chi cũng rất vui vẻ gấp thức ăn cho con trai, ban đầu họ cho rằng bầu không khí trong nhà lại phải quay về như trước, nhưng không ngờ chẳng những không có, trái lại đang khôi phục về thời gian hòa thuận hạnh phúc như hồi mới bắt đầu, sao họ có thể không vui cho được?

Xu hướng tính dục của Ngu Đào họ đón nhận, nhưng vẫn không yên tâm cho cậu đi tìm bạn trai, sợ sẽ giẫm lên vết xe đổ lần nữa. Nhưng lần này là Dịch Lâm Thâm, trong khoảng thời gian này, họ vẫn tin được Dịch Lâm Thâm, nên cũng yên lòng.

Mai Nhi hậu tri hậu giác nói: “Anh, em sắp có anh dâu?!”

Ngu Đào bật cười, “Chờ anh ấy tới, em cứ gọi anh ấy thế đi.”

34. Chương 34

Sáng ngày đầu năm, Dịch Lâm Thâm đi theo Dịch Lâm Chiêu đến nhà họ Ngu tặng đồ.

“Tới tới tới, mau vào ngồi. Đúng là, còn đặc biệt đến tặng đồ cho nhà chú dì nữa, thật là ngại quá.” Mai Mãn Chi cười bắt chuyện với họ.

Bạn bè thân thích của họ cũng không đem đồ tới, trái lại là bạn Ngu Đào đưa đồ tới đây.

“Dì, dì đừng khách sáo.” Địch Lâm Chiêu nói.

“Ngồi chút đi, tháng trước có người bạn tặng chú Đại Hồng Bào (*), lát nữa nấu nước rút cho con thử xem.” Ngu Sở vui vẻ, tuy ông biết Địch Lâm Thâm vẫn chưa nói với gia đình, nhưng nhà họ Địch có thể đưa đồ sang đây, cũng là coi trọng Ngu Đào.

(*): Một loại trà nổi tiếng ở Trung Quốc.

“Chú không cần vội đâu ạ, tụi con sẽ đi ngay.” Địch Lâm Chiêu nói.

“Không cần, ở lại ăn cơm trưa rồi về.” Mai Mãn Chi cảm thấy người ta đã sang đây tặng đồ, không giữ người ta ở lại ăn cơm, thật sự quá thất lễ. Lại nói, Địch Lâm Thâm còn là bạn trai của Đào Đào nhà họ đây.

Địch Lâm Chiêu vừa định từ chối, Ngu Đào đã từ trong phòng đi ra.

Địch Lâm Thâm không hề nói cho cậu việc sang đây hôm nay, nên chuông cửa vang lên cậu cũng không đi ra.

“Anh.” Ngu Đào chào Địch Lâm Chiêu.

Địch Lâm Chiêu gật đầu, “Anh không biết người nhà em thích ăn gì, nên chỉ tùy tiện tặng chút qua đây thôi.”

Ngu Đào mỉm cười nói: “Trong nhà không kén chọn, cảm ơn anh.”

Mai Nhi cũng chạy ra, Địch Lâm Thâm giới thiệu Địch Lâm Chiêu cho bé, cô bé rất ngại, nhưng vẫn chào hỏi lễ phép.

Địch Lâm Thâm giả bộ ngay thẳng nói: “Anh, anh tán gẫu với chú lát đi, em có mấy bài muốn hỏi Ngu Đào.”

Vừa nghe là chuyện học, Ngu Sở lập tức nói: “Mau đi đi.”

Vì thế Địch Lâm Thâm quang minh chính đại cùng Ngu Đào vào phòng Ngu Đào.

Vừa vào cửa, Địch Lâm Thâm liền đặt Ngu Đào trên tường hôn.

Ngu Đào sợ bên ngoài nghe thấy tiếng động, nên không dám động đậy tí nào.

Địch Lâm Thâm nắm cổ tay Ngu Đào, khoác lên vai mình.

Lúc này Ngu Đào get được điểm của Địch Lâm Thâm, hai tay ôm cổ Địch Lâm Thâm.

Địch Lâm Thâm làm sâu hơn nụ hôn này.

Chỉ chốc lát sau, Ngu Đào nghiêng đầu bắt đầu tránh ra, nhẹ giọng nói: “Miệng sẽ đỏ, bị nhìn ra giờ.”

Địch Lâm Thâm cười khế, hôn hai cái trên mặt cậu mới bỏ qua.

“Nhớ cậu quá.” Địch Lâm Thâm và Ngu Đào đỡ trán nhau nói.

“Tối qua có video...” Ngu Đào câu khéo miệng.

“Cũng không đủ, ban đầu định chiều mới tới đưa, thực sự không đợi kịp muốn gặp cậu, nên đẩy thẳng anh tó ra ngoài luôn.” Tình yêu thật sự khiến cho con người ta mê say, cảm giác một ngày không gặp như cách ba thu này, hẳn coi như tự mình cảm nhận được rồi.

“Vậy mai mình ra ngoài chơi đi.” Như vậy hai người có thể gặp nhau rồi.

Địch Lâm Thâm lắc đầu một cái, “Không thể chậm trễ cậu học được, nếu mai rảnh, tớ sẽ đến tìm cậu học.”

Ngu Đào vui vẻ gật đầu, “Được.”

Trong phòng khách, Ngu Sở và Địch Lâm Chiêu cũng không phải loại người giỏi chuyện trò việc nhà, nhưng Địch Lâm Chiêu ở lâu trên thương trường, kỹ xảo trò chuyện thì vẫn có, cho nên cũng không thấy nhạt nhẽo.

Mà Ngu Sở vì đối phương là anh Địch Lâm Thâm, vì thế dùng hết bản lĩnh cả người để tìm chủ đề, đa số là tìm hiểu tình huống nhà Địch Lâm Thâm.

Pha trà xong, Mai Nhĩ xưng phong nhận việc đưa trà cho Ngu Đào và Địch Lâm Thâm, Ngu Sở rót hai ly, cho Mai Nhĩ bưng vào.

Mai Nhĩ gõ cửa một cái, Ngu Đào ở trong đáp.

Mai Nhĩ liền đẩy cửa vào, ngọt ngào nói: “Anh, anh dâu, uống trà!”

Bầu không khí chợt cứng lại.

Địch Lâm Chiêu từ từ quay đầu nhìn về phía phòng, dường như đang thông qua quá trình này để xác định mình nghe có phải là thật hay không.

Ngu Sở định nói “Trẻ con đùa giỡn thôi, đừng để ý đến con bé”, liền nghe Địch Lâm Thâm nói: “Cảm ơn em chồng nhé.”

Trong lòng Ngu Đào vô cùng hối hận, hôm qua không nên đồng ý cái câu “Anh dâu” đó với Mai Nhĩ, giờ lại gây ra chuyện thế này. Nếu chỉ là Địch Lâm Thâm đến, thì không sao, nhưng Địch Lâm Chiêu còn đang ngồi bên ngoài đó, hơn nữa giọng Mai Nhĩ vang dội như vậy, Địch Lâm Chiêu không thể không nghe thấy.

Tình huống này không nằm trong dự đoán của Địch Lâm Thâm, nhưng Mai Nhĩ vui vẻ gọi hấn như vậy, hấn biết Ngu Đào đã nói với gia đình rồi, nếu hấn không đáp lại, thì quá không ra gì. Lại nói, Mai Nhĩ cũng vì coi hấn là người nhà, mới gọi như vậy, sao hấn có thể lạnh nhạt với ý tốt của Mai Nhĩ chứ?

“Lấy tới đây đi, anh thử xem.” Địch Lâm Thâm cười nói.

Mai Nhĩ vui vẻ đặt trà lên bàn.

Địch Lâm Thâm cầm một ly cho Ngu Đào, vỗ vỗ tay cậu, bảo cậu đừng lo.

Địch Lâm Chiêu im lặng một lát, cũng không nổi giận tại chỗ.

Ngu Sở rất lúng túng, nhưng vẫn cố dời chủ đề, chẳng qua có thể cảm giác được rõ ràng Địch Lâm Chiêu đã không còn ham muốn trò chuyện nữa rồi.

Địch Lâm Thâm không ở lâu, uống hết trà ngồi năm phút, liền đứng dậy muốn đi. Trước khi đi còn khuyên Ngu Đào đừng lo, chờ tin tốt của hấn.

Vì chuyện vừa nãy, nhà họ Ngu cũng không giữ họ ở lại ăn cơm xong mới đi nữa, chỉ là trước khi đi, Mai Mãn Chi gói chút bánh mình làm, bảo hai người mang về.

Sau khi Địch Lâm Thâm và Địch Lâm Chiêu rời đi, bầu không khí nhà họ Ngu vẫn còn hơi xấu hổ.

Ngu Đào suy nghĩ chút, nói: “Không sao đâu, mọi người đừng lo.” Thật ra cậu còn lo hơn ba mẹ nữa, nhưng vì không để ba mẹ lo, cậu cũng chỉ có thể an ủi họ.

Mai Nhĩ không biết rốt cuộc đã làm sao, kéo góc áo Ngu Đào, có hơi bối rối.

Ngu Đào cười nói: “Không sao đâu, là anh dâu em không ở lại nhà ăn cơm, ba mẹ hơi mất mát thôi.”

“Ha, em cũng mất mát.” Mai Nhi cũng rất không muốn cho Dịch Lâm Thâm đi.

“Được rồi, đừng mất mát nữa. Anh đi xem bài tập của em nhé.” Dù sao giờ có lo cũng chẳng có tác dụng, không bằng làm chuyện gì hữu dụng, chờ Dịch Lâm Thâm liên lạc cậu thì tốt hơn.

Dịch Lâm Chiêu coi như bình tĩnh, không trực tiếp đưa Dịch Lâm Thâm về nhà.

Mua ly cà phê về xe, Dịch Lâm Chiêu tính dùng QQ để mình bình tĩnh lại nói chuyện với Dịch Lâm Thâm.

Dịch Lâm Thâm trái lại là bộ dáng chẳng sao cả, dù sao mặc kệ anh có đồng ý hay không, hắn cũng sẽ ở cùng Ngu Đào, thích trách thì cứ trách.

“Em và Ngu Đào bên nhau đã bao lâu?” Dịch Lâm Chiêu hỏi.

“Cũng không quá lâu, sau lễ kỷ niệm thành lập trường.” Dịch Lâm Thâm đáp.

“Em... bẩm sinh?”

“Chắc vậy, dù sao lúc em phát hiện thì đã thích nam sinh rồi.” Dịch Lâm Thâm cũng không cảm thấy có gì ngại ngùng.

“Ngu Đào tự nguyện với em?”

“Đương nhiên! Không thì sao?”

Dịch Lâm Chiêu nhìn hắn chút, tựa như muốn nói “Em có thể cưỡng ép người ta”.

Dịch Lâm Thâm khó chịu, “Tụi em là thật lòng yêu nhau.”

“Đừng có tình với yêu gì ở trước mặt người lớn, ngây thơ. Chờ em già bảy tám mươi tuổi vẫn còn ở bên cậu ấy, thì hắn nói với anh.”

“Người ngay cả bạn gái cũng không có, dựa vào gì mà nói em ngây thơ?! Đừng nói bảy tám mươi tuổi, dù có một trăm tuổi thì em cũng ở bên cậu ấy!”

“Em có nghĩ tới tương lai của em và Ngu Đào không? Nói thật, tương lai của em liếc một cái là có thể thấy

đầu rồi, nhưng Ngu Đào còn rất nhiều khả năng, em đừng có mà chậm trễ người ta.”

“Em mới không chậm trễ cậu ấy, em sẽ ủng hộ bất cứ chuyện gì mà cậu ấy làm.”

Địch Lâm Chiêu trở nên im lặng, chỉ lát sau, mới mở miệng nói: “Có lẽ lúc em còn nhỏ, anh ở cùng với em quá ít, nên mới làm em thích nam sinh.”

Theo góc độ tâm lý học mà nói, có khả năng này tồn tại.

Địch Lâm Thâm giật khóe miệng một cái, “Khỏi, hồi nhỏ ngày nào anh cũng ở chung với em hết, không ít, em là trời sinh như vậy rồi.”

Hồi nhỏ ba họ bạn, nhân vật trưởng bối nam trong lòng hẳn càng nhiều hơn là do Địch Lâm Chiêu đảm nhận.

“Nếu đã thế, em cũng có thể hiểu rõ người như vậy dưới cái hoàn cảnh hiện tại, ở mặt khác thì vẫn khá là phiền phức. Hi vọng em có thể suy nghĩ tất cả về tương lai cho thật kỹ, mỗi một bước đều bước đi kiên định, đừng để người nhà bạn tâm vì em, là được.”

“Anh không phản đối?” Địch Lâm Thâm nhìn Địch Lâm Chiêu, hẳn cho rằng biểu hiện lúc này của Địch Lâm Chiêu, chắc chắn là phải nghĩ cách bẻ thẳng hẳn lại rồi.

“Anh nào có nhiều thời gian rảnh như vậy? Ở chung thật tốt Ngu Đào đi, đừng để anh bận tâm là được.” Giọng nói của Địch Lâm Chiêu có vẻ rất khó chịu.

Mặc kệ Địch Lâm Thâm như thế nào, nghiêm túc học tập cũng được, đánh nhau hồ đồ cũng được, đồng tính luyện ái cũng được... Đều là đứa em mà anh nhìn từ nhỏ đến lớn, cũng là người thân nhất với anh, ngay cả cha cũng không sánh bằng. Vì thế chỉ cần không phạm pháp, anh cũng sẽ cố hết sức hướng về Địch Lâm Thâm.

Địch Lâm Thâm cười, “Anh, anh thật tốt.”

Địch Lâm Chiêu liếc hẳn một cái, “Trong nhà còn chưa biết, khiêm tốn tí đi. Đừng có bản thân mình gì cũng chẳng đúng, cuối cùng còn làm Ngu Đào khó xử.”

“Biết rồi. Hôm nay nếu không phải Mai Nhi bỗng dưng gọi em là anh dâu, em cũng sẽ không come out với anh dâu.” Nhưng lần này come out thành công, cũng khiến cho hẳn nhiều thêm mấy phần tự tin, cũng cảm thấy anh trai rất rất tốt, cũng rất rất hiểu hẳn, “Anh nói xem cô bé người ta gọi em như vậy, em cũng không thể phớt lờ được, không thể tổn thương tấm lòng nhỏ của cô bé.”

Địch Lâm Chiêu mặc kệ hẳn, khởi động xe, nói: “Trở về.”

“Vâng.”

Về đến nhà, Dịch Lâm Thâm liền trốn vào phòng gọi điện cho Ngu Đào, kể lại cuộc đối thoại với Dịch Lâm Chiêu cho Ngu Đào.

Ngu Đào nghe rằng Dịch Lâm Chiêu không phản đối, cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Anh là người tốt thật đó.” Ngu Đào khẽ cười nói.

“Ừm, tớ cũng phát hiện anh ấy rất tốt, sau này tớ chắc chắn sẽ cho anh ấy dưỡng lão thật mạnh khỏe.”

Ngu Đào cười ra tiếng, “Cậu đâu có nhỏ hơn anh nhiều tuổi đâu.”

“Dù sao cũng có ý là vậy. Mai tớ đến tìm cậu học nhé.”

“Được.”

“Buổi tối video.”

“Ừm.”

Lúc này, Dịch Lâm Chiêu lên lầu gọi Dịch Lâm Thâm ăn cơm.

Dịch Lâm Thâm mới cúp điện thoại xuống lầu.

Hôm sau, Dịch Lâm Thâm ăn sáng xong liền sang nhà Ngu Đào.

Hôm qua Ngu Sở và Mai Mãn Chi sau khi biết Dịch Lâm Chiêu không phản đối, đều thở phào nhẹ nhõm, hôm nay cũng ra sức chuẩn bị thức ăn ngon chiều đãi Dịch Lâm Thâm hơn.

“Dì, bánh nhân đậu hôm qua dì cho con đem về còn nữa không?” Dịch Lâm Thâm vào bếp hỏi.

“Còn.” Mai Mãn Chi giờ đã coi hấn như con trai nhà mình, “Giờ ăn à? Dì làm nóng một cái cho con, xong ngay thôi.”

“Không cần, dì đừng vội, nếu có nhiều, thì gói mấy cái cho con nhé. Nhà con đều rất thích, hôm nay bảo con tới lấy thêm mấy cái với dì nữa.”

Tay nghề của mình được người khác khen ngợi và yêu thích, Mai Mãn Chi rất vui, “Có có có, chờ con về dì gói thêm nhiều chút cho con nhé.”

“Dạ, làm phiền dì rồi.”

“Không phiền, không phiền. Đi học với Đào Đào đi.”

“Dạ.” Địch Lâm Thâm thành thật về phòng Ngu Đào.

Đã rất lâu rồi hắn không cảm nhận được tình thân từ mẹ, Mai Mãn Chi không phải một người phụ nữ quá xinh đẹp, cũng không có quần áo nhãn hiệu xa xỉ gì, thậm chí có thể còn không có mỹ phẩm dưỡng da hạng sang nào. Nhưng chính vì một người phụ nữ mộc mạc như thế, khiến Địch Lâm Thâm cảm thấy rất thân thiết, rất hòa ái. Có cảm giác rất gần gũi, không hề xa lạ chút nào. Cúi Mai Mãn Chi như mẹ, hắn cực kỳ sẵn lòng.

35. Chương 35

Mọi khi tối chủ nhật cuối tuần là phải về trường, nhưng vì nghỉ Tết nguyên đán, học sinh lớp 12 bị cướp mất một ngày nghỉ ngơi, nên có thể về trường vào sáng thứ hai.

Địch Lâm Thâm ở nhà họ Ngu một ngày, chỗ ở của nhà họ Ngu không lớn bằng nhà hắn, chẳng khác nào làm chuyện gì cũng ngay dưới mí mắt người lớn, thêm cái đuôi nhỏ Mai Nhi đi theo Ngu Đào, nên Địch Lâm Thâm không thể làm gì cả, chỉ có thể ngoan ngoãn học.

Nhưng nguyên một ngày, cũng thu hoạch được rất nhiều.

Trong cuộc sống học tập, thật ra thời gian trôi qua rất chậm. Từ từ tích lũy, Địch Lâm Thâm cũng có phát hiện thu hoạch, dần dần cũng nâng cao sự tự tin trên việc học. Trước đây bài tập của hắn đều nhờ cả vào sao chép, nhưng giờ hắn đã có thể tự mình làm, ngoại trừ biết làm hơn phân nửa các đề chung trên bài thi, mấy bài khác có thể làm thì làm, tỷ lệ chính xác vẫn có thể, ít nhất biết nên lấy công thức nào, có lẽ đáp án tính sai, nhưng đã tiến bộ rất lớn.

Ăn cơm tối xong, Địch Lâm Thâm xách một túi lớn bánh nhân đậu mà Mai Mãn Chi gói cho hắn chuẩn bị về nhà.

“Sáng sớm mai anh tớ sẽ đưa tớ đi, tiện thể đến đón cậu, có lẽ bảy giờ sẽ tới.” Địch Lâm Thâm nói.

Ngu Đào mỉm cười gật đầu, “Biết rồi.”

“Tớ đi nhé. Chú dì, con đi ạ.”

“Được. Đi đường cẩn thận, về đến nhà thì nhớ nhắn tin cho Đào Đào.” Ngu Sở nói.

“Dạ.”

Sau khi Dịch Lâm Thâm đi, Ngu Đào và Mai Mãn Chi dọn dẹp phòng bếp chút, rồi xuống lầu đi dạo. Ngu Đào thì sang phòng Mai Nhĩ, phụ đạo bài tập cho bé.

“Anh, em thấy anh dâu là người rất tốt.” Mai Nhĩ nghiêm túc nói.

“Đúng vậy.” Ngu Đào nhìn bài lúc trước Mai Nhĩ làm sai.

“Anh, anh dâu có tốt với anh không? Em là nói lúc không ở nhà mình ấy.”

Ngu Đào nở nụ cười, cảm thấy cô bé này suy nghĩ còn rất nhiều, “Rất tốt, giống ở nhà vậy.”

“Ha, thế thì tốt.” Mai Nhĩ yên lòng gật gật đầu.

Ngu Đào xoa xoa tóc bé, nói: “Mai Nhĩ, có chuyện này anh muốn nói với em.”

“Chuyện gì ạ?”

“Sau này ở ngoài em không thể gọi anh Lâm Thâm của em là ‘anh dâu’ được, như vậy không hay.” Từ vụ việc trước đây của cậu, Mai Nhĩ cũng có hiểu biết về đồng tính luyến ái. Có lẽ do còn nhỏ, nên rất dễ đón nhận, đến giờ vẫn không thấy có gì không ổn cả.

Mai Nhĩ gật đầu, “Ừm, em biết rồi!”

Ngu Đào luôn nghĩ em gái còn nhỏ, nói nhiều quá chưa chắc con bé có thể hiểu, nên chỉ có thể phòng bị ở bên ngoài chút thôi. Nếu ở nhà, nhà họ Dịch cũng sẽ không có thêm người khác tới, nên cứ theo Mai Nhĩ đi vậy.

Sáng sớm thứ hai, Ngu Đào mới ăn xong, Dịch Lâm Thâm đã đến đón cậu.

Đến cổng trường, liền thấy học sinh lớp 12 từng người một lừ đừ đi vào trường, dù là ai bị cướp đi một ngày nghỉ thì cũng sẽ không vui. Dịch Lâm Thâm và Ngu Đào ngược lại không có gì không vui, dù sao người đang yêu mà, chỉ có ở trường thì mới có thể gặp nhau, về nhà chỉ có thể dựa vào điện thoại, tự nhiên vẫn muốn gặp mặt.

Bạn cùng lớp nhìn thấy Ngu Đào, đều chủ động chào hỏi cậu.

Ngu Đào cũng sẽ đáp lại.

Bạn cùng lớp cảm giác rõ ràng mấy hôm nay Ngu Đào lại bắt đầu như hồi mất trí nhớ, người sáng sủa hơn không ít, mọi người cũng bắt đầu tan học vây vòng quanh cậu. Tuy mỗi lần đều phải đón lấy mắt lạnh của Dịch Lâm Thâm, nhưng vì hỏi bài, nên nhin, không chịu đòn là được.

Hướng Tân Kiệt đuổi theo từ đằng sau, “Hai người sớm ghê đó.”

“Cậu cũng không chậm.” Dịch Lâm Thâm nói.

Hướng Tân Kiệt công cặp sách lên, “Hai người làm xong hết bài tập chưa? Đến phòng học cho tôi mượn chép nhé.”

“Cậu không làm?”

“Đừng nói nữa. Lớp học bỏ túc của tụi này không được nghỉ, còn tưởng mai tụi này không đi học, liều mạng thêm tiết, tối hôm nào cũng hơn chín giờ mới về nhà, chẳng có thời gian để làm.”

“Được rồi.” Dịch Lâm Thâm cảm thấy cái lớp học bỏ túc này đi học cũng không dễ, vẫn không vui vẻ bằng hấn và Ngu Đào học chung, còn có động lực nữa.

Buổi sáng tự học, thầy Khuất qua đây nói với mọi người cách sắp xếp kỳ thi cuối kỳ một lần. Mọi người cũng căng thẳng theo, kỳ thi lần này có thể trực tiếp quyết định điểm mô phỏng cơ sở của học kỳ sau, nên không ai dám sơ suất cả.

Dịch Lâm Thâm cũng cảm thấy thời gian gấp rút, hũy luôn buổi trưa đi dạo, tất cả đều dùng để học tập. Kỳ thi lần này với hấn không phải kiểm tra thành tích nữa, mà là xem xem có thể cùng Ngu Đào thi vào cùng một trường hay không.

Qua mấy ngày, Ngu Đào thấy Dịch Lâm Thâm gầy đi, nhân lúc ăn cơm, Ngu Đào khuyên nhủ: “Cậu đừng lo quá, còn một kỳ nghỉ có thể học bù mà, không thành vấn đề đâu.”

Dịch Lâm Thâm ngẩng đầu lên từ trong sách vật lý, thấp giọng nói với Ngu Đào: “Liều mạng nửa năm nay, không thi nổi đại học cậu muốn thi, thì cũng phải thi gần cậu mới được. Tổ muốn dính chung với cậu mỗi phút mỗi giây, vì sau này có thể dính nhau mỗi ngày, tổ phải liều mạng nửa năm này.”

Dịch Lâm Thâm cảm thấy thời gian gấp rút, Ngu Đào dù có thi rớt, nhiều nhất chỉ là khác nhau giữa đại học quốc gia nổi tiếng và đại học quốc gia bình thường thôi, mà hấn, phải phát huy bao nhiêu mới có thể mò tới giới tuyến đại học quốc gia chứ?

“Thầy cô sẽ cho đề áp sát, lúc đó cậu biết hết bài, thành tích sẽ không quá kém.” Ngu Đào cũng đau lòng

cho Dịch Lâm Thâm.

Bây giờ Dịch Lâm Thâm ngoại trừ hoạt động sinh sống cần thiết và thân thiết với cậu 20 phút mỗi ngày, tất cả đều đặt trên việc học. Mỗi ngày thức dậy còn sớm hơn cậu, cậu thật sự sợ Dịch Lâm Thâm sẽ mệt chết mất.

“Học nhiều chút lòng tớ mới kiên định.” Dịch Lâm Thâm cười nói, sau đó ánh mắt quay về trong sách.

Ngư Đào chỉ có thể thở dài trong lòng, nghĩ cuối tuần về bảo mẹ làm thêm vài món ngon, chủ nhật Dịch Lâm Thâm đến nhà cậu thì có thể ăn nhiều hơn chút.

Giờ cậu ở chung với gia đình đã tốt hơn rất nhiều, nên cũng không bài xích chuyện về nhà nữa. Cha mẹ cậu đều rất vui vẻ, chính cậu cũng rất vui vẻ.

Chớp mắt, đã đến kỳ thi cuối kỳ.

Trước khi vào phòng thi, Dịch Lâm Thâm kéo Ngư Đào vào nhà vệ sinh, hôn một lúc lâu trong phòng cách ly, nói cho hay là dính chút may mắn và thông minh.

Lúc Ngư Đào đỏ mặt đi ra, còn bị thầy Khuất quan tâm có phải cơ thể không thoải mái không.

Kỳ thi tiến hành hai ngày, chưa hết một tuần, đã có điểm.

Điểm của Ngư Đào khỏi cần xem, trước khi có điểm, thầy Khuất đã tới thông báo cậu đứng hạng nhất rồi. Mà khiến cho bạn cùng lớp bất ngờ là, sau khi Trác lão nhị bị đuổi học, người hạng hai cuối kỳ lần này lại là Ninh Phi lớp họ.

Thành tích của Ninh Phi vốn không tệ, nhưng không ngờ lần này thế mà vọt lên hạng hai.

Ninh Phi rất vui mừng, đặc biệt cảm ơn Ngư Đào. Khoảng thời gian này mỗi lần nghỉ giữa giờ cậu ta đều hỏi bài Ngư Đào, có lúc Ngư Đào giảng còn rõ hơn thầy cô, nên mấy bài không am hiểu trước đây lần này đều làm được hết, thành tích dĩ nhiên là lên rồi.

Ngư Đào sao có thể nhận cậu cảm ơn, chỉ nói là kết quả Ninh Phi tự mình nỗ lực, chẳng hề hưởng công.

Điểm của lớp được dán ở sau cùng, mọi người đến gần bắt đầu xem điểm của mình.

Ngư Đào thoáng cái đã tìm được Dịch Lâm Thâm — Ngữ văn 101, Toán 72, Tiếng Anh 93, Khoa học tự nhiên 181, tổng điểm 447.

Tuy không so được với Ngu Đào, nhưng với Dịch Lâm Thâm mà nói, quả thực là chất lượng nhảy vọt.

“Cậu giỏi quá!” Ngu Đào hăng hái nói.

Dịch Lâm Thâm cười ngất mũi Ngu Đào một cái, thành tích này nên nói sao đây, tiến bộ rất lớn, coi như mò tới cánh cổng đại học, nhưng hẳn vẫn không quá hài lòng, phải nâng lên ít nhất 200 điểm trong nửa cuối năm, nhiệm vụ này quá khó khăn.

Bài thi phát xuống, Ngu Đào chủ động giúp Dịch Lâm Thâm tổng kết điểm bị mất.

Toàn quá trình đều khen ngợi Dịch Lâm Thâm tiến bước, Dịch Lâm Thâm nghe nghe, có cảm giác mình thi hình như rất ổn, dần dà chút áp lực ấy cũng không còn.

Lại học hai ngày nữa, sẽ chính thức được nghỉ.

Dịch Lâm Thâm cảm điểm về nhà, Dịch Sĩ Nghĩa rất vui, Dịch Lâm Chiêu cũng rất hài lòng.

“Muốn cái gì, cứ nói với ba.” Dịch Sĩ Nghĩa cười nói.

“Không có gì, ngày nghỉ Ngu Đào sẽ đến giúp con học bù, con muốn cậu ấy ở lại nhà.” Dịch Lâm Thâm nói.

“Vậy chắc chắn là nên rồi.” Vừa nghe Ngu Đào đến cho Dịch Lâm Thâm học bù, Dịch Sĩ Nghĩa không có lý nào không đồng ý, “Nhưng mà, có làm phiền người ta quá không?”

“Không sao.” Dịch Lâm Thâm hơi hột nói: “Tụi con là bạn tốt.”

Dịch Sĩ Nghĩa cảm thấy như vậy vẫn rất có lỗi với con nhà người ta, liền nói: “Người ta giúp con học bù cũng không dễ, nếu không thì vậy đi, mình đưa cậu ấy tiền học bù? Bao nhiêu mới được? 10 ngàn? Hay 30 ngàn thì tốt hơn?”

“...” Dịch Lâm Thâm cạn lời giấy lát, “Không cần, đưa tiền thì hơi quá. Vậy đi, chờ con thi đại học xong, mặc kệ thi thế nào, ba vẫn tặng Ngu Đào một món quà đi.”

Dịch Sĩ Nghĩa nghĩ kỹ lại, cảm thấy cách này được, vừa thể hiện lòng thành và lòng biết ơn, vừa không có vẻ nịnh bợ tâm thường, rất thích hợp.

“Thế cũng được, có cơ hội thì con hỏi xem cậu ấy muốn gì. Tặng quà, dù sao vẫn phải tặng vào lòng người ta mới được.”

“Biết rồi.” Dịch Lâm Thâm đáp.

Dịch Lâm Chiêu và Du Mỹ Hề phần mình im lặng, lúc này họ đều đang nghĩ một chuyện —— Muốn quà gì à? Đương nhiên là muốn ông đồng ý một yêu cầu rồi! Như vậy mới come out được chứ!

Mà Dịch Vu Tư chỉ là thuần túy vui mừng, Ngu Đào tới, lại có người có thể chỉ bài cho bé rồi!

Năm nay lớp 12 nghỉ đông chỉ được ba mươi ngày, qua hết năm phải đi học sớm.

Ngu Đào ở nhà ba ngày, Dịch Lâm Thâm thực sự không nhịn được, đến nhà Ngu Đào, đón người về, tiện thể còn đem theo đồ ăn Mai Mãn Chi làm.

Hai người vừa vào cửa, Du Mỹ Hề đã lên đón. Từ chuyện lần trước Dịch Lâm Thâm và Du Mỹ Hề đều không cho Viên Tâm Nhụy mặt mũi, quan hệ của hai người đã không còn cứng nhắc như trước nữa.

“Về rồi à, mau vào đi. Bên ngoài lạnh lắm nhỉ?”

Dịch Lâm Thâm không lên tiếng, chỉ đưa thức ăn đem về cho cô.

Ngu Đào trả lời: “Cũng tạm ạ, không dậy gió, không coi như quá lạnh.”

Du Mỹ Hề nhận túi, cười nói: “Dì có bảo nhà bếp nấu trà sữa, lát nữa hâm nóng uống một ly, sưởi ấm một chút.”

“Dạ, cảm ơn dì.”

Dịch Vu Tư nghe thấy tiếng động, từ trên lầu chạy xuống, “Anh Ngu Đào, anh tới rồi?”

“Ừm.” Ngu Đào cười đáp.

Dịch Vu Tư kéo Ngu Đào vào trong, “Anh, em có mua rất nhiều đồ ăn ngon cho anh, lát nữa mình ăn chung đi.”

Du Mỹ Hề theo cạnh giải thích: “Hôm qua dẫn nó đi siêu thị mua đồ ăn vặt, chọn một đồng lớn cho con đây.”

Ngu Đào hơi ngượng, “Làm dì tiêu pha rồi.”

“Ai, tiêu pha gì chứ? Con thích là được.”

Địch Lâm Thâm nhìn Địch Vu Tư dắt tay Ngu Đào, thầm nghĩ: Thằng lùn nhà mày, biết chiếm hời lắm đó nghe! Nhanh buông tay ra, có tin tao ném mày đi không hả?!

Nhưng Địch Vu Tư cũng không nghe thấy tiếng lòng của Địch Lâm Thâm, đang hăng hái nói với Ngu Đào thành tích thi học kỳ của mình.

Lần này Địch Vu Tư cũng có tiến bộ, Địch Sĩ Nghĩa hứa hẹn sẽ mua kính viễn vọng cho bé.

Du Mỹ Hề nhìn thức ăn trong túi, nói với Địch Vu Tư: “Vu Tư, có bánh nhân đậu mẹ Ngu Đào làm, con có muốn ăn không?”

“Ăn, con ăn!” Địch Vu Tư tức khắc đáp.

“Lâm Thâm, Ngu Đào, hai đứa ăn không?”

Địch Lâm Thâm lắc đầu một cái, lúc hẩn ngồi ở nhà Ngu Đào, đã ăn bánh hoa hồng rồi, giờ còn no lắm.

Ngu Đào mới ăn tối hôm qua, giờ cũng không đói bụng, nên trả lời: “Con không ăn.”

Du Mỹ Hề gật đầu, bảo dì trong bếp hâm nóng hai cái, cô và Địch Vu Tư mỗi người một cái.

Địch Vu Tư cầm bánh nhân đậu, kéo Ngu Đào lên lầu. Địch Lâm Thâm cũng đi lên theo, nghĩ lấy đồ ăn vặt từ chỗ Địch Vu Tư xong, liền trực tiếp lừa Ngu Đào về phòng.

Du Mỹ Hề ăn bánh nhân đậu, nhìn ba đứa bé lên lầu, lộ ý cười — Cô vẫn còn chưa nghĩ nên làm sao để ngầm biến đổi khiến Địch Sĩ Nghĩa chấp nhận được chuyện của Địch Lâm Thâm và Ngu Đào. Nhưng nhìn họ vui vẻ, cô cũng rất vui. Dù sao không vội, tốt xấu chờ hai đứa thi đại học xong, không ảnh hưởng việc học mới phải.

Ăn cơm tối xong, Địch Sĩ Nghĩa lên lầu làm việc, Địch Lâm Thâm và Ngu Đào đọc sách trong phòng khách nhỏ.

Địch Lâm Thâm không nhận được đến gần hôn Ngu Đào.

Du Mỹ Hề đi đưa nước trái cây cho hai người, đúng lúc bắt gặp. Lập tức núp vào, không muốn hai đứa bé nhìn thấy cô tăng thêm xấu hổ.

Nhưng mới trốn xong vừa quay đầu lại, liền thấy Dịch Lâm Chiêu mới về nhà đang đứng ngay ngoài cửa sổ.

Chắc là đỗ xe xong đi về thì đúng lúc nhìn thấy.

Mà Dịch Lâm Chiêu cũng nhìn thấy Du Mỹ Hề đang núp ở một bên.

Lúc này, đầu Du Mỹ Hề và Dịch Lâm Chiêu đều nhanh chóng xoay chuyển.

Du Mỹ Hề đang nghĩ, phải nói với Dịch Lâm Chiêu như thế nào, mới có thể làm Dịch Lâm Chiêu chấp nhận. Đã nhìn thấy, chắc chắn không thể phủ nhận được.

Mà Dịch Lâm Chiêu đang nghĩ, không thể để Du Mỹ Hề nói nhiều, nếu Du Mỹ Hề dám khiêu khích ly gián, anh sẽ cho Du Mỹ Hề biết căn nhà này rốt cuộc mang họ gì!

36. Chương 36

Không muốn quấy rầy Dịch Lâm Thâm và Ngu Đào, Du Mỹ Hề nhanh chóng đi tới cửa đón Dịch Lâm Chiêu, tránh cho Dịch Lâm Chiêu nổi giận vọt vào phòng khách nhỏ làm ầm lên với Dịch Lâm Thâm.

Nhưng trên đoạn đường ngắn ngủi ấy, đầu óc cô nhanh chóng xoay chuyển, nghĩ tới dự tính xấu nhất. Lỡ như ầm lên, cô phải khuyên Dịch Sĩ Nghĩa thế nào. Chuyện này nếu Dịch Sĩ Nghĩa không hết sức phản đối, thì dễ xử lý hơn nhiều.

Thật ra trong giới cũng có đồng tính luyến ái, nhưng Dịch Sĩ Nghĩa chưa từng tỏ thái độ qua, mà vòng nghệ sĩ trong giới giải trí của nhà họ Dịch, trước mắt không có nghệ sĩ như vậy. Du Mỹ Hề cảm thấy bất tay từ việc để Dịch Sĩ Nghĩa hiểu biết rõ thì tốt hơn, nhưng quá cố ý, thì lại cứ như đang mưu đồ chuyện gì đấy. Dịch Sĩ Nghĩa không gốc, nếu bị nhìn ra, ngược lại như cô chủ động come out giúp hai đứa bé, vậy cũng không tốt.

Sau khi Dịch Lâm Chiêu vào cửa, liền đối diện với Du Mỹ Hề.

Du Mỹ Hề cười, giả bộ vô sự nói: “Về rồi à?”

Dịch Lâm Chiêu hơi gật đầu một cái. Nhìn Du Mỹ Hề, muốn xem cô có gì muốn nói, hay muốn ở đây giả ngu với anh.

“Cái đó...” Du Mỹ Hề cố gắng lựa từ, “Con đừng trách Lâm Thâm, cái thứ tình cảm này, không phải con người không chế được.”

Địch Lâm Chiêu giật mình, hỏi: “Cho nên?”

“Cái đó, giờ Lâm Thâm đang trong thời kỳ quan trọng, không nên cho nó áp lực khác. Lại nói, con nên biết, đó không phải bệnh. Cái thứ xu hướng tính dục này, nên được tôn trọng.” Du Mỹ Hề càng nói càng xuôi, đơn giản thể hiện suy nghĩ của mình, “Lâm Thâm không nhìn thấy con, con cứ coi như không biết đi. Ngụ Đào còn ở đây, đừng cãi nhau với nó.”

Địch Lâm Chiêu thấy Du Mỹ Hề không có vẻ kinh ngạc, hỏi: “Dì đã sớm biết?”

Du Mỹ Hề thở dài, “Cũng không sớm bao nhiêu.”

“Ai nói cho dì? Hay dì đã thấy cái gì?”

Du Mỹ Hề không che giấu, “Mẹ Viên Tâm Nhụy nói với dì. Sau vụ lúc trước, có lần trên một buổi tụ hội, ngẫu nhiên gặp cô ấy. Cổ hi vọng dì cầu xin giúp Viên Tâm Nhụy, nên nói chuyện này cho dì, nói Viên Tâm Nhụy làm mọi chuyện đều có nguyên nhân. Dì không để ý cô ấy, nhưng vẫn có ý nghĩ.”

“Dì không phản đối?” Địch Lâm Chiêu nhìn vào mắt Du Mỹ Hề, muốn xem cô có phải đang nói dối hay không.

Du Mỹ Hề lắc đầu một cái, “Dì và tụi con không giống nhau, dì có nhiều bạn bè như vậy, nên trước giờ đều không coi thành gì. Họ như vậy vốn đã không dễ dàng, thực sự không nên tăng thêm vật cản cho họ.”

Địch Lâm Chiêu thấy Du Mỹ Hề không như nói dối, nên gật đầu, thay dép xong đi lên lầu.

Du Mỹ Hề thấy anh như vậy, phát hiện không đúng, vội hỏi: “Con cũng biết?”

“Ừm. Nhưng không biết sớm bằng dì.” Địch Lâm Chiêu nói.

Du Mỹ Hề thở phào nhẹ nhõm, “Con biết sớm thì tốt rồi, dì cứ lo không biết nên nói với ba con sao, có con có thể bàn bạc chút là quá tốt.”

Địch Lâm Chiêu không quá quan tâm cha có phản đối hay không, dù sao anh có mấy căn nhà, nếu cha phản đối, anh có thể cho Địch Lâm Thâm chuyển qua nhà anh ở, tiền sinh hoạt, tiền học phí gì đấy, anh cũng cung cấp nổi.

“Không sao đâu, thuận theo tự nhiên đi.” Địch Lâm Chiêu nói.

Du Mỹ Hề hơi do dự, đây cũng không phải là chuyện thuận theo tự nhiên đi?

Địch Lâm Chiêu vừa lên lầu vừa nói: “Chỉ cần Lâm Thâm vui vẻ là được, những người khác hoặc chuyện khác, đều không quan trọng.”

Du Mỹ Hề nhìn bóng lưng Địch Lâm Chiêu biến mất ở chỗ rẽ cầu thang, chợt hiểu ý Địch Lâm Chiêu. Địch Lâm Chiêu luôn là một người anh có đảm đương có trách nhiệm, nếu Địch Lâm Chiêu đã biết chuyện này, vậy không cần cô lo gì nữa. Chỉ cần đến lúc đó cô làm yên lòng Địch Sĩ Nghĩa là dễ làm.

Nghĩ tới đây, Du Mỹ Hề cười cười, bưng trái cây lên lầu lại, như không hề xảy ra chuyện gì cả, đưa cho Địch Lâm Thâm và Ngu Đào.

Tối chút, Địch Lâm Chiêu tắm xong gọi Địch Lâm Thâm lên, nói với hắn Du Mỹ Hề đã biết quan hệ của hắn và Ngu Đào.

Địch Lâm Thâm hơi kinh ngạc, nhưng có anh ở đây, hắn cũng không quá lo lắng. Hơn nữa nghe ý của anh, Du Mỹ Hề không phản đối, trái lại đang che chở họ. Điều này khiến cho hắn bỏ thêm một phần thiện cảm với Du Mỹ Hề.

“Tuy coi như hai em đã come out, có anh ở đây không cần lo gì hết.” Địch Lâm Chiêu nói: “Nhưng nếu có thể không làm lớn chuyện, vẫn nên bình tĩnh giải quyết tốt hơn. Đừng để Ngu Đào có vết nứt với gia đình, sau này sợ rằng ở chung không vui.”

“Ừm, em biết rồi.” Địch Lâm Thâm gật đầu. Trước đây hắn cảm thấy tạm thời không thể come out là vì sợ gia đình không đồng ý, cắt đứt kinh tế của hắn, cho Ngu Đào và nhà họ Ngu thêm phiền phức. Giờ có anh chống đỡ, lúc nào come out cũng được cả. Nhưng hắn cũng sẽ không ngay giờ chạy đi nói với cha hắn mình là gay, tốt xấu cũng phải đợi thi đại học xong, không có gì lo rồi mới nói.

“Được rồi, nghỉ sớm chút đi.”

“Dạ, anh, anh cũng đi ngủ sớm chút đi.”

Về phòng, Địch Lâm Thâm nói đơn giản chuyện này cho Ngu Đào, Ngu Đào cười nói: “Dì làm người thật sự không tệ.”

“Ừm.” Đây coi như là lần đầu tiên Địch Lâm Thâm thừa nhận Du Mỹ Hề là người tạm được, chút bài xích cuối cùng với Du Mỹ Hề cũng biến mất. Nhưng nếu nói thân thiết, có lẽ không thân thiết đến đâu, hắn lớn như vậy, cũng không cần tình mẹ gì. Nhưng làm dì, Địch Lâm Thâm vẫn có thể ở chung xem.

“Nói với cậu chuyện này là để cậu đừng lo lắng quá. Dù sao giờ anh đã đồng ý, cùng lắm thì sau này tớ đi lẫn lộn với anh vậy.” Địch Lâm Thâm cười nói, “Rồi, cậu nhanh ngủ đi, tớ đọc sách lát nữa.”

Ngu Đào không muốn Địch Lâm Thâm ngủ muộn mỗi ngày như thế, nên kéo quần áo hắn nói: “Ngủ chung đi. Cậu không ở cạnh tớ ngủ không được.”

Địch Lâm Thâm cười, cầm lấy tay cậu nói: “Dính người vậy à?”

Ngu Đào để trán lên vai Địch Lâm Thâm, hơi xấu hổ. Tuy nói là khuyên Địch Lâm Thâm, nhưng thật ra cũng không phải nói dối hoàn toàn.

Địch Lâm Thâm ôm chầm Ngu Đào, đè cậu xuống giường hôn.

Mãi đến tận khi Ngu Đào bị hôn chóng mặt, Địch Lâm Thâm mới buông cậu ra, đắp mền lên cho cậu, “Vay tớ ngủ với cậu, chờ cậu ngủ rồi tớ mới đọc sách.”

Ngu Đào muốn nói, kịch bản này không đúng! Nhưng hiển nhiên, quanh co lòng vòng cũng không phải chuyên môn của cậu, còn có xu thế biến khéo thành vụng, vì thế thẳng thắn hoặc không làm, tắt đèn bàn, ôm eo Địch Lâm Thâm, không cho hấn dậy.

“Ngủ! Sáng sớm mai mới cho phép học!” Ngu Đào giả vờ hung dữ nói.

Địch Lâm Thâm khẽ cười thành tiếng, trong bóng tối xoa bóp mặt Ngu Đào, “Dữ thế à?”

“Buổi tối buồn ngủ, không giúp ích cho việc học. Không bằng sáng sớm mai ngủ ngon lại học.” Ngu Đào dán vào hấn nói: “Mỗi ngày cậu đều vất vả như vậy, không tốt. Vừa học vừa nghỉ là được rồi. Cậu thông minh thế, kỳ nghỉ này chắc chắn sẽ tiến bộ hơn rất nhiều.”

“Lời này của cậu tớ cũng không biết cậu đang khen tớ hay đang dỗ tớ.” Địch Lâm Thâm ôm chầm Ngu Đào, “Được rồi, không đọc sách, ngủ.”

Khen cũng được, dỗ cũng được, dù sao chén canh gà này hấn húp.

Ngu Đào hài lòng, điều chỉnh tư thế, để Địch Lâm Thâm đắp kín mền, sau đó ngủ thiếp đi trong lòng Địch Lâm Thâm.

Ngu Đào ở nhà Địch Lâm Thâm nửa tháng, trong nửa tháng này chỉ về nhà thăm cha mẹ hai lần, còn đều là hai buổi chiều.

Địch Lâm Thâm và Ngu Đào ở nhà thỉnh thoảng sẽ có chút thân thiết nho nhỏ, có Du Mỹ Hề và Địch Lâm Chiêu bảo kê, Địch Sĩ Nghĩa trái lại không phát hiện ra gì.

Mà Địch Sĩ Nghĩa nhìn thấy Địch Lâm Thâm và Ngu Đào ở chung với nhau, mỗi ngày ngoại trừ ăn cơm thì là học tập, thật sự chịu khó đến mức không thể chịu khó hơn, quả thực hết sức hài lòng. Dù cho cuối cùng Địch Lâm Thâm vẫn không thi nổi đại học, ông cũng sẽ không nói gì Địch Lâm Thâm. Bởi vì Địch Lâm Thâm đã đủ nỗ lực, cái thứ kết quả này, thường hay kèm theo thành phần may mắn nhất định.

Nháy mắt đã sắp mùa xuân, Ngu Đào phải về nhà qua Tết âm lịch, nên hai mươi sáu Tết liền về.

Lúc này Dịch Lâm Thâm cũng không buồn rầu, vì trước khi Ngu Đào đi, đã sắp xếp cho hắn một đồng bài tập, nói mừng bốn hũ sang nhà cậu, rồi giảng cho hắn, nhưng tiền đề là hắn phải làm xong.

Vì thế mỗi ngày Dịch Lâm Thâm đều ngâm mình trong bể bài tập, không có Du Mỹ Hề đến gọi hắn ăn cơm, hắn cũng không biết đã mấy giờ.

Bởi do Ngu Đào, năm nay ăn Tết, nhà họ Dịch cũng chuẩn bị đồ Tết cho nhà họ Ngu. Mà nhà họ Ngu biết thực lực của nhà họ Dịch, có mấy thứ tặng chưa chắc thực dụng. Vì thế Mai Mãn Chi dứt khoát làm một đồng bánh, lúc Dịch Lâm Chiêu tới tặng đồ Tết, thì bảo anh mang về.

Dịch Lâm Chiêu không khách sáo nhận lấy.

Lần này Dịch Lâm Thâm không cùng sang đây theo, hắn sợ mình tới sẽ không muốn đi mất.

Dịch Sĩ Nghĩa cảm thấy Dịch Lâm Thâm cố gắng hơi quá, lúc ăn cơm nói: “Lâm Thâm à, ăn cơm thì ăn cho ngon, đừng đọc sách nữa, không tốt cho dạ dày đâu.”

Không sai, Dịch Lâm Thâm đang vừa ăn vừa đọc sách.

“Không sao, con từ từ ăn.” Dịch Lâm Thâm không ngắt đầu lên mà dùng muỗng đưa cơm vào miệng.

Dịch Vu Tư ngồi cạnh hắn gấp thức ăn vào chén giùm hắn, còn trộn trộn giùm hắn, để mỗi một muỗng hắn đều có thể ăn được thức ăn.

Dịch Lâm Thâm không ngắt đầu lên xoa tóc Dịch Vu Tư một cái, tỏ ý khen ngợi, tiếp đó vừa ăn vừa đọc.

Dịch Sĩ Nghĩa vẫn cảm thấy nên kết hợp giữa làm việc và nghỉ ngơi, “Sắp sang năm rồi, lớp 12 cũng rất mệt, nhân lúc ăn Tết nghỉ ngơi mấy ngày đi.”

“Không được, không lãng phí thời gian.”

“Nghỉ ngơi thích hợp sao có thể là lãng phí thời gian chứ?”

“Bây giờ thi không khá, nếu không nỗ lực, thì thật sự không còn hy vọng.”

“Lúc họp phụ huynh thầy Khuất của tụi con có nói với thành tích này của con thì thi đại học là không thành vấn đề mà.”

“Con muốn thi cùng trường với Ngu Đào.”

Lời này của hắn khiến cho Địch Sĩ Nghĩa kinh ngạc, ông không ngờ con trai mình lại có chí lớn như vậy. Xem ra đều nhờ Ngu Đào đôn đốc tốt, đồ Tết tặng nhà họ Ngu lúc này hơi ít, chờ đến rằm tháng giêng, lại tặng phần quà lớn.

Mà Địch Lâm Chiêu và Du Mỹ Hề thì rất có thể hiểu được, dù sao người ta là người yêu, muốn thi cùng cũng là chuyện bình thường.

Trong thời gian ăn Tết, tất cả mọi người đều rất bận. Dù cho không có thân thích, giữa bạn bè cũng luôn phải tụ họp chút.

Mùng ba, Địch Lâm Thâm và người nhà đi tới một buổi tụ hội do trưởng bối tổ chức.

Địch Lâm Thâm tuy không có hứng thú, nhưng Địch Sĩ Nghĩa cứ muốn hắn đi. Cũng không phải vì mặt mũi gì, chỉ là muốn Địch Lâm Thâm nhân cơ hội này nghỉ ngơi chút thôi.

Ý tưởng của Địch Sĩ Nghĩa thì tốt đấy, nhưng kết cục có hơi lộn xộn.

Trên buổi tụ hội, có người khiêu khích chia rẽ, nói với Địch Lâm Chiêu là Địch Lâm Thâm không phải con nhà họ Địch, bảo Địch Lâm Chiêu cẩn thận Địch Lâm Thâm muốn cướp gia sản.

Điều này khiến cho Địch Lâm Chiêu nổi giận, trực tiếp ra tay đánh người.

Theo lý mà nói là đối phương đuối lý, nhưng đám anh em của đối phương lại mặc kệ, nghĩ anh em nhà mình đâu có nói gì, dựa vào đâu mà đánh người? Thẹn quá thành giận hả?

Sau đó họ xông lên muốn đánh Địch Lâm Chiêu, giành lại mặt mũi cho anh em nhà mình.

Địch Lâm Thâm có thể để anh mình bị đánh à? Chắc chắn không thể rồi.

Những người này bàn đến chuyện đánh nhau, ai cũng không đánh nổi Địch Lâm Thâm.

Vì thế Địch Lâm Thâm đánh hết đám người đó.

Địch Sĩ Nghĩa rất tức giận, không ngờ cái lưỡi này lại nhai công khai như thế.

Trưởng bối tổ chức buổi tụ hội này cảm thấy rất mất mặt, không phải giận nhà họ Địch, mà là giận nhà đó không có mặt.

Địch Sĩ Nghĩa dẫn người nhà phẩy tay áo bỏ đi.

Sau đó, bạn tốt của Địch Sĩ Nghĩa và đa số những người không muốn mất lòng nhà họ Địch cũng ào ào rời khỏi. Buổi tụ hội cứ thế mà tan rã trong không vui.

Địch Sĩ Nghĩa hiểu thảo nào hồi trước Ngu Đào hỏi ông giùm Địch Lâm Thâm. Xem ra chuyện này đã loan truyền quá lâu, hơn nữa còn loan truyền quá rộng. Hồi đầu Địch Lâm Thâm không hòa hợp với gia đình, cũng là vì cái nút thắt trong lòng này.

Địch Sĩ Nghĩa vỗ vỗ vai Địch Lâm Thâm, “Là ba sơ sót.”

Địch Lâm Thâm trái lại cười, nói: “Không sao đâu. Không phải ba nói con là con ruột của ba à?”

Địch Sĩ Nghĩa cười, vỗ đầu Địch Lâm Thâm một cái, nói: “Thằng nhóc ngốc.”

Địch Lâm Thâm quay đầu nhìn Địch Lâm Chiêu, “Anh, anh không sao chứ?”

“Không sao.” Địch Lâm Chiêu cũng hơi lộ ý cười, tuy đánh nhau anh chưa từng thua qua, nhưng em trai đánh nhau giùm hắn, còn không cho người ta đụng vào anh một tí, cảm giác này rất mới mẻ.

“Con còn chưa ăn no, mình tìm chỗ nào ăn cơm xong rồi về đi.” Địch Lâm Thâm đề nghị, hắn thật sự chưa ăn no.

Địch Vu Tư lập tức hòa theo, “Ăn cơm xong rồi về đi!”

Hôm nay bé chẳng những không bị hù dọa, trái lại cảm thấy anh hai đánh nhau và anh hai che chở anh cả rất đẹp trai, sau này mình cũng phải đẹp trai như vậy mới được!

“Được rồi, đi thôi, muốn ăn cái gì?” Địch Sĩ Nghĩa hỏi.

Người một nhà vừa đi vừa thảo luận, sau đó lên xe, đến hội quán ăn cơm.

37. Chương 37

Sáng mừng bốn, Địch Lâm Thâm đến nhà họ Ngu chúc tết, còn mang theo cái đuôi nhỏ — Địch Vu Tư.

Sau khi mối quan hệ với Du Mỹ Hề hòa dịu lại, hắn và Địch Vu Tư cũng khá hơn nhiều. Địch Vu Tư nói

nhớ Ngu Đào, muốn đi theo. Địch Lâm Thâm nghĩ Mai Nhi và Địch Vu Tư bằng tuổi, chắc có thể chơi chung, vậy thì Mai Nhi không theo sau Ngu Đào nữa, hẳn cũng có thể hôn nhẹ với Ngu Đào, nên liền mang theo Địch Vu Tư.

Vào cửa, Địch Vu Tư ngoan ngoãn chúc Tết cha mẹ nhà họ Ngu.

Mai Nhi nghe thấy tiếng động, từ trong phòng chạy ra. Nhưng lúc nhìn thấy Địch Vu Tư, bất chợt dừng bước.

“Nữ bá vương?!” Địch Vu Tư kêu lên sợ hãi.

Mai Nhi làm mặt “Cậu dám nhiều lời tui liền đánh chết cậu”, nhú mày đôi chút.

Ngu Đào cũng kinh ngạc nhìn Mai Nhi, Địch Vu Tư thường nhắc với cậu về nữ bá vương chung bàn, chẳng lẽ là Mai Nhi?

Không thể nào? Em gái cậu rõ ràng đáng yêu thế mà!

“Hai đứa quen nhau?” Ngu Sở hỏi.

Địch Lâm Thâm chọc lưng Địch Vu Tư một cái, bảo nó đừng nói lung tung.

Địch Vu Tư nhận được tinh thần của anh bé, lập tức nói: “Con và Mai Nhi là cùng bàn.”

“Tình cờ thế à.” Mai Mãn Chi cười nói: “Đừng đứng ở cửa nữa, mau vào đi. Dì có nấu bo bo đậu đỏ, lát nữa tụi con đều ăn một chén nhé.”

“Dạ.” Địch Lâm Thâm đáp, đổi dép xong, tiến vào phòng khách.

Mai Nhi thấy Địch Vu Tư coi như thành thật, liền chạy đến bên Ngu Đào, không nói gì.

Ngu Đào cũng không hỏi bé, chỉ gọi Địch Vu Tư sang hỏi xem bài tập.

Ngu Sở rót nước cho Địch Lâm Thâm và Địch Vu Tư, hơi xấu hổ nói: “Nhà tụi con Tết tặng nhiều đồ Tết quá, còn đắt như vậy, chú dì cũng ngại.”

Địch Lâm Thâm cười nói: “Chú, chú đừng khách sáo, đều là nên mà. Nhà tụi con năm nào cũng đặt sớm, có thể rẻ hơn trên thị trường chút nữa.”

Ngu Sở biết rõ trong lòng, có giảm nữa cũng sẽ không rẻ đến mức nào, “Nhà con năm nay ăn Tết có thăm người thân không?”

“Nhà con giờ không có thân thích gì, nhà bác cả không ở trong nước. Đời trước cũng không có ai, nên ăn Tết chỉ gặp mặt bạn bè, người quen cũ, trái lại cũng thông thả.”

Nhà họ Dịch buôn bán rất lớn, nhưng số người trong gia đình thật sự không nhiều. Ông bà Dịch Lâm Thâm vào khoảng Dịch Lâm Thâm một tuổi đã qua đời. Bên ông bà ngoại của Dịch Lâm Chiêu, sau khi mẹ Dịch Lâm Chiêu qua đời, thì cũng lục tục qua đời. Ông bà ngoại Dịch Lâm Thâm thì mất sau khi mẹ hắn tốt nghiệp đại học. Còn Du Mỹ Hề, từ nhỏ đã là cô nhi, được dì cô nuôi lớn. Sau đó dì của cô cũng qua đời, con cái của dì cô đi thành phố khác sống, nên bình thường đa số là điện thoại qua lại.

Ăn bo bo đậu đỏ xong, Dịch Lâm Thâm liền theo Ngu Đào vào phòng học. Mai Nhĩ và Dịch Vu Tư cũng bị gọi vào.

Ngu Đào ngồi trên ghế, kéo Mai Nhĩ đến trước người, nhỏ giọng nói: “Nói đi, chuyện gì xảy ra?”

Cậu không muốn để cha mẹ biết chuyện này, tránh cho lo lắng.

Mai Nhĩ bẹp bẹp miệng, đôi mắt hơi đỏ, cầm lấy tay Ngu Đào nói: “Họ bắt nạt anh, nếu em dữ hơn chút, họ sẽ không dám bắt nạt anh...”

Ngu Đào chột đỏ cả mắt, cậu chưa từng nghĩ cô em gái ngây thơ đáng yêu của cậu lại có tâm tư nhỏ nhắn đến vậy, muốn bảo vệ cậu đến thế.

Lúc đó người nhà bạn trai cũ của cậu quậy vào nhà, cãi lộn, dọa Mai Nhĩ khóc, khi đó Mai Nhĩ vẫn chỉ là một cô bé, bị dọa là rất bình thường. Nhưng không ngờ sau lần đó, lại khiến Mai Nhĩ thay đổi lớn như vậy.

Thấy dáng vẻ này của Ngu Đào và Mai Nhĩ, Dịch Lâm Thâm cũng hiểu sơ được là chuyện gì xảy ra.

Đi tới ngồi xổm xuống, xoa tóc Mai Nhĩ, nói: “Em chồng đừng cảm thật đấy. Nhưng sau này em không cần lo, anh sẽ bảo vệ anh em, đảm bảo không để anh ấy bị bắt nạt.”

“Thật không?” Cặp mắt to của Mai Nhĩ chứa đầy nước mắt nhìn Dịch Lâm Thâm.

Dịch Lâm Thâm cười nói: “Đương nhiên, không tin em hỏi anh em, ở trường có ai dám bắt nạt anh ấy không.”

Mai Nhĩ nhìn về phía Ngu Đào.

Ngu Đào cười nói: “Thật sự không có, anh Lâm Thâm của em rất lợi hại, không ai đánh lại anh ấy hết.”

Mai Nhi nghe thế, bỗng yên tâm. Kéo tay Dịch Lâm Thâm, nói: “Vậy anh phải bảo vệ anh em thật tốt đó.”

“Ừm, anh đảm bảo.” Dịch Lâm Thâm dịu dàng nói.

Mai Nhi nở nụ cười, tựa như tất cả khúc mắc đều buông xuống.

Dịch Vu Tư mặc dù không biết rõ nguyên do, bé nghe đi nghe lại, chắc có ai bắt nạt anh Ngu Đào, Mai Nhi muốn bảo vệ anh Ngu Đào, nên mới dữ như thế. Nghĩ như vậy, bé vẫn có thể hiểu được, sau này bé sẽ không bao giờ gọi Mai Nhi là nữ bá vương nữa!

Dịch Vu Tư bước tới, nói với Mai Nhi: “Cậu ở trường không có bạn tốt, sau này tớ làm bạn tốt với cậu đi!”

Mai Nhi gật đầu, “Nếu là bạn tốt, vậy cậu cho tớ chép bài tiếp đi nhé.”

“...” Dịch Vu Tư cảm thấy cứ như tất cả đều không có gì thay đổi! “Cậu không biết tự làm hả?!”

Hơn nữa thành tích thi còn tốt hơn bé.

“Biết thì biết, nhưng chép của cậu nhanh hơn, tớ có thể dùng những thời gian khác để xem phim hoạt hình.” Mai Nhi đáng vẻ như đương nhiên.

Ngu Đào có phần cạ lời, em gái của mình có phải là lớn lên hơi lệch hay không, sao có thể chép bài của bạn học chứ?

“Tớ cũng phải xem phim hoạt hình!” Dịch Vu Tư tranh thủ quyền lợi cho mình.

“Cậu xem hoạt hình gì?”

“Tớ xem...”

Hai người cứ thế mà bàn về phim hoạt hình, chuyện bài tập liền bị vứt qua một bên.

Dịch Lâm Thâm nắm chặt tay Ngu Đào.

Ngu Đào cười với hắn, tỏ vẻ yên tâm.

Địch Lâm Thâm rất muốn ôm Ngu Đào, nhưng hai đứa bé ở đây thực sự bất tiện, nhưng lại không thể đuổi người, không thì ý đồ của mình cũng rõ ràng quá, nên chỉ có thể nhịn.

Nháy mắt, kỳ nghỉ Tết âm lịch trôi qua.

Tối một ngày trước khi đi làm, Địch Sĩ Nghĩa yêu cầu Địch Lâm Thâm ngày mai nhất định phải đến công ty với ông một chuyến.

“Làm gì?” Địch Lâm Thâm không rõ.

“Bảo con đi thì đi đi, chỉ một ngày mai thôi.”

“Không có chuyện quan trọng, con không đi. Phải học.”

“Quan trọng!”

Địch Lâm Thâm vẫn không muốn đi, “Ba không thể giải quyết?”

“Không thể!”

Địch Lâm Thâm suy nghĩ chút, “Được rồi, mai để Ngu Đào đi chung với con nhé, chiếm phòng làm việc của ba đọc sách một lát.”

“Được.”

Vì thế hôm sau, Địch Sĩ Nghĩa liền dẫn Địch Lâm Thâm và Ngu Đào đến công ty.

Ông chủ dẫn theo cậu hai đến, nhân viên ở tầng văn phòng của ông chủ đều căng thẳng. Người khác có thể không biết, nhưng trong lòng họ rất rõ, cậu hai sau này có thể sẽ là ông chủ của họ.

Đến văn phòng, ghế sofa còn ngồi chưa nóng, hai người đã bị Địch Sĩ Nghĩa đưa tới phòng họp. Hôm nay mặc dù không phải thời gian họp thường lệ mỗi tuần, nhưng quay về từ kỳ nghỉ Tết âm lịch, nên cuộc họp thường lệ này phải mở.

Địch Sĩ Nghĩa ngồi ở vị trí của mình, mở miệng nói: “Những chuyện khác cứ để xuống trước, tôi có chuyện quan trọng muốn nói.”

Ánh mắt mọi người đều chuyển về phía Địch Sĩ Nghĩa.

“Mọi người đều biết, Lâm Thâm là con thứ hai của tôi, con ruột.” Địch Sĩ Nghĩa mặt mày nghiêm túc, “Nhưng lại có người bắt đầu nói nó không phải con ruột của tôi, hơn nữa người nói như vậy còn không ít. Vì thế mọi người hãy suy nghĩ cho tôi, làm sao mới có thể xóa bỏ lời đồn này.”

Địch Lâm Thâm: “...”

Ngu Đào lên cười, nhưng rất nhanh đã giả vờ ngáp, lấy tay che lại.

Rõ ràng là đề tài thảo luận vừa buồn cười vừa tẻ nhạt, nhưng không ngờ các công nhân viên lại hưởng ứng rất tích cực.

“Ông chủ, tôi cảm thấy có thể mở một buổi họp báo.”

“Ông chủ, thật ra có thể đăng thông báo, ngăn chặn đồn đãi.”

“Ông chủ, ngài có thể dẫn cậu hai đến trường họp quan trọng nhiều hơn, như vậy lời đồn tất nhiên là tự sụp đổ rồi.”

“Ông chủ, mình có thể tuyên truyền sẽ gửi thư luật sư cho người đồn đãi.”

...

Địch Lâm Thâm nghe mà đau đầu, nhưng vẫn cho cha mặt mũi, không ngênh ngang rời đi.

Mãi đến tận khi buổi họp kết thúc, đã tới giờ cơm trưa.

“Được rồi, tan họp. Liên quan đến vấn đề Lâm Thâm là con ruột của tôi, bộ quan hệ xã hội, hãy lập kế hoạch đối phó cho tôi xem chút đi.”

“Vâng ông chủ.” Trưởng bộ quan hệ xã hội đáp.

Địch Lâm Thâm thật sự không còn lời nào để nói, kéo Ngu Đào ra khỏi phòng họp.

“Đây là chuyện gì chứ? Có mất mặt không đó?” Địch Lâm Thâm phàn nàn. Hắn thật sự không thể hiểu được những bộ trưởng phó tổng giám đốc gì gì này, sao có thể thành thật cho ra nhiều cách như vậy chứ.

Ngu Đào mỉm cười nói: “Đây không phải là chú coi trọng cậu à?”

“Nói thì nói thế, chuyện này thảo luận ở nhà không được à? Hay tớ không tới họ không thảo luận được?”

Ngu Đào vừa đi với hắn vừa nói: “Chú bảo cậu tớ, cũng vì muốn người khác biết, quan hệ của hai người rất tốt, để người ta không nghĩ nhiều.”

Địch Lâm Thâm thở dài, hắn không thể nói gì cha, nên chỉ cần nhả mấy câu với Ngu Đào thôi.

Hai người vào văn phòng, trợ lý vào hỏi trưa họ muốn ăn gì, có thể đặt thức ăn giùm họ.

Địch Lâm Thâm nói là dẫn Ngu Đào ra ngoài ăn, không phiền các cô đặt.

Một lát sau Địch Sĩ Nghĩa cũng quay về, cười nói: “Đi, đi ăn cơm. Muốn ăn cái gì?”

Địch Lâm Thâm cảm thấy cha mình lúc này tựa như một cái bóng đèn rất lớn...

Ngu Đào trả lời: “Đều được ạ.”

Địch Sĩ Nghĩa suy nghĩ chút, nói: “Gần đây có một quán đồ Thái, dẫn tụi con đi ăn thử nhé.”

Địch Lâm Thâm không phản đối, “Ăn cơm xong con sẽ về.”

“Không được. Hôm nay ở đây một ngày cho ba.” Địch Sĩ Nghĩa từ chối không tha.

Hôm nay ông đi để show con ruột, sao có thể cho Địch Lâm Thâm về được.

Địch Lâm Thâm không giành với ông, dù sao đem hết sách vở đến rồi, cũng được.

Sau khi ăn xong trở về, Địch Lâm Thâm và Ngu Đào học ở trước bàn làm việc.

Địch Sĩ Nghĩa nhìn một lát, liền mở video họp. Trước khi đi còn đặc biệt giữ cửa mở ra một cái khe, để người đi qua đều biết con trai ông đang học ở trong, chỉ có con ruột mới có thể chiếm bàn của ông. Chút khe cửa này cũng không đến mức làm ồn hai người, thư ký trợ lý ở bên ngoài đều thả nhẹ động tác.

Học hai tiếng, hai người đều có hơi mệt mỏi, liền đứng dậy đi bộ tí, coi như nghỉ ngơi.

Địch Lâm Thâm thấy trong phòng nghỉ của Địch Sĩ Nghĩa có một cây đàn ghi-ta, trông có vẻ rất mới, chắc là có người tặng ông. Nhưng Địch Sĩ Nghĩa không biết nhạc cụ, cũng không biết đối phương nghĩ gì nữa.

Địch Lâm Thâm lấy đàn ghi-ta, đưa cho Ngu Đào, “Hát bài nghe đi.”

Ngu Đào cười, nhận đàn ghi-ta, ra ghế sofa bên ngoài ngồi xuống, thử âm xong, sau đó mới hát.

Lúc này, Địch Sĩ Nghĩa họp xong đang dẫn Lưu Chí Ngạn và một người đại diện tới văn phòng bàn bạc vài chuyện, đi tới cửa, liền nghe thấy tiếng ca của Ngu Đào.

Lưu Chí Ngạn dừng bước đầu tiên, đứng ở cửa, xuyên qua khe hở nhìn người bên trong, không ngờ lại là người ông biết.

Địch Sĩ Nghĩa cũng hơi kinh ngạc, ông biết Ngu Đào biết nhạc cụ, nhưng trước giờ chưa từng nghe Ngu Đào hát, không ngờ giọng hay như vậy.

Sau khi xong một bài, Địch Lâm Thâm bảo Ngu Đào thêm một bài nữa.

Lưu Chí Ngạn nói với Địch Sĩ Nghĩa: “Mầm non này mà không bồi dưỡng, cũng phí của trời quá đi?”

Địch Sĩ Nghĩa nghĩ thật sự có thể hỏi xem nguyện vọng của Ngu Đào, đương nhiên, là dưới tiền đề không quấy rầy Ngu Đào thi đại học mới được.

38. Chương 38

Ngu Đào hát xong, đám người Địch Sĩ Nghĩa liền đi vào.

Thấy họ vào, Ngu Đào hơi xấu hổ thả đàn ghi-ta xuống, chào Lưu Chí Ngạn. Một người khác thì cậu không biết, nhưng vẫn chào.

Địch Lâm Thâm nói: “Con thấy phòng nghỉ có đàn ghi-ta, nên lấy ra cho Ngu Đào đàn.”

Địch Sĩ Nghĩa cười ha ha, nói: “Đàn ghi-ta này vốn là cho Ngu Đào. Làm riêng, hàng mới tới, còn chưa đem về. Ngu Đào, thế nào? Âm sắc được chứ?”

Ngu Đào không ngờ lại là cho mình, vội nói: “Cảm ơn chú, âm sắc rất tốt.”

Địch Sĩ Nghĩa cười nói: “Thế thì tốt. Vừa nãy Chí Ngạn nói con hát rất tốt, chú cũng thấy không sai, có định phát triển theo diện này không?”

Ngu Đào cười cười, “Con chưa từng nghĩ đến mặt này qua.”

Cậu hát là vì yêu thích, hoặc nói là vì có thể thu hút Dịch Lâm Thâm, còn coi nó như nghề nghiệp, chưa từng nghĩ qua.

Lưu Chí Ngạn ở cạnh nói: “Giọng của cậu rất êm tai, chuẩn âm cũng tốt. Mặt mũi lại dễ nhìn, là miếng nguyên vật liệu để làm nghề này.”

“Ngài nghĩ nhiều quá rồi.” Ngu Đào ngượng ngùng nói.

Dịch Sĩ Nghĩa cũng không yêu cầu Ngu Đào quyết định ngay, chỉ cười nói: “Nếu con có nguyện vọng, có thể nói với chú bất cứ lúc nào. Nếu ký vào Hoàn Nghệ của chú, chú chắc chắn sẽ cho con hợp đồng cấp A.”

Hoàn Nghệ tốt nhất là hợp đồng cấp S, bình thường là nghệ sĩ vô cùng đứng đầu mới có thể lấy được, độ tự do rất cao. Nhưng tương tự, nguồn tài nguyên phải tự mình tìm, nếu có bên phía tài nguyên liên lạc với công ty, công ty có thể chuyển thay, nhưng sẽ không đặc biệt tìm cơ hội cho nghệ sĩ hợp đồng này. Mà hợp đồng cấp A chia thành mức cao tuy không có cao bằng cấp S, lại do công ty cung cấp tài nguyên, nhưng nghệ sĩ có thể quyết định nhận hay không, độ tự do khá ổn.

Mà Ngu Đào là người mới, có thể ký hợp đồng cấp A, đã coi như là xưa nay chưa từng thấy rồi.

Dịch Lâm Thâm mở miệng nói: “Ba, ba đừng có sắp đặt mấy chuyện này trước. Giờ Ngu Đào quan trọng nhất vẫn là thi đại học.”

“Đúng đúng đúng.” Dịch Sĩ Nghĩa nói: “Ngu Đào, con đừng bận tâm những chuyện này trước, chờ thi đại học xong. Nếu con có nguyện vọng, lúc nào cũng có thể nói với chú, đừng thấy ngại.”

“Dạ thưa chú.” Ngu Đào đáp. Ngôi sao rất nở mày nở mặt, nhưng ra mặt có thể có bao nhiêu? Vì thế vẫn là thi đại học trước thì khá hiện thực hơn.

“Hai đứa ra ngoài đi lòng vòng đi, trợ lý có đặt buổi trà chiều. Tụi con đi ăn chút đi. Ba và các chú có tí chuyện phải bàn.” Dịch Sĩ Nghĩa nói.

“Dạ.” Dịch Lâm Thâm vừa đúng có hơi đói bụng, liền kéo Ngu Đào ra ngoài.

Trợ lý dẫn họ đến phòng trà nước độc lập, đưa bánh ngọt cho họ, lại tự tay pha cà phê, rồi mới đi bận việc của mình.

“Cậu muốn làm ca sĩ không?” Dịch Lâm Thâm đặt bánh vào trong cái đĩa nhỏ của Ngu Đào, hỏi.

“Không nghĩ tới.” Với Dịch Lâm Thâm, Ngu Đào càng không cần phải nói dối.

Dịch Lâm Thâm cười nói: “Làm ca sĩ nào nở mày nở mặt bằng làm vợ tớ chứ?”

Ngu Đào suýt nữa bị sắc cà phê, liếc Dịch Lâm Thâm một cái.

Dịch Lâm Thâm cảm thấy mình nói chẳng có gì sai cả, “Làm ca sĩ vừa phải chú ý hình tượng, còn phải giữ mình hòa nhã, không vui thì ở bên ngoài cũng phải cười mặt làm lành, mệt mỏi biết bao nhiêu? Ở cùng với tớ, cậu tốt xấu gì cũng là phu nhân nhị thiếu, mấy nghệ sĩ hạng nhất khẳng định sẽ có thái độ tốt với cậu, nghệ sĩ còn muốn xây dựng quan hệ với cậu nữa. Vả lại lúc nào cũng có thể nổi giận chơi xấu tớ, tớ còn không nói cậu, luôn bao dung cậu, tốt biết bao nhiêu?”

“Nhưng nói đi nói lại. Nếu cậu muốn hát cũng được, lúc đó tớ sẽ cố gắng kế thừa Hoàn Nghệ, đặc biệt nâng cậu.”

Ngu Đào nở nụ cười, nói: “Không nói tới mấy chuyện khác, bản thân tớ không hợp với nghề này. Hơn nữa nghề này come out khó bao nhiêu cậu cũng biết. Tớ muốn tự do một chút.”

Cậu không hiểu nhiều về giới giải trí, nhưng ít nhiều cũng sẽ nghe nói một ít. Chuyện cậu gặp phải hồi cấp hai, nếu đặt vào ánh mắt đánh giá của công chúng, cậu nghĩ cậu sẽ không chịu nổi. Không phải tuổi càng lớn, năng lực chịu đựng áp lực càng mạnh, mỗi người đều có một mức độ của mình, cậu biết cậu không được, nên cũng biết khó mà lui.

Dịch Lâm Thâm cầm tay Ngu Đào, “Tớ nói, cậu nghe là được. Chỉ cần cậu vui vẻ, dù làm gì tớ cũng sẽ ủng hộ cậu.”

Thật ra nếu Ngu Đào muốn làm ca sĩ, hẳn thật sự sẽ dốc hết sức để đối phó mà ủng hộ, không biết xấu hổ hỏi cha hẳn lấy tài nguyên, còn có thể khởi động cả nhà xem có cơ hội tốt nào thì cướp lấy hết!

“Ừm, tớ biết. Nhưng tớ chỉ muốn vui vẻ ở cùng với cậu, những chuyện khác đều không quan trọng.” Ngu Đào nói.

Dịch Lâm Thâm âm áp trong lòng, Ngu Đào thật sự đúng là của báu với hắn.

Hắn lớn như vậy, không có gì là hắn cảm thấy đáng được ăn mừng. Nhưng từ khi cùng bên Ngu Đào, hắn thật sự nghĩ đây là chuyện rất đáng được ăn mừng. Ngu Đào đưa đến cho hắn rất nhiều, mà hắn cho Ngu Đào, lại quá ít, sau này phải cố gắng hơn mới được.

Từ sau khi đi công ty một lần, Dịch Sĩ Nghĩa không yêu cầu Dịch Lâm Thâm đi nữa.

Cuộc sống của Dịch Lâm Thâm và Ngu Đào lại quay về quỹ đạo, mỗi ngày lấy việc học làm chính.

Hôm nay, Dịch Sĩ Nghĩa tan tầm về, trên bàn cơm nói với Ngu Đào: “Ngu Đào, có chuyện muốn bàn với con một chút.”

Ngu Đào nhìn Dịch Sĩ Nghĩa, “Chuyện gì ạ?”

“Là như vậy, công ty mới đầu tư quay một bộ phim mới, cần một ca sĩ hiền giọng, phải là người mới, không cần kỹ xảo biểu diễn, chỉ là hát phối một phần cho một diễn viên trong một khúc của phim. Được chứ?” Việc này vừa giao lên, ông nghĩ đầu tiên là Ngu Đào, Lưu Chí Ngạn cũng gọi điện cho ông, bảo ông hỏi ý Ngu Đào xem.

“Không chậm trễ Ngu Đào học chứ?” Dịch Lâm Thâm hỏi.

“Không không, chỉ là một đoạn ngắn, nửa ngày là có thể học được.” Dịch Sĩ Nghĩa nói: “Công ty sẽ đưa tiền lương.”

Ngu Đào vội hỏi: “Không cần đâu chú, không cần đưa tiền, con giúp một chuyện là được rồi.

Cậu thấy mình ở nhà họ Dịch chi phí ăn mặc đều do nhà họ Dịch gánh, Du Mỹ Hề còn luôn mua đồ cho cậu, cậu đã rất ngại rồi.

“Việc nào ra việc đó. Tiền này không đưa con, cũng hơi cho người khác, không bằng con cầm, dù sao qua lại cũng là đưa cho người một nhà, rất tốt.” Nếu không lấy tiền, Dịch Sĩ Nghĩa sẽ không đồng ý, dù sao không ai đi cực khổ trả giá không công được. Ngu Đào không nhận tiền gia sư của Dịch Lâm Thâm đã làm ông thấy rất ngại rồi, số tiền ca hát này nhất định phải để Ngu Đào cầm.

Ngu Đào còn muốn từ chối, Dịch Lâm Thâm đã giành trước một bước nói: “Vậy thì được, ba nói với người ở công ty, Ngu Đào chỉ đến giúp, đừng có mà nhiều chuyện.”

Hắn sợ có người ở đó chọn này lựa kia, cuối cùng tạo thành phiền phức.

“Yên tâm, chắc chắn sẽ nói tốt.” Dịch Sĩ Nghĩa nghĩ, có Lưu Chí Ngạn ở đây, khẳng định không thành vấn đề.

Vì thế việc này cứ quyết định như vậy.

Ngu Đào học hát rất nhanh, lúc đi thu bài hát, thì đến phòng thu âm của Lưu Chí Ngạn. Dịch Lâm Thâm cũng đi theo, lỡ như có người làm phiền Ngu Đào, hắn cũng có thể oán người về, chắc chắn không thể để Ngu Đào chịu oan ức được.

Thu âm rất thuận lợi, hai tiếng đã làm xong.

Lưu Chí Ngạn muốn mời Ngu Đào đi ăn cơm, nhưng bị Địch Lâm Thâm từ chối —— Vì sao một mình đã muốn mời Ngu Đào đi ăn cơm? Đào Đào của hắn tùy tiện ai cũng có thể mời vậy à?

Rời phòng thu âm, hai người đi dạo phố, chuẩn bị ăn cơm tối xong rồi về.

Tiền thu âm bài hát đã được gửi vào tài khoản của Ngu Đào trước rồi.

Vì thế thừa dịp đi dạo phố, Ngu Đào mua cái cặp cho Địch Lâm Thâm, mình cũng mua một cái.

Địch Lâm Thâm cười, tuy cặp không quá đắt, nhưng hình thức không tệ, dung lượng cũng lớn, vừa vặn với những học sinh như họ. Nhưng quan trọng là, họ là cặp đôi! Có gì đáng để đeo trên lưng hơn cái này chứ?

Ngu Đào mua chút bánh, một phần đưa về nhà, một phần khác là chuẩn bị mang về nhà họ Địch.

Ngu Sở và Mai Mãn Chi thấy Ngu Đào và Địch Lâm Thâm tới sang đây, đều hơi bất ngờ.

Ngu Đào nói phụ thu âm bài hát được thù lao, Ngu Sở và Mai Mãn Chi đều rất ngạc nhiên, nhưng rất vui vẻ, nhìn con trai càng ngày càng hướng ngoại, càng ngày càng cởi mở, sao có thể không vui cho được?

Mai Nhĩ ôm chân Ngu Đào, hỏi cậu có phải muốn làm ngôi sao không.

Ngu Đào giải thích với bé một lần.

Tuy không phải thật sự muốn làm ngôi sao, nhưng Mai Nhĩ vẫn rất vui.

Ngồi một lát, Ngu Đào liền theo Địch Lâm Thâm rời đi.

Ngu Sở có phần không yên lòng, xuống lầu bắt xe giùm hai người, nhìn họ lên xe, mới lên lầu vào nhà.

Hai người mang theo bánh về nhà họ Địch, nhà họ Địch cũng không ngờ Ngu Đào lại còn mua đồ về.

Vì thế bánh thành bữa ăn khuya, người một nhà quây quần trước bàn ăn, ăn khuya uống sữa tán gẫu, bầu không khí hòa thuận vui vẻ.

Trở về phòng ngủ, Địch Lâm Thâm đề Ngu Đào xuống ghé sô pha hôn.

Hôm nay lúc Ngu Đào hát, hắn đã muốn hôn. Sau đây lúc đi dạo phố có rất nhiều cơ hội, nhưng cảm thấy mình ở bên ngoài vẫn nên chính nhân quần tử một tí, về nhà rồi buông thả sau, vì thế nhịn lâu như vậy,

tất nhiên không thả nhẹ Ngu Đào.

Ngu Đào bị hắt hôn thổi hồng hộc, quần áo cổ áo phân tán, khóa kéo quần cũng mở. Mặt đỏ bừng bừng, mềm oặt nằm trên ghế sofa.

Địch Lâm Thâm cười khế, ngón tay vuốt ve trên xương quai xanh của cậu, nói giọng khàn khàn: “Đào Đào, hãy lớn lên nhanh chút đi.”

Ngu Đào rũ mí mắt xuống, ngại nhìn hắt. Ngu Đào biết Địch Lâm Thâm có giới hạn, mỗi lần dù cho thân thiết có hơi kích thích, Địch Lâm Thâm cũng sẽ kiềm chế, chờ cậu thành niên.

Địch Lâm Thâm cười, cởi áo khoác một cái, rồi bế Ngu Đào lên.

“Không chiếm hời được thì đi tắm chung đi, thêm tí tinh dầu thả lỏng một chút.”

Ngu Đào tựa trước người Địch Lâm Thâm, không từ chối. Thân thiết một chút, không chỉ Địch Lâm Thâm thích, cậu cũng thích.

Liều mạng một kỳ nghỉ, nháy mắt lớp 12 đã phải đi học sớm.

Hai người đeo cặp giống nhau, mặc áo khoác giống nhau vào cổng trường.

Đám bạn học đã lâu không gặp, vừa đi vừa tán gẫu nhiệt tình.

Giả San San đứng lúc vào cổng trường chung với họ, nên dọc theo đường đi đều nói chuyện với Ngu Đào.

Địch Lâm Thâm đi cạnh Ngu Đào, cách rất gần, tựa như đang nói chuyện thầm thì, mu bàn tay hai người thỉnh thoảng sẽ chạm vào nhau, Địch Lâm Thâm cảm thấy rất thỏa mãn.

“Đúng rồi, hai người có nghe nói không? Học kỳ này sẽ có một học sinh dự thính.” Giả San San nói.

“Chưa từng nghe qua.” Ngu Đào nói. Cậu không hay để ý tới group lớp, có chuyện quan trọng gì, thầy Khuất sẽ nhắn tin cho mỗi người.

“Lớp 12 lần trước không có, khóa này của mình thì có một người. Không biết sẽ phân vào lớp nào.” Giả San San cũng không quá nghiêm túc, chỉ tùy ý nói thôi.

Loại dự thính như này lớp 9, lớp 12 đều có. Không phải chuyển trường, cũng không thuộc về học sinh trường, chỉ là nhờ quan hệ đến trường cấp ba trọng điểm dự thính nửa năm, nói trắng ra, là vì bứt lên

trước khi thi đại học. Nhưng trước kỳ thi tốt nghiệp trung học vẫn phải về trường cũ, ở bên đó ghi danh sắp xếp phòng thi.

Bình thường không có quan hệ vững vàng, trường cao trung sẽ không nhận dự thính như này. Thật ra trong đây tồn tại sự không công bằng, nhưng không phải học sinh có thể chỉ phối, vì thế chỉ cần không chậm trễ học, cũng cứ tùy ý.

Có thể do mới khai giảng, mọi người vẫn còn hơi mất tập trung, tuy biết đây là phải phấn đấu nửa năm, nhưng cũng phải cho họ chút thời gian quá độ chứ.

Địch Lâm Thâm vừa đọc sách vừa lén kéo tay Ngu Đào ở dưới.

Ngu Đào như có như không nắm lấy ngón tay Địch Lâm Thâm, sức cũng không mạnh.

Lúc này, thầy Khuất dẫn theo một nam sinh đi vào, nói: “Mọi người hãy tạm dừng trước, giới thiệu một bạn học mới cho mọi người.”

Mọi người đặt bút trong tay xuống và ngẩng đầu lên khỏi sách, Ngu Đào cũng ngẩng đầu lên theo.

Nhưng lúc nhìn thấy nam sinh đứng ở đằng trước, đồng tử Ngu Đào co rút lại, vẻ mặt trở nên vô cùng khó coi, tay nắm Địch Lâm Thâm không tự chủ dùng sức rất lớn.

Địch Lâm Thâm quay đầu nhìn Ngu Đào, chỉ thấy vẻ mặt Ngu Đào không ổn, đôi mắt nhìn chằm chằm nam sinh đằng trước.

Thầy Khuất nói: “Đây là bạn Trần Vũ Tranh, sẽ dự thính nửa năm ở trường mình, mọi người hãy hoan nghênh chút đi nhé.”

Các bạn học phối hợp vỗ tay.

Sau đó, thầy Khuất xếp chỗ ngồi cho Trần Vũ Tranh.

Lúc đi tới chỗ ngồi, Trần Vũ Tranh nhìn thấy Ngu Đào đang có phần sững sờ, cậu ta cũng sững sốt chút, rồi hơi nhếch khóe miệng, vờ như không có gì ngồi xuống vị trí của mình.

“Được rồi, mọi người tự học tiếp đi.” Nói xong, thầy Khuất liền rời đi.

Địch Lâm Thâm kéo tay Ngu Đào, ghé vào tai cậu hỏi: “Sao vậy? Cậu quen người đó?”

Hai tay Ngu Đào cầm lấy tay Địch Lâm Thâm, nhỏ giọng trả lời: “Là bạn học cấp hai của tớ... cũng là bạn từ nhỏ... của bạn trai cũ của tớ.”

Địch Lâm Thâm nghe xong, chẳng hề thấy căng thẳng, hoặc có gì không yên. Hắn cười vỗ chân Ngu Đào, nói: “Không sao đâu, có tớ ở đây. Đây không phải là cấp hai của cậu, hãy tin tớ.”

Địch Lâm Thâm an ủi không thể nghi ngờ là một viên thuốc an thần, Ngu Đào thật sự cũng thấy hơi thở phào nhẹ nhõm — Đúng, đây không phải là cấp hai của cậu. Địch Lâm Thâm cũng không phải là người đó.

Địch Lâm Thâm cười, trong lòng thì nghĩ: Trần Vũ Tranh này nếu dám gây chuyện cho hắn, hắn sẽ để Trần Vũ Tranh biết THPT Bắc Minh này ai mới là cha!

39. Chương 39

Hết tiết thứ nhất, Trần Vũ Tranh mỉm cười đến bên Ngu Đào, vỗ mặt thân thiện nói: “Ngu Đào, đã lâu không gặp.”

Ngu Đào mặt lạnh gật đầu.

Địch Lâm Thâm chửi mẹ nó ở trong lòng, thằng ngu này đừng có mà làm Ngu Đào biến về như ban đầu đó.

“Hai cậu quen nhau?” Bạn học lại hỏi bài Ngu Đào hỏi.

Trần Vũ Tranh trả lời: “Chúng tôi là bạn học hồi cấp hai. Không ngờ Ngu Đào lại thi vào Bắc Minh.”

Ngu Đào thi tốt, cả trường đều biết, nhưng lúc đó không phải ở Bắc Minh. Bắc Minh là sau này mới đào cậu sang, nên Trần Vũ Tranh không biết là rất bình thường.

Bạn học đó hỏi Trần Vũ Tranh: “Trước cậu ở trường cấp ba nào?”

“Trường Thất Thập Nhị.” Trần Vũ Tranh cũng không ngại nói.

THPT Thất Thập Nhị tuy không phải trường điểm, nhưng chất lượng dạy học vẫn được, không thuộc về ‘cấp ba hư’, nên cũng không ai có ý xem thường Trần Vũ Tranh.

Trần Vũ Tranh thấy có không ít bạn học bu sang đây, đều tìm Ngu Đào, hơi ngoài ý muốn, cậu ta không ngờ nhân duyên của Ngu Đào ở đây lại tốt đến thế. Mà cậu ta cũng phát hiện bạn cùng bàn của Ngu Đào

không quá thân thiện với cậu ta. Chẳng qua, trên thế giới này không có vấn đề nào mà tiền không giải quyết được, không phải chỉ làm quen thôi à? Cậu ta lành nghề.

Vì thế cậu ta ho nhẹ một cái, nói với bạn học cả lớp: “Tớ mới tới, trưa hôm nay tớ mời khách ở căn tin, cảm ơn mọi người chăm sóc tớ.”

Các bạn cùng lớp chỉ cười, cũng không đáp lại. Có thể đến đây học, nếu không phải học không tệ, nếu không phải hoàn cảnh gia đình không tệ, hơn nữa thức ăn ở trường rất rẻ, ai cũng ăn được, học sinh học giỏi hoàn cảnh gia đình có thể không quá tốt thì trường đều có trợ cấp, không cần sầu về việc này. Vì thế ai cũng thấy không cần vì một bữa cơm mà nợ một ân tình, huống chi họ và Trần Vũ Tranh cũng không quen thuộc, càng không cần hơn.

Bầu không khí chợt có phần lúng túng, lớp trưởng không thể làm gì khác hơn là bước ra hòa giải, “Không cần đâu, chúng tôi không thịnh hành vụ này. Sau này ở lâu cậu sẽ biết, bạn học lớp mình đều rất tốt.”

Trong lòng Trần Vũ Tranh có hơi khó chịu, nghĩ những người này đang giả đồ, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười nói: “Tớ cũng không có ý gì khác, chỉ là mới quen các cậu, lại gặp được bạn học cũ, nên vui vẻ mà thôi, đúng không, Ngu Đào?”

Ngu Đào không lên tiếng, cũng không ngắt đầu, tiếp tục giảng bài cho bạn học.

Thật ra cậu rất thích giảng bài cho bạn học, cũng không thấy phí thời gian. Dù sao đề bài một mình mình xem chỉ có hạn, nhưng mọi người cùng nhau xem đề, luôn sẽ có một hai bài cậu chưa từng thấy qua, cậu thông qua điều này để giải bài mới, đồng thời cũng củng cố kiến thức của mình, một công đôi việc.

Lớp trưởng cười nói: “Cũng đúng, có thể hiểu. Chờ trưa hôm nay cậu đi căn tin xem thức ăn, chắc chắn thoả mãn.”

Có bậc thang dưới, Trần Vũ Tranh cũng không tiếp lời với Ngu Đào nữa.

Một buổi sáng rất nhanh đã qua.

Bữa trưa, vẫn là “đoàn thể nhỏ” họ ăn cơm chung với nhau.

Lúc xếp hàng lấy cơm, Hướng Tân Kiệt đến trước mặt Dịch Lâm Thâm, nhỏ giọng hỏi: “Tớ nói, Ngu Đào với Trần Vũ Tranh đó là chuyện gì vậy?”

Dịch Lâm Thâm cảm thấy nói chuyện này cho Hướng Tân Kiệt biết chút thì cũng nên, dù sao Hướng Tân Kiệt coi Ngu Đào là bạn, còn nữa, hồi ăn Tết lúc ra ngoài gặp mặt, hẳn có nói chuyện của Ngu Đào cho Hướng Tân Kiệt.

Trong cái nhìn của Hướng Tân Kiệt, Ngu Đào đã là anh dâu rồi, còn Ngu Đào có phải gay trời sinh không, có phải từng có một đoạn tình cảm không, không hề quan trọng!

“Trần Vũ Tranh là bạn học cấp hai của Ngu Đào, là bạn từ nhỏ với thằng loz đó.” Dịch Lâm Thâm thấp giọng nói, “Cô lập Ngu Đào là nó bày đầu.”

Câu sau là Ngu Đào nói với hấn trong lúc nghỉ giữa giờ.

Thấy vẻ mặt Ngu Đào vẫn luôn không ổn, Dịch Lâm Thâm đau lòng, nhưng chỉ có thể ở bên cậu, nói chuyện ở trường cũng không tiện, chỉ có thể chờ về phòng ngủ rồi nói.

“Mẹ cái thằng bitch đó.” Hướng Tân Kiệt nổi giận, “Dù thế nào, nếu nó dám tác quái ở địa bàn Bác Minh, tớ đánh chết con mẹ nó!”

“Đến lúc đó rồi xem. Tạm thời cũng không thấy nó làm gì.” Dù nói trước đây hấn nhìn ai khó chịu là có thể đập một trận, nhưng bây giờ hấn nhiều ít cũng phải chú ý chút, không thể bị xử lý kỷ luật. Không thì dù có đi cùng một trường với Ngu Đào, người ta chưa chắc đã muốn hấn.

“Ừm. Cậu đi khuyên Ngu Đào đi, bảo cậu ấy đừng để ở trong lòng. Tớ tìm mấy người canh chừng thằng ngu đó, có động tĩnh gì mình cũng dễ đề phòng.” Hướng Tân Kiệt không xác định bạn học trong lớp có thể chấp nhận chuyện như đồng tính không. Nếu chuyện của Ngu Đào và Dịch Lâm Thâm bị Trần Vũ Tranh biết, lại còn tung ra, thì có thể sẽ phiền phức. Tuy giờ Ngu Đào có Dịch Lâm Thâm và cậu ta, khẳng định không đến mức bị cô lập, nhưng trong lòng ít nhiều vẫn sẽ bị ảnh hưởng, thế thì không quá tốt.

Ngu Đào ngồi trên chỗ ngồi gần người, dù biết giờ đã không phải là hồi cấp hai, nhưng mỗi khi nhớ tới, trong lòng vẫn có chút khó chịu.

“Ngu Đào, cậu làm sao vậy?” Giả San San bưng cơm sang đây, ngồi cạnh cậu, “Sao không có tinh thần gì hết? Ngủ không ngon?”

“Không có, chỉ là hơi mệt.” Ngu Đào tùy tiện tìm lý do.

Giả San San không ngốc, cô phát hiện Ngu Đào bỗng nhiên không cười nữa, bình thường lúc ăn cơm, Ngu Đào đều rất vui vẻ, nói chuyện luôn mang theo ý cười.

Trì Linh cũng phát hiện, nhưng không hỏi. Ai mà không có chút tâm sự chứ? Hỏi ngay mặt chắc chắn không hỏi ra được, chỉ bằng để người bên cạnh Ngu Đào hỏi, có thể còn có chút manh mối.

Dịch Lâm Thâm và Hướng Tân Kiệt quay về, Dịch Lâm Thâm đặt mâm thức ăn đến trước mặt Ngu Đào, “Ăn cơm đi. Có gà rán cậu thích, tớ lấy hai cái lặn đó.”

“Ừm.” Ngu Đào cầm đũa, bắt đầu ăn cơm.

Không qua một lát, liền thấy Trần Vũ Tranh bưng mâm thức ăn đi tới, theo sau là lớp trưởng vẻ mặt bất đắc dĩ.

Lớp trưởng nhìn ra mối quan hệ của Ngu Đào và Trần Vũ Tranh thật sự không được tốt lắm, không thì không thể mặc kệ Trần Vũ Tranh. Dù không biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng thay vì Trần Vũ Tranh, cậu chắc chắn quen thuộc với Ngu Đào hơn, cũng gần gũi hơn, nên tất nhiên vẫn thiên vị Ngu Đào.

Mà Trần Vũ Tranh mới tới đã thể hiện mình rất ưu tú, còn muốn dùng một bữa cơm để thu mua bạn học, lớp trưởng cũng rất chướng mắt. Nhưng cậu làm lớp trưởng, nhất định phải yêu mến bạn học, giới thiệu trường cho bạn mới, nếu không cậu cũng chẳng muốn đi chung với Trần Vũ Tranh.

Vừa nãy cậu muốn kéo Trần Vũ Tranh sang chỗ khác ngồi, nhưng Trần Vũ Tranh không hề để ý cậu, tự mình đi tới.

Bên này chỉ còn một chỗ trống, nếu Trần Vũ Tranh ngồi, lớp trưởng sẽ không có chỗ ngồi. Như vậy lớp trưởng cũng rất lúng túng.

Hướng Tân Kiệt hoàn toàn chướng mắt Trần Vũ Tranh, liền nói: “Chỗ này có người rồi, cậu đi chỗ khác đi.”

“Người ở đâu?” Trần Vũ Tranh để mâm thức ăn xuống, liền ngồi xuống, “Không sao, đều là bạn học mà, nhường tôi một chút cũng được.”

Hướng Tân Kiệt chửi trong bụng: Ai cho mày là được, mẹ nó mày là thằng nào?!

Đúng lúc bạn học bên cạnh Giả San San được người gọi đi ăn, trống một vị trí, Giả San San liền nói: “Lớp trưởng, qua đây ngồi đi.”

Lúc này lớp trưởng mới hóa giải xấu hổ, ngồi sang. Nhưng cũng không muốn nói chuyện với Trần Vũ Tranh.

“Ngu Đào, cậu ở trường này như nào? Ở chung với bạn học tốt lắm nhỉ?” Trần Vũ Tranh cười hỏi.

Ngu Đào không hề muốn quan tâm cậu ta, cũng không nói chuyện.

Hướng Tân Kiệt mở miệng nói: “Đúng đó, Ngu Đào tốt tính, ở chung với ai cũng rất tốt cả.”

Lời này nếu đặt ở trước đây, e rằng bạn cùng lớp sẽ nghĩ Hướng Tân Kiệt bị bệnh, nhưng bây giờ, trong lớp thật sự không có ai không thích Ngu Đào.

“Thế thì đúng là hiếm thấy, nhớ lúc đầu...” Trần Vũ Tranh cười nói, không nói tiếp.

Lời này của cậu ta thật ra là muốn dẫn đường người khác hỏi thăm, dù sao nghe cứ như Ngu Đào mà Trần Vũ Tranh biết là không giống vậy.

Nhưng trên thực tế, chẳng có ai tiếp lời cậu ta. Ngu Đào bị Giả San San thông minh lấy sách tiếng Anh ra hỏi bài thu hút sự chú ý, không hề đếm xỉa Trần Vũ Tranh.

Cái loại nói chuyện có hàm ý này của Trần Vũ Tranh, họ đều nghe ra, nên mới không tiếp tra, cứ để cậu ta xấu hổ đi.

Địch Lâm Thâm cảm thấy cô gái Giả San San này đúng là rất biết dè dặt sự chú ý. Có lẽ cô ta cũng nhìn ra được gì đấy. Con gái mà, trước giờ trực giác rất chuẩn, hoàn toàn không cần nghi vấn, vì thế thật sự cảm giác được gì cũng không lạ.

Một bữa cơm ăn mà có hơi mất hứng. Nhưng về phòng học, Ngu Đào lại bị bu quanh hỏi bài, trái lại nhất thời không để ý Trần Vũ Tranh nữa.

Chuyện này khiến Địch Lâm Thâm hiếm có lúc không làm mặt lạnh, hẳn còn ước gì người khác giúp Ngu Đào phân tán lực chú ý một chút nữa. Cộng thêm bị nhiều người vây quanh, Ngu Đào ngay cả cái bóng của Trần Vũ Tranh cũng không thấy, hoàn mỹ!

Sau khi tan học, vì không cho Trần Vũ Tranh làm phiền Ngu Đào, Địch Lâm Thâm lấy thức ăn đem về ở căn tin. Trường cho phép lấy đem về, chỉ là ăn xong ở phòng ngủ thì phải dọn dẹp, nên mọi người thích ăn ở căn tin hơn, ăn xong đưa mâm tới chỗ thu là được, còn có thể tán gẫu với bạn học coi như thả lỏng, cũng rất tốt.

Ngu Đào về phòng ngủ trước.

Thật ra lúc xế chiều cậu đã không còn để ý nữa rồi, nhưng cậu thật sự chán ghét Trần Vũ Tranh, nên cũng không vui nổi.

Lúc Địch Lâm Thâm về, thấy Ngu Đào đang pha trà sữa, dường như cũng không phải không vui, hơi yên tâm được đôi chút.

“Ăn cơm.” Địch Lâm Thâm đóng cửa, bỏ thức ăn lên bàn.

“Ừm.” Ngu Đào đáp, cũng đặt trà sữa lên bàn.

Địch Lâm Thâm ôm chầm cậu, hôn mặt cậu một cái, nói: “Đừng không vui.”

Ngu Đào thanh tĩnh lại, dựa vào vai Dịch Lâm Thâm, buồn buồn nói: “Tớ chán ghét cậu ta.”

“Tớ cũng không thích cậu ta.” Dịch Lâm Thâm một tay khẽ nắm lấy cổ Ngu Đào, “Cậu ta đã tới rồi, mình cũng không còn cách nào. Nhưng cậu ta tới thì sao? Có thể ảnh hưởng gì đến cậu? Dù cậu ta có nói chuyện cậu là đồng tính ra thì sao? Dù sao mình cũng sẽ ở bên nhau, cứ để cậu ta ép đi. Hơn nữa dù cho đến lúc đó người khác không chơi với mình, mình vẫn còn lẫn nhau, ít nhất thì còn Hướng Tân Kiệt, đúng không? Vì thế tuyệt đối sẽ không xuất hiện cục diện như hồi cấp hai của cậu. Nhà tớ cậu cũng biết rồi đó, sao có thể đến trường quây với nhà cậu chứ? Vì thế chuyện quá khứ đã là quá khứ, hiện tại và quá khứ không giống nhau, hai đứa mình cũng sẽ mãi mãi ở bên nhau.”

Lời nói của Dịch Lâm Thâm thật sự xoa dịu được Ngu Đào, Ngu Đào nghĩ kỹ chút thấy cũng phải. Cảm xúc khá hơn chút, rút cuộc cười cười, nửa nghiêm túc nửa đùa giỡn nói: “Ừm, vậy cậu phải bảo vệ tớ thật tốt đó.”

“Yên tâm đi.” Dịch Lâm Thâm hôn cậu một cái, cũng lộ ý cười.

Sáng sớm hôm sau, hai người dậy sớm đi tự học như thường lệ.

Ở cửa phòng tự học thư viện gặp được Ninh Phi.

Ninh Phi cũng là đảng dậy sớm, nhưng thường trễ hơn họ mười phút, cũng không ngồi học chung chỗ.

“Chào buổi sáng.” Ninh Phi chào.

“Chào buổi sáng.” Ngu Đào đáp.

Dịch Lâm Thâm chỉ gật đầu, không nói gì.

“Cái đó...” Ninh Phi dừng bước, hơi do dự hỏi: “Ngu Đào, cậu và Trần Vũ Tranh quen nhau lắm à?”

Ngu Đào không biết Ninh Phi sao lại tự nhiên hỏi chuyện này, nhưng nhìn giọng điệu và dáng vẻ của Ninh Phi, cũng không có gì ác ý, cậu liền nói: “Không quen, tuy chung trường cấp hai, nhưng không hay nói chuyện.”

Ninh Phi gật đầu, nói: “Thế tớ nói với cậu vậy, là như này, tối qua, Trần Vũ Tranh đi chung quanh hỏi thăm chuyện của cậu, tớ thấy hơi kỳ quái.”

Dịch Lâm Thâm nhú mày lại, “Hỏi thăm Ngu Đào? Hỏi nghe chuyện gì?”

Ninh Phi nói: “Tớ cũng không nghe hết, chỉ nghe là hỏi Ngu Đào qua lại khá gần với nam sinh nào? Có

bạn bè gì? Từng có bạn gái chưa linh tinh. Nhưng cậu ta mới tới, bạn cùng lớp không quen cậu ta, nên cũng không trả lời cậu ta như nào. Tổ thấy bầu không khí lúng túng quá, nên không ở thêm nữa.”

“Tớ biết rồi, cảm ơn cậu.” Ngu Đào cười nói.

Tùy tiện đi, dù sao cậu đã không sợ nữa. Cùng lắm thì tốt nghiệp xong đập cậu ta một trận, lúc trước cậu không làm được, nhưng không có nghĩa bây giờ không làm được.

“Không có gì. Chủ yếu là...” Ninh Phi nhỏ giọng, “Tớ cứ có cảm giác người này không có ý tốt, nên cậu phải cẩn thận chút đấy.”

Ngu Đào gật đầu, “Yên tâm đi, trong lòng tớ biết rõ rồi.”

Ninh Phi cảm thấy Ngu Đào có đề phòng trong lòng là được, cũng không nói thêm nữa.

Ba người cùng nhau vào phòng tự học, đều tự bắt đầu học tập.

Địch Lâm Thâm vỗ vỗ tay Ngu Đào.

Ngu Đào cười với hắn, nói: “Không sao đâu.”

Địch Lâm Thâm ừ một tiếng, trong lòng bắt đầu bàn tính, không thể để quyền chủ động cho Trần Vũ Tranh nắm được, nếu không thì họ cũng quá bị động.

Vẫn phải động não, giải quyết tai họa ngầm này sớm chút mới phải.

40. Chương 40

Trần Vũ Tranh vì là học sinh dự thính, phòng ngủ của bạn cùng lớp vừa đủ, nên cậu ta chỉ có thể bị xếp đi ở chung với học sinh lớp khác.

Cũng bởi thế, cậu ta càng không nghe ngóng được thông tin của Ngu Đào, chỉ biết là Ngu Đào học giỏi, hạng nhất khối nhiều năm, trước đây không quá thích nói chuyện, nhưng hơn nửa năm nay đã sáng sủa hơn rất nhiều, quan hệ với bạn học cũng rất khá. Còn bạn tốt, trước mắt thì đi gần với Địch Lâm Thâm, Hướng Tân Kiệt, Giả San San và Trì Linh hơn chút. Bạn tốt nhất hẳn là Địch Lâm Thâm, dù sao họ chung một phòng ngủ, rất bình thường. Còn Ngu Đào có từng nói yêu đương không, cậu ta không hỏi ra, mọi người đều nói không biết, cậu ta cũng hết cách.

Nhưng nghĩ nghĩ, Trần Vũ Tranh vẫn gọi điện cho bạn từ nhỏ của mình, bạn trai cũ của Ngu Đào – Đới Diệc Bắc.

Cậu ta không nhìn nổi Ngu Đào dụ dỗ bạn thân cậu ta, nên muốn tìm Đới Diệc Bắc tâm sự, khiến Ngu Đào không thể nào làm người ở Bắc Minh. Cậu ta cảm thấy người như Ngu Đào, nên bị cô lập cả đời, sống tựa như chuột!

Địch Lâm Thâm suy nghĩ làm sao để biến bị động thành chủ động cả đêm, cuối cùng hắn cảm thấy có lẽ có thể ra tay từ thầy Khuất.

Trong quy định trường, có quy định rõ, không được kỳ thị học sinh đồng tính, tàn tật và mắc bệnh tâm lý nói chung, phải đoàn kết yêu mến, giúp đỡ lẫn nhau.

Điều này đã tỏ rõ lập trường của trường, nên trường không thể lấy lý do ấy để đuổi học học sinh được.

Vì thế, nghỉ giữa giờ hôm nay, Địch Lâm Thâm lấy cớ tìm thầy Khuất bàn chuyện ghi danh trường học, để Ngu Đào ở lại phòng học giảng bài cho bạn học, mình thì đến văn phòng.

“Thầy Khuất, em có chuyện nói với thầy, thầy có thể ra ngoài chút không?” Địch Lâm Thâm hỏi.

“Được.” Thầy Khuất đứng lên, cùng Địch Lâm Thâm đi đến cuối hành lang.

“Sao thế?” Thầy Khuất hỏi.

Thầy luôn rất quan tâm đến học sinh của mình, khoảng thời gian này Địch Lâm Thâm có tiến bộ rất lớn, cũng là trọng điểm thầy chú ý.

“Thầy, thầy thấy sao về đồng tính?” Địch Lâm Thâm hỏi thẳng, hắn không có nhiều thời gian để chậm trễ như vậy, còn phải về với Ngu Đào đấy.

“Gì mà thấy sao?” Thầy Khuất mặt không hiểu, “Rất bình thường.”

Địch Lâm Thâm nở nụ cười, “Thầy, nếu em nói em là đồng tính, thầy thấy thế nào?”

Thầy Khuất nhú mày, “Em làm sao? Là đồng tính thì là đồng tính, thầy sẽ không kỳ thị em. Nhưng em có thể nói với thầy, thầy rất vui.”

Ít nhất điều này thể hiện học sinh của thầy tin tưởng thầy.

Thật ra trước khi Dịch Lâm Thâm muốn nói với thầy Khuất, đã suy xét đầy đủ rồi.

Thầy Khuất trẻ tuổi, trưởng thành hơn họ, cộng thêm hướng gió của xã hội bây giờ, người ở độ tuổi thầy Khuất tám chín phần mười đều đón nhận. Nếu thầy Khuất là một người năm mươi, sáu mươi tuổi, vậy hẳn chắc chắn phải nghĩ cách khác.

“Dạ, nói với thầy xong em cảm thấy rất dễ chịu.” Dịch Lâm Thâm cười nói.

“Gia đình em có ý gì không?” Thầy Khuất cảm thấy chuyện này thì thái độ gia đình là rất quan trọng, cũng quyết định vị trí bản thân và hướng phát triển của đứa trẻ trong xã hội sau này.

“Anh của em và mẹ kế em đều ủng hộ, cha em còn chưa biết.” Dịch Lâm Thâm nói.

Thầy Khuất gật gật đầu, trong nhà Dịch Lâm Thâm, anh trai của em ấy là quan tâm Dịch Lâm Thâm nhất, thêm người đồng ý trong nhà hơn phân nửa, trên căn bản thì vấn đề không lớn.

“Nhưng mà, thầy Khuất, em có hơi lo.” Dịch Lâm Thâm biểu hiện bộ dạng rất sầu lo.

“Sao vậy?”

“Trần Vũ Tranh kỳ thị đồng tính.”

“Cái gì?”

Dịch Lâm Thâm nói: “Lúc trước Ngu Đào chung trường với cậu ta, vì Ngu Đào cũng là gay, nên bị Trần Vũ Tranh kỳ thị, còn phát động học sinh cả trường đi cô lập Ngu Đào.”

“Cái gì?” Thầy Khuất kinh ngạc, “Cô lập Ngu Đào?”

Thầy phiền nhất là trẻ con như vậy, còn nhỏ tuổi học gì không học, lại vì chuyện này mà làm cả trường cô lập Ngu Đào? Thầy tin Trần Vũ Tranh có năng lực này, nếu gia đình không có chút nguồn gốc, thì sao có thể đến Bắc Minh dự thính chứ? Mà trẻ con cấp hai ấy, đôi lúc cho tí lợi ích là có thể làm, còn có vài đứa đi theo ‘phong trào’ nữa.

“Dạ đúng. Lúc trước Ngu Đào không muốn tiếp xúc với người khác, không hợp đàn như vậy, cũng vì nguyên nhân này. Bây giờ Trần Vũ Tranh đang đi chung quanh nghe ngóng chuyện của Ngu Đào, em nghĩ cậu ta có thể là muốn tái diễn chuyện cũ. Em hơi lo, nên đến nói với thầy một tiếng.”

Nghe hẳn nói thế, thầy Khuất chợt nhớ lúc Ngu Đào mất trí nhớ, bác sĩ nói tới vấn đề bóng ma tâm lý, rất có thể vì chuyện này, nên Ngu Đào mới quên người đi, cũng nói thông được.

“Được, thầy biết rồi. Chuyện này thầy sẽ xử lý tốt.” Thầy Khuất nói.

“Dạ, vậy làm phiền thầy.” Địch Lâm Thâm nói.

Thầy Khuất vỗ vai Địch Lâm Thâm, trực tiếp đến phòng làm việc của chủ nhiệm Thường.

Vì bị vụ Ngu Đào bị cô lập làm kinh hãi, nên thầy Khuất cũng không để ý chuyện Ngu Đào là gay, so sánh, bị cô lập rõ ràng đáng sợ hơn.

Tốc độ thầy Khuất cũng nhanh, thầy không nói chuyện trước đây.

Chỉ nói với chủ nhiệm Thường rằng Trần Vũ Tranh không hòa hợp với bạn cùng lớp, lại muốn tạo đoàn thể nhỏ. Học sinh trong lớp ở chung với Trần Vũ Tranh có phần khó khăn, chỉ sợ sẽ chậm trễ Trần Vũ Tranh học tập. Muốn xem có thể cho Trần Vũ Tranh chuyển lớp không. Dù sao trong lớp có Địch Lâm Thâm và Hướng Tân Kiệt, lỡ như đánh nhau, thì phiền phức.

Khỏi nói, mặc dù bây giờ Địch Lâm Thâm và Hướng Tân Kiệt không đánh nhau, nhưng danh tiếng trùm đại ca vẫn còn nổi bật đấy.

Chủ nhiệm Thường nghe, thấy cũng đúng, dù sao Trần Vũ Tranh mới tới lớp A6 chưa được hai ngày, chuyển đi cũng không sao. Lại nói, học sinh dự thính mà, đi lớp nào cũng thế.

Vì vậy chiều hôm đó, Trần Vũ Tranh bị chuyển sang lớp A2.

Trác Hứa Châu lớp A2 lúc trước bị đuổi học, chủ nhiệm Thường cảm thấy lấy lý do lớp A2 thiếu một người, chuyển Trần Vũ Tranh đi cũng phù hợp.

Trần Vũ Tranh đến đây là nhờ quan hệ của hiệu trưởng Miêu. Mà hiệu trưởng Miêu cũng không lo mấy chuyện chia lớp này, dù sao chỉ cần xếp một lớp cho Trần Vũ Tranh học là được.

Bây giờ chuyển lớp, hiệu trưởng Miêu không có ý kiến.

Trần Vũ Tranh vừa đi, Ngu Đào bỗng chốc cảm thấy bầu trời sáng sủa, cười nhiều hơn.

Bạn học trong lớp cũng cảm thấy Trần Vũ Tranh đi rất phải, khỏi hỏi thăm chuyện Ngu Đào với họ mỗi ngày, họ cũng phiền, càng thấy hơi quái lạ. Nếu là bạn tốt, có gì mà không thể hỏi Ngu Đào ngay mặt? Nếu không phải, vậy thì sao lại phải hỏi nhiều thế chứ?

“Thế nào? Bạn trai cậu ra sức lắm đi?” Địch Lâm Thâm cười nhỏ giọng hỏi Ngu Đào.

Ngu Đào quay đầu nhìn hắt, “Cậu làm cậu ta đi?”

Địch Lâm Thâm làm mặt đắc chí, “Không thì sao?”

“Sao cậu làm được?” Ngu Đào kinh ngạc hỏi.

“Không có gì, thì nói tớ chương mắt cậu ta, không đưa cậu ta đi, tớ có thể sẽ không nhìn được bao lâu.”
Địch Lâm Thâm viện cớ lung tung.

“Cậu ghê gớm thật đó.” Ngu Đào cười nói.

“Tối cho hôn nhé?”

Ngu Đào xấu hổ gật đầu, dù không có việc này, cậu cũng cho hôn.

Trần Vũ Tranh sang lớp khác, Hướng Tân Kiệt liền thu mua bạn cùng phòng và vài bạn học của Trần Vũ Tranh, có người canh chừng, Trần Vũ Tranh tạm thời sẽ không tác quái được gì.

Nháy mắt, kỳ thi tháng đúng hạn tới, cũng là một phương hướng mô phỏng cuộc thi trước cho học sinh ôn tập sau này.

Ngày đi thi, trước khi ra cửa, Ngu Đào ôm Địch Lâm Thâm, nói: “Đừng căng thẳng, thi cho tốt. Kỳ nghỉ cậu cố gắng như vậy, kỳ thi lần này chắc chắn có thể hơn năm trăm.”

Địch Lâm Thâm ở nhà ngủ còn trễ hơn chó, dậy còn sớm hơn gà, nếu không có tiến bộ, thế thì quá thảm. Hơn nữa Địch Lâm Thâm thật sự rất thông minh, cậu dạy Địch Lâm Thâm chút kiến thức, Địch Lâm Thâm rất nhanh đã có thể nhớ kỹ, dù dạy quá nhiều quên mất mấy cái, làm mấy bài rồi cũng thuộc. Do đó kỳ thi tháng lần này, cậu vẫn kỳ vọng rất cao vào Địch Lâm Thâm.

“Ừm, cậu cũng thi tốt đấy.” Địch Lâm Thâm hôn chóp tóc của cậu một cái, “Lần này mình đều phải thi tốt, để anh đặt nhà hàng không trung cho mình, đi ăn một bữa no nê.”

“Được.”

Kỳ thi tiến hành hai ngày, các giáo viên chấm bài hai ngày, thứ sáu, có điểm kỳ thi tháng.

Ngu Đào tất nhiên không cần lo, Toán và Tiếng Anh đều max điểm, những môn khác không trừ quá nhiều.

Mà thành tích của Địch Lâm Thâm cũng khiến bản thân Địch Lâm Thâm kinh ngạc ——

Ngữ văn 132, Toán 91, Tiếng Anh 103, Khoa học tự nhiên 201, tổng điểm 527.

Ngư Đào kích động ôm lấy Dịch Lâm Thâm, “Cậu giỏi quá!”

Dịch Lâm Thâm cũng rất vui, ôm Ngư Đào xoay mấy vòng, “Là cậu dạy giỏi.”

Các học sinh thấy hai người như vậy, cũng không coi thành gì. Dịch Lâm Thâm tiến bộ thật sự rất lớn, vui vẻ ôm nhau chút, cũng hợp tình hợp lý.

Thành tích của Hướng Tân Kiệt cũng tiến bộ, nhưng chưa đủ lý tưởng.

Ngư Đào chủ động nói: “Hướng Tân Kiệt, sau này cậu học chung với tụi này đi. Còn hơn ba tháng nữa, cố gắng hơn chút.”

“Được.” Vừa nghe Ngư Đào đồng ý dẫn cậu ta đi học theo, Hướng Tân Kiệt nào không muốn?

Dịch Lâm Thâm không phản đối, dù sao Hướng Tân Kiệt là anh em, mình tiến bộ, cũng không thể mặc kệ anh em được.

“Tớ học chung với các cậu được không?” Ninh Phi chủ động hỏi.

“Đương nhiên có thể.” Ngư Đào cười đáp. Lần này Ninh Phi hạng ba khối, không phải cậu ấy thật lùi, mà là người khác tiến bộ. Vì thế cậu ấy cũng cảm thấy ngạc nhiên.

“Tụi tớ cũng gia nhập!” Giả San San kéo Trì Linh nói.

Sau đó, lại có bạn học lục tục yêu cầu gia nhập, cuối cùng là cả lớp gia nhập. Dù sao sự tiến bộ của Dịch Lâm Thâm đặt ngay trước mắt họ, khiến họ biết rõ học chung với Ngư Đào nhất định là đúng.

“Vậy sau này sáu giờ sáng, tất cả mọi người đến phòng tự học học nhé. Có bài nào không hiểu thì khoan lại, tan học tớ sẽ giảng cho các cậu.” Ngư Đào nói.

“Được.” Bạn học cả lớp đáp, mỗi một người đều tràn trề động lực.

Hôm sau trời vừa sáng, học sinh tới thư viện học bỗng trở nên nhiều hơn.

Học sinh lớp A6 đến đông đủ, không một ai lạc, ngồi đầy hết cả chỗ ngồi một bên của phòng tự học.

Chủ nhiệm Thường sáng sớm đến thư viện xác định tình huống sách mới, liền thấy một đồng người ngồi trong phòng tự học.

Nhìn kỹ, là học sinh lớp A6.

Chủ nhiệm Thường lộ ý cười, cũng biết đoán chừng là do thành tích của Dịch Lâm Thâm tăng quá lợi hại, kích thích học sinh cả lớp cùng nhau bắt đầu nỗ lực. Như vậy xem ra, chuyển Trần Vũ Tranh đi là quyết định vô cùng chính xác.

Lúc Trần Vũ Tranh ở trung học Thất Thập Nhị, thành tích coi như không tệ, nhưng lần này thi ở Bắc Minh, thành tích không quá tốt, thuộc về trung bình hơi thiên về dưới, nên cô không chú ý Trần Vũ Tranh thêm nữa, dù sao chuyện học hành này, thầy cô dạy đều giống nhau, học thế nào còn phải xem cá nhân học sinh.

Bởi vì Dịch Lâm Thâm thi rất tốt, Dịch Lâm Chiêu liền đặt nhà hàng không trung cho hắn, chi phí ghi vào sổ Dịch Lâm Chiêu, bảo Dịch Lâm Thâm dẫn Ngu Đào đi tùy tiện ăn.

Vì thế thứ bảy khoảng mười giờ sáng, hai người thay đồ xong liền ra ngoài.

Dịch Lâm Chiêu còn mua vé xem phim cho họ, để họ ăn xong có thể đi thả lỏng chút.

Mới ra cổng trường, Dịch Lâm Thâm đang chuẩn bị bắt xe, một chiếc xe liền dừng ở trước mặt hai người.

Sau đó cửa xe mở ra, một nam sinh bước từ trên xe xuống.

Ngu Đào nhìn thấy người này, không tự chủ được lùi về sau nửa bước, giữa mày nhíu chặt, vẻ mặt sương lạnh.

“Đào Đào?” Dịch Lâm Thâm nhìn Ngu Đào.

Nam sinh lộ ý cười, nói: “Đào Đào, đã lâu không gặp.”

41. Chương 41

Dịch Lâm Thâm hơi nhíu mày, đánh giá nam sinh trước mắt này.

Nam sinh hẳn xấp xỉ tuổi họ, nhưng rất chú ý cách ăn mặc, nhìn xe thì hoàn cảnh gia đình chắc hẳn không tệ. Ngoại hình nam sinh không tồi, vóc dáng rất cao, nhưng hơi gầy, không có cảm giác bấp bệch gì cả. Có

lẽ một năm đâm của hắn là có thể đánh người chảy máu mũi luôn rồi.

Ngu Đào rõ ràng không muốn nói chuyện với đối phương, kéo Dịch Lâm Thâm muốn đi.

Nhưng đối phương hiển nhiên không muốn cho Ngu Đào đi, lập tức chắn trước người Ngu Đào.

Dịch Lâm Thâm lạnh lùng liếc đối phương một cái, “Cậu là ai?”

Đối phương cười, dường như có hơi hả hê, nói: “Tôi là Đới Diệc Bắc bạn trai cũ của Đào Đào.”

Đ* t mẹ mày! Dịch Lâm Thâm chửi ở trong lòng, ông đây không đi tìm mày, con mẹ nó mày thế mà dám đung lên miệng ông!

“Ha ha, biết mình là người cũ, thì làm chuyện cần làm của người cũ đi. Ai cho cậu lớn mặt như vậy dám tìm đến đây hả?” Dịch Lâm Thâm đã rất kiềm chế, không ra tay ở cổng trường.

“Chia tay còn có thể làm bạn mà.”

“Làm bạn cái con bánh bèo sát vách đó!” Dịch Lâm Thâm bảo vệ Ngu Đào ở phía sau, “Bản thân mày làm chuyện buồn nôn gì trong lòng mình còn chưa có suy nghĩ hả?”

“Chuyện lúc trước tôi không khống chế được, cũng không cố ý. Nếu Đào Đào vẫn còn để ý, tôi có thể xin lỗi.”

Dịch Lâm Thâm cười, “Mày và thằng ngu đúng là không có lời nào để nói.”

Đới Diệc Bắc cau mày, “Cậu có thể nói chuyện văn minh tí được không? Chuyện của tôi và Đào Đào liên quan gì tới cậu?”

“Văn minh là dành cho người, chứ không phải cho súc sinh. À, không đúng, đối với súc sinh đôi lúc có thể còn cần lễ phép một chút.” Dịch Lâm Thâm kéo cổ áo Đới Diệc Bắc, “Tao và Đào Đào có quan hệ gì? Ha ha, bố mày tao đây là bạn trai Đào Đào, nghe hiểu chưa?”

Đới Diệc Bắc sững sốt, cậu ta không nghe Trần Vũ Tranh nói Ngu Đào có bạn trai. Càng không ngờ người này lại sẵn khoải thừa nhận quan hệ của hai người như vậy, không hề có ý che giấu.

Nhìn cái bộ dạng ngu ngốc của cậu ta, Dịch Lâm Thâm mặc kệ cậu ta, đẩy cậu ta qua một bên, liếc xéo nói: “Nếu mày dám xuất hiện trước mặt Đào Đào nữa, tao sẽ cho mày gặp mặt thân thiết với chị y tá phòng bệnh cấp cứu đó.”

Đới Diệc Bắc lão đảo một cái, cũng không ngã sắp xuống.

Địch Lâm Thâm không để ý cậu ta nữa, ôm Ngu Đào vẫn không lên tiếng, bắt xe taxi.

“Đi thôi, lên xe.” Địch Lâm Thâm mở cửa xe ra.

Ngu Đào mặt không thay đổi lên xe, Địch Lâm Thâm cũng ngồi xuống, sau đó xe chạy đi.

Đới Diệc Bắc nhìn hướng xe taxi đi xa, lập tức lên xe của mình, nói với tài xế: “Đi theo họ.”

Tài xế không hỏi nhiều, lái xe đi theo. Dù sao trách nhiệm của ông là đưa cậu chủ đến nơi muốn đi, còn cậu chủ muốn làm gì, ông không cần xen vào.

Địch Lâm Thâm nắm tay Ngu Đào, nói: “Đừng không vui.”

Ngu Đào cười cười, “Không phải không vui, chỉ là hơi bực, không ngờ người này lại mặt dày đến vậy.”

Ban đầu cậu có hơi tức giận, nhưng Địch Lâm Thâm thản nhiên nói là bạn trai cậu, cậu chợt cảm thấy dường như những chuyện trước đây đã chẳng còn là gì, không cần không vui chỉ vì một kẻ không đáng.

“Lần tới nếu nó dám tìm cậu nữa, liền dạy dỗ nó.” Địch Lâm Thâm nghĩ có mấy đứa không đánh là không nhớ dai được.

“Ừm...” Vẫn nên chờ tốt nghiệp rồi xuống tay, lỡ như ảnh hưởng Địch Lâm Thâm thi đại học thì cũng không nên.

Nhà hàng ở tầng cao nhất tòa nhà ngắm cảnh 60 tầng.

Vừa vào cửa, Ngu Đào đã có cảm giác thông thoáng sáng sủa.

Nhà hàng rất lớn, cửa sổ và nóc nhà đều là thủy tinh, rất sáng. Hơn nữa bên trong có rất nhiều thức ăn, khiến cho lòng người vô cùng thoải mái.

Sau khi phục vụ xác nhận chỗ hai người đặt, dẫn hai người đến vị trí có phong cảnh đẹp nhất.

Bên này chỉ có người đặt chỗ trước mới có thể ngồi, mà phải là thành viên của nhà hàng họ. Chỗ này không chỉ có thể quan sát thành phố, chung quanh còn có hoa tươi xinh đẹp, tăng thêm mấy phần lãng mạn.

Địch Lâm Thâm đưa thực đơn cho Ngu Đào, hôm nay anh hẳn mời khách, có thể tùy tiện chọn!

Thức ăn ở đây được làm đẹp dễ, Ngu Đào rất thích, chọn mấy món bình thường sẽ ăn.

Địch Lâm Thâm thêm mấy món nữa, chọn món chính và thức uống.

Phục vụ vừa đi, hai người liền thấy Đới Diệc Bắc đang đi tới.

Địch Lâm Thâm cau mày, “Thằng này có phải bị bệnh không vậy?”

“Có lẽ.” Ngu Đào cũng thấy Đới Diệc Bắc không bình thường, cái này có gì khác với stalker chứ?

“Đừng để ý tới nó, thích nhìn mình tình cảm thì cứ để nó nhìn, tớ còn đang lo không có khán giả nữa.”

Ngu Đào bật cười, trái lại cũng để ý Đới Diệc Bắc nữa.

Sau khi thức ăn lên đầy đủ, hai người bắt đầu ăn cơm, vừa ăn vừa trò chuyện.

Đới Diệc Bắc nhìn họ ăn vui vẻ, chợt có phần ăn không ngon. Địch Lâm Thâm thỉnh thoảng sẽ gấp thức ăn cho Ngu Đào, Ngu Đào tùy hứng vớt thứ mình không thích cho Địch Lâm Thâm, thân thiết như thế không cần nhiều lời, liền biết họ đang trong tình yêu cuồng nhiệt.

Đới Diệc Bắc hơi ghen tị, lúc cậu ta và Ngu Đào bên nhau, Ngu Đào chưa từng như vậy qua.

Mà bây giờ Ngu Đào còn dễ nhìn hơn trước đây, điều này khiến cho lòng cậu ta cảm thấy rất khó chịu, rõ ràng cậu ta và Ngu Đào quen nhau trước mà. Chuyện đã qua cậu ta cũng hết cách, lại nói, không phải đã qua rồi à?

Địch Lâm Thâm gấp cá cho Ngu Đào, “Ăn nhiều cá tí đi, bổ sung protein.”

“Được.” Ngu Đào đang ăn cá, nhân viên phục vụ bưng một đĩa trứng tôm nhả sang đây.

“Chào ngài, quý rầy chút, là quý ngài bên đó chọn cho hai vị.” Phục vụ nói, chỉ chỉ bên Đới Diệc Bắc.

Ngu Đào bỗng cảm thấy không còn đói bụng nữa, món này lúc trước cậu thích, sau đó ăn đủ rồi, thì chưa từng ăn nữa.

Địch Lâm Thâm cười lạnh, nói: “Để ở đây đi.”

Ngu Đào nhìn về phía Dịch Lâm Thâm, cậu nghĩ Dịch Lâm Thâm sẽ lui về.

Phục vụ để đồ xuống rồi rời đi.

Dịch Lâm Thâm cười nói: “Có người sẵn lòng lấy tiền ra cho cậu ta xài, dù sao mình cũng không ăn, muốn xài thì cứ xài đi.”

Ngu Đào bật cười, thấy cũng đúng.

Một bữa cơm ăn coi như thỏa mãn, ngoại trừ cảm xúc hơi phiền muộn, thì cũng không bối mớ ra được gì.

Đới Diệc Bắc định trả tiền cho Ngu Đào, nhưng được báo rằng đã có người trả.

Sau khi ăn xong, hai người đi cửa hàng văn phòng phẩm mua văn phòng phẩm. Lên lớp 12, dùng mấy thứ này khá hao phí, vẫn phải trừ một đồng.

Mà Đới Diệc Bắc cũng đi theo nữa.

Chẳng qua cách một khoảng cách, nên Dịch Lâm Thâm không phát tác. Ngược lại chỉ cần Ngu Đào ổn là được.

Đới Diệc Bắc nhìn hai người cùng nhau chọn bút, chọn vở, cùng nhau thảo luận cái nào tốt, cái nào viết thoải mái trôi chảy.

Khóe miệng Ngu Đào luôn mang theo nụ cười, có lúc Dịch Lâm Thâm chọc cậu, Ngu Đào cũng sẽ chọc lại, trông rất hoạt bát, cười rộ lên vô cùng ấm áp.

Nhưng càng như vậy, trong lòng Đới Diệc Bắc càng khó chịu.

Cậu ta cảm thấy Ngu Đào như vậy nên thuộc về mình, dù không thể cho Ngu Đào hôn nhân, ít nhất cậu ta có thể chăm sóc tốt được Ngu Đào, nếu Ngu Đào cần tiền, cậu ta cũng có thể cho. Dịch Lâm Thâm vừa nhìn đã biết là không có tiền, bữa trưa hôm nay chắc là người khác mời, không thì sao lại là người khác trả chứ?

Cậu ta nhất định phải tìm cơ hội nói chuyện với Ngu Đào, nói chuyện một mình.

Hai người ra cửa hàng văn phòng phẩm, liền đi xem phim.

Lúc này Đới Diệc Bắc không đi theo, chỉ có thể dừng lại đến đây thôi.

Không ai theo, Ngu Đào rất vui, cùng Dịch Lâm Thâm ăn tối ở bên ngoài xong mới về trường.

Sau kỳ thi tháng, tất cả mọi người đều có hướng ôn tập chủ yếu, bận rộn hơn trước.

Hôm nay nghỉ giữa giờ, Ngu Đào đi vệ sinh, Dịch Lâm Thâm làm bài ở phòng học, không đi với cậu.

Trần Vũ Tranh liền chặn Ngu Đào ở ngoài phòng vệ sinh.

Ngu Đào siết chặt quả đấm, chuẩn bị tự vệ bất cứ lúc nào.

“Diệc Bắc muốn gặp cậu.” Trần Vũ Tranh nói.

Cậu không biết vì sao Đới Diệc Bắc muốn gặp Ngu Đào, thấy cậu ta là trốn cũng không kịp đi? Nhưng bạn thân yêu cầu, cậu ta vẫn cố gắng làm. Hơn nữa Đới Diệc Bắc đã nói dù là thế nào, dù cho là cách gì, cậu ấy cũng muốn gặp Ngu Đào, cực kỳ quan trọng.

Ngu Đào lườm cậu ta một cái, “Cậu bị bệnh hả? Tôi và cậu ta không có gì đáng nói hết, cậu đừng có làm bộ quen với tôi lắm. Hồi cấp hai tình huống như thế nào, trong lòng chúng ta đều biết rõ. Đới Diệc Bắc nghĩ mình là ai? Nói thật, tôi không muốn gặp lại cậu ta, cậu bảo cậu ta hãy tự mình biết lấy đi.”

“Ha ha, mấy năm không gặp, cậu điên lên không ít.” Trần Vũ Tranh cả giận nói: “Diệc Bắc muốn gặp cậu, cậu liền đi cho tôi đi.”

“Cậu làm con chó cho cậu ta nhiều năm như vậy rồi, còn chưa làm đủ à?” Ngu Đào trào phúng.

“Mẹ nó mày nói ai là chó?” Trần Vũ Tranh nâng nắm đấm lên muốn đánh Ngu Đào.

Ngu Đào đang chuẩn bị đánh với cậu ta.

Nhưng chưa đợi ra tay, Trần Vũ Tranh đã bất chợt bị người kéo ra sau, sau đó ăn một đấm vào bụng.

“Dù thế nào, nhân lúc Lâm Thâm không có đây muốn bắt nạt Ngu Đào? Không ai nói cho mày Bác Minh là địa bàn của ai hả?” Hướng Tân Kiệt đẩy người lên bên tường như vút rác, hỏi Ngu Đào: “Không sao chứ?”

“Không sao.” Ngu Đào cười cười, nhìn đáng vẻ chật vật của Trần Vũ Tranh, cậu thật sự muốn cười.

“Đừng có tìm đường chết dưới mắt ông, ông cũng không muốn bị mày gọi sự chú ý, nghe rõ chưa?”

Trần Vũ Tranh ôm bụng ngồi xổm ở đấy, không nói được một câu, nghe rằng trợn mắt, muốn chửi lại không chửi lên tiếng được.

Hướng Tân Kiệt nhìn dáng vẻ yếu ớt của cậu ta, cũng lười để ý cậu ta, kéo Ngu Đào nói: “Đi, đừng để ý nó nữa.”

“Ừm.” Ngu Đào không thêm bổ thí cho Trần Vũ Tranh nữa ánh mắt, cùng Hướng Tân Kiệt về phòng học.

Việc này Dịch Lâm Thâm rất nhanh liền biết, nhưng hắn không nói gì, chỉ là ghi nhớ món nợ này lên đầu Đới Diệc Bắc.

Hôm sau lúc ăn cơm, điện thoại Ngu Đào vang lên một tiếng, là một số điện thoại xa lạ nhắn tin ——

Ngu Đào, tôi là Trần Vũ Tranh. Đới Diệc Bắc hẹn gặp cậu ba giờ chiều thứ bảy tuần này, gặp ở tiệm cà phê lâu một tòa Nghiễm Tri. Cậu tốt nhất nên đi đúng giờ, không thì tôi sẽ nói chuyện cậu là gay ra đó!

Ngu Đào chau mày, trong lòng chìm xuống.

Tuy Dịch Lâm Thâm luôn biểu hiện không sợ come out. Nhưng bây giờ việc học đang ngàn cân treo sợi tóc, Ngu Đào thật sự không muốn Dịch Lâm Thâm bị ảnh hưởng.

Nhưng cậu thật sự không muốn gặp Đới Diệc Bắc, ghê tởm Đới Diệc Bắc ở tận trong lòng, ngay cả tên cũng không muốn nhắc tới.

Trong lòng Ngu Đào rất xoắn xuýt, nếu nói với Dịch Lâm Thâm, Dịch Lâm Thâm trong cơn giận sẽ đánh Trần Vũ Tranh, sẽ chịu không nổi, căn bản không có lời.

Hai hôm sau, việc này luôn đặt trong lòng Ngu Đào, khiến cho cậu có phần đứng ngồi không yên. Mà mỗi lần đến trưa ăn cơm Trần Vũ Tranh đều nhắn tin cho cậu nhắc nhở cậu, còn toàn vào lúc Dịch Lâm Thâm đi lấy cơm, thực sự làm cậu phiền muộn không dứt.

Có thể vì suy nghĩ quá nặng, áp lực quá lớn, tối thứ sáu Ngu Đào ngủ đá chần, sáng hôm sau, liền phát sốt.

Nếu là bình thường, uống thuốc nghỉ ngơi là không sao. Nhưng học sinh lớp 12 mỗi ngày đều rất quan trọng, nên tình huống như vậy, đều trực tiếp đi bệnh viện chích.

Dịch Lâm Thâm không dám trễ nãi, công Ngu Đào đến cổng trường, rồi đón xe đi bệnh viện.

Đang lúc giao mùa, bị cảm rất nhiều, bệnh viện kín người hết chỗ, nơi khám bệnh treo bình đều gần như không còn chỗ trống.

Ngu Đào đã sốt lên 39 độ, Dịch Lâm Thâm gọi điện cho cha, bảo ông sắp xếp phòng bệnh ở bệnh viện giữ, để Ngu Đào ở hai ngày, hết sốt rồi về.

Bên Dịch Sĩ Nghĩa vừa nghe Ngu Đào bị sốt, lập tức liên lạc bạn, sắp xếp cho Ngu Đào ở bệnh viện.

Ngu Đào bị sốt mơ màng, luôn ngủ.

Dịch Lâm Thâm vẫn ở bên cạnh, một tác không rời.

Buổi trưa, điện thoại Ngu Đào vang lên một tiếng.

Dịch Lâm Thâm cầm qua xem, là một tin nhắn ngắn —— Đào Đào, hôm nay cậu nhất định phải đến đây. Tớ chờ cậu.

Tin nhắn không đầu không đuôi, ngay cả số điện thoại cũng xa lạ. Dịch Lâm Thâm nghi ngờ chút, nhưng nghĩ người có thể gọi Ngu Đào là ‘Đào Đào’ chỉ có mấy người, mà trong mấy người này, làm hắn không thể nhận nhất chính là Đới Diệc Bắc.

Mà cái số này chắc là lần đầu tiên liên lạc Ngu Đào.

Nghĩ tới đây, Dịch Lâm Thâm lật ra lịch sử tin nhắn của Ngu Đào, tìm được tin nhắn Trần Vũ Tranh gửi cho Ngu Đào ở bên trong.

Dịch Lâm Thâm bỗng chốc tức giận —— đ* mẹ mày Trần Vũ Tranh, nếu mày đã tự tìm đường chết, bỏ liền tiền mày một đoạn đường, tạm biệt không cần cảm ơn!

42. Chương 42

Nghe nói Ngu Đào nằm viện, Giả San San và Trì Linh chạy tới, còn mang theo chút bánh trái.

Các cô tới rất đúng lúc, Dịch Lâm Thâm nói: “Lát nữa hai cậu có việc gì không?”

“Không có, sao thế?” Giả San San hỏi.

“Tôi về lấy hai bộ đồ để thay cho Ngu Đào, rồi đem tí cháo lại đây. Hai cậu trông cậu ấy giúp tôi nhé. Có chuyện gì thì điện cho tôi.” Dịch Lâm Thâm nói.

“Được, cậu đi đi. Ban đầu chúng tớ cũng chuẩn bị ăn cơm tối xong mới về.” Trì Linh cười nói.

Địch Lâm Thâm gật đầu, nhét khăn cho Ngu Đào, liền rời đi trước.

Hơn ba giờ một chút, Địch Lâm Thâm đến quán cà phê ở tòa nhà Nghiễm Tri.

Vừa vào cửa đã thấy Đới Diệc Bắc đang ngồi ở chỗ rất dễ nhìn thấy.

Địch Lâm Thâm nhếch khóe miệng một cái, đi tới.

Thấy có người đến gần, Đới Diệc Bắc ngẩng đầu, lúc nhìn thấy Địch Lâm Thâm, vẻ mặt thay đổi.

“Sao... sao lại là mày?!”

Địch Lâm Thâm hí mắt lại, “Lời tao nói lần trước mày vào tai này ra tai kia cho tao đúng không?”

Đới Diệc Bắc cứng cổ, “Đây là chuyện của tao và Đào Đào, liên quan gì tới mày?”

“A...”

Địch Lâm Thâm nắm cổ áo Đới Diệc Bắc, nhấc người lên, sau đó cho bụng Đới Diệc Bắc một cước.

“Liên quan gì tới tao? Hôm nay tao sẽ nói cho mày biết liên quan gì tới tao!”

Đới Diệc Bắc cảm thấy ngũ tạng mình như bị lệch đi, ôm bụng không nói được một câu.

Địch Lâm Thâm tóm chặt lấy người, hung ác dấn hai cái lên mặt Đới Diệc Bắc, “Hôm nay không đưa mày vô bệnh viện, tao mẹ nó không phải họ Địch!”

Nói, Địch Lâm Thâm ném Đới Diệc Bắc xuống đất, đá cậu ta một trận.

Dù cho hần không thềm đến xĩa việc không thi đại học được, cũng không thể để Ngu Đào chịu đựng sự uất ức này!

Khách trong cửa hàng đều bị dọa, lập tức lẩn ra xa, hoặc dứt khoát bỏ đi.

Phục vụ muốn đi lên khuyên ngăn, nhưng nhìn dáng vẻ giận dữ của Địch Lâm Thâm, lại sợ bị liên lụy.

Trước mặt Địch Lâm Thâm, Đới Diệc Bắc không hề có sức đánh trả.

Địch Lâm Thâm vẫn thấy không đủ, nhấc cái ghế bên cạnh lên muốn quăng lên người Đới Diệc Bắc.

Đới Diệc Bắc bị hù dọa nhanh chóng bảo vệ đầu, khách hàng nữ cũng hét ầm cả lên.

Ngay vào lúc này, cánh tay Địch Lâm Thâm bị người dùng sức kéo, ghế trong tay cũng bị cướp đi.

Địch Lâm Thâm phẫn nộ nhìn sang, là Địch Lâm Chiêu.

Địch Lâm Chiêu không hỏi đã xảy ra chuyện gì, chỉ vút cái ghế qua một bên, che chở Địch Lâm Thâm ra sau, nhìn Đới Diệc Bắc trên mặt đất, hỏi: “Báo cảnh sát không?”

Đới Diệc Bắc vội lắc đầu một cái, nếu báo cảnh sát, gia đình cậu ta sẽ biết chuyện cậu ta muốn quay lại với Ngu Đào, lúc đó chắc chắn không tránh được ầm ĩ một trận, còn có thể cắt đứt tiền tiêu vặt của cậu ta nữa, không đáng. Lại nói, cái ghế đó không nện xuống, cậu ta cũng chỉ bị thương ngoài da một ít thôi.

Thấy người trong cuộc không có ý muốn báo cảnh sát, nhân viên cửa hàng cũng không hành động.

Địch Lâm Chiêu móc năm trăm từ trong bóp tiền ra ném lên bàn, nói với Địch Lâm Thâm: “Đi.”

Địch Lâm Thâm vẫn còn giận, nhưng anh trai đã giải quyết hậu quả cho hắn, hắn không thể không nghĩ lại cho Ngu Đào, không ra tay nữa.

Nhưng nhìn cái dáng vẻ ghê tởm này của Đới Diệc Bắc, hắn không có cách nào nguôi giận được.

Nhìn tiền trên bàn, Địch Lâm Thâm bưng ly cà phê Đới Diệc Bắc mới gọi còn chưa uống được mấy miếng, hất hết lên đầu Đới Diệc Bắc.

Lúc này mới cùng Địch Lâm Chiêu đi.

Lên xe, Địch Lâm Chiêu cau mày nói: “Chuyện gì xảy ra?”

Ở bên ngoài, anh nhất định sẽ bảo vệ Địch Lâm Thâm, nhưng đến cùng nguyên nhân là gì thì vẫn phải hỏi rõ.

Địch Lâm Thâm nói ra chuyện quá khứ của Ngu Đào và chuyện Đới Diệc Bắc bắt đầu quần lấy Ngu Đào.

Địch Lâm Chiêu nghe xong nhú mày lại, người này quá mức không biết xấu hổ. Nếu người yêu mình bị bạn trai cũ quần lầy, có lẽ Địch Lâm Chiêu cũng sẽ tàn nhẫn đập đối phương một trận.

“Ừ, sau này hai đứa nên cẩn thận chút đi. Lỡ như thằng nhóc đó tức nước vỡ bờ rồi, sợ rằng em và Ngu Đào sẽ chịu thiệt.” Địch Lâm Chiêu nói.

“Ừm, biết rồi.”

“Sau này hai đứa ra ngoài, hãy để tài xế nhà đi đưa đón, có thể an toàn hơn chút.” Tài xế ở nhà bây giờ là Du Mỹ Hề dùng, nhưng bản thân Du Mỹ Hề cũng biết lái xe, nên phần lớn thời gian không dùng được.

“Được.” Việc này Địch Lâm Thâm cũng không dám qua loa.

Dù sao hẳn thấy, Đới Diệc Bắc là một thằng biến thái, đánh thì đánh, phòng vẫn phải phòng.

“Anh đưa em đi bệnh viện?” Địch Lâm Chiêu hỏi. Anh đã biết chuyện Ngu Đào nằm viện, ban đầu còn nghĩ buổi tối hết bận rồi đến xem xem.

“Không được, em về nhà đem theo tí cơm rồi mới đi bệnh viện.” Nếu đã mượn cơm về nhà đem cơm, vậy chắc chắn phải lấy ít đồ trở lại. Hơn nữa, cơm làm ở nhà chắc chắn khỏe mạnh dinh dưỡng hơn là mua ở ngoài, bồi bổ cho Ngu Đào là tốt nhất.

“Được, anh thả em xuống xe ở trước cửa tàu điện ngầm, tự em về đi. Anh còn làm việc.” Hôm nay anh đến quán cà phê đó là để bàn công việc, sau khi đối phương đi, anh thấy thời gian còn sớm, nên ngồi một lát, không ngờ lại thấy Địch Lâm Thâm đánh nhau.

Nhưng chỉ cần Địch Lâm Thâm không sao là được, Đới Diệc Bắc bị thương như nào, không quan trọng.

Địch Lâm Thâm về nhà, trong nhà không có ai, ngay cả dì nấu cơm cũng không ở đây.

Địch Lâm Thâm nhìn xem thời gian, cởi áo khoác một cái, rửa sạch tay bắt đầu nấu cháo. Hắn chưa từng nấu qua, nhưng trên mạng có cách làm có thể cho hẳn search.

Hắn không biết gạo như nào mới là rửa sạch, vì thế rửa hết mười lần, thực sự cảm thấy chẳng có gì khác, liền cho vào nồi.

Sau khi mở lửa lớn nấu cháo, phải chuyển thành lửa nhỏ nấu từ từ.

Địch Lâm Thâm không biết lửa nhỏ là nhỏ bao nhiêu, mở nhỏ cháo không sôi, mở lớn tí lại thấy muốn chảy ra khỏi nồi.

Cứ như vậy, hần phần đầu năm phút trên lửa to lửa nhỏ, Du Mỹ Hề về.

Cô biết Ngu Đào bị bệnh, Dịch Lâm Chiêu nói chiều hết bận, đi bệnh viện thăm, tiện thể đem cơm cho Ngu Đào. Cho nên cô cũng không vội đi, nghĩ sáng sớm mai đi đưa cơm là vừa.

Thấy Dịch Lâm Thâm về, cô hơi bất ngờ, cô vốn còn nghĩ Dịch Lâm Thâm sẽ trông nom Ngu Đào nữa chứ.

“Con đang làm gì đó?” Du Mỹ Hề vào nhà bếp, nhìn Dịch Lâm Thâm đang bận bên đó.

“Nấu cháo. Dì trong nhà đâu?” Dịch Lâm Thâm hỏi.

“Dì trong nhà có việc, tạm xin nghỉ mấy ngày.” Du Mỹ Hề nói: “Con muốn nấu cháo?”

“Ừm, lát nữa mang cho Ngu Đào ăn.”

“Được, con chờ dì lên thay bộ đồ khác rồi xuống nấu cho, con nhìn lửa trước đi.”

“Không... Không cần...” Thật ra Dịch Lâm Thâm có hơi ngại làm phiền Du Mỹ Hề, tuy hần và Du Mỹ Hề không hề hững như trước nữa, nhưng cũng không quá thân thiết, dù sao hần đã qua cái độ tuổi cần tình mẹ rồi.

Du Mỹ Hề cười nói: “Không sao đâu, con đừng nóng.”

Nói xong, Du Mỹ Hề liền đi lên lầu. Nghĩ thầm, nhà nấu đương nhiên đỡ hơn chút, nếu chiều Dịch Lâm Chiêu đi đưa cơm, thì cứ để cậu ấy đưa phần cho Dịch Lâm Thâm thôi là được.

Thay đồ xong, rửa sạch tay, Du Mỹ Hề trở lại nhà bếp.

“Tối nay con ở lại bệnh viện chăm sóc Ngu Đào à?” Du Mỹ Hề vừa lục tủ tìm củ khởi vừa hỏi.

Cháu trắng đơn điệu rất dễ làm người không muốn ăn, thêm chút đậu phộng và củ khởi thì sẽ khá hơn.

“Ừm, chưa nói với nhà Ngu Đào, sợ nhà họ lo lắng.” Cũng sợ không giấu kỹ, bị cha mẹ Ngu Đào biết chuyện Đới Diệc Bắc tìm đến, lại nổi giận, không dễ yên.

“Cũng đúng. Con đi tắm đi, bệnh viện không có chỗ tắm, con chắc là khó chịu. Đem theo mấy bộ quần áo của Ngu Đào đi nữa đi, mai ra viện thì cho thẳng bé mặc.”

“Dạ được.”

“Mai mấy giờ ra viện?”

“Hai giờ đi, ăn cơm trưa xong rồi đi.”

“Được, lúc đó bảo bác tài trong nhà đến đón tụi con.” Du Mỹ Hề chỉ đơn thuần nghĩ như vậy sẽ dễ dàng hơn ít.

“Ừm.” Dịch Lâm Thâm gật gật đầu, liền đi lên lầu.

Chờ Dịch Lâm Thâm tắm xong thay đồ xuống, Du Mỹ Hề đã cho thức ăn vào trong hộp giữ ấm rồi.

Ngoại trừ cháo, còn có cá chiên, đã bỏ xương, chỉ còn lại thịt cá được xé. Có thêm vài trái cây được cắt nhỏ nữa, những thứ này có thể sẽ khiến Ngu Đào thèm ăn hơn nhiều.

“Anh con tối đến đưa cơm cho con, dì sẽ không mang phần của con.” Du Mỹ Hề mỉm cười nói.

“Dạ.” Dịch Lâm Thâm đáp, cảm thấy hình tượng ở nhà của Du Mỹ Hề như vậy vẫn có chút thân thiết, “Đúng rồi, Vu Tư đâu?”

Lúc hắn lên lầu tắm mới nhớ Dịch Vu Tư sao không ở nhà.

Du Mỹ Hề cười nói: “Đăng ký lớp Tiếng Anh cho nó, chiều thứ sáu học. Trễ chút nữa dì đi đón nó.”

“Ồ.” Hồi tiểu học hắn cũng có đăng ký lớp Tiếng Anh, lúc đó học cũng được.

Mặc quần áo tử tế, Dịch Lâm Thâm nhắc túi đựng thức ăn lên, nói: “Con đi đây.”

Đây là lần đầu tiên hắn ra ngoài chào hỏi Du Mỹ Hề, cảm giác cũng không tệ lắm.

Du Mỹ Hề đứng ở huyền quan, cười nói: “Được, đi đường cẩn thận, sáng sớm mai trong nhà sẽ đi đưa cơm cho tụi con.”

“Ừm.” Dịch Lâm Thâm đáp một tiếng, liền ra ngoài.

Lúc Dịch Lâm Thâm trở lại bệnh viện, Ngu Đào đã tỉnh, đang nói chuyện với Giả San San và Trì Linh, tinh thần trông vẫn ổn.

“Tĩnh rồi?” Dịch Lâm Thâm mỉm cười để đồ vào trong học tủ, “Có chỗ nào khó chịu không?”

Ngu Đào lắc đầu một cái, “Chỉ là thỉnh thoảng đầu hơi đau tí thôi, cái khác thì không sao.”

Dịch Lâm Thâm gật đầu, hơi yên tâm được đôi chút.

Giả San San và Trì Linh thấy Dịch Lâm Thâm về, cô cũng nên đi ăn một bữa cơm mới về trường, liền nói: “Vậy tụi tớ đi trước.”

“Được, hôm nay cảm ơn các cậu.” Dịch Lâm Thâm nói.

“Khách sáo gì chứ?” Trì Linh cười mặc áo khoác vào.

Hai người liền cùng nhau rời đi.

Dịch Lâm Thâm ngồi ở mép giường, “Có nấu cháo, muốn ăn chút không?”

Ngu Đào lảo đảo, bây giờ cậu nào có khẩu vị chứ.

“Cậu... cậu có phải đi gặp Đới Diệc Bắc không?”

Lúc cậu tỉnh liền nhớ tới chuyện Đới Diệc Bắc hẹn cậu, lập tức cảm điện thoại xem có nhắn tin gì hay không. Cậu không đi, Đới Diệc Bắc chắc chắn sẽ hỏi cậu, lỡ như để Dịch Lâm Thâm nhìn thấy, nghĩ cậu không nói với hắn, giận thì sao bây giờ?

Trước đó cậu đã quyết định không đi rồi, Trần Vũ Tranh muốn nói thì cứ nói đi. Nhưng cậu nói cho Dịch Lâm Thâm, và Dịch Lâm Thâm tự mình nhìn thấy là hai chuyện khác nhau, nếu vì chuyện này mà làm Dịch Lâm Thâm mất hứng, thì quá không đáng.

Trong tin nhắn đã đọc, Ngu Đào nhìn thấy tin nhắn Đới Diệc Bắc gửi cho cậu.

Nếu là đã đọc, vậy chỉ có thể là Dịch Lâm Thâm đọc. Cậu bỗng chốc không biết nên giải thích với Dịch Lâm Thâm như nào mới phải, sợ Dịch Lâm Thâm giận, nên có hơi bận tâm về Dịch Lâm Thâm, Giả San San và Trì Linh ở đây, cậu không tiện gọi điện thoại, sợ để lộ ra gì đấy, nên chỉ có thể chờ Dịch Lâm Thâm trở về.

“Ừm.” Dịch Lâm Thâm nắm chặt tay cậu, “Sao không nói với tớ?”

“Xin lỗi...” Ngu Đào nắm lại tay Dịch Lâm Thâm, “Tớ sợ cậu đánh nhau, ảnh hưởng cậu thi đại học.”

“Cậu có ngốc không đó?” Địch Lâm Thâm xoa tóc Ngu Đào, “Tớ đã đánh Đới Diệc Bắc luôn rồi.”

Ngu Đào hoảng lên, vội hỏi: “Cậu có sao không?”

Địch Lâm Thâm cười nói: “Tớ không phải vẫn còn tốt lành à? Thằng ngu đó không biết nghĩ gì, không báo cảnh sát. Nhưng anh tớ đúng lúc ở đó, cho cậu ta chút tiền thuốc men.”

“Cậu không sao là tốt rồi. Chắc cậu ta sợ bị người nhà biết là đến tìm tớ, nên không dám lộ ra.” Ngu Đào suy đoán nói.

Địch Lâm Thâm xì cười một tiếng, “Thật sự chưa từng thấy thằng con trai nào mà yếu ớt như nó.”

Đới Diệc Bắc không dám lộ ra chuyện này, về nhà chỉ nói trên đường gặp cướp, bị đánh. Trong nhà cảm thấy Đới Diệc Bắc đã lớp 12, không thể vì chuyện này mà chạy vào cục cảnh sát chậm trễ việc học, thêm chỉ bị thương ngoài da, nên vẫn thôi.

Nhưng nhà họ Địch thì không nhượng bộ dễ thế được.

Địch Lâm Chiêu về nhà liền nói chuyện này với gia đình.

Sáng thứ hai, Du Mỹ Hề và Địch Sĩ Nghĩa đến trường học, nói với thầy Khuất Ngu Đào bị người uy hiếp. Thêm tin nhắn Trần Vũ Tranh gửi cho Ngu Đào làm chứng, chuyện này trực tiếp đến tai phòng hiệu trưởng.

Du Mỹ Hề lấy lý do Ngu Đào không hy vọng gia đình gánh là chính, còn nói lúc Ngu Đào phụ đạo bài tập cho Địch Lâm Thâm ở nhà họ tâm sự nặng nề, họ hơi lo nên mới ép hỏi nguyên nhân, thế mới biết Ngu Đào bị uy hiếp. Làm cha mẹ, tuy Ngu Đào không phải con nhà họ, nhưng họ nhất định phải ra mặt cho Ngu Đào.

Chúng cứ xác thực, trường học đảm bảo sẽ xử lý Trần Vũ Tranh. Hơn nữa sẽ giữ bí mật vấn đề xu hướng tính dục cho Ngu Đào, thầy cô và lãnh đạo tuyệt đối sẽ không kỳ thị, trường học luôn luôn bao dung với phương diện này.

Tuy nói là xử lý, nhưng kết quả chậm chạp không xuống. Địch Lâm Thâm đoán nhìn trên mặt mũi của hiệu trưởng, thêm lớp 12, muốn được ngày nào hay ngày ấy.

Chẳng qua sau khi Trần Vũ Tranh biết Đới Diệc Bắc bị đánh, Ngu Đào lại không đến nơi hẹn, cảm thấy sự tự tôn của mình bị khiêu chiến, lại không dễ nói chuyện, thế thì đừng trách cậu ta không giữ lại mặt mũi cho Ngu Đào.

Vì vậy Trần Vũ Tranh nói chuyện Ngu Đào là đồng tính, còn từng yêu đương với bạn hồi cấp hai ra ngoài. Trong lúc nhất thời, toàn trường ồ lên, cũng kinh động lãnh đạo.

Lúc này, hiệu trưởng Miêu không bảo đảm Trần Vũ Tranh được nữa, ông nghĩ đây là chuyện tư nhân, không nên bị đưa ra làm trò cười và đề tài câu chuyện, càng không nên dùng cách này để hủy hoại một học sinh.

Vì thế hiệu trưởng Miêu tìm cha mẹ Trần Vũ Tranh, bảo họ lập tức đưa Trần Vũ Tranh về trường cũ đi, Bác Minh họ không cung nổi vị tôn đại phật này.

Trần Vũ Tranh đi, nhưng chuyện này cả trường đều biết cả.

Trường học lập tức thông báo, yêu cầu học sinh không được kỳ thị, không được bắt nạt, phải biết tôn trọng.

Ngu Đào vốn có phần khó chịu, nhưng Dịch Lâm Thâm bắt đầu công khai nắm tay cậu, tuy không nói rõ, nhưng mọi người đều biết giữa họ chắc chắn có gì đấy.

Dần dà, Ngu Đào chợt nghĩ như vậy cũng không tệ, không cần phải che giấu nữa. Vả lại có Dịch Lâm Thâm chống đỡ cậu, cậu thật sự không hề lo lắng. Cộng thêm Trần Vũ Tranh đã đi, cậu cảm thấy tương lai của mình và Dịch Lâm Thâm, nhất định sẽ càng ngày càng tốt.

43. Chương 43

Ăn tối xong, Ngu Đào và Dịch Lâm Thâm đi thư viện.

Nửa đường bị Ninh Phi ngăn cản.

“Ngu Đào, tớ có chuyện muốn nói với cậu, có thể chiếm dụng ít thời gian của cậu không?” Ninh Phi mỉm cười nói.

Khoảng thời gian này, Ngu Đào và Ninh Phi ở chung rất tốt, nên gặt đầu, bảo Dịch Lâm Thâm đi phòng tự học trước.

Dịch Lâm Thâm thấy dù sao cũng ở cạnh thư viện, liền để Ngu Đào đi.

Ngu Đào và Ninh Phi đi tới ghế dài bên cạnh, lúc này gần thư viện khá ít người. Có chút người ăn cơm xong đi dạo, có chút người về phòng ngủ học, cũng không đến phòng tự học.

“Sao thế?” Ngu Đào hỏi.

Ninh Phi mỉm cười nói: “Cậu và Dịch Lâm Thâm đang hẹn hò à? Tớ không có ác ý, chỉ là muốn xác nhận

tí thôi.”

Ngu Đào nháy nháy mắt, nghĩ tay cũng đã nắm rồi, còn gì có thể không thừa nhận đây?

Liền gật đầu nói: “Đúng.”

Ý cười của Ninh Phi sâu hơn chút, “Vậy tớ nói chuyện này với cậu.”

“Ừm.”

“Tớ cũng thích con trai.”

Ngu Đào kinh ngạc trợn to hai mắt, cậu nghĩ trong trường có hai người gay là cậu và Dịch Lâm Thâm đã rất nhiều rồi, không ngờ vẫn còn.

“Tớ chưa từng nói với ai, cũng chưa từng gặp người như vậy. Hoặc có, nhưng người ta giữ bí mật quá tốt.” Ninh Phi nói: “Vì thế sau khi biết cậu là gay, tớ chợt có cảm giác tìm được tri kỷ. Nói thật, trước đây tớ không dám thật lòng kết bạn cho lắm, chỉ sợ sau khi họ biết sẽ kỳ thị tớ, hoặc xa lánh tớ trong vô hình. Nhưng nếu đã là đồng loại, tớ cũng không còn nỗi lo ấy nữa.”

Ninh Phi cười nhìn Ngu Đào, “Ngu Đào, cậu có bằng lòng kết bạn với tớ không?”

Ấn tượng Ngu Đào dành cho Ninh Phi thật ra rất không tệ. Lúc trước Ninh Phi nói cho cậu biết chuyện Trần Vũ Tranh đang dò hỏi tin tức của cậu, cậu cũng rất biết ơn. Nhưng sau khi chuyện cậu là gay bị đưa ra ngoài, bạn bè bên cạnh cậu đều không xa lánh cậu, trái lại càng gần gũi với cậu hơn, hình thành một sự ủng hộ vô hình. Ninh Phi là một trong số đó, vì thế cậu rất cảm ơn Ninh Phi.

Giờ biết Ninh Phi giống cậu, lại có ý muốn thành bạn tốt với cậu, cậu đương nhiên không có gì không muốn.

“Được chứ. Tớ cũng không có bạn thân đồng tính, có thể quen người bạn như cậu, tớ cũng rất vui.” Ngu Đào cười nói.

“Ừm.” Ninh Phi cười gật đầu, “Đúng rồi, cậu muốn thi đại học nào?”

Ngu Đào nói: “Nếu thuận lợi, tớ muốn đi đại học C.”

“Vậy mình cùng thi vào đi!” Ninh Phi nói: “Nếu chung một trường, cũng có thể quan tâm lẫn nhau.”

Lấy thành tích của Ninh Phi, chỉ cần phát huy bình thường, thi đại học C không phải vấn đề lớn. Ngu Đào liền cười nói: “Được đó.”

Ninh Phi càng vui hơn, cũng càng có động lực.

“Đi thôi, mình đi tự học. Đừng để lát nữa Dịch Lâm Thâm chờ sốt ruột, phải ra đây bắt cậu.” Ninh Phi cười trêu chọc.

Ngu Đào hơi xấu hổ, nhưng nghĩ đến Dịch Lâm Thâm, trong lòng vẫn rất ấm áp, “Ừm, đi thôi.”

Vì vậy hai người ngồi tự học ban đầu biến thành ba người.

Nhưng thấy Ninh Phi học rất nghiêm túc, cũng không rảnh rỗi tìm Ngu Đào nói chuyện, Dịch Lâm Thâm cũng không nói gì.

Trở lại phòng ngủ, Ngu Đào nói chuyện Ninh Phi cho Dịch Lâm Thâm.

Dịch Lâm Thâm suy nghĩ chút, cái cơ thể ấy của Ninh Phi, hoàn toàn là thụ. Hai thụ ở bên nhau chỉ có thể là bạn, vì thể khối phải lo.

“Thể thì tốt quá, cậu quen thêm một người bạn là chuyện tốt.” Nhiều bạn hơn, Ngu Đào mới có thể sáng sửa hơn.

“Ừm.” Ngu Đào cũng rất vui vẻ, cậu đã rất lâu không có bạn, vì thể rất quý trọng bạn bè, cũng rất coi trọng. Ninh Phi thật lòng kết bạn với cậu, cậu tất nhiên sẽ đối đãi chân thành.

Nháy mắt, kỳ thi thử số một đúng hạn tới.

Lúc này Dịch Lâm Thâm lại có tiến bộ, đây coi như là chuyện trong dự đoán của thầy cô, vì thể cũng không ngạc nhiên mừng rỡ cho lắm. Trái lại thành tích toàn thể lớp A6 đều tăng, khiến tất cả các giáo viên đều rất vui.

Họ biết tất cả học sinh lớp A6 bắt đầu dậy sớm tự học với Ngu Đào, tự học buổi tối cũng không tha, tan học đã tụ tập với nhau thảo luận đề bài, nghỉ trưa cũng không chơi, cơm nước xong thì đi học. Tính học tập tích cực như vậy được chủ nhiệm Thường khen ngợi, nhưng lúc đó thầy Khuất và các thầy cô môn khác đều nghĩ khả năng cuối cùng chỉ là thành tích của một bộ phận học sinh tiến bộ thôi. Nhưng không ngờ lại là cả tập thể.

Lớp A6 ít nhất tăng lên 10 điểm, tăng cao nhất là sắp 30 điểm. Nếu tiếp tục vậy nữa, đến khi thi đại học sẽ tăng bao nhiêu điểm? Thật sự không thể đánh giá.

Học sinh lớp A6 nhìn thấy thành tích, đều rất phấn khởi. Có nghĩa sự nỗ lực của họ không hề uổng phí.

Chẳng qua học sinh có thành tích tăng không quá nhiều cũng không nhục chí, dù sao tăng là có nghĩa hữu dụng, chỉ là cách học chưa đủ tốt, lần tới cố gắng tiếp là được.

Lúc tan học, Ngu Đào nhận lời cảm ơn từ tất cả các bạn học.

Ngu Đào rất ngại, chỉ nói là kết quả cố gắng của mọi người, không liên quan nhiều gì đến cậu.

Thật ra Ngu Đào là muốn cảm ơn những bạn học này của mình, vì họ không có ai kỳ thị cậu và Dịch Lâm Thâm, cũng không có bất cứ ai nói xấu gì cả, vẫn như thường ngày, học tập với cậu, giao lưu với cậu, hỏi bài cậu... Vì thế đây cũng là một trong những nguyên nhân cậu không bị chuyện đó quấy nhiễu.

Chỉ là có chút cảm ơn không cần không nói ra khỏi miệng, dùng cách khác để giúp đỡ bạn học thì càng hữu dụng hơn.

Xong tự học tối hôm nay trở về phòng ngủ, Dịch Lâm Thâm liền nhận được điện thoại của anh trai.

“Cuối tuần sau để trống thời gian đi, dẫn Ngu Đào về nhà một chuyến.” Dịch Lâm Chiêu nói.

“Làm gì?” Họ đã nói với gia đình, nếu không có việc, cuối tuần sẽ không về, muốn ở lại trường học. Bắt đầu từ kỳ thi thử số một, thứ sáu mỗi tuần giáo viên cấp ba của trường đều phải ngồi ở văn phòng, học sinh có bài nào không biết, có thể hỏi bất cứ lúc nào.

“Mỹ Giai muốn kết hôn.” Trong giọng nói của Dịch Lâm Chiêu nhiều hơn mấy phần bất đắc dĩ.

“Hả? Cái gì?!” Chị họ hần muốn kết hôn? Hần chưa từng nghe chị họ hần nói yêu đương được chưa?!

“Kết hôn đột xuất.” Dịch Lâm Chiêu nói: “Tối hôm nay ra ngoài ăn cơm với cô ấy mới nói với anh.”

Dịch Mỹ Giai đã về nước phát triển, lúc trước nói Tết sẽ qua nhà, kết quả chỉ qua được nửa ngày, hình như rất bận.

Cha anh cũng thường gọi điện quan tâm, Dịch Mỹ Giai đều nói không có gì, rất ổn.

Không ngờ đảo mắt sẽ phải kết hôn.

“Đối phương là ai?” Dịch Lâm Thâm hỏi.

Cái chuyện kết hôn đột xuất này Dịch Lâm Thâm cảm thấy không quá đáng tin, phải yêu đương một khoảng thời gian, tìm hiểu lẫn nhau nhiều hơn chứ.

“Nói là một tác giả, cái khác thì không biết.”

“Tác giả? Từng ra sách gì?” Dịch Lâm Thâm hỏi. Hắn dù không thích đọc sách ngoài SGK, cũng có thể search baidu xem tư liệu của đối phương mà?

“Không biết...” Dịch Lâm Chiêu nói: “Hỏi rồi, cô ấy không nói nguyên nhân.”

Dịch Lâm Thâm cau mày nói: “Chị sẽ không bị người ta lừa chứ?”

“Khó nói. Hai hôm nữa bác trai bác gái về, đến hỏi kỹ chút xem.” Dịch Lâm Chiêu nói.

Quan hệ của anh và Dịch Mỹ Giai cũng được, nhưng chuyện con gái nhà người ta, anh cũng không tiện hỏi nhiều quá, vẫn phải chờ bác gái về hỏi.

“Ừm, đến lúc đó rồi xem đi.” Dịch Lâm Thâm không biết phải nói gì, chuyện này thật sự quá bất ngờ, “Nếu đã xác định kết hôn, cuối tuần sau em sẽ dẫn Ngu Đào về.”

Chị họ hắn từng gặp Ngu Đào, kết hôn gọi Ngu Đào tham gia cũng là chuyện đương nhiên.

Cúp điện thoại, Dịch Lâm Thâm vẫn cảm thấy chuyện này có phần huyền ảo.

Ngu Đào đã đi tắm, hắn suy nghĩ chút, không nói với Ngu Đào, chờ quyết định rồi hãy nói sau.

Bên Dịch Mỹ Giai không biết nói chuyện với cha mẹ thế nào, lại được đồng ý. Lễ cưới đúng hạn tổ chức.

Cũng nhờ hiện tại không phải mùa kết hôn thịnh vượng, không thì có thể không đặt được nhà hàng.

Dịch Lâm Thâm nói với Ngu Đào chuyện Dịch Mỹ Giai kết hôn đột xuất.

Ngu Đào cũng hơi ngờ vực, “Thật sự đáng tin chứ?”

“Ai biết được? Dù sao chị rất tùy tính, cứ để chị ấy vui vẻ đi.”

“Vậy mình phải chuẩn bị quà gì đây? Chị cậu kết hôn, mình không thể hai tay trống trơn đi?”

“Không cần, cha tớ sẽ chuẩn bị, mình đi ăn là được.”

“Ừa.” Nếu Dịch Lâm Thâm đã nói thế, cậu tự nhiên không cần lo nữa.

Thứ sáu, Dịch Lâm Chiêu lái xe đến đón họ tới nhà hàng.

Vì kết hôn đột xuất, nên cũng chỉ mời khách ở gần, khách bên nhà trai nhiều hơn nhà gái, dù sao bạn bè ở nước ngoài của Dịch Mỹ Giai, đa số đều không dành ra được thời gian để đến tham gia lễ cưới.

Tiệc cưới được tổ chức trong phòng tiệc nhỏ.

Vì không có nhiều khách, nên trang trí hết sức phí tâm, rất tinh xảo, cũng rất mộng ảo.

Dịch Lâm Thâm lần đầu tiên nhìn thấy anh rể mình trong lễ cưới.

Dáng dấp người này không tệ, đeo kính, trông rất nhã nhặn, có cảm giác tính cách cũng rất tốt. Đứng chung với Dịch Mỹ Giai vẫn rất xứng.

Thật ra nghĩ kỹ chút, Dịch Mỹ Giai thuộc về phái nữ khá mạnh mẽ, trong công việc cũng giỏi giang nhanh nhẹn, chủ kiến rất ngay thẳng. Phụ nữ như vậy, tìm một người có tính cách như cô, chưa chắc có thể cùng nhau bước qua. Ngược lại người tốt tính, có thể chiều theo mặt mạnh mẽ của Dịch Mỹ Giai trong sinh hoạt hơn.

Sau khi nghi lễ kết thúc, Dịch Mỹ Giai đi nghỉ ngơi thay quần áo, tiện thể để người gọi Ngu Đào và Dịch Lâm Thâm qua.

Sau khi hai người vào, Dịch Mỹ Giai mời hết người khác ra ngoài. Sau đó trực tiếp đưa hoa cầm tay cho Ngu Đào.

“Hai đứa không thiếu gì cả, chị làm chị cũng không có gì hay để đưa. Luôn nói hoa cầm tay cô dâu có ngụ ý tốt đẹp, vậy đưa cho hai đứa đi. Hi vọng hai em có thể sống tốt với nhau, chăm sóc lẫn nhau, khiêm nhường lẫn nhau, vui vẻ là được.”

“Chị...” Dịch Lâm Thâm không ngờ chị lại biết.

Dịch Mỹ Giai cười nói: “Hôm đó ở quán suối nước nóng, chị thấy hai em dặt tay nhau. Ban đầu muốn nói chuyện với hai em trước, nhưng mãi không có thời cơ thích hợp. Sau này có chuyện gì cứ đến bàn với chị, đừng xa lạ, cũng đừng khách sáo.”

Dịch Lâm Thâm nở nụ cười, nói: “Vâng, cảm ơn chị.”

Địch Mỹ Giai vỗ vỗ tay Địch Lâm Thâm.

“Đúng rồi, chị, anh rảnh rỗi cuộc viết sách gì thế?” Địch Lâm Thâm vẫn muốn quan tâm chút chuyện của Địch Mỹ Giai, không thì cứ thấy không yên lòng.

Địch Mỹ Giai cười nói: “Viết tiểu thuyết mạng, không nổi tiếng cho lắm, kiếm cũng không nhiều bằng chị. Nhưng tính anh ấy tốt, người cũng cởi mở, chị và anh ấy yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên.”

Địch Mỹ Giai ở nước ngoài lâu, cảm thấy tình yêu thì phải nhanh chóng bắt lấy. Còn trên kinh tế có xúng dỗi không, cô trái lại không quá để ý, dù sao cô có thể kiếm là đủ rồi.

“Chị, em không phải xem thường viết tiểu thuyết mạng. Nhưng nghề nghiệp này thật sự đáng tin chứ?” Địch Lâm Thâm biết bây giờ có rất nhiều phim truyền hình, điện ảnh đều cải biên từ tiểu thuyết mạng, nhưng lượng cải biên so sách với những người sáng tác mà nói, thật sự hiếm như lá mùa thu.

Địch Mỹ Giai cười nói: “Con người, khó có được nhất là làm nghề mình thích. Có rất nhiều người sau khi coi hứng thú là nghề nghiệp, dần dà hứng thú không còn là hứng thú nữa, áp lực nhiều hơn. Chị lấy hứng thú làm sự nghiệp nhưng không phải người cảm thấy áp lực, mà anh ấy cũng thế, vì thế anh chị nói chuyện rất hợp nhau, cũng không than phiền với cuộc sống, như thế là tốt nhất.”

Địch Mỹ Giai xuất thân từ học mỹ thuật, ở nước ngoài mở một hành lang triển lãm tranh, bán tranh của mình, cũng bán tranh giùm người khác. Đây là hứng thú của cô, luôn coi đó là kiêu ngạo.

“Được rồi, chị hạnh phúc là tốt.” Địch Lâm Thâm nghĩ vẫn phải lấy sở thích của Địch Mỹ Giai làm chính.

“Rồi, hai em nhanh đi ăn đi. Đừng để lát nữa thức ăn bị ăn sạch hết. Chờ chị đi tuần trăng mật về sẽ tìm hai em.” Địch Mỹ Giai nói.

“Dạ.” Địch Lâm Thâm đáp, liền dẫn Ngu Đào ra ngoài.

Trở lại chỗ ngồi, Địch Lâm Chiêu và Du Mỹ Hề nhìn thấy hoa trong tay Ngu Đào, đều hiểu rõ trong lòng.

Địch Vu Tư không biết hàm nghĩa bên trong, không có hứng thú với hoa, cũng không hỏi gì.

Chỉ có Địch Sĩ Nghĩa thấy hơi kỳ lạ, hỏi: “Sao lại đưa hoa cầm tay cho hai đứa?”

Bình thường đều là cho khuê mật nhà gái hoặc bạn tốt sắp kết hôn.

Địch Lâm Thâm tìm cớ nói: “Chị nói Ngu Đào phụ đạo bài tập cho con lâu như vậy, chị ấy không có gì có thể tặng. Nên đưa hoa cho Ngu Đào, chúc cậu ấy thi đại học thuận lợi.”

Địch Sĩ Nghĩa cười nói: “Hoa cầm tay có ý nghĩa này nữa à? Nhưng tấm lòng tốt cũng không tệ.”

Nói xong, ông không để ý nữa.

Địch Lâm Thâm và Ngu Đào lén nhìn nhau cười, bắt đầu ăn.

44. Chương 44

Ngu Đào cầm hoa cầm tay vào bình thủy tinh, bên trong chứa nước, chắc có thể nuôi được mấy ngày.

Địch Lâm Thâm ôm lấy cậu từ sau, cười nói: “Hôm nay xem như không đi toi công.”

Ngu Đào cười nói: “Dù không có hoa cầm tay thì cũng không coi như là đi toi công. Chị cậu kết hôn, chúc phúc là phải.”

Địch Lâm Thâm chợt nghĩ hôm nay Địch Mỹ Giai nói cô và anh rể đều đang làm chuyện mình thích.

Liên hỏi: “Đào Đào, sau này cậu muốn làm gì?”

“Còn chưa nghĩ ra.” Ngu Đào suy nghĩ chút, không có ý kiến.

“Vậy thì chuyên ngành gì? Lên đại học muốn học ngành gì?”

“Tớ muốn học tâm lý học.” Ngu Đào cười nói.

Tâm lý học là ngành học khá đứng đầu trong những năm gần đây, cạnh tranh khá kịch liệt, nhất là trường nhận cả tự nhiên và xã hội.

Nhưng lấy thành tích của Ngu Đào, thi ngành này là không thành vấn đề.

“Sau này muốn làm bác sĩ tâm lý?” Địch Lâm Thâm hỏi.

“Không nghĩ xa đến thế, chỉ là thấy rất thú vị. Nếu có thể giúp người khác thì tốt hơn.” Cậu biết trước đây mình thuộc về người có vấn đề tâm lý, nhưng cậu chưa từng đi khám bác sĩ tâm lý. Cậu rất may mắn, gặp Địch Lâm Thâm, tất cả vấn đề tâm lý như dần dần tốt hơn. Nhưng người không gặp được “Địch Lâm Thâm” thì sao?

Vì thế cậu muốn giúp càng nhiều người có cùng vấn đề tâm lý như cậu hơn, để mình trở thành “Địch Lâm Thâm”.

“Rất tốt.” Địch Lâm Thâm cười nói.

Chờ hẩn kiểm tiền, liền chuẩn bị một phòng khám bệnh cho Ngu Đào. Dù Ngu Đào không kiểm tiền cũng không sao, chỉ cần vui vẻ là được. Dù sao có thể làm chuyện mình thích, là rất khó.

Ngu Đào cũng không hỏi ngược lại Địch Lâm Thâm muốn học ngành gì.

Bởi vì lấy thành tích hiện tại của Địch Lâm Thâm, vẫn chưa đủ để thi cùng một trường đại học với cậu. Mà cho dù vào ĐHQG, có thể cũng sẽ nằm ở trạng thái bị điều chỉnh chuyên ngành.

Cậu không muốn cho Địch Lâm Thâm áp lực quá lớn, dù sao sau này cậu có thể kiếm nhiều tiền hơn, Địch Lâm Thâm chỉ cần học hết học nghiệp là được.

Hôm nay tan học, Ngu Đào và Ninh Phi đi mua trà sữa ở gần trường.

Địch Lâm Thâm và Hướng Tân Kiệt đi phòng tự học trước.

Ở chung lâu với Ninh Phi, Địch Lâm Thâm phát hiện Ninh Phi thật sự là một người rất tốt.

Ninh Phi rất biết chăm sóc người khác, cũng biết suy nghĩ cho người khác. Người khác thích gì, cậu ấy đều có thể nhớ kỹ. Mỗi cuối tuần, mẹ cậu sẽ đến trường thăm cậu, cậu đều bảo mẹ mang theo chút đồ Ngu Đào thích ăn, mẹ cậu biết Ninh Phi quen bạn mới, cũng rất vui, mỗi lần sang đây đều có thể tán gẫu với Ngu Đào hồi lâu.

Mang theo trà sữa cho Địch Lâm Thâm và Hướng Tân Kiệt, hai người chậm chậm đi về.

Lúc gần đến cổng trường, có ba người cản lại đường đi của họ.

Ngu Đào ngẩng đầu nhìn, lại là Trần Vũ Tranh. Hai nam sinh khác Ngu Đào không biết, có vẻ lớn tuổi hơn họ một ít.

Trần Vũ Tranh cười lạnh nói: “Tao đợi mày ở đây mấy ngày rồi đó.”

Ngu Đào nhếch khóe miệng, đây là muốn đánh nhau? Được, cơn tức của cậu với Trần Vũ Tranh còn chưa trút đâu đấy!

“Mấy người muốn làm gì?!” Ninh Phi cau mày, che trước người Ngu Đào.

“Mày nói là làm gì? Ăn nhập gì tới mày? Cút! Không thì ngay cả mày cũng đánh đó.” Trần Vũ Tranh mặt mày hung ác nói.

Ngu Đào kéo Ninh Phi ra sau, cầm trà sữa trong tay đưa cho cậu ấy.

Bẻ bẻ ngón tay, “Dong dài cái gì? Muốn đánh thì lên.”

“Đập nó!” Trần Vũ Tranh nói với hai kẻ bên cạnh.

Ngu Đào không ra tay trước, nhưng sau khi trúng một cú của đối phương, mới bùng lên đánh người.

Đánh nhau thì đánh nhau, tự vệ lúc nào, cậu vẫn biết rõ.

Ninh Phi không phải người biết đánh đấm, lập tức gọi điện cho Dịch Lâm Thâm.

Sau đó vứt trà sữa đi cùng Ngu Đào đi đánh người.

Cậu thật sự không ngờ Ngu Đào lại biết đánh nhau như vậy, chỉ nghe hai người đó hét lên khó chịu, Ngu Đào cứ như chẳng có việc gì cả.

Lúc Dịch Lâm Thâm và Hướng Tân Kiệt chạy tới, Ngu Đào đang đánh Trần Vũ Tranh, hơn nữa còn là đánh trong lúc thả chết.

Trần Vũ Tranh không ngờ Ngu Đào lại biết đánh nhau đến thế, chỉ nghĩ mình tính sai. Ban đầu là muốn báo thù cho Đối Diệc Bắc, kết quả trái lại bị đánh.

Dịch Lâm Thâm vội kéo Ngu Đào lên, còn mượn cơ hội hung hăng đá Trần Vũ Tranh một cước.

“Cậu không sao chứ?”

Ngu Đào lắc đầu một cái, cậu đánh một rồi, nhưng thấy đáng vẽ chặt vật ấy của Trần Vũ Tranh, vẫn rất sáng khoái.

Dịch Lâm Thâm kiểm tra một chút, phát hiện trên mặt Ngu Đào không bị thương, có thể là đánh vào người, nói yên tâm thì không quá yên tâm, nói lo lắng thì có thể an ủi một ít.

“Báo cảnh sát.” Dịch Lâm Thâm nói với Ninh Phi.

“Không được, không thể báo cảnh sát!” Trần Vũ Tranh nằm trên mặt đất bưng bụng nói.

Ngu Đào đánh hai người đó xong, cậu ta thấy tình huống không đúng, vốn muốn chạy. Nhưng chưa chạy, đã bị Ngu Đào tóm lấy đập một trận. Cậu ta chửi mẹ nó ở trong bụng, hai người đó là cậu ta dùng tiền tìm, thế mà không dùng được. Nhưng may mà hai người đó đã chia sẻ hơi sức của Ngu Đào, Ngu Đào mới không đánh cậu ta chết.

Hơn nữa chuyện này là chính cậu ta muốn làm, Đới Diệc Bắc đã bảo cậu ta không được đụng vào Ngu Đào. Cậu ta biết mình không đánh lại Dịch Lâm Thâm, nên chỉ có thể tìm Ngu Đào.

Nếu để Đới Diệc Bắc biết, chắc chắn sẽ nổi giận với cậu ta. Mà việc làm ăn của nhà cậu ta còn nhờ nhà Đới Diệc Bắc quan tâm đấy, ngàn vạn lần không thể xích mích.

Dịch Lâm Thâm thấy cậu ta như vậy, không thể không báo cảnh sát.

Không qua một lát, cảnh sát đến. Dẫn hết họ vào cục cảnh sát, còn kinh động chủ nhiệm Thường và thấy Khuất.

Gần đó có camera, hơn nữa hai kẻ Trần Vũ Tranh cũng bực tức, không ngờ mình đi đánh người, kết quả lại bị đánh, đều tại người thuê không nói rõ, nếu nói đối phương biết đánh nhau từ sớm, họ đã không nhận cái đơn này. Vì thế trong cơn giận liên bê ra hết mọi chuyện như thật.

Mà trên camera thật sự là họ đánh Ngu Đào trước, Ngu Đào xuất phát từ tự vệ mới đánh người, hơn nữa đều bị thương ngoài da, ngay cả tiền thuốc men cũng không cần bồi thường.

Ra cục cảnh sát, Ngu Đào chắc chắc hai tiếng trong lòng, nghĩ những người này không biết động não gì hết, tùy tiện chỗ nào cũng có thể đánh nhau à?

Ban đầu cậu nghĩ đầu óc của Trác Hứa Châu và Viên Tâm Nhụy đã đủ ngẩn rồi, không ngờ vẫn còn kẻ vội vã theo gót họ.

Bởi vì Trần Vũ Tranh không phải học sinh trường, bên Bác Minh ngoại trừ xác nhận Ngu Đào không sao, cũng không làm được gì.

Về phần xử lý Trần Vũ Tranh, liền nhìn xem trung học Thất Thập Nhị. Dù sao Ngu Đào không có chuyện gì, nằm trên mặt đất là đối phương.

Dịch Lâm Thâm không yên lòng, muốn dẫn Ngu Đào đi kiểm tra.

Ngu Đào không từ chối, dù sao tiền là Trần Vũ Tranh ra.

Kiểm tra tổng quát xong, không có gì hết, mấy chỗ bầm tím trên người nghỉ ngơi mấy ngày là sẽ lành.

“Thật sự không sao ư?” Địch Lâm Thâm vẫn không yên lòng.

“Thật sự không sao.” Ngu Đào cười cười, chủ động nắm tay hắn.

“Sau này không dám thả cậu đi một mình nữa.” Địch Lâm Thâm nói.

“Chỉ do bất ngờ thôi.” Ngu Đào nói.

Địch Lâm Thâm thở dài, nắm chặt tay Ngu Đào, “Là tớ không tốt, không đề phòng.”

“Không liên quan gì tới cậu. Ai biết cậu ta sẽ làm thế đâu.” Nguyên nhân cảnh sát sẽ hỏi, cậu tạm thời chưa biết, cũng không có hứng thú biết. Dù sao cậu đánh Trần Vũ Tranh, ác khí nhiều năm qua tản đi, còn không cần gánh chịu bất cứ trách nhiệm nào nữa, thật sự không thể thoải mái hơn!

Địch Lâm Thâm xoa xoa tóc cậu, vẫn đau lòng.

Nói cho cùng, là mình quá yếu, mới khiến Ngu Đào lần lượt bị bắt nạt. Hắn nhất định phải lớn lên nhanh hơn, mới có thể bảo vệ tốt được Ngu Đào.

Chuyện này nháy mắt đã qua một tuần.

Cuối tuần, Địch Lâm Chiêu gọi Địch Lâm Thâm và Ngu Đào ra ăn cơm.

Trong phòng, ba người ngồi quanh bàn.

Địch Lâm Chiêu quan tâm tình hình học tập gần đây của hai người, tổng thể cảm giác cũng không tệ lắm.

“Vu Tư đâu?” Địch Lâm Thâm hỏi.

Hôm nay là chủ nhật, Địch Vu Tư không có lớp tiếng Anh, cũng không có thân thích phải thăm, theo lý phải dẫn nó đến đây chung.

Địch Lâm Chiêu cười, “Sao? Không phải lúc trước em không muốn nhìn nó lắm à?”

Địch Lâm Thâm cũng không xấu hổ, “Bây giờ muốn nhìn hơn, được chưa?”

Nghĩ đến đây, Địch Lâm Thâm hỏi: “Anh, khi đó anh rất tốt với em, sao lại thờ ơ với Vu Tư thế?”

Địch Lâm Chiêu gấp một miếng sườn cho hắn, “Lương tâm em đâu rồi? Anh là vì ai?”

“À?” Địch Lâm Thâm không hiểu.

“Với em khi đó, nếu anh tốt với Vu Tư một chút, không phải em sẽ nghĩ anh chung phe với dì Du và Vu Tư à? Lúc đấy lại càng không để ý tới anh hơn.” Giọng Địch Lâm Chiêu mang theo chút cứng chiều dành cho em trai.

“Là... Là vậy ư...” Địch Lâm Thâm hơi xấu hổ, “Cái đó, bây giờ em không phải không như thế nữa à?”

Chính như anh hắn nói, nếu lúc trước anh hắn thật sự thân thiết với Địch Vu Tư, hắn sẽ tức giận.

Địch Lâm Chiêu cười khế, “Nó đi mua quần với dì Du rồi, gần đây vóc dáng cao hơn, quần mặc lúc trước ngắn rồi.”

“À.” Này thì hết cách.

Địch Lâm Chiêu bắt chuyện với Ngu Đào, “Ăn chút đi, em vất vả hơn Lâm Thâm nhiều.”

“Dạ.” Ngu Đào cười đáp, ăn món mình thích.

Đang ăn, Địch Lâm Chiêu nhận điện thoại của cha, nói buổi tối có tiệc rượu, hỏi anh có đi không.

Sáng mai Địch Lâm Chiêu có cuộc họp, nên không định đi.

Địch Sĩ Nghĩa không có ý kiến, bảo Địch Lâm Chiêu mua chút thức ăn cho Ngu Đào và Địch Lâm Thâm đem về trường.

Chập tối, Địch Sĩ Nghĩa một mình đi tiệc rượu.

Người tổ chức tiệc rượu là một nhà xí nghiệp làm gỗ thiết. Vì quảng cáo gỗ thiết nên tìm nghệ sĩ Hoàn Nghệ, vì thế khá quen với Địch Sĩ Nghĩa. Cộng thêm lần này người ở các ngành nghề đều có, còn có nghệ sĩ nhà mình, vì thế Địch Sĩ Nghĩa liền đi.

Trong bữa tiệc, Địch Sĩ Nghĩa trò chuyện rất vui vẻ với những người muốn hợp tác với ông. Ông chủ làm gổ thiết ấy cũng vì ông mà dẫn không ít người vào.

Khó lắm mới có lúc rảnh đi ăn chút gì đó, Địch Sĩ Nghĩa mới xiên một miếng thịt xông khói, một người phụ nữ ăn mặc cực kỳ gọn gàng đi tới.

“Ngài là ngài Địch đúng không? Cha Địch Lâm Thâm?” Người phụ nữ đó hỏi.

Địch Sĩ Nghĩa theo lễ phép, bỏ thịt xông khói xuống, gật đầu.

Ông không có ấn tượng với người phụ nữ này, cũng chưa từng có ai giới thiệu với ông, nên ông cũng không biết xưng hô thế nào. Nhưng đối phương nhắc tới Địch Lâm Thâm, khiến ông khó tránh khỏi nghĩ, Địch Lâm Thâm có phải đánh con của vị nữ sĩ này không đây.

Chẳng qua chưa đợi ông hỏi, đối phương đã mở miệng trước, “Là như này, tôi muốn nói cho ngài một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Ngu Đào, cậu ta là đồng tính, giờ đang dụ dỗ con trai ông.” Người phụ nữ mỉm cười nói: “Lúc trước nó từng dụ dỗ con trai tôi, bị tôi dạy dỗ một trận.”

Người phụ nữ này không phải ai khác, là mẹ của Đới Diệc Bắc.

Chuyện Đới Diệc Bắc bị Địch Lâm Thâm đánh bà ta đã biết, cũng biết chuyện Trần Vũ Tranh đi đánh Ngu Đào, bị Ngu Đào đánh ngược lại, bây giờ Trần Vũ Tranh vẫn đang chờ xử phạt đấy. Cũng nhờ việc này cho bà biết được Đới Diệc Bắc lại bắt đầu liên hệ với Ngu Đào.

Địch Sĩ Nghĩa nhú mày, “Con trai bà và Ngu Đào là bạn học?”

Chuyện này dù là thật hay giả, ông cũng phải biết đối phương và Ngu Đào có quan hệ gì trước, mới có thể xác định có thể tin hay không.

“Bạn học cấp hai.” Bà Đới nói: “Nó dụ dỗ con trai tôi, bị cả trường cô lập. Không ngờ lên cấp ba vẫn chết không thay đổi.”

Lời nói của bà Đới khiến Địch Sĩ Nghĩa nghe rất khó chịu, phụ nữ có xinh đẹp đi hơn nữa, nói ra những lời này, cũng sẽ làm người ta cảm thấy vô cùng xấu xí. Huống chi đồng tính luyến ái cần phải bị cô lập à?

Bà ta nổi giận một trận ở nhà, nhưng vẫn không nỡ trách con trai mình, vì thế đẩy hết trách nhiệm lên

người Ngu Đào. Cũng từ Trần Vũ Tranh biết được Ngu Đào giờ đang hẹn hò với Dịch Lâm Thâm, nên điều tra xem bối cảnh của nhà họ Dịch, phát hiện không phải nhà họ Đới có thể đối phó được.

Vì thế nghĩ tới nghĩ lui, vẫn phải tự mình ra mặt. Tìm cơ hội tâm sự với cha Dịch Lâm Thâm, chắc chắn đối phương sẽ không dễ tha cho Ngu Đào.

“Hãy nghĩ lại cho con trai ngài, để nó cách xa Ngu Đào tí đi.” Bà Đới nói.

Dịch Sĩ Nghĩa cau mày sâu hơn, hỏi: “Chuyện của con tôi và Ngu Đào, liên quan gì đến bà? Thế nào cũng không đến phiên bà nói cho tôi biết đi?”

Ban đầu bà Đới đoán Dịch Sĩ Nghĩa sẽ tức giận lập tức về nhà dạy lại Dịch Lâm Thâm, bảo nó chia tay với Ngu Đào.

Nhưng không ngờ, điểm chính của Dịch Sĩ Nghĩa lại không nằm trên gợi ý của bà ta.

“Tôi cũng là tốt bụng, không muốn con ngài bị Ngu Đào gieo vạ thôi.” Bà Đới nói.

“Con trai tôi là người, con người có tư tưởng, nói bị gieo vạ là bị gieo vạ à?” Dịch Sĩ Nghĩa lạnh mặt.

Ấn tượng của ông với Ngu Đào không tệ, cũng thấy Ngu Đào là đứa trẻ tốt. Có đồng tính hay không, cũng không thể để một người ngoài chẳng hề có ý tốt nói một nói hai ở đây.

“Ông sao lại không nói lý thế chứ?” Bà Đới rất không vui, cho rằng Dịch Sĩ Nghĩa không biết nhận lòng tốt của người ta.

“Đạo lý là cái lưỡi của bà không có tư cách nhai đi nhai lại con trai tôi và bạn tốt của nó ở đây.”

“Ông không biết ơn thì thôi, sao lại thành tôi khua môi múa mép?”

“Không phải hả? Bà nói Ngu Đào từng dụ dỗ con trai bà, sao bà biết không phải con trai bà dụ dỗ Ngu Đào?” Dịch Sĩ Nghĩa càng nói càng giận, “Tôi không biết bà là ai, cũng không có hứng thú biết. Chuyện nhà chúng tôi, nhà chúng tôi sẽ tự xử lý, không cần người ngoài xen vào, càng không cần người ngoài nói thị phi ở đây.”

“Được, ông không nghe thì thôi. Đến lúc đó đừng trách tôi không nhắc nhở ông.” Bà Đới nghĩ Dịch Sĩ Nghĩa bị bệnh, hầm hừ bỏ đi.

Dịch Sĩ Nghĩa cũng không ở lâu, nói một tiếng với bạn, liền rời đi trước — ông phải về nhà bàn với Du Mỹ Hề, lỡ như là thật, thì phải làm sao cho phải đây?

45. Chương 45

Địch Sĩ Nghĩa về đến nhà, Địch Vu Tư đã ngủ.

Du Mỹ Hề đang nấu canh giải rượu ở bếp, muốn chờ Địch Sĩ Nghĩa về uống. Nhưng không ngờ Địch Sĩ Nghĩa về nhanh như vậy.

“Sao lại về nhanh thế?” Du Mỹ Hề ra đón hỏi.

Địch Sĩ Nghĩa buông lỏng cổ áo, nói: “Đừng nấu trước, vào phòng đi, anh có việc nói với em.”

Nhìn bộ dáng nghiêm túc của ông, Du Mỹ Hề lập tức tắt lửa, lên lầu với ông.

Sau khi vô phòng, Du Mỹ Hề hỏi: “Rốt cuộc thế nào?”

Địch Sĩ Nghĩa ngồi trên ghế, nói chuyện tối nay cho Du Mỹ Hề.

Trong lòng Du Mỹ Hề giật một cái, ở trong lòng chứa người phụ nữ đó 18 ngàn lần.

Nhưng bên ngoài vẫn giả bộ rất bình tĩnh nói: “Chuyện này anh nghĩ thế nào?”

“Anh không quá tin tưởng.” Địch Sĩ Nghĩa nói.

Ông không nghĩ Địch Lâm Thâm có khuynh hướng đồng tính, lúc trước đi gần với Hướng Tân Kiệt như vậy đều rất bình thường, sao gặp phải Ngu Đào liền biến thành gay chứ?

Du Mỹ Hề mỉm cười nói: “Lỡ như thì sao? Trước giờ chúng ta chưa từng thảo luận về chuyện này, anh biết bạn em như vậy cũng không ít, thật ra đôi lúc em rất muốn nghe xem suy nghĩ của anh. Lỡ như con mình như vậy thì sao? Hoặc con của bạn chúng ta như vậy thì sao? Mình có thể nghĩ ra cách hoặc khuyên giải một ít.”

Địch Sĩ Nghĩa nhú mày, “Anh không quá vui.”

“Vì sao?”

Địch Sĩ Nghĩa suy nghĩ hồi lâu, nói: “Sau này không có con, già rồi phải làm sao bây giờ?”

Vấn đề này rất ích kỷ, nhưng cũng rất thực tế, là vấn đề mà gia đình phương Đông diễn hình đều sẽ để ý.

“Nhưng mặc dù kết hôn với phụ nữ, cũng không phải tất cả phụ nữ đều có thể sinh con, hơn nữa ông nghiệm, mang thai hộ bây giờ đều có thể giải quyết vấn đề này, nhận nuôi cũng rất tiện nữa. Vì thế nói theo một cách phiến diện, nam và nữ không khác gì nhau cả.” Du Mỹ Hề nói.

“Nhưng đây không phải là lý do Lâm Thâm có thể thành đồng tính.”

“Thật ra nếu Lâm Thâm thích con trai, vậy chỉ có thể nói nó vốn không thẳng rồi. Còn nữa, thành đồng tính không nhất định là phải có lý do, rất nhiều người đã là trời sinh.”

“Nói thì nói thế, nhưng anh vẫn không chấp nhận được.” Dịch Sĩ Nghĩa nói.

Du Mỹ Hề cười, cố gắng để Dịch Sĩ Nghĩa cảm thấy họ chỉ đang tùy ý thảo luận, không liên quan đến cuộc sống, vì thế bầu không khí có thể thoải mái hơn một ít, cũng có thể nhượng bộ thỏa hiệp với nhau.

“Vậy em hỏi anh, nếu Lâm Thâm thật sự ở bên Ngu Đào, anh sẽ mắng Ngu Đào chứ? Hay ấn tượng với Ngu Đào sẽ trở nên vô cùng tệ hại đây?”

Dịch Sĩ Nghĩa suy nghĩ chút, nói: “Mắng Ngu Đào thì trái lại không, dù sao thì một cây làm chẳng nên non. Ấn tượng trở nên kém hơn... Cũng sẽ không. Đồng tính luyến ái không phải vấn đề nhân phẩm, cũng không phải lý do để ghét đứa bé ấy. Hơn nữa như em nói, nếu Lâm Thâm thật sự thích Ngu Đào, chỉ có thể nói là nó không thẳng.”

“Nói cách khác, anh chỉ không chấp nhận được Lâm Thâm là đồng tính, cái khác thì không có ý kiến?”

“Đúng.” Dịch Sĩ Nghĩa gật đầu.

“Ngược lại em cho rằng như thế nào cũng được cả, chỉ cần Lâm Thâm vui là được. Một người có thể tìm được hạnh phúc của mình thật sự quá khó khăn, dù hạnh phúc của nó là nam hay nữ, chỉ cần không vi phạm đạo đức xã hội, thì không có gì có thể chỉ trích cả. Mẹ Lâm Thâm bỏ nó đi từ sớm, tuy em coi Lâm Thâm như con trai mình, nhưng dù sao Lâm Thâm cũng đã lớn, không thể coi em là mẹ của nó nữa. Nói cách khác trong thế giới của nó, anh và Lâm Chiêu mới là người thân nhất của nó.”

Du Mỹ Hề nói: “Lâm Chiêu nghĩ thế nào, em không biết. Nhưng nếu anh là người thân nhất của Lâm Thâm, không ủng hộ nó, không duy trì hạnh phúc của nó, Lâm Thâm cũng đáng thương quá đi. Vả lại, nếu không phải Ngu Đào, mà là người khác, mình còn có thể tìm lý do để phản đối. Nhưng đứa bé Ngu Đào ấy, nói thật, em cũng không đành lòng phản đối. Đứa bé đó quá thiện lương, nên được chúng ta ủng hộ và quan tâm.”

Dịch Sĩ Nghĩa cảm thấy Du Mỹ Hề nói rất có lý, đối diện với Ngu Đào khiến cho Dịch Lâm Thâm thay đổi lớn đến thế, ông có lập trường gì để phản đối đây? Chỉ vì ông là cha Dịch Lâm Thâm?

Du Mỹ Hề lời nói đến đây, nên kéo về vẫn phải kéo về.

“Được rồi, việc này còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì. Cũng không biết người phụ nữ đó có lòng dạ gì, mình chỉ giả thiết thôi, để ý bà ta làm gì? Nói nữa, bây giờ là thời kỳ học tập quan trọng của Lâm Thâm, mình làm cha mẹ, đừng nên tìm phiền toái cho nó, cứ để nó yên tâm đi thi đại học, tất cả chờ thi xong rồi nói cũng không muộn.”

“Em nói đúng. Chuyện này không đề cập nữa, chờ Lâm Thâm thi xong rồi nói sau đi.” Hiện tại không có gì quan trọng hơn việc Địch Lâm Thâm thi đại học, việc này nặng hay nhẹ, ông vẫn nắm chắc.

Chuyện này tuy đã lừa gạt được Địch Sĩ Nghĩa, nhưng Du Mỹ Hề vẫn gọi điện nói cho Địch Lâm Thâm, để trong lòng hắn có ngọn ngành.

Để tiện Du Mỹ Hề giúp hắn đối phó những chuyện phá hoại đó, Địch Lâm Thâm cũng nói chuyện của Đới Diệc Bắc cho Du Mỹ Hề.

Du Mỹ Hề nghe xong, bảo hắn hãy yên tâm học, những chuyện này cô sẽ đối phó. Đối phó không được thì tìm Địch Lâm Chiêu bàn bạc, tuyệt đối không để Địch Lâm Thâm phiền lòng.

Địch Lâm Thâm suy nghĩ chút, không nói việc này cho Ngu Đào, để tránh Ngu Đào có áp lực trong lòng.

Thi xong bài thi thử số hai, thành tích Địch Lâm Thâm vẫn tiến bộ như trước.

Lúc này, Địch Sĩ Nghĩa trong lúc mừng rỡ, dẫn người nhà và Ngu Đào, đi trại ngựa qua cuối tuần. Cũng muốn để hai cậu bé thả lỏng một chút.

Lần đầu tiên Ngu Đào đến trại ngựa, nhìn ngựa vừa cao vừa lớn, rất mới mẻ, lại không dám cười, cứ thế mà té xuống, nhẹ nhất cũng là gãy xương.

Trại ngựa là một người bạn cũ của Địch Sĩ Nghĩa mở, họ tới, đương nhiên cho họ căn phòng và ngựa tốt nhất.

Ngựa ở đây ngoại trừ nuôi tư nhân, cũng có không ít con cho mọi người tùy ý cười. Tính cách của những con ngựa đó đều rất dịu ngoan, con nào cũng mượt mà bóng loáng, vô cùng xinh đẹp.

Ngu Đào vốn chỉ muốn ngồi cạnh trại ngựa, uống thức uống, nhìn người ta cười ngựa.

Mà Địch Lâm Thâm thay đồ xong, liền kéo cậu đi chọn ngựa.

“Cậu biết cười không?” Ngu Đào hỏi.

Lỡ như té ngã, không phải được một mất mười à?

“Không biết thì tớ dám kéo cậu đi à?” Địch Lâm Thâm dưới sự đề cử của người thuần ngựa, chọn một con ngựa cái tính cách dịu ngoan nhưng rất rắn chắc.

Nâng Ngu Đào lên ngựa trước, sau đó, mình cũng lên cưỡi.

Ngựa đi rất chậm, chẳng có gì nguy hiểm.

Ngu Đào ngồi cao, nhìn cũng xa. Sau khi vào xuân, thời tiết mỗi ngày càng trở nên ẩm áp, lá cây đâm chồi, cỏ xanh bao trùm mặt đất, chốn chốn tràn đầy sức sống, cũng khiến cho lòng người khoan khoái.

Đi một lát, thấy Ngu Đào đã thích ứng loại độ cao này.

Địch Lâm Thâm liền xua ngựa chạy bước nhỏ đi.

Tuy có xóc nảy, nhưng cảm giác này với Ngu Đào mà nói là rất mới mẻ, cũng rất thích.

Địch Lâm Thâm ở đằng sau ôm sát Ngu Đào, tránh cho cậu mất thăng bằng ngã xuống.

“Cậu cưỡi ngựa không tệ nha.” Ngu Đào cảm thấy Địch Lâm Thâm rất lợi hại, cứ như cái gì cũng biết.

Địch Lâm Thâm cười khẽ, “Rất lâu không cưỡi rồi. Máy con ngựa này đều đã qua lựa chọn và huấn luyện, chỉ cần không chạy nhanh, không bị hoảng sợ, thì sẽ không có nguy hiểm.”

Ngu Đào gật gật đầu.

Bên này hai người đang cưỡi vui vẻ, bên kia, Đới Diệc Bắc ra khỏi cửa.

Cậu ta vừa bước tới, liền chú ý đến hai người.

Nhìn Ngu Đào cười vui vẻ như vậy, Địch Lâm Thâm che chở Ngu Đào từ sau, cậu ta có loại ghen tị không nói nên lời.

Chuyện Trần Vũ Tranh tìm người đánh Ngu Đào, cậu ta đã biết. Tuy giận Trần Vũ Tranh, nhưng cũng không cắt đứt quan hệ với Trần Vũ Tranh. Cộng thêm khoảng thời gian này, việc làm ăn nhà cậu ta do thị trường nên gặp khó khăn, bây giờ cha mẹ cậu ta đang gấp đến mức một đầu đông một đầu tây. Hôm nay cậu ta bị kéo đi, cần phải gặp mấy chú bác có thể sẽ hợp tác với nhà họ vượt qua cửa ải khó khăn lần này, bảo cậu ta tới, cũng chỉ vì tạo mối quan hệ với con cái của những nhà đó. Lấy suy nghĩ của mẹ cậu ta, nếu

có thể tìm được một người hợp mắt thì tốt hơn. Trợ lực này có lợi ích thực tế hơn những thứ khác nhiều.

Ban đầu cậu ta nghĩ cũng được, nhưng sau khi nhìn thấy Ngu Đào, các cô gái nhà mấy người đó đều có cảm giác không thể vào mắt.

Địch Lâm Thâm và Ngu Đào đều không phát hiện Đới Diệc Bắc.

Cười một lát, cảm thấy mặt trời hơi nắng, liền cưỡi ngựa về chuồng chăn nuôi, sau đó cùng nhau về phòng.

Trễ chút, Địch Sĩ Nghĩa đến nói buổi tối ông chủ trại ngựa sẽ tổ chức tiệc nướng, mời họ đi. Có gan ngỗng tốt nhất, bảo Địch Lâm Thâm dẫn Ngu Đào đi ném thử.

Địch Lâm Thâm đáp ứng, dù sao hắn cũng quen ông chủ trại ngựa, nếu tới đây, cả nhà đều đi, hắn chắc chắn cũng phải lộ diện.

Vì thế chàng vạng, Địch Lâm Thâm dẫn Ngu Đào, cùng người nhà đi tiệc.

Bữa tiệc được tổ chức ở ngoài, là một vườn hoa nhỏ trong trại ngựa, thuộc về nơi tư nhân của ông chủ.

Sau khi chào hỏi, Địch Lâm Thâm kéo Ngu Đào đi ăn.

Họ ăn xong còn phải về phòng đọc sách, đã nói với gia đình rồi.

Người khác đều đang trò chuyện vui vẻ ở đó, chỉ có Ngu Đào và Địch Lâm Thâm ngồi ở bên cạnh ăn.

Du Mỹ Hề cầm hai phần gan ngỗng đưa cho họ, Địch Vu Tư đang chơi chung với những đứa trẻ cùng lứa. Địch Sĩ Nghĩa và Địch Lâm Chiêu thì đang nói chuyện với những người khác, cũng không biết đang nói chuyện làm ăn hay chỉ đang nói chuyện phiếm.

“Sao mày lại ở đây?!”

Ngu Đào đang ăn, một giọng nữ sắc bén truyền vào lỗ tai cậu.

Ngu Đào ngẩng đầu liếc một cái, thế mà là mẹ Đới Diệc Bắc.

Cậu đã mấy năm không gặp bà Đới, bà Đới trông vẫn không khác nhiều với trước.

Bà Đới bước tới, chỉ vào Ngu Đào, “Mày dựa vào gì mà đến đây? Muốn đến dụ dỗ Diệc Bắc hả?”

Ngư Đào chợt không còn khẩu vị ăn nữa, cảm thấy mọi ánh mắt đều tập trung lên người cậu.

Địch Lâm Thâm đứng lên, che chở Ngư Đào ra sau, lạnh lùng nói: “Bà là ai? Mắc mớ gì đến bà? Ngư Đào đi theo tôi, thì sao?”

“Tao là ai? Tao là mẹ Đới Diệc Bắc!” Bà Đới trừng mắt lạnh, “Mày là ai? Dựa vào gì mà nói chuyện với tao không có lễ phép gì hết hả?”

“Tôi là ai còn cần nói với bà à? Tôi cũng phục, bà thật sự nghĩ con trai bà là thứ gì tốt ư, cả thế giới này đều muốn dụ dỗ con trai bà. Bà không nhìn xem cái dáng vẻ nhát gan của con bà đi, bốt dát vàng lên mặt cái.” Vừa nghe là mẹ Đới Diệc Bắc, ngọn lửa của Địch Lâm Thâm nháy mắt liền bùng lên.

“Mày nói ai?!”

“Nói Đới Diệc Bắc, thì sao? Cả nhà mấy người đều thiếu đạo đức, nên mới không nhìn ra mình thất đức đó.” Địch Lâm Thâm phi một cái.

“Lâm Thâm, sao thế?” Địch Sĩ Nghĩa nghe tiếng, cùng ông chủ chạy tới.

Cũng nhìn thấy bà Đới, chợt sầm mặt xuống.

“Mày là Địch Lâm Thâm?” Đuôi mắt bà Đới nhướng một cái.

“Thế nào?” Địch Lâm Thâm không hề tôn trọng bà Đới.

Lúc này, Đới Diệc Bắc và ông Đới cũng chạy đến.

“Mẹ...” Đới Diệc Bắc muốn kéo mẹ đi. Nếu mẹ mà quậy lên, mất mặt sẽ là cậu ta và cha.

Nhưng lại bị bà Đới vung ra, “Con câm miệng cho mẹ, Ngư Đào muốn dụ dỗ con, con không thấy hả? Có phải bị ngốc không đó?!”

“Ha, Ngư Đào dụ dỗ Đới Diệc Bắc? Nào bà có lỗi hả? Con mắt nào của bà nhìn thấy?” Địch Lâm Thâm cả giận nói: “Chúng tôi mẹ nó đều không biết Đới Diệc Bắc ở đây, nếu biết, chúng tôi tình nguyện ở lại trường ăn kẹo thì hơn!”

Bà Đới không để ý Địch Lâm Thâm, nhìn về phía Địch Sĩ Nghĩa nói: “Ngài Địch, lúc trước tôi đã từng nhắc nhở ngài, Ngư Đào là đồng tính, đang dụ dỗ con trai ngài. Nhà ngài còn dẫn nó đi? Nó rất có thể ăn trong nồi nhìn trong bát, vừa dụ dỗ Địch Lâm Thâm, vừa muốn mê hoặc con trai tôi.”

“Bà đủ chưa?” Du Mỹ Hề đứng dậy. Dưới tình huống này, Dịch Sĩ Nghĩa không thể ồn ào với một người phụ nữ, vì thế chỉ có cô đứng ra là thích hợp nhất, hơn nữa cô cũng thấy bà Đới rất không nói lý.

“Ngu Đào và Lâm Thâm như thế nào, là chuyện nhà chúng tôi, không cần bà ở đây nói này nói nọ. Tôi cũng thấy lạ, chúng tôi dẫn Ngu Đào đi chơi, không biết nhà mấy người ở đây, miệng lưỡi bà trên dưới đụng vào nhau, là Ngu Đào muốn dụ dỗ con trai bà, con trai bà thì đang làm gì? Lại nói, đồng tính thì sao? Mặc mớ gì đến bà? Tôi xác định Ngu Đào chưa từng nói nửa câu với con bà, bà ở đây lo chuyện bao đồng, đến cùng đang có lòng dạ gì đấy hả?”

Xác thực, đồng tính không phải vấn đề gì. Vì thế ánh mắt những người ở đây nhìn bà Đới cũng có phần không vừa mắt.

“Tôi là tốt cho nhà mấy người.” Bà Đới không ngờ Du Mỹ Hề lại đứng lên nói bà, “Cũng đúng, cô là mẹ kế, đâu phải con ruột cô, cô đương nhiên thấy không có gì rồi.”

Lần này Du Mỹ Hề thật sự tức giận, “Đúng, tôi là mẹ kế. Nhưng tôi nhìn Lâm Thâm lớn lên, tình cảm không ít hơn con trai mình, bởi vậy bà cũng không cần ở đây khiêu khích chia rẽ với tôi. Chính vì tôi là mẹ kế, nên mới có thể hết sức để tâm trên chuyện của bọn trẻ, lấy hạnh phúc của chúng làm chính, chứ không phải lấy mặt mũi của tôi làm chính.”

Mặc dù Dịch Lâm Thâm không nói được có bao nhiêu tình cảm với Du Mỹ Hề, nhưng hẳn cũng biết, lời này của bà Đới đã đâm trúng trái tim của Du Mỹ Hề.

Hơn nữa theo lý trí mà nói, Du Mỹ Hề làm mẹ kế hẳn không thể nói chỗ nào không đúng.

Kéo Du Mỹ Hề ra sau, Dịch Lâm Thâm nói: “Nếu bà đã không biết xấu hổ, vậy ở ngay trước mặt nhiều người, chúng ta cứ nói rõ ra đi. Lúc trước con trai bà ở bên Ngu Đào, là ai theo đuổi ai trước bà hỏi con bà đi. Nếu con trai bà thật sự là thẳng, thì không thể nào ở bên Ngu Đào được. Bởi vậy bà không cần phí tâm tấy trắng cho con bà đâu, cậu ta là gay, thuần khiết. Sau đó bà đến trường quậy, đến nhà họ Ngu quậy, ầm lên làm Ngu Đào bị cô lập, bà vẫn cảm thấy nhà bà có lý lắm đúng không? Thật ra nhà mấy người chỉ là một đám súc sinh, cũng thuần khiết cả.”

“Bây giờ, chuyện của tôi và Ngu Đào là chuyện của hai chúng tôi, không đến phiên bà đi khiêu khích ở đây đâu, còn muốn lấy người nhà tôi ra đe ép tôi nữa, bà vẫn nên thức tỉnh lại đi.” Dịch Lâm Thâm nói xong, quay đầu nhìn về phía Đới Diệc Bắc, “Mẹ nó nếu mà là con trai, thì ra đánh con trai đi, đừng cứ như bảo bối của mẹ, đúng là làm tao thấy buồn nôn.”

Nói xong, Dịch Lâm Thâm liền kéo Ngu Đào đi.

Bữa tiệc nướng này không ăn thì không ăn, không thể để Ngu Đào chịu đựng sự bức bối này được. Hẳn chửi sướng khoái, nhưng Ngu Đào ở lại đó cũng sẽ không thoải mái, vì thế vẫn nên về gọi thức ăn đi.

Hơn nữa hôm nay vừa ra, hẳn coi như là bị ép come out với ba hẳn, tiếp theo phải làm thế nào, hẳn phải

ngắm lại.

Địch Vu Tư thấy họ đi, cũng đuổi theo, đi với họ.

Ông chủ cười, nói với người nhà họ Đới: “Ngại quá, tôi không kỳ thị đồng tính. Nếu quan điểm của mọi người đã bất hòa, sau này không cần qua lại nữa. Ba vị, mời, không tiễn.”

Bà Đới choáng váng, bà không ngờ mọi chuyện sẽ trở nên như vậy.

Đới Diệc Bắc cũng thấy mình mất hết mặt mũi, trong lòng nhiều thêm mấy phần oán trách với mẹ.

Ông Đới còn muốn nói gì đấy, nhưng ông chủ đã xoay người rời đi.

Họ hết cách, không thể làm gì khác hơn là rời khỏi trại ngựa.

Buổi tiệc khôi phục lại sự nhộn nhịp, mọi người tựa như chẳng hề xảy ra chuyện gì cả.

Dù sao chuyện này ai đúng ai sai đã rất rõ ràng, người mất vui đi rồi, họ cũng không cần để ý nữa.

Chỉ là người nhà họ Địch không thể nào coi như không xảy ra.

Địch Lâm Chiêu và Du Mỹ Hề nghĩ nên nói với Địch Sĩ Nghĩa như nào mới tốt.

Mà Địch Sĩ Nghĩa thì đang nghĩ —— con trai ông sao lại là đồng tính chứ?!

46. Chương 46

Về phòng, Địch Lâm Thâm kéo Ngu Đào, nhìn về mặt cậu, hỏi: “Không sao chứ?”

Ngu Đào lắc đầu một cái. Hôm nay Địch Lâm Thâm và Du Mỹ Hề oán bà Đới thành như vậy, cơn giận những năm qua, cậu đã tan đi không ít. Nhưng mà...

“Ba cậu chắc biết chuyện của mình rồi, cậu đã nghĩ nên đối phó như thế nào chưa?” Ngu Đào rất lo, sợ Địch Lâm Thâm ăn đòn, cũng sợ hấn và cha hấn ầm ỹ.

Địch Lâm Thâm cũng không ngờ việc này cứ thế mà bị cha hấn biết. Tuy cha hấn nhất định sẽ xác nhận

với hấn, hấn cũng có thể phủ nhận, để tạm thời lắng lại chuyện này. Nhưng nếu vậy, lại đặt Ngu Đào ở đâu chứ?

Bởi vậy nếu cha hấn hỏi, hấn nhất định sẽ thừa nhận chuyện này. Còn sau đó... cùng lắm thì đến nhà anh hấn ở là được.

Nhéo nhéo mặt Ngu Đào, Dịch Lâm Thâm cười nói: “Không sao đâu, cùng lắm thì tở qua nhà cậu ở rể.”

Ngu Đào bật cười, trong lòng trái lại thật sự thả lỏng hơn chút.

Không qua một lát, Dịch Sĩ Nghĩa tới gõ cửa phòng hai người, gọi Dịch Lâm Thâm ra ngoài.

Hai cha con đến phòng Dịch Sĩ Nghĩa.

“Ngồi đi.” Dịch Sĩ Nghĩa biểu hiện coi như bình tĩnh.

Chuyện hôm nay thật sự không nằm trong dự đoán của ông, ông cũng không chuẩn bị nói chuyện với Dịch Lâm Thâm ngay lúc này. Nhưng chuyện đã đến bước này, ông không cần làm kẻ ngốc nữa, nên nhìn ra cũng đều nhìn ra rồi, không nói ra, sẽ thành tâm sự.

Dịch Lâm Thâm ngồi trên ghế sofa, không mở miệng.

Dịch Sĩ Nghĩa im lặng một lát, hỏi: “Con và Ngu Đào...”

Dịch Lâm Thâm gật đầu, “Chúng con ở bên nhau, đã một khoảng thời gian.”

Bởi vì cha hấn rất bình tĩnh, nên hấn cũng rất bình tĩnh, không định nổi giận để khiến cha đồng ý.

Đáp án này đã nằm trong dự đoán của Dịch Sĩ Nghĩa, nhưng ông vẫn không thể hiểu, vì sao con ông lại thích con trai.

“Con biết, ở trong nước, chuyện này không được tất cả mọi người chấp nhận, tình cảnh của con sẽ khá khó khăn, người giao du sau này cũng sẽ trở nên rất hẹp.” Dịch Sĩ Nghĩa bắt đầu nói với Dịch Lâm Thâm từ tình hình chung.

“Con biết. Nhưng con thích Ngu Đào, rất rất thích. Ba đừng trách Ngu Đào, là con thích cậu ấy trước, cũng là con tỏ tình trước. Con và Ngu Đào tuy đều là đồng tính, nhưng chúng con cũng là con người, chúng con gặp nhau, với con mà nói không có gì khiến con vui mừng hơn chuyện ấy cả.” Dịch Lâm Thâm thần nhiên bày tỏ ý nghĩ của mình, cũng gánh hết trách nhiệm lên người mình.

“Chuyện trước đây của Ngu Đào, có thể ba không rõ. Nhưng con hi vọng ba đồng ý cũng được, không đồng ý cũng được, đừng như cha mẹ Đới Diệc Bắc. Không thì con nhất định sẽ cắt đứt qua lại với cả nhà.”

Địch Sĩ Nghĩa nhú mày, “Ba chưa nói gì hết, con đặt lời hung ác ở đây với ba làm gì?”

Địch Lâm Thâm không phản bác, cũng không tranh luận.

“Dì Du và anh con đã sớm biết?” Trên đường về ông suy nghĩ, nhìn biểu hiện bình tĩnh của Du Mỹ Hề và Địch Lâm Chiêu, chỉ bất mãn với nhà họ Đới, ông cảm thấy hai người đó đã sớm biết.

“Ừm. Con không phải cố ý, chỉ là ngẫu nhiên bị phát hiện. Sau đó con xin họ đừng nói với ba, cũng sợ ảnh hưởng đến Ngu Đào.” Địch Lâm Thâm vẫn ôm trách nhiệm vào hết, “Anh luôn rất tốt với con, giúp con là khẳng định. Ba đừng trách dì Du, con thấy dì ấy bị kẹp ở giữa thật sự rất khó khăn. Tuy con không quá thân với dì ấy, nhưng đã bắt đầu chậm rãi đón nhận dì, bởi vậy hai người hãy sống vui vẻ đi, đừng tranh cãi âm ỉ. Trách nhiệm của chuyện này đều đặt trên người con, không liên quan tới ai khác.”

Địch Lâm Thâm có trách nhiệm như vậy trái lại làm Địch Sĩ Nghĩa rất vui mừng. Tuy con trai là đồng tính, không phải chuyện đáng để vui, nhưng nhìn con trai đang học thân thiết với người nhà, ông cũng không giận được.

“Con... là trời sinh ư?” Địch Sĩ Nghĩa hỏi.

Địch Lâm Thâm lắc đầu một cái, “Con cũng không nói được. Nhưng kể từ khi nhìn thấy mẹ con ngoại tình, con đã bắt đầu chán ghét phụ nữ trên tâm lý, trên sinh lý cũng bắt đầu bài xích. Có lẽ chuyện đó đã bề cong con, có lẽ chuyện đó đã kích phát xu hướng tính dục vốn có của con. Dù sao bắt đầu từ lúc ấy, con càng muốn nhìn ngắm con trai hơn, con gái có thể không tiếp xúc thì không tiếp xúc.”

Địch Sĩ Nghĩa bồng chốc không biết nên nói gì mới phải. Bất kể có phải vì mẹ ngoại tình tạo thành xu hướng tính dục thay đổi hay không, trong đấy, ông đều có trách nhiệm không thể trốn được.

Là do ông quá bận rộn, không trông nom được gia đình, khiến con trai mình bị tổn thương.

Ban đầu mẹ Địch Lâm Thâm ngoại tình khá bí mật.

Nhưng rất không khéo, có lần, mẹ hắn đưa đối tượng ngoại tình về nhà, hôm đó người hầu trong nhà đều nghỉ hết. Địch Lâm Thâm té bị thương ở nhà trẻ, nên được cô giáo đưa về nhà sớm.

Trên người Địch Lâm Thâm có chìa khóa, cô giáo không biết mẹ hắn có ở nhà không, trước đó có gọi điện lại không ai nghe. Thế nên mới mở cửa vào nhà.

Địch Lâm Thâm chạy chậm một mạch lên lầu tìm mẹ, cô giáo cảm thấy tùy tiện lên lầu sẽ không lễ phép,

muốn gọi điện cho Dịch Sĩ Nghĩa.

Kết quả Dịch Lâm Thâm đẩy cửa phòng ra, liền thấy mẹ đang lẫn chung với một ông chú xa lạ.

Khi đó Dịch Lâm Thâm vẫn chưa hiểu lắm, nhưng phản ứng đầu tiên theo bản năng là buồn nôn, biết rõ đây là không đúng.

Lúc Dịch Sĩ Nghĩa nhận điện thoại của cô giáo, cũng đúng lúc vào nhà, tối nay ông vốn phải đi công tác, hành lý đã cầm đi công ty, chuẩn bị tan việc sẽ trực tiếp ra sân bay.

Nhưng lại phát hiện có một phần tài liệu quan trọng bị bỏ quên ở nhà, vì thế ông liền về sớm lấy, mới vào cửa đã nghe thấy tiếng Dịch Lâm Thâm thét chói tai.

Chuyện sau đó cứ thế mà bị đưa ra ánh sáng...

Dịch Sĩ Nghĩa nhìn Dịch Lâm Thâm, cảm thấy thật sự không trách được con, muốn trách cũng phải tự trách bản thân mình và mẹ Dịch Lâm Thâm.

Nếu mình có trách nhiệm, vậy thì phải gánh trách nhiệm này, đồng ý xu hướng tính dục của con, đây là sự lựa chọn tốt nhất cho ông và Dịch Lâm Thâm.

“Được, ba biết rồi.” Dịch Sĩ Nghĩa thở ra thật dài, “Con và Ngu Đào sống tốt, ba cũng không nói gì. Nhưng Ngu Đào người ta muốn vào trường đại học trọng điểm, con đừng kéo chân sau người ta, biết chưa?”

Dịch Lâm Thâm không ngờ cha cứ thế mà đồng ý, tức khắc lộ ý cười, “Dạ biết. Cảm ơn ba.”

Dịch Sĩ Nghĩa cười vỗ đầu Dịch Lâm Thâm một cái, “Hai đứa như vậy, ở trong nước tóm lại cũng sẽ bị gò bó. Nhịn mấy năm trước đi, đại học con cũng phải học giỏi cho ba. Chờ tốt nghiệp, ba sẽ đưa con và Ngu Đào ra nước ngoài học nghiên cứu sinh, tiền trong nhà ra. Tìm nước nào hợp pháp hóa hôn nhân đồng tính, thế thì hai đứa cũng có thể tự do hơn chút.”

“Dạ.” Nhận được sự đồng ý của cha, hẳn thật sự vô cùng vui mừng!

“Được rồi, về phòng ăn cơm nhanh đi học đi.” Dịch Sĩ Nghĩa khoát tay một cái với Dịch Lâm Thâm.

“Dạ biết rồi.” Dịch Lâm Thâm cười đáp, rời khỏi phòng Dịch Sĩ Nghĩa.

Nhìn con trai mình vui tươi hơn hở rồi đi, khóe miệng Dịch Sĩ Nghĩa vẫn giương lên, ông đã bao lâu rồi chưa từng nhìn thấy Dịch Lâm Thâm vui như vậy qua? Dịch Lâm Thâm hoạt bát như vậy, mới là đứa con thứ hai của ông chứ.

Song, trong lòng ông cũng suy tính, nếu con trai ông lừa đi Ngu Đào, theo lễ phép và tôn trọng, nhà họ sao cũng phải ăn bữa cơm với nhà Ngu Đào, chính thức quen biết nhau mới phải. Nhưng vẫn nên chờ thi đại học xong đi, cùng nhau chúc mừng chắc tốt hơn nhiều.

Về phòng, Dịch Lâm Thâm không kịp chờ đợi chia sẻ tin tốt này với Ngu Đào.

Ngu Đào rất vui, cũng rất ngạc nhiên, không ngờ lại thuận lợi đến thế.

Dịch Lâm Thâm ôm eo cậu, nói: “Chuyện của mình đúng là ngay cả người qua đường cũng rõ, cậu không thể bỏ tớ lại nửa đường đâu đấy.”

Ngu Đào mím môi cười nói: “Cậu cũng vậy.”

“Ừm.” Dịch Lâm Thâm ôm lấy cậu, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

Khóe miệng Ngu Đào không nén được mà cong lên, tuy hôm nay gặp người nhà họ Đới làm cậu rất không vui, nhưng Dịch Sĩ Nghĩa đồng ý đã khiến cho cậu vứt hết người nhà họ Đới ra sau đầu, nếu cha mẹ cậu biết, chắc chắn cũng sẽ rất mừng.

Lúc này, cửa phòng bị gõ vang.

Ngu Đào đẩy Dịch Lâm Thâm ra, đi mở cửa trước.

Ngoài cửa, Dịch Vu Tư ôm bài tập của mình, nói với Ngu Đào: “Anh Ngu Đào, em làm bài chung với hai anh nhé. Em có mấy bài không biết, anh dạy em được không?”

Chuyện này nào có gì mà không được chứ? Ngu Đào vừa định đáp, liền nghe Dịch Lâm Thâm ở trong nói: “Vu Tư, mau vào đi, anh dạy em làm bài tập.”

Hôm nay tâm tình hẳn tốt bất ngờ, phụ đạo bài tập cho em trai thôi mà, một bữa ăn sáng.

Sau khi Dịch Vu Tư vào cửa, nhìn anh hai cười thấy rằng không thấy mắt, thầm nghĩ: Anh hai dạy mình làm bài, thứ hai thầy chấm bài mình sẽ không ăn trứng ngỗng chứ?!

Lúc chập tối, Du Mỹ Hề gọi điện kêu họ xuống ăn cơm.

Ngu Đào đối diện với Dịch Sĩ Nghĩa sau khi Dịch Lâm Thâm come out, tóm lại vẫn có hơi ngại ngùng.

Dịch Sĩ Nghĩa lại biểu hiện rất tự nhiên, cười nói: “Nhanh ngồi đi, chú dì gọi mấy món rồi, tụi con xem còn

muốn thêm gì nữa thì gọi.”

Địch Lâm Thâm đưa thực đơn cho Ngu Đào.

Ngu Đào và Địch Vu Tư cùng nhau lật thực đơn, Địch Lâm Thâm cũng đến gần nhìn xem.

Người một nhà ở chung hòa thuận lại tự nhiên, Địch Sĩ Nghĩa thấy như vậy rất tốt. Những chuyện khác chỉ là chuyện nhỏ, người một nhà có thể hòa thuận vui vẻ ở bên nhau, đều mạnh hơn những thứ khác.

Cuối tuần trôi qua rất nhanh.

Địch Lâm Thâm và Ngu Đào trực tiếp về trường.

Trước khi đi, Địch Sĩ Nghĩa đưa tiền tiêu vặt cho Địch Lâm Thâm. Một mặt là khen ngợi thành tích thi của hắn tiến bộ, mặt khác là bây giờ Địch Lâm Thâm không còn độc thân nữa, truyền thống của nhà họ Địch họ, mình nghèo chứ không thể để vợ con nghèo. Thêm tiền tiêu vặt cho Địch Lâm Thâm, cũng là tính vào luôn phần của Ngu Đào, để Địch Lâm Thâm nên mua gì cho Ngu Đào thì mua, nên ăn thì ăn, đừng keo kiệt.

Giải quyết chuyện come out, hai người chẳng khác nào không còn nỗi lo về sau, càng thêm cố gắng học hành.

Kể từ bài thi thử số hai, điểm học quan trọng liền ngay trên bài thầy cô áp. Học sinh có thể có người phát huy vượt xa bình thường trong kỳ thi đại học này hay không, có quan hệ rất lớn với bài mà thầy cô áp.

Mà Ngu Đào thì tìm hết mấy bài thi đại học trong những năm gần đây, áp đề cho Địch Lâm Thâm. Điểm thầy cô áp là nhằm vào tất cả học sinh, còn điểm cậu áp là nhằm vào Địch Lâm Thâm, nếu thật sự áp trúng, hiệu quả khẳng định càng tốt hơn. Trên Ngữ văn và tiếng Anh, Ngu Đào chủ yếu áp bài làm văn, một khi lạc đề, sẽ mất đi số điểm lớn.

Bài thi thử số ba, bài này cũng căn cứ vào hình thức ra bài của kỳ thi đại học, so với hai bài trước, thì khó hơn không ít.

Cũng vì muốn học sinh thích ứng với kỳ thi đại học sớm hơn, bao gồm thời gian thi, thời gian đến, và giấy chứng nhận với văn phòng phẩm nhất định phải mang theo đều dựa theo kỳ thi đại học.

Trước bài thi thử số ba, thầy Khuất có tìm Ngu Đào nói về việc cử đi học. Bởi vì trường cử đi học không phải đại học C, cho nên Ngu Đào từ chối không chút do dự.

Ninh Phi cũng vì nguyên nhân này, cũng không muốn vị trí này.

Bác Minh không còn học sinh phù hợp để cử đi học nữa, vì thế vị trí này liền gác lại.

Thi xong bài thi thử số ba, điểm ra chậm hơn trước, giáo viên chấm thi cũng sẽ nghiêm trị.

Sau khi có điểm, ngay cả Ngu Đào cũng không còn cao điểm như trước, nhưng vẫn đứng nhất toàn trường.

Lúc này Dịch Lâm Thâm không còn tiến bộ nữa, giảm mất năm điểm so với bài thi thử số hai.

Nhưng Ngu Đào không lo, vì độ khó của bài thi đặt ngay đó, cậu có thành tích này, Dịch Lâm Thâm chỉ ít đi năm điểm, thật ra đã coi như là tiến bộ.

Nháy mắt, kỳ thi đại học đến gần.

Bác Minh nghỉ một tuần, một tuần này giáo viên đều ở trường, học sinh có vấn đề gì, có thể đến văn phòng hỏi thầy cô bất cứ lúc nào.

Ngu Sở và Mai Mãn Chi biết nhà họ Dịch đồng ý, đều rất mừng. Không phải sắp thi đại học rồi à? Vì thế ngay hôm nghỉ, Mai Mãn Chi liền làm một bàn lớn thức ăn, bảo họ về nhà ăn cơm.

“Mẹ tớ nấu cơm ngon, nhưng cậu cũng nên vừa vừa phải, đừng ăn nhiều quá đấy.” Lúc về nhà, Ngu Đào nhắc nhở Dịch Lâm Thâm.

“Đây là gì? Muốn tớ bị đói à?” Dịch Lâm Thâm cười nói.

“Không phải, trước khi thi phải chú ý ăn uống.” Ngu Đào nói.

Dịch Lâm Thâm xoa xoa tóc cậu, cười nói: “Biết rồi. Trở về cũng sẽ bảo nhà tớ làm thanh đạm một tí, mình ăn khỏe mạnh chút.”

“Cũng không thể quá thanh đạm, không thì sẽ nhanh đói, không còn lòng dạ nào để học nữa.”

Dịch Lâm Thâm cười khế, “Vật nhỏ cậu đây sao khó phục vụ thế hả?”

“Cũng... cũng khá ổn mà, đều là điều cần thiết.” Ngu Đào ngẫm lại, hình như mình yêu cầu nhiều quá thật.

Dịch Lâm Thâm nắm tay Ngu Đào, “Được rồi, đừng nghĩ mấy chuyện này nữa. Hãy nghĩ xem thi xong mình đi đâu chơi đi.”

“Cậu muốn ra ngoài chơi à?” Chuyện này trước đây Dịch Lâm Thâm chưa từng đề cập với cậu.

“Đương nhiên phải ra ngoài rồi. Cực khổ lâu như vậy, sao cũng phải thả lỏng tí chút.”

“Vậy đến chỗ nào nhiều đồ ăn vặt đi.”

“Hoặc đi cạnh biển...”

“Nếu không mình tìm vùng nông thôn nào đó ở cũng không tệ...”

...

Dịch Lâm Thâm không ra ý kiến, mặc cho Ngu Đào suy nghĩ, dù sao lúc đấy Ngu Đào muốn đi đâu, hẳn liền đi theo đó...

(*) Áp đề: Dạng kiểu như giáo viên sẽ cho mình biết nên học cái gì, bài nào có khả năng ra thi, bài nào hay ra thi vân vân. Mình không rõ VN mình gọi là gì nên tạm để thành vậy nhé. Vì kỳ trước mình quên để chú thích nên giờ mình nhớ để lại chú thích cho các bạn hiểu hơn về từ này.

47. Chương 47

Vừa vào cửa, Mai Nhĩ ra đón tựa như chim nhỏ, ngọt ngào gọi anh.

Ngu Đào néo néo gương mặt nhỏ của cô, cười nói: “Gần đây ở chung với Vu Tư được không?”

Kể từ hôm Dịch Vu Tư nói sẽ làm bạn với Mai Nhĩ, Mai Nhĩ không hung dữ như trước nữa. Nhưng bạn cùng lớp vẫn không dám chọc giận bé, thấy Dịch Vu Tư đi gần được với bé, đều hết sức bội phục dũng khí của Dịch Vu Tư.

Nhưng qua một khoảng thời gian nghiêm túc ở chung, quan hệ của Dịch Vu Tư và Mai Nhĩ càng ngày càng tốt, thêm có hai người anh, đề tài cùng chung của họ cũng khá nhiều. Bình thường nếu nam sinh và nữ sinh ở độ tuổi này mà đi gần, sẽ có bạn cùng lớp mở một vài trò đùa không có ý xấu, nhưng họ lại không gặp phải tình huống như thế, dù sao nữ bá vương mà, không trêu chọc nổi.

“Rất tốt, em có mượn bài của bạn ấy chép.” Mai Nhĩ cười híp mắt nói.

Ngu Đào có phần cạ lời, ai nói với bé quan hệ tốt là có thể chép bài tập hả?!

Nhưng em gái của mình, Ngu Đào không đành lòng nói cô bé, liền nói: “Ở chung tốt là được, nhưng hai em đều phải làm bài tập đúng hạn, không nên chép.”

“Dạ biết.” Mai Nhĩ đáp, cũng không biết có để trong lòng không.

Địch Lâm Thâm ở cạnh nói: “Chờ hai đứa em được nghỉ hè, dẫn em qua nhà anh ở mấy ngày, em và Vu Tư chơi với nhau đi.”

Du Mỹ Hề từng đề nghị chuyện này với hấn, hấn thấy cũng được.

“Dạ.” Mai Nhĩ gật đầu, có đi nhà họ Địch hay không, bé không quá để ý, quan trọng là đến nhà họ Địch có thể ở cùng với anh, bé đương nhiên bằng lòng rồi.

“Đừng đứng ở cửa nữa, mau vào ngồi đi.” Ngu Sở gọi Địch Lâm Thâm.

Họ biết nhà họ Địch đồng ý chuyện của hai người, áp lực cuối cùng về điểm này cũng biến mất.

Về phần hai đứa trẻ rất cuộc có thể ở chung đến bước nào, thì phải nhìn xem duyên phận của hai đứa, không phải họ có thể chi phối được, bởi vậy tình huống bây giờ đã rất khá rồi.

“Dạ.” Địch Lâm Thâm đáp, đến ghế sofa ngồi.

Mai Mãn Chi xoa xoa tay, nói: “Cơm sắp xong rồi, nếu hai con đói thì ăn chút trái cây trước nhé.”

“Không sao đâu dì, tụi con chờ cơm của dì.” Địch Lâm Thâm nói.

“Được.” Mai Mãn Chi cười vào nhà bếp.

Khoảng hai mươi phút sau, cơm tối làm xong. Địch Lâm Thâm phụ bưng lên bàn, người một nhà vây quanh bàn ăn cơm tối.

“Hai con đi thi đừng căng thẳng, phát huy bình thường là được.” Ngu Sở dặn.

Địch Lâm Thâm cười nói: “Chú yên tâm đi ạ, Ngu Đào cái gì cũng biết, chắc chắn không căng thẳng đâu. Còn con, căng thẳng cũng vô dụng, nên biết thì sẽ đáp, không biết thì cũng hết cách.”

Ngu Sở cười nói: “Con đó, thừa dịp một tuần này cố gắng hơn tí, có thể nâng cao một phần thì một phần.”

“Dạ biết.” Dịch Lâm Thâm đáp, nói: “Lúc thi đại học trời nóng, chú dì cũng đừng đến trường thi đợi. Xe nhà con đưa đón sẽ tiện hơn, chờ thi xong liền đưa Ngu Đào về.”

Con trai mình thi đại học, theo lý mà nói làm cha mẹ sao cũng phải nhanh chân đến xem. Nhưng Ngu Sở làm giáo viên, biết rõ dù có đi, thật ra cũng không có tác dụng, trái lại sẽ khiến con có gánh nặng trong lòng. Trước đó Dịch Lâm Thâm đã nói với họ, trong thời gian thi đại học Ngu Đào sẽ ở nhà họ Dịch, họ chung một trường thi, thuận tiện qua lại.

“Vậy được, làm phiền nhà con rồi.” Ngu Sở nói.

“Chú, chú khách sáo làm gì ạ.” Dịch Lâm Thâm cười nói: “Chờ thi đại học xong, nhà con muốn mời chú, dì và Mai Nhĩ cùng nhau ăn bữa cơm, chú thấy có được không?”

“Đương nhiên được chứ.” Ngu Sở đáp.

Nhà họ Dịch mời nhà họ đi ăn cơm, họ không có lý do từ chối. Đây là vì coi trọng Ngu Đào, hai nhà chính thức gặp mặt, cũng yên tâm với nhau hơn.

“Thế xem thời gian của chú dì, nhà con sẽ đặt chỗ nhé.” So sánh, cha hẳn chắc chắn sẽ bận hơn, nhưng giờ giấc khá linh hoạt, vì thế vẫn nên lấy thời gian nhà họ Ngu làm chuẩn thì tốt hơn.

“Được, nếu không thì cuối tuần ngày tui con thi đại học đi.” Ngu Sở nói.

“Dạ, con về sẽ nói với gia đình.” Dịch Lâm Thâm đáp.

Mai Mãn Chi cười nói: “Mau ăn thức ăn đi, lát nữa sẽ nguội mất.”

“A, vâng.” Dịch Lâm Thâm gấp một đĩa thức ăn cho Ngu Đào, mới tự mình ăn.

Thi đại học đúng hạn tới, hai ngày này tất cả đều do tài xế nhà họ Dịch đi đưa đón, cơm nước cũng được chuẩn bị theo sự đề nghị của chuyên gia dinh dưỡng.

Dịch Sĩ Nghĩa vốn muốn tự mình đưa đón, nhưng Du Mỹ Hề nói ông ở đó, lỡ như hai đứa bé căng thẳng thì sao?

Thế nên Dịch Sĩ Nghĩa không thể làm gì khác hơn là bỏ qua suy nghĩ ấy, chẳng qua, tuy người ở trong phòng làm việc, nhưng hồn lại ở trên người Dịch Lâm Thâm, hi vọng sự cố gắng của Dịch Lâm Thâm nhận được hồi báo tốt đẹp, có thể thi được một thành tích lý tưởng.

Hai ngày thi đại học thoáng cái đã qua, ra phòng thi, Ngu Đào lập tức kéo Dịch Lâm Thâm hỏi: “Thế

nào?”

Lời này trước đó cậu đều không hỏi, sợ ảnh hưởng đến cảm xúc của Dịch Lâm Thâm, bây giờ rốt cuộc có thể hỏi.

Dịch Lâm Thâm cười ôm cậu một cái, “Cậu nói xem?”

“Thật sự trả lời hết?” Ngu Đào vui mừng hỏi.

“Cậu áp nhiều đề cho tớ như vậy, còn ép tớ nhắm hai mắt cũng có thể viết ra, không trả lời được thì có xứng với cậu không chứ?” Ý cười Dịch Lâm Thâm sâu hơn chút.

Lần này thi đại học, Dịch Lâm Thâm nghĩ một mặt là bản thân mình cố gắng, một mặt khác là vận may quá tốt.

Thi bốn môn, có mấy đề nằm trong đề thầy cô áp, mà bài làm văn của Ngữ văn và Tiếng Anh, cùng với đề KHTN, đều bị Ngu Đào áp trúng.

Mặc dù có sửa lại số, có lúc thay đổi một cách hỏi khác, nhưng dù thay đổi đến muôn lần thì bản chất vẫn không thay đổi, hần sử dụng công thức xong xuôi, cũng ở trong lòng cảm thán Ngu Đào thật sự là cứu tinh của hần.

Ngu Đào mím môi cười, “Vậy thì tốt.”

“Đi, đi ăn cơm. Sau đó đưa cậu về nhà.” Dịch Lâm Thâm nắm tay Ngu Đào đi về phía xe của mình.

Dịch Lâm Chiêu đã đặt phòng ăn cho họ trước, để họ có thể ăn một bữa thật ngon. Nhưng ăn xong là phải đưa Ngu Đào về nhà, Dịch Lâm Thâm vẫn có chút không nỡ.

Lúc trước vì phòng giữa ma sát nổi lửa, cũng vì phòng giữa Dịch Lâm Thâm dính cậu không rời giường nổi, Ngu Đào đã chuyển sang phòng cho khách ngủ, đương nhiên, lý do cho cả nhà là muốn sáng tạo hoàn cảnh học tập yên tĩnh cho Dịch Lâm Thâm.

Bây giờ thi cũng đã thi xong, Dịch Lâm Thâm rất có niềm tin với thành tích của mình, theo lý mà nói, nên ôm Ngu Đào ngủ một giấc thật ngon, mới là chuyện lớn hàng đầu.

Kết quả Ngu Đào phải về nhà, hần lại phòng không gối chiếu, rõ là trống rỗng, cô đơn, lạnh lẽo!

Đến nhà hàng, hai người bắt đầu ăn, Dịch Lâm Chiêu vì kẹt xe nên thông dong đến chậm.

Địch Lâm Chiêu không hỏi Địch Lâm Thâm thi thế nào, vẫn như lúc ăn cơm bình thường, tán gẫu về việc thường ngày, tiện thể hỏi xem cha mẹ Ngu Đào thích ăn gì, anh mới để đặt nhà hàng.

Sau khi ăn xong, Địch Lâm Chiêu đưa Ngu Đào đến cửa nhà.

Địch Lâm Thâm và Ngu Đào cùng xuống xe, “Nghĩ xem muốn đi đâu chơi, chờ cả nhà ăn xong, mình liền đi đi.”

“Ừm.” Ngu Đào gật đầu.

Địch Lâm Thâm nhẹ giọng cười nói: “Sáng sớm mai ngủ dậy gọi điện cho tớ nhé.”

“Được.”

“Vậy tối về video?”

Ngu Đào lắc đầu một cái, “Cậu đã mệt mỗi mấy ngày rồi, hôm nay đi ngủ sớm chút đi.”

“Cậu không có đó, tớ không ngủ được sao bây giờ?”

Ngu Đào vươn tay bóp mặt hắn, “Thế thì ráng ngủ.”

Địch Lâm Thâm cười hôn cậu một cái, nói: “Được rồi, lên lầu đi. Tớ về đến nhà sẽ nhắn tin cho cậu.”

“Ừm.” Ngu Đào cười với hắn, mới xoay người lên lầu.

Địch Lâm Thâm ở dưới lầu suy nghĩ nửa ngày, cảm thấy nếu hôm nay kiên quyết muốn ở lại nhà họ Ngu, có lẽ trông mình sẽ quá nôn sex, vì thế vẫn nên thành thật về nhà thôi.

Địch Lâm Chiêu thấy cái vẻ không muốn đi của Địch Lâm Thâm, thật sự không có mắt nhìn. Nói dễ nghe chút, đây gọi là si tình, nói khó nghe chút, thì chính là một tên si hán đang suy tưởng với không khí.

Cuối tuần, người hai nhà chính thức gặp nhau, hai nhà liền đạt được sự nhất trí với mối quan hệ của hai người.

Địch Lâm Chiêu còn cố mời Mai Mãn Chi làm cố vấn thực phẩm trong game ẩm thực của công ty họ.

Du Mỹ Hề tựa như mẹ ruột Địch Lâm Thâm, xin nhà họ Ngu hãy quan tâm Địch Lâm Thâm, cũng hi vọng

hai nhà khi không có việc thì có thể tụ họp nhiều hơn.

“Lâm Thâm nhà chúng tôi trước đây tính khí không quá tốt, nhưng từ khi ở cùng với Ngu Đào, thì không thấy nó nổi nóng nữa. Vẫn là Ngu Đào trị được thằng nhóc này.” Địch Sĩ Nghĩa cười nói.

“Nào có nào có, là bản thân Lâm Thâm muốn sửa lại tính tình. Đào Đào nhà chúng tôi trong một năm qua, đã được nhà mọi người chăm sóc rất nhiều, tôi và mẹ nó đều thấy rất ngại.” Ngu Sở cười nói.

Ông là giáo viên, mà Địch Sĩ Nghĩa là thương nhân, trước khi ông tới, vẫn hơi lo không có cùng chung đề tài. Nhưng sự thật chứng minh, lo lắng đó đều là dư thừa. Địch Sĩ Nghĩa rất giỏi nói chuyện, hơn nữa dù tán gẫu về gì, đều có thể tìm được điểm để nói, hoàn toàn không đến mức nhạt nhẽo, thậm chí còn có rất nhiều thứ muốn nói.

“Đứa bé Ngu Đào này thiện tâm, cũng đơn thuần, ở chung với người nhà chúng tôi rất tốt, đôi lúc còn có thể phụ đạo bài tập cho Vu Tư, Vu Tư rất thích cậu ấy. Tôi lại nghĩ cậu ấy chăm sóc nhà chúng tôi nhiều hơn nữa.” Du Mỹ Hề nói.

Mai Mãn Chi ngượng ngùng cười nói: “Nó có thể giúp được Lâm Thâm và Vu Tư, chúng tôi đều rất vui.”

Trước đây cô rất thích xem Du Mỹ Hề đóng phim, không ngờ người thật cũng thân thiết đến vậy, rất dễ ở chung.

Ăn xong một bữa cơm, người hai nhà liền tản đi.

Địch Lâm Thâm không thể không biết xấu hổ kéo Ngu Đào về nhà được, vì thế chỉ có thể tiếp tục nhịn.

Nháy mắt lại qua một tuần, hôm nay, Du Mỹ Hề và Địch Sĩ Nghĩa gọi Địch Lâm Thâm và Ngu Đào ra ngoài, muốn mua mấy bộ đồ cho hai người.

Bởi vì thi đại học việc học gấp gáp, Địch Lâm Thâm đã rất lâu không đi dạo phố mua quần áo, giờ nghỉ, không có việc, nên gọi hai cậu bé ra ngoài mua quần áo.

Du Mỹ Hề và Địch Lâm Thâm đều có cửa hàng cố định sẽ đi, theo phong cách người trẻ tuổi mà nói, tất nhiên đến cửa hàng Địch Lâm Thâm thích trước.

Vừa vào cửa hàng, nhân viên cửa hàng liền tiến lên đón.

Địch Lâm Thâm liếc một cái đã nhìn thấy nhà Đới Diệc Bắc đang chọn quần áo trong cửa hàng.

Du Mỹ Hề cũng thấy họ, nhưng cong miệng cười, nói: “Vào đi.”

Địch Lâm Thâm nghĩ không thể vì Đới Diệc Bắc mà không mua quần áo được, liền dắt Ngu Đào vào.

Cửa hàng không quá lớn, Đới Diệc Bắc vừa ngẩng đầu là thấy họ.

Nhưng Địch Lâm Thâm và Ngu Đào đều không có ý để ý cậu ta, thêm chuyện trại ngựa trước đó, cậu ta cũng ngại đi qua.

Bà Đới nhìn thấy bọn Ngu Đào, nhú mày lại.

Nhưng gần đây việc làm ăn của nhà họ không ổn, vẫn chưa kéo được vốn đầu tư, thế nên phải khiên tốn một tí mới tốt, không làm rách lòng nhà họ Địch thì tốt hơn.

Nếu không phải hồi trước có đặt quần áo ở cửa hàng này, hôm nay bà ta cũng sẽ không tới, kinh tế trong nhà không tốt, theo lý mà nói có thể tiết kiệm thì tiết kiệm.

Thấy Địch Lâm Thâm vẫn luôn nắm tay Ngu Đào, lại nhìn vẻ mặt thản nhiên của Du Mỹ Hề, bà Đới nghĩ thầm: Mẹ kế đúng là mẹ kế, chắc còn ước gì Địch Lâm Thâm là đồng tính nữa, sau này khẳng định con trai mình có thể được chia gia sản nhiều hơn chút.

Bây giờ nhìn Đới Diệc Bắc và nhà họ Đới, trong lòng Ngu Đào đã bình tĩnh không gợn sóng.

“Cái này thế nào?” Địch Lâm Thâm cầm một chiếc T-shirt ướm lên người Ngu Đào.

“Có hơi trang trọng quá không?”

“Cậu không có quần áo nào trang trọng, mua một cái cũng rất tốt, tớ cũng muốn một cái, mình mặc giống nhau.”

Ngu Đào nhìn một chút, thấy cũng được, “Vậy tớ muốn chiếc màu trắng.” Giờ trời đang bắt đầu nóng, nên cậu càng thích mặc màu nhạt hơn.

“Được.” Địch Lâm Thâm để nhân viên tìm size họ mặc.

Du Mỹ Hề ôm hai chiếc quần dài vải cotton thoải mái sang đây, “Tụi con thấy hai cái quần này thế nào? Ra ngoài chơi mặc sẽ khá thoải mái, cũng tiện nữa.” (*)

(*): Tác giả ghi là quần hình chữ bát (), mình search và thấy là hình quần dài nên mạn phép để thành quần dài nhé.

Địch Lâm Thâm sờ chất liệu, cảm thấy không tệ, “Dạ được, thử xem đi.”

Địch Sĩ Nghĩa đỗ xe xong đi lên, nhân viên cửa hàng đã tìm được không ít quần áo đi ra.

Địch Sĩ Nghĩa đưa trà sữa tiện thể mua trước khi lên lầu cho Ngu Đào, nói: “Hai đứa uống chung một ly đi, đừng để lát nữa uống no ăn không ngon.”

“Dạ, cảm ơn chú.” Ngu Đào cười nhận lấy.

Bà Đới nghe rõ rành mạch những lời họ nói, trong lòng khiếp sợ, song cũng cảm thấy đầu óc Địch Sĩ Nghĩa có bệnh, con trai mình là đồng tính, chẳng những không can ngăn, trái lại là bộ dạng ủng hộ, đây mà là cha ruột ư?!

Trong lòng Đới Diệc Bắc là sự ghen tị không nói nên lời, hơn nữa cũng bắt đầu oán trách cha mẹ mình, nếu lúc trước cha mẹ mình đồng ý, vậy người dắt tay dạo phố với Ngu Đào bây giờ chắc chắn chính là cậu!

48. Chương 48

Người nhà họ Đới nghĩ gì, đều không liên quan tới Ngu Đào và nhà họ Địch.

Địch Sĩ Nghĩa cũng không để ý tới người nhà họ Đới, đi qua xem giày.

“Đào Đào, tới đây chút đi.” Địch Sĩ Nghĩa gọi Ngu Đào.

“Dạ.” Ngu Đào nhét trà sữa cho Địch Lâm Thâm, đi tới.

“Con nhìn xem, có thích đôi giày này không?” Địch Sĩ Nghĩa chỉ vào một đôi giày canvas đế bằng màu đen với hoa văn đỏ xanh rực rỡ.

Hoa văn đôi giày này trông hơi khoa trương, nhưng không hề có vẻ quê mùa, kiểu dáng đẹp, hơn nữa rất nhẹ, đi đường lâu cũng sẽ không thấy mệt.

“Rất đẹp.” Ngu Đào chưa từng có đồ rực rỡ như thế, mà cũng thấy rất đẹp.

Địch Lâm Thâm lại gần, nhìn giày cha cầm trên tay, nói: “Đôi này đẹp, con cũng muốn.”

Địch Sĩ Nghĩa liếc hần hống một cái, “Không có size của con.”

Gì mà không có size của hần? Rõ ràng còn chưa hỏi mà?

Địch Sĩ Nghĩa làm mặt ghét bỏ nhìn Địch Lâm Thâm. Đôi giày này, Ngu Đào mang trông vừa ngoan vừa đẹp, hết sức dễ nhìn. Mà Địch Lâm Thâm mang, thì trông cứ như lưu manh, đặc biệt nợ đòn.

“Con mang cái này khó coi lắm.” Địch Sĩ Nghĩa nói.

“Sao lại khó coi chứ?” Địch Lâm Thâm cầm đôi giày qua đặt bên chân mình, so qua gương, “Không phải được lắm à?”

Địch Sĩ Nghĩa nói thẳng: “Cứ như lưu manh.”

Ngu Đào bật cười, thật sự khá giống.

Địch Lâm Thâm nhéo nhéo mặt Ngu Đào, “Không cho cười.”

Ngu Đào mím môi, nhưng ý cười trong mắt vẫn không giảm.

Du Mỹ Hề cười bước tới, chọt Địch Sĩ Nghĩa một cái, “Có ai nói con vậy như anh không?”

“Sự thật thôi.” Chẳng lẽ còn không cho người ta nói sự thật?

“Lâm Thâm là muốn mua giống Đào Đào, anh có biết lãng mạn không hả?” Du Mỹ Hề cười nhạo ông.

Địch Sĩ Nghĩa vẫn giữ vững quan điểm của mình, cầm đôi màu trắng gạo bên cạnh, nói: “Giống nhau thì mua đôi này đi.”

Vì thế cuối cùng, hai người đều mua đôi màu trắng, mà đôi hoa văn màu sắc ấy, chỉ mua cho Ngu Đào.

Sau khi bốn người mua xong, liền rời khỏi đi dạo cửa hàng tiếp theo.

Người nhà họ Đới còn chưa chọn xong, nhưng Đới Diệc Bắc đã không còn lòng dạ nào nữa.

Lúc bà Đới cầm một chiếc váy hỏi cậu ta màu nào đẹp hơn, cậu ta mặt mày tức giận trừng bà Đới một cái, xoay người bỏ đi.

Cuối cùng địa điểm nghỉ phép của hai người được đặt trên một hòn đảo, khách sạn chỗ đó là bạn Địch Lâm Chiêu mở, tính an toàn khá cao, có thể quan tâm hai người nhiều hơn chút.

Địch Lâm Thâm muốn một căn phòng giường lớn —— rốt cuộc có thể ôm Ngu Đào ngủ, hẳn sao có thể bỏ qua cơ hội này?

Lúc hai người đến đã là buổi trưa. Thời tiết rất nóng, ánh mặt trời cũng nắng, nhưng tâm tình hai người rất tốt, nên hoàn toàn không thèm để ý chút vấn đề ấy.

Ông chủ đã nói với quầy lễ tân trước rồi, vì thế hai người vừa đến, liền được dẫn tới phòng.

Phòng rất rộng rãi thoáng mát, giường lớn hai người sạch sẽ có cảm giác có thể lăn được mấy vòng, cửa sổ sát đất hút ánh nắng, nhưng có mở máy điều hòa, trái lại cũng không thấy nóng bao nhiêu.

Ngoài cửa sổ có một ban công nhỏ, chạng vạng hóng gió ở đó là không thể tốt hơn, còn có thể ngắm cảnh biển, vô cùng thích ý.

“Hai vị có nhu cầu gì có thể trực tiếp gọi điện cho quầy lễ tân. Bữa trưa và bữa tối sẽ được đưa đến lần lượt vào mười một giờ rưỡi và năm giờ rưỡi, bữa sáng có thể đặt thời gian ở quầy lễ tân, trước chín giờ rưỡi khách sạn đều cung cấp bữa sáng.” Nhân viên ở quầy lễ tân dẫn họ đi nói.

“Được, cảm ơn.” Địch Lâm Thâm nói.

“Không còn gì tôi xin đi trước.” Nói xong, đối phương liền rời đi.

Ngu Đào đã nằm trên ghế sofa, tuy tâm tình tốt, nhưng trời nắng là thật, vì thế vừa vào phòng có máy điều hòa, Ngu Đào liền cảm thấy đóa hoa trên đỉnh đầu cũng nở ra.

“Ăn trái cây không?” Địch Lâm Thâm ngồi cạnh Ngu Đào, trên bàn trà đặt một khay trái cây lớn, dưới khay còn lót thêm một tầng đá vụn, trông rất mát mẻ.

“Ăn.” Ngu Đào tuy nói ăn, nhưng người lại không động đây.

Địch Lâm Thâm xiên một miếng dưa hấu, dứt đến bên mép Ngu Đào, Ngu Đào ngậm lên miệng chậm rãi cắn ăn.

Địch Lâm Thâm cười cười, cúi đầu cắn vào miếng dưa hấu lộ ra, sau đấy đến gần hôn lên.

Dưa hấu giàu nước, vì Ngu Đào chưa kịp nuốt mà chảy xuống theo khóe miệng, trông có phần sắc tình.

Địch Lâm Thâm vươn tay cởi nút áo Ngu Đào, Ngu Đào cũng không ngăn, tuy thảng sau

Ngu Đào mới qua sinh nhật 18 tuổi, nhưng Dịch Lâm Thâm đã không muốn chờ nữa.

Máy điều hòa mở không quá thấp, dù bị cởi hết quần áo, cũng sẽ không thấy lạnh.

Dịch Lâm Thâm ôm lấy Ngu Đào trần trụi rên rỉ, bước đến bên giường...

...

Mãi đến tận khi trời sẩm tối, Ngu Đào bị lặn qua lặn lại kiệt sức mới tỉnh. Khắp người từ trên xuống dưới đều khó chịu, nhưng trong lòng vẫn ấm áp.

“Tỉnh rồi à.” Dịch Lâm Thâm hôn trán cậu một cái, không nóng, hắn cũng yên lòng.

“Ừm...” Ngu Đào khẽ lên tiếng, cũng không muốn đứng dậy.

Dịch Lâm Thâm trở mình đè lên người Ngu Đào, sau đó hất chăn lên, đẩy hai chân cậu lên, kiểm tra.

Sau khi hắn tắm rửa cho Ngu Đào xong có bôi thuốc, nhưng vẫn không yên lòng, Ngu

Đào ngủ hắn không muốn quấy rối, chỉ có thể chờ tỉnh rồi nói.

Mặt Ngu Đào thoáng cái đỏ bừng, lấy tay che mặt, giả bộ không có gì.

Sau khi Dịch Lâm Thâm xác định không bị gì, hôn một cái trên mắt cá chân cậu, rồi lại gần, kéo tay Ngu Đào xuống.

Ngu Đào vẫn còn rất xấu hổ, nghiêng đầu không nhìn hắn.

Dịch Lâm Thâm cười khế, vừa định làm gì đấy, chuông cửa vang lên, Dịch Lâm Thâm xem giờ, chắc đến đưa cơm tối.

Đắp kín mền cho Ngu Đào, Dịch Lâm Thâm khoác đồ lên ra mở cửa, đẩy cơm tối vào.

Bữa tối có cháo, khá thanh đạm, chắc suy xét đến trời nóng, khẩu vị của mọi người cũng không tốt, chuẩn bị thanh đạm chút, trái lại khá dễ vào miệng.

Dịch Lâm Thâm múc cháo ra đặt qua một bên để nguội, rồi về giường ôm chầm Ngu Đào,

“Lát nữa ăn chút gì nhé?”

“Ừm.” Ngu Đào cũng có hơi đói bụng.

“Hôm nay nghỉ ngơi cho khỏe đi, mai lại đi chơi.” Dịch Lâm Thâm biết bây giờ để Ngu Đào ra ngoài sẽ hơi khó cho Ngu Đào.

“Ừm.” Tiếng Ngu Đào đáp rất nhẹ, mặt đỏ lên.

Dịch Lâm Thâm cười chột chột mặt cậu, “Bạn nhỏ, dễ xấu hổ thế à?”

Ngu Đào vùi mặt vào trong gối, không muốn để ý đến hắn.

Dịch Lâm Thâm không chọc cậu nữa, thầm nghĩ: Giờ tớ đã thu lại lắm rồi, chờ sau này chơi đa dạng hơn chút, cậu không được khóc đó nhé?

Kỳ nghỉ không có bất cứ gánh nặng là thoải mái nhất, từ lúc khai trai, tiết tấu kỳ nghỉ liền biến thành ăn cơm, đi dạo, lặn giường...

Ngu Đào luôn có cảm giác mình sẽ hư thận mất, nhưng mỗi lần đều không chịu nổi trêu chọc, dù sao cũng là người mình yêu mà, ít nhiều vẫn sẽ dung túng một ít.

Một ngày trước ngày công bố điểm, hai người về nhà —— đương nhiên, là ai về nhà nấy.

Thứ nhất là tụ họp với người nhà, thứ hai là điều chỉnh cảm xúc, chuẩn bị xem thành tích và ghi danh.

Ngày công bố điểm, mới đến giờ, hai người liền bắt đầu lên mạng kiểm tra thành tích, hơn nữa còn là tra cho nhau.

Vì có quá nhiều người sử dụng, mạng luôn nằm trong trạng thái bận rộn. Qua khoảng hai mươi phút, hai người mới nhìn thấy thành tích.

Dịch Lâm Thâm, Ngữ Văn 140, Toán 129, Tiếng Anh 132, KHTN 270, tổng điểm 671.

Ngu Đào thấy thành tích này, quả thật vui mừng khép mở miệng. Lần này Dịch Lâm Thâm thật sự phát huy vượt xa bình thường, năm nay thành tích này mà vào ĐHQG chắc chắn không thành vấn đề.

Mà Dịch Lâm Thâm sau khi nhìn thấy thành tích của Ngu Đào, lập tức gọi điện qua.

Ngu Đào, Ngữ Văn 150, Toán 148, Tiếng Anh 150, KHTN 290, tổng điểm 738.

Bên Ngu Đào rất nhanh là nhận, “Lâm Thâm, cậu thi quá tuyệt vời!”

Địch Lâm Thâm không hề kiểm tra thành tích của mình, cũng không ngờ Ngu Đào lại kiểm tra nhanh hơn hẳn, “Thi được bao nhiêu?”

“671 đó!” Ngu Đào vô cùng kích động.

“Thật?” Địch Lâm Thâm không ngờ mình lại thi tốt đến thế.

Lần này chắc chắn phát huy vượt xa bình thường, trong lòng hắn cũng có đếm, dù sao

Ngu Đào áp đúng quá nhiều đề cho hắn, nhưng không ngờ lại thi cao đến thế, hắn vốn còn nghĩ có thể hơn 620 là được lắm rồi.

“Ừ, tốt quá rồi!” Ngu Đào mặt đầy ý cười.

“Cậu thi còn tốt hơn.” Địch Lâm Thâm cười nói.

“Tớ? Cậu kiểm tra thành tích của tớ?”

“Đúng.”

Ngu Đào cười nói: “Tớ còn chưa tra nữa, chỉ tra của cậu.”

Trong ý cười của Địch Lâm Thâm nhiều hơn mấy phần cưng chiều, “Chọc tớ hôn cậu đúng không?”

“Không có...” Cậu mới không phải người cả ngày đều nghĩ hôn hôn đâu.

Địch Lâm Thâm cười nói: “Cậu thi được 738.”

Ý cười của Ngu Đào chột sâu hơn, lần này cậu nhất định có thể đi đại học C!

“Vậy mai mình đến trường nghiên cứu ghi danh nhé?” Đây là trường học yêu cầu, sau ba ngày mọi người nhận được điểm, có thể tìm một ngày đến trường, để giáo viên trường hướng dẫn ghi danh. Sau đó đệ trình thông tin ghi danh.

“Được.” Địch Lâm Thâm gật đầu, mai có thể gặp Ngu Đào, hẳn chắc chắn sẵn lòng.

“Vậy mai chín giờ gặp ở trường nhé.” Ngu Đào nói.

“Khỏi, tớ đi đón cậu, mình cùng đi.” Đây là kỹ năng cần thiết để làm bạn trai được chưa?

Ngu Đào cười khẽ, nói: “Được.”

Cúp điện thoại, hai người liền chia nhau đi thông báo tin tốt này cho gia đình.

Điểm của Ngu Đào coi như nằm trong dự đoán của cả nhà, nhưng nghe thấy điểm của

Địch Lâm Thâm rất tốt, họ cũng rất vui.

Mai Mãn Chi làm một bàn thức ăn chúc mừng cho Ngu Đào, còn làm thêm chút bánh, để

Ngu Đào mai đem cho Địch Lâm Thâm.

Người nhà họ Địch càng vui hơn, họ ai cũng không ngờ Địch Lâm Thâm lại có thể thi tốt đến thế. Song cũng đánh tâm lý cảm ơn Ngu Đào phụ đạo và đốc thúc Địch Lâm Thâm. Mà điểm của Ngu Đào càng khiến họ mừng hơn nữa.

“Gọi Ngu Đào và nhà họ Ngu ra ngoài đi, mình cùng ăn bữa cơm.” Địch Sĩ Nghĩa đề nghị.

“Thôi đi ạ, đã giờ này rồi, nhà họ Ngu chắc chắn đã bắt đầu nấu cơm, hôm khác đi.” Địch Lâm Thâm nói.

Địch Sĩ Nghĩa nhìn đồng hồ, gật đầu nói: “Cũng đúng, vậy hôm nào xem nhà Ngu Đào lúc nào thì có thời gian, ra ngoài chúc mừng cho hai đứa một tí.”

“Dạ, biết rồi.”

Địch Sĩ Nghĩa xoa xoa tay, vẫn rất mừng, “Con muốn gì cứ nói với ba, tặng con quà lớn.”

“Tạm thời không có ý tưởng, tùy ý đi.” Địch Lâm Thâm nói.

Mà kết quả của sự tùy ý ấy là Địch Sĩ Nghĩa và Địch Lâm Chiêu mỗi người tặng cho Địch Lâm Thâm một căn nhà.

Lúc hai người đi ghi danh, gặp Ninh Phi và Hường Tân Kiệt.

Ninh Phi thi không tệ, cùng Ngu Đào đi báo vào đại học C như hẹn, cũng chọn ngành tâm lý học.

Kỳ này điểm của Hường Tân Kiệt cũng được, báo vào một ngành không đứng đầu của trường hạng hai cũng không thành vấn đề.

Mà bên Dịch Lâm Thâm thì hơi khó xử. Điểm của hắn báo vào đại học C cũng được, nhưng có thể sẽ bị điều chỉnh qua ngành khá bình thường, nếu Dịch Lâm Thâm không có yêu cầu về chuyên ngành, thì cũng được, tuy nhiên sợ bị chuyển qua mấy khoa như khảo cổ, lịch sử, muốn tốt nghiệp cũng không dễ. Một sự lựa chọn khác khá hơn chút là báo vào đại học A, đại học A cũng là đại học trọng điểm, nhưng không đứng đầu như đại học C, với số điểm này của Dịch Lâm Thâm ở đại học A cơ bản không có khả năng bị điều chỉnh, nếu có chuyên ngành nào muốn học, đại học A là lựa chọn tốt nhất.

Lúc trước Dịch Lâm Thâm cố gắng học tập, là vì thi cùng trường đại học với Ngu Đào.

Nhưng bây giờ điểm của hắn thì không tệ, nhưng kết quả chỉ tạm được.

Ngu Đào kéo hắn đến cuối hành lang, cười nói: “Cậu báo đại học A đi.”

Dịch Lâm Thâm thoáng nhướng mi, “Không sợ tớ bị anh trai khác dụ dỗ à?”

Ngu Đào vỗ hắn một cái, “Tớ đang nói nghiêm túc đấy. Sau này cậu phải nhận công ty của chú, học mấy ngành học như kinh tế, thị trường, quản lý thì hữu dụng hơn, cũng xứng đáng với thành tích này của cậu hơn. Tớ biết cậu vì lo cho tớ, mới muốn thi cùng một trường với tớ, nhưng cậu thấy bây giờ tớ cần cậu lo như trước nữa không?”

Dịch Lâm Thâm nghĩ kỹ chút, hình như cũng đúng. Bây giờ Ngu Đào vừa cởi mở vừa đáng yêu, hoàn toàn khác với trước.

Ngu Đào cười nói: “Lại nói, Ninh Phi chung trường với tớ, lại giống mình. Có cậu ấy ở đó, cậu càng không cần lo.”

“Hơn nữa, đại học A và đại học C cách nhau không xa, cùng lắm thì mình ra ngoài ở, không trọ ở trường là được.”

Vừa nghe Ngu Đào đồng ý ở chung, Dịch Lâm Thâm nháy mắt cảm thấy đây chẳng còn là chuyện gì nữa.

Lập tức gật đầu nói: “Vậy nói rồi đấy nhé, tớ báo đại học A, mình dọn ra ngoài ở.”

“Ừm.” Ngu Đào cười đáp.

Địch Lâm Thâm cũng không lo nhiều hơn nữa, kéo Ngu Đào đi báo trường học.

49. Chương 49

Trong quá trình chờ thư trúng tuyển, bộ phim điện ảnh Ngu Đào hát phối được công chiếu.

Ban đầu mọi người cũng không quá chú ý người hát phối này, nhưng hai lượt ba lượt khán giả chậm rãi phát hiện ra âm thanh đặc biệt này, cũng nhìn thấy cái tên “Ngu Đào” trên film credits.

Sau đó nữa, đoạn hát phối này được đưa lên mạng, vô số dân mạng bắt đầu thảo luận

“Ngu Đào” này là ai. Cũng có người nói đây có thể là nghệ sĩ Hoàn Nghệ sau này muốn đưa ra, nhưng dù cho mọi người có điều tra thế nào, cũng không tìm thấy tư liệu liên quan tới Ngu Đào.

Sau khi phim chiếu, Ngu Đào làm một thành viên trong những người sáng tác phim, lấy được vé premiere, cùng Địch Lâm Thâm đi xem premiere. Âm thanh của mình qua sửa âm, thả ra trên màn ảnh lớn, có cảm giác kỳ lạ mới mẻ, cảm giác ấy hết sức tốt đẹp, nhưng Ngu Đào vẫn không định vào giới giải trí.

Xem phim xong, Địch Sĩ Nghĩa cũng có hỏi lại Ngu Đào, Ngu Đào không đổi ý, nên Địch Sĩ

Nghĩa liền ra nhiệm vụ cho bộ quan hệ xã hội, phải đảm bảo riêng tư cho Ngu Đào.

Vì thế trên mạng quét nhiều ngày như vậy, vẫn không đào ra được một tí tin tức của Ngu Đào.

Mà Ngu Đào hot trong một đêm thì giờ đang vui trong lòng Địch Lâm Thâm ngủ yên ổn.

Sau khi xem xong premiere, Địch Lâm Thâm lừa Ngu Đào về nhà, vì thế Ngu Đào liền ở lại nhà hắn khoảng mấy ngày.

Nhà cha và anh cho hắn, Địch Lâm Thâm có đi xem, cuối cùng chọn cái nhỏ mà anh đưa, chuẩn bị lên đại học đưa Ngu Đào qua ở.

Thật ra nói nhỏ cũng không nhỏ, ba phòng hai sảnh, bố cục ngay ngắn, lấy ánh sáng và tầng lầu đều rất tốt, an ninh tiểu khu cũng đúng chỗ, quan trọng là gần đại học C và đại học A, ra ngoài là trạm tàu điện ngầm, ngồi tàu điện ngầm về nhà chỉ cần hai mươi phút, rất tiện lợi.

Nhà đã tinh trang xong, nhưng phòng tắm có vài thứ Dịch Lâm Thâm phải thay đổi.

Đồ dùng trong nhà phải tự mình mua, nhưng Du Mỹ Hề bao, trái lại không cần họ bận tâm.

Ngu Đào xoay người, chậm rãi tỉnh lại, buồn ngủ mông lung hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“Sắp chín giờ rồi.” Dịch Lâm Thâm chột chột mũi cậu.

Ngu Đào càng ngày càng có thể ngủ, từ sau khi thi đại học thì càng ngày càng dậy trễ.

Ngu Đào cười, trở mình gối lên bụng Dịch Lâm Thâm tỉnh ngủ, “Sáng muốn ăn bánh thịt bò.”

“Vậy đặt thức ăn ngoài cho cậu nhé.” Trong nhà không chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, giờ mà làm chắc chắn không kịp.

“Ừm.” Ngu Đào gật gật đầu.

Dịch Lâm Thâm cầm điện thoại đặt thức ăn ngoài. Sau đó hai người xuống giường rửa mặt, xuống lầu.

Ngu Đào muốn ăn bánh thịt bò, Dịch Lâm Thâm định ăn với cậu, không để dì chuẩn bị cơm, sau khi hai người uống hết nước mật ong, thì ngồi trên ghế sofa chờ.

Không qua một lát, chuông cửa vang lên.

Dịch Lâm Thâm nghĩ là thức ăn ngoài đến, đi mở cửa trước.

Nhưng đứng ở ngoài lại là người đưa thư.

“Là nhà Dịch Lâm Thâm đúng không?” Anh chuyển phát nhanh hỏi.

“Đúng.”

“Có chuyển phát nhanh của Dịch Lâm Thâm.” Nói, anh đưa chuyển phát nhanh cho hắn.

Dịch Lâm Thâm nhìn địa chỉ gửi, là đại học A, khó đoán cũng biết chắc là thư thông báo trúng tuyển.

Sau khi ký nhận, Dịch Lâm Thâm trở lại phòng khách.

Ngu Đào quay đầu thấy Dịch Lâm Thâm cầm trong tay không phải thức ăn, mà là chuyển phát nhanh, hỏi: “Chuyển phát nhanh gì đây?”

Dịch Lâm Thâm ngồi cạnh cậu, mỉm cười nói: “Đại học A gửi, chắc là thư thông báo trúng tuyển.”

Nói, mở chuyển phát nhanh ra.

Bên trong quả nhiên là thư thông báo trúng tuyển của đại học A, ngành cũng là chuyên ngành quản lý mà Dịch Lâm Thâm chọn.

“Tuyệt quá!” Ngu Đào cười nói.

“Ừm.” Dịch Lâm Thâm ôm chầm cậu, đọc kỹ các hạng mục thông báo bên trên, rồi nói:

“Cậu cũng sắp đến rồi nhỉ?”

“Chắc trong mấy ngày nay.” Ngu Đào nói.

Nếu nhà nhận được, sẽ gọi điện cho cậu.

Ngay vào xế chiều hôm đó, thư thông báo trúng tuyển của Ngu Đào cũng đến.

Ngu Đào lập tức gọi điện cho Ninh Phi, hỏi cậu ấy có nhận được không.

Ninh Phi mới nhận được chuyển phát nhanh một phút trước, hai người liền trò chuyện với nhau.

Tất cả đều rất hoàn mỹ, nhưng làm Dịch Lâm Thâm hơi xoắn xuýt là, thời gian hẩn và

Ngu Đào đi báo danh là cùng một ngày, nói cách khác hẩn không thể cùng Ngu Đào đến trường báo danh.

Buổi tối, Dịch Sĩ Nghĩa và Dịch Lâm Chiêu lần lượt trở về, sau khi nhìn thấy thư thông báo trúng tuyển của Dịch Lâm Thâm, đều rất mừng.

Du Mỹ Hề đã chuẩn bị trong bếp, muốn làm một bữa ngon, chúc mừng cho hai đứa trẻ.

Cùng lúc đó, group lớp cũng náo nhiệt. Mấy hôm nay mọi người lục tục nhận được thư thông báo trúng tuyển, bạn học nhận được đương nhiên phải chia sẻ trong group một chút rồi.

Lần này thành tích của toàn thể lớp A6 đều tốt vô cùng, cao hơn các lớp khác, cũng thi đậu vào trường hạng một nhiều nhất. Kém nhất là báo vào trường hạng hai, không có hạng ba.

Hai người ăn no đi dạo trong sân cho tiêu hóa, Dịch Lâm Thâm nói: “Mình báo danh cùng một ngày, tớ không thể đi với cậu.”

Chuyện này với Ngu Đào mà nói chỉ là chuyện nhỏ, “Tớ và Ninh Phi cùng đi là được.”

Trường ở ngay trong vùng, không giống những vùng khác tốt nhất có người nhà đưa, để giúp đỡ cầm hành lý hơn.

“Vậy mà giống á?” Dịch Lâm Thâm kéo lỗ tai cậu một cái.

Ngu Đào cười nói: “Nếu ở vùng khác, cậu không thể đưa tớ đi, tớ sẽ thấy hơi tiếc. Đều ở trong vùng, buổi sáng mình đi báo danh, nếu nhanh thì chiều là có thể gặp nhau, cũng được mà?”

Dịch Lâm Thâm suy nghĩ chút, hình như cũng đúng, “Vậy để xe trong nhà đưa cậu đến trường trước, sau đó tớ lại đi.”

Vậy sẽ tiện đường đưa hơn, cũng coi như đi tiễn

“Được.” Ngu Đào cười đáp.

Chuyện đến trường báo danh, dù cha mẹ có bận bao nhiêu, luôn sẽ có một người rút chút thời gian để đưa con đi, cũng dễ đi xem hoàn cảnh trường, có hiểu biết hơn.

Nhưng làm học sinh bản địa, bình thường tự mình đi là không thành vấn đề. Hơn nữa học sinh vốn có thể học ngoại trú, thế thì hành lý cũng giảm bớt.

Bên Ngu Đào, có nhà họ Dịch phụ trách đưa đón, không cần người nhà họ Ngu lo, Ngu Sở cũng chỉ sáng sớm gọi điện thoại, nhắc nhở cậu đừng quên mang đồ cần thiết.

Ngu Đào và Ninh Phi hẹn gặp ở cổng trường, bên này họ lên đường từ rất sớm, cũng vì muốn tới sớm chút, ít người, làm cũng nhanh.

Chờ lúc Ngu Đào đến cổng trường, ngoài cửa đã có không ít xe đang đậu. Xe bên ngoài vào cổng là phải đăng ký, nên tốc độ khá chậm.

Ngu Đào từ xa liền xuống xe, sợ xe đi về trước sẽ không quay ra được, không biết lúc nào

Địch Lâm Thâm mới có thể đến trường.

“Chậm chút đi, không vội. Xong thì gọi cho tớ.” Địch Lâm Thâm nhắc.

“Biết rồi.” Ngu Đào phát phát tay với hắn, liền đi về phía cổng chính trường.

Ninh Phi tới sớm hơn cậu một chút, sau khi hai người chạm mặt, liền vui vẻ vào cổng trường. Dưới lầu chỗ báo danh, có đàn anh đàn chị tiếp đón họ, dẫn họ đi hoàn thành thủ tục báo danh.

Bên Địch Lâm Thâm đương nhiên cũng có người tiếp đón, nhưng lúc hắn tới, trước mặt đã có chừng năm mười người đang xếp hàng.

Đương nhiên, đây chỉ là việc nhỏ, quan trọng là có không ít nữ sinh đang nhìn lén hắn, tuy không quá rõ ràng, nhưng nhiều người thì hắn cũng phát hiện ra.

Làm hot boy, Địch Lâm Thâm đã nhận ánh mắt này vô số lần, nhưng ngày đầu báo danh đại học đã vậy, có phải hơi không tốt quá không?

Địch Lâm Thâm nói thầm trong lòng: Mình chung thủy với Đào Đào.

Hoàn toàn không thèm nhìn ánh mắt bốn phía.

“Địch Lâm Thâm?” Giọng nữ quen thuộc vang lên sau lưng.

Địch Lâm Thâm quay đầu, là Giả San San và Trì Linh.

“Các cậu cũng thi đại học A?” Gặp các cô, Địch Lâm Thâm trái lại rất bất ngờ.

Giả San San làm mặt ghét bỏ, “Cậu rốt cuộc có chú ý group lớp không đó? Lớp mình có cậu, tớ, Linh Linh, và lớp trưởng, đều ở đại học A.”

Có thể gặp được bạn học cũ, Địch Lâm Thâm đương nhiên rất vui, “Gần đây hơi bận, không vào group xem.”

Thật ra là tin nhắn trong group luôn thu hút sự chú ý của Ngu Đào, đi tán dóc với các bạn học, kéo một lần là cả một ngày, hắn không vui, liền “lấy thân làm trách”, ẩn hết group lớp của hai người.

“Lần này học sinh lớp mình thi rất tốt, các bạn đang nói muốn góp tiền, mời thầy Khuất và Ngu Đào ăn bữa cơm, mở tiệc cảm ơn thầy.” Trì Linh cười nói.

“Thôi đừng, nếu các cậu mời Ngu Đào, chắc chắn cậu ấy sẽ rất ngại để đi. Góp tiền cứ tính cả tớ và Ngu Đào, mình cùng cảm ơn thầy Khuất.” Dịch Lâm Thâm nói: “Nhưng bây giờ các trường đều đang báo danh, có lẽ có không ít bạn học qua vùng khác rồi. Chờ nghỉ đông đi, mọi người đều trở về, làm hội họp lớp, sau đó mời thầy Khuất cùng đi.”

“Ý này cũng được, quyết định thế nhé. Tối nay tớ sẽ nói cho group một tiếng.” Trì Linh cười nói.

Báo danh xong, Dịch Lâm Thâm liền đi đón Ngu Đào. Đương nhiên, đi cùng còn có chiếc đuôi nhỏ Giả San San và Trì Linh. Mà bên Ngu Đào, Dịch Lâm Thâm cũng nói cho cậu trong điện thoại, bảo cậu giữ lại Ninh Phi, đoàn thể nhỏ họ cùng đi ăn một bữa cơm.

Hôm qua Hướng Tân Kiệt đã đi đại học báo danh rồi, trường ở thành phố kế bên, nhất định không tham gia được, nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng họ chụp hình share cho Hướng Tân Kiệt, để cậu ta cảm nhận được chút “ý xấu” đến từ đoàn thể nhỏ này.

Nháy mắt, khai giảng đã nửa tháng.

Ngu Đào và Dịch Lâm Thâm vẫn chưa qua nhà mới của họ ở, bởi vì dụng cụ mới mua, phải thông gió cho bớt mùi, có lẽ phải tháng mười mới có thể vào ở. Vì thế trong khoảng thời gian này, hai người vẫn là ai về nhà nấy.

Tuy Dịch Lâm Thâm cố mời Ngu Đào qua nhà ở, nhưng Ngu Đào đều từ chối cả. Một năm lớp 12, số lần cậu ở nhà có thể đếm được trên đầu ngón tay, giờ cậu và Dịch Lâm Thâm đều thi lên đại học, rốt cuộc có thể thở phào, Ngu Đào muốn ở bên người nhà nhiều hơn.

Hôm nay, Dịch Lâm Thâm tan học sớm, liền đến đại học C đón Ngu Đào tan học.

Dịch Lâm Thâm lớn lên đẹp trai, ăn mặc thời thượng, đương nhiên hấp dẫn ánh mắt của không ít người, nhất là thời gian tan học. Hơn nữa hắn từng tới đây rất nhiều lần, đã có người nhìn quen mắt với hắn, chỉ có điều không ai biết Dịch Lâm Thâm ở ngành nào.

Dịch Lâm Thâm vẻ mặt lạnh nhạt, không biểu cảm, cũng không để ý người ta nhìn hắn.

Ngu Đào vừa ra, liền nhìn thấy Dịch Lâm Thâm đang đứng bên bồn hoa, tức thì nở nụ cười tươi rói. Nói một tiếng với Ninh Phi, chạy bước nhỏ đến bên Dịch Lâm Thâm.

Dịch Lâm Thâm rốt cuộc buông xuống vẻ lạnh nhạt, lộ ý cười.

“Đi thôi.” Dịch Lâm Thâm cười nói.

“Mình đi ăn gì đây?” Giờ cơm trưa, buổi chiều lại không có tiết, đương nhiên phải ra ngoài ăn bữa ngon.

“Cậu muốn ăn gì?”

“Mình đi ăn món cay Tứ Xuyên đi?”

“Được.”

“Sau đó đi tiệm cà phê đọc sách nhé?”

“Có thể.”

...

Hai người chậm rãi đi xa, tình yêu của họ mới bắt đầu, cuộc sống cũng vừa mới bắt đầu.

Đối với tương lai, trong lòng họ chỉ có một câu nói —— cứu nhau trong lúc hoạn nạn, không phụ vẻ đẹp tuổi thanh xuân.

Hoàn chính văn

Ellie: Cuối cùng cũng đã sắp đến hồi kết, chỉ còn lại phiên ngoại nữa thôi. Nói thật thì bộ này ngắn hơn những bộ trường thiên khác mà tui từng edit nhưng tui lại ngâm đắm nó quá lâu luôn đi. Cách edit đôi chỗ vẫn chưa đủ hoàn thiện nhưng bản thân mình đã cố hết sức, tui cũng rất hạnh phúc.

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ và theo dõi, phiên ngoại sẽ ra nhanh nhất có thể. Ráng chờ nha!

50. Chương 50: Phiên Ngoại 01

Cuối tháng mười, hai người chuyển qua nhà mới, Dịch Lâm Thâm có loại cảm giác “Cuối cùng cũng lừa được Ngu Đào về ỏ”.

Ngu Đào vui trong phòng sách đọc sách, sau khi lên đại học, thời gian thật sự dư dả không ít, ngoại trừ cần phải đọc SGK, phần lớn thời gian Ngu Đào đều đặt trong việc đọc sách ngoại khóa, bởi thế mỗi tháng Dịch Lâm Thâm phải ít nhất lấy ra bốn trăm tệ để mua sách trên mạng cho Ngu Đào, đương nhiên, phải là vào lúc đang giảm giá.

Chẳng qua Dịch Lâm Thâm không thấy có gì không ổn, Ngu Đào không có ưu thích xa xỉ, mỗi ngày đều đọc sách, gảy đàn ghi-ta hát bài hát, cũng không hay thích ra ngoài, tổng thể vẫn khá trạch. Trừ khi có bạn hẹn, hoặc Dịch Lâm Thâm dẫn cậu đi đâu, không thì tình nguyện ở nhà.

Dù lên đại học, hai người vẫn chưa hoàn toàn thư giãn, họ còn phải xuất ngoại học nghiên cứu sinh, thành tích tất nhiên không thể quá khó coi.

Gõ cửa phòng sách, Dịch Lâm Thâm bưng trà sữa vào.

“Nghỉ ngơi một lát đi.”

Trà sữa là đặt thức ăn ngoài, từ lúc dọn ra ngoài, hai người không biết vào bếp đều dựa cả vào thức ăn ngoài để sống, ngẫu nhiên thì về nhà cải thiện thức ăn chút.

Ngu Đào cũng từng đề nghị, nói mình có thể học nấu cơm. Nhưng bị Dịch Lâm Thâm từ chối, Đào Đào của hắn, sao có thể nấu cơm chứ?

“Ừm.” Ngu Đào để sách xuống, cầm ống hút trà sữa uống một hớp lớn, “Chơi game không?”

Sau khi lên đại học, hai người liên tải về điện thoại.

Mỗi ngày Ngu Đào đều có thể chơi mấy ván, ban đầu độ nhiệt tình còn khá cao, giờ đã nhạt hơn nhiều.

Dịch Lâm Thâm lắc đầu một cái, “Không chơi, em phải để mắt nghỉ ngơi một tí đi. Tối rồi chơi với em.”

Bây giờ Ngu Đào vẫn còn rất rất gà như trước, nhưng làm bạn trai Ngu Đào, Dịch Lâm Thâm không có cơ hội để từ chối dẫn Ngu Đào chơi chung. Hơn nữa mỗi lần thua, đều phải tìm mười mấy lý do, vung nôi lên người đồng đội khác.

“Tối mình ra ngoài ăn đi.” Dịch Lâm Thâm ngồi cạnh trên ghế sofa, đề nghị.

“Được đó.” Giờ càng ngày càng lạnh, ra ngoài ăn một bữa ấm áp cũng không tệ.

Vì thế chạng vạng, hai người liền cùng nhau ra ngoài.

Nếu nói ăn gì cho ấm, lẩu đương nhiên là sự lựa chọn có một không hai.

Hai người chọn lẩu Bắc Kinh, nước dùng ngon, thanh đạm không kích thích, hợp với cái mùa dễ nóng trong người này.

Đang ăn vui vẻ, có người gọi Dịch Lâm Thâm một tiếng.

Địch Lâm Thâm quay đầu nhìn, là Dương Tri của ngành họ.

Thành tích Dương Tri không tệ, còn là hoa khôi trường họ lần này, là đối tượng theo đuổi của không ít nam sinh.

Chẳng qua cảm giác mà Địch Lâm Thâm đối với cô ấy cũng bình thường, con gái đẹp tất nhiên là tốt, nhưng lòng dạ quá nhiều, thì chẳng còn có ý.

“Tình cờ thật đó.” Dương Tri bước tới, cười vừa rụt rè vừa dễ nhìn.

Ngu Đào nhìn thấy cô ấy cũng không quá vui vẻ, cô nữ sinh này từng đưa thư tình cho Địch Lâm Thâm, còn bị cậu gặp trúng.

Địch Lâm Thâm cảm thấy Dương Tri nhiều lòng dạ, ngoại trừ thái độ với người khác bình thường ở ngoài, còn lại là chuyện cô ấy tỏ tình với hắn.

Trong đại học, thư tình giờ đã không còn lưu hành nữa. Thích một người muốn tỏ tình, đừng cảm chút thì nói thẳng ngay mặt, quanh co gọi điện thoại, nhắn tin vân vân cái gì cũng có thể nói, xấu hổ chút, thì có thể nói thông qua bạn. Mà cô gái như Dương Tri, nói ngay mặt với hắn là chuyện khá bình thường.

Nhưng cô ấy lại chọn đưa thư tình, còn là ở nơi nhiều người đang tan học nhất.

Vì thế dù cho cuối cùng có được hay không, chỉ cần hắn nhận thư tình, vậy chuyện sau này sẽ phải mặc cho Dương Tri bịa. Cho dù không bịa, lúc người khác nhắc tới hắn, cũng sẽ nghĩ đến Dương Tri, tiếp đến sẽ nghĩ họ có quan hệ gì đấy. Nếu hắn sáng tỏ trước mặt mọi người, sẽ có vẻ hắn đang chuyện bé xé ra to, hoặc không cho con gái mặt mũi. Nếu không nói, vậy hắn chẳng khác nào làm người cảm ăn thiệt thòi.

Sốt ruột hơn là hôm đó Ngu Đào đến tìm hắn, họ muốn cùng đi xem phim. Thế nên bị Ngu Đào nhìn thấy.

May mà lúc đó hắn thông minh, khê buông tay, làm đồ ăn vặt Giả San San nhờ hắn đem cho Ngu Đào “không cần thận” rơi xuống đất. Vì thế hắn xoay người lại nhặt cái túi, rồi giả bộ như mới thấy Ngu Đào, tự nhiên nhặt túi lên, mượn cơ hội bỏ qua Dương Tri, cười đi về phía Ngu Đào, nói: “Không chú ý, làm rơi đồ ăn vặt Giả San San đưa cho cậu. Đi thôi, phim sắp mở màn rồi.”

Địch Lâm Thâm trải bậc thang của mình rất bằng phẳng, Ngu Đào cũng cho hắn mặt mũi, không nói gì liền đi theo Địch Lâm Thâm.

Ban đầu xem phim xong, ăn bữa cơm, Địch Lâm Thâm chọc cậu vài câu, chuyện này liền cho qua, không ngờ hôm nay lại gặp cô nữ sinh này.

Địch Lâm Thâm gật gật đầu, không nói gì.

Bình thường hẳn chẳng có tiếp xúc gì với Dương Tri, lúc hẳn đi học, ngồi chung với các bạn học có mấy người ngồi, Dương Tri cách hẳn rất xa. Mà thường là lớp trưởng, Giả San San và Trì Linh hoạt động chung với hẳn. Theo lý mà nói Dương Tri không qua chào hỏi cũng được.

Dương Tri nhìn về phía Ngu Đào, cô từng gặp Ngu Đào ở trường, cũng nghe qua, Ngu Đào không phải đại học A, mà là đại học C.

Nhưng cụ thể thì cô không hỏi thăm ra được, mấy người ở Bắc Minh hỏi trước miệng người nào cũng chặt như gì.

Bởi vậy, cô giả bộ hoàn toàn không quen Ngu Đào hỏi: “Đây là?”

Khóe miệng Dịch Lâm Thâm nhếch một cái, hết sức tự nhiên nói: “Bạn trai tôi.”

“A?” Dương Tri choáng váng, đây... đây là tình huống gì?

“Có vấn đề à?” Dịch Lâm Thâm hỏi.

“Không... Không có...” Dương Tri đã không biết nên dùng vẻ mặt gì để đối diện với chuyện này.

Cô có thể nghĩ đến vô số loại hình mà Dịch Lâm Thâm thích, nhưng sao cũng không ngờ sẽ là nam.

Dịch Lâm Thâm cười nhạt nhìn cô.

Dương Tri ngơ ngác nói: “Cái... cái đó, hai cậu cứ từ từ ăn, bạn tôi đang chờ tôi ở đó.”

Dịch Lâm Thâm gật đầu.

Dương Tri đi, Ngu Đào cười nhìn Dịch Lâm Thâm, “Trực tiếp như vậy có ổn không?”

Dịch Lâm Thâm gấp miếng thịt đã nhúng xong vào chén Ngu Đào, nói: “Không có gì không ổn, không nói rõ thì sau này sẽ phiền phức.”

Bầu không khí của đại học hoàn toàn khác với cấp ba, come out thì cứ come out.

Ngu Đào cũng không quá lo, trái lại dù cho come out, bạn của Dịch Lâm Thâm cũng sẽ không ít, huống chi đại học cũng không lo chuyện này.

Chuyện này cứ vậy mà trôi qua, sau đấy cũng không nghe nói Dương Tri có tiếp cận Dịch Lâm Thâm gì nữa.

Chiều hôm đó, Trì Linh gọi Ngu Đào, Giả San San cũng đi cùng, đây là cuộc tụ họp bất định của họ, bình thường đều chọn vào buổi chiều không có tiết.

Chẳng qua hôm nay Dịch Lâm Thâm và lớp trưởng đều có tiết, sau khi tan học sẽ đến tìm họ, rồi cùng đi ăn cơm tối.

Ôm cà phê nóng, Giả San San cười hỏi: “Cậu và Dịch Lâm Thâm gần đây thế nào?”

Bởi vì họ đều không trọ ở trường, nên ngoại trừ thời gian nghỉ trưa, họ gần như không chạm mặt nhiều, có muốn liên lạc thì cũng chỉ nhắn tin.

“Rất tốt.” Khóe miệng Ngu Đào cũng mang theo ý cười.

Trong tình yêu, cậu và Dịch Lâm Thâm đều là người rất dễ thỏa mãn, chỉ cần làm bạn với nhau, không có gì để bới móc.

“Tớ nói với cậu, ở trường tụi tớ Dịch Lâm Thâm rất được hoan nghênh. Cũng may cậu ấy không trọ ở trường, không thì cửa phòng ngủ có lẽ bị gõ nát luôn.” Giả San San mặt thẫn thức nói.

“Khoa trương như vậy?” Ngu Đào cười hỏi.

Dịch Lâm Thâm đẹp trai như thế, lại ăn mặc đẹp, có người thích là chuyện rất bình thường. Thật ra Dịch Lâm Thâm không phải người tốn quá nhiều thời gian để sửa soạn bản thân, nhưng bản chính bày ngay đó, mặc T-shirt thôi cũng thấy đẹp. Nhưng trong di động của Dịch Lâm Thâm không có quá nhiều bạn học đại học, có thì cũng chỉ là vài nam sinh, nên cậu biết Dịch Lâm Thâm được hoan nghênh, nhưng không biết lại được hoan nghênh đến thế.

“Còn khoa trương hơn nữa đó.” Trì Linh cười nói: “Dịch Lâm Thâm bình thường không tiếp xúc với nữ sinh, nữ sinh bên người chỉ có hai người là tớ và San San có thể nói chuyện được với cậu ấy. Sau đó tụi tớ liền bị coi thành bạn gái cậu ấy, còn có nữ sinh tìm tụi tớ đàm phán nữa.”

“Các cậu không sao chứ?” Ngu Đào hơi lo hỏi.

Giả San San lắc đầu một cái, “Không có gì, nữ sinh đại học mà, không như mấy cô nhóc lưu manh thời cấp hai cấp ba, tố chất vẫn cao, sẽ không đánh nhau. Nói rõ là được.”

Các cô bị chặn khoảng sáu bảy lần, nhưng đối phương không có ý xấu gì cả, nên cũng không sao.

“Vậy thì tốt, thêm phiên toái cho các cậu rồi.” Ngu Đào hơi ngại.

“Không có gì, đều là bạn bè mà, chỉ là muốn xả tí thôi.” Trì Linh không để ý lắm.

“Nhưng nói đi nói lại, gần đây Dương Tri cũng không quá để ý Dịch Lâm Thâm nữa.”

Giả San San nói. Các cô không biết là tình huống gì, nhưng mọi khi nếu ăn cơm trưa,

Dương Tri đều sẽ tìm cách ở chỗ gần họ nhất, đi học dù không thể đến cạnh Dịch Lâm Thâm, thì cũng sẽ không cách Dịch Lâm Thâm bao xa. Gần đây trái lại thấy lạ, cứ như bỗng dưng biến về mối quan hệ bạn học bình thường.

Ngu Đào cười cười, nói: “Có hôm tớ và Lâm Thâm ra ngoài ăn cơm, gặp phải cô ấy, Lâm Thâm nói thẳng tớ là bạn trai anh ấy, có lẽ hù dọa cô ấy rồi.”

Giả San San gật đầu, “Thế cũng tốt, đỡ phải phiên phức.”

Trì Linh nhìn Ngu Đào một chút, cười hỏi: “Cậu và Ninh Phi thì sao? Không có ai theo đuổi à?”

Ngu Đào và Ninh Phi mặt mũi không tệ, gọn gàng sạch sẽ, theo lý mà nói cũng có thể rất được người khác thích. Hai người lại không thể tùy tiện nói xu hướng tính dục của mình ra cho người khác, nên có con gái không biết thích họ cũng rất bình thường.

“Không có đâu.” Ngu Đào cười nói.

Chuyện này thật sự không có, hai người không trọ ở trường, nữ sinh có thể tiếp xúc cũng chỉ ở cùng ngành cùng khoa, mà những nữ sinh ấy hình như hứng thú với việc học hơn, hiện không nghe nói có ai thoát ế.

“Ninh Phi còn chưa tìm bạn trai?” Nhân lúc Ninh Phi không ở đây, Trì Linh cũng hỏi nhiều một câu.

“Không.” Ngu Đào nói: “Cậu ấy còn rất hưởng thụ cuộc sống độc thân.”

Ninh Phi bị cảm, rất nặng, nên về nhà nghỉ ngơi, hôm nay cũng không đến.

Giả San San suy nghĩ chút, nói: “Điều này cũng đúng, độc thân mà, có cả một cánh rừng lớn cho cậu ấy chọn. Như cậu và Dịch Lâm Thâm, là đang treo nhau trên cây, bỏ hết cả cánh rừng.”

Chuyện này mỗi người mỗi thấy tốt, ai cũng có ý của riêng mình. Chỉ cần mình nguyện ý, độc thân cũng được, xác định quan hệ cũng được, đều nên được tôn trọng.

Nói xong vấn đề yêu đương, ba người liền kéo qua những chuyện khác câu được câu không. Mãi đến tận khi Dịch Lâm Thâm và lớp trưởng tới đây, mới cùng nhau rời khỏi tiệm cà phê.

51. Chương 51: Phiên Ngoại 02

Cuộc sống đại học với Ngu Đào và Dịch Lâm Thâm mà nói, có thể lấy bình thản để hình dung. Hai người không trọ ở trường, không cần tìm bạn trai bạn gái, càng không tham gia bất cứ CLB nào, mỗi ngày đều trường học trong nhà, hai nơi một đường, đơn giản, cũng rất thoải mái.

Ngôi nhà nhỏ của hai người đang được sắm thêm đồ mới không ngừng, đổi màu rèm cửa sổ vỏ chăn, tăng thêm cảm giác tươi mới cho cuộc sống.

Còn với Dịch Lâm Thâm mà nói, kỹ năng buổi tối có thể đem ra khoe nhất có lẽ là nấu cơm.

Đúng, năm ba hần bắt đầu học xuống bếp. Cũng để chuẩn bị cho sau này ra nước ngoài, ngày ngày ăn cơm Tây, ai cũng sẽ ngán. Lại nói, thể chất của người Châu Á vẫn nên ăn đồ luộc hấp thì khỏe mạnh hơn ít.

Bắt đầu đại học năm tư, phần lớn học sinh bắt đầu đi thực tập, cũng vì suy nghĩ cho công việc sau này.

Dịch Lâm Thâm đến công ty anh trai thực tập nửa năm, rồi bắt đầu tập trung chuẩn bị việc ra nước ngoài. Hần và Ngu Đào đã chọn trường xong, chỉ còn thiếu đệ trình đơn xin nhập học chính thức thôi.

Bạn lớp 12 của họ kỳ nghỉ đông nào cũng tổ chức họp lớp, chỉ cần không có chuyện gì đặc biệt, tất cả mọi người đều sẽ có mặt đủ số.

Thầy Khuất vì dẫn dắt lớp 12 suốt, không phải lần nào cũng có thời gian, nên cũng không thể đến đủ mỗi lần được.

Sau khi lễ tốt nghiệp kết thúc, mọi người bắt đầu tranh nhau chụp ảnh chung.

Lễ tốt nghiệp đại học C tổ chức vào hôm qua, Dịch Lâm Thâm có đi tham gia. Vì thế lễ tốt nghiệp đại học A hôm nay, Ngu Đào đương nhiên cũng đến, còn đặc biệt mua một bó hoa nhỏ.

Sau khi giải tán, Ngu Đào bước tới, cầm hoa trong tay đưa cho hần, “Chúc mừng tốt nghiệp thuận lợi nhé.”

Dịch Lâm Thâm cười kéo Ngu Đào một cái, không hề trốn tránh người ngoài.

Bốn năm nay, Ngu Đào đã cao hơn chút, eo nhỏ chân dài, hết sức đẹp mắt.

Mà Dịch Lâm Thâm cũng rắn chắc hơn trước đây không ít, sức lực bắp thịt không hề đột ngột, thật đúng là vóc người di động.

Trốn chụp ảnh chung với các bạn học, Dịch Lâm Thâm dắt tay Ngu Đào, nói: “Đi, anh dẫn em đi dạo đại học A.”

“Được.”

Hai người cùng nhau bước chậm trong đại học A.

Thật ra bản thân Dịch Lâm Thâm cũng chưa từng đi dạo đại học A một cách đàng hoàng, thường xuyên đi nhất là lớp học, căn tin và khu ký túc xá. Đến khu ký túc xá còn là vì tìm bạn học, chỉ nhớ rõ lầu mà người quen ở.

Tuy Ngu Đào thường đến đại học A đón Dịch Lâm Thâm, nhưng chỉ có khoảng cách từ cổng trường đến lớp học, không quá quen thuộc.

Giờ đang là thời gian học, học sinh năm tư đều đang bu quanh ở bên lầu dạy học và vườn hoa nhỏ để chụp hình, nên con đường bên đây chẳng có ai cả.

“Anh có thấy tiếc không?” Ngu Đào cười hỏi.

Bình thường lúc tốt nghiệp, khó tránh sẽ xúc động. Hôm qua cậu cũng xúc động rất nhiều, nhưng nghĩ sau này vẫn phải tiếp tục học tập, lòng liền bình tĩnh lại.

“Này thì thật sự không có. Dù sao không chung trường với cậu, có tốt nữa cũng vô dụng.” Dịch Lâm Thâm nói.

“Miệng ngọt như vậy?”

Dịch Lâm Thâm cười khẽ, “Anh thật lòng nghĩ thế đấy.”

“Đi du học chưa chắc thoải mái bằng đại học, anh phải chuẩn bị sẵn sàng đấy.” Đối với cuộc sống không biết ở nước ngoài, Ngu Đào ít nhiều vẫn có phần lo nghĩ.

“Ừ. Nhưng chúng ta cũng phải đi trải nghiệm xem cuộc sống cởi mở bên ấy, mới có lợi cho tương lai chúng ta hơn.” Nếu không phải bên đó hợp pháp hôn nhân đồng tính, họ cũng sẽ không lựa chọn đi du học, dù sao ngoài đó sao có thể thoải mái bằng ở nhà chứ?

“Ừm.” Với một người chưa từng đi nước ngoài, mọi thứ đối với Ngu Đào đều là mới mẻ, biết đâu hoàn cảnh

bên đây sẽ cho cậu nhận thức hoàn toàn mới, cũng có thể sẽ thấy không có gì khác biệt, nhưng vẫn nên nhanh chân đi xem xem, lợi nhiều hơn hại.

Hai người đi hồi lâu trong sân trường, cuối cùng bị bọn Giả San San đến tìm họ gọi về, họ phải chụp ảnh chung, mới coi như là vẽ lên một vòng tròn viên mãn cho bức tranh chân trời của sinh viên đại học.

Tháng chín, hai người ngồi máy bay qua nước ngoài.

Bên ấy đã được sắp xếp xong hết, nhà là mua, không xa trường, gần đó có siêu thị có nhà hàng, trái lại rất tiện lợi.

Đến nơi ở, vì do lệch múi giờ, Ngu Đào trực tiếp ngã lên ghế sofa muốn ngủ.

Tinh thần của Dịch Lâm Thâm vẫn ổn, xoa xoa tóc Ngu Đào, “Lên giường ngủ nhé?”

Ngu Đào không trả lời hắn, hiển nhiên đã rất mệt.

Ghế sofa ở đây khá nhỏ, không như cái ở nhà, có thể cho hai người ngủ.

Dịch Lâm Thâm không thể làm gì khác hơn là nâng đầu cậu dậy, nhét cái gối vào cho cậu, rồi đắp chăn giùm cậu, để cậu có thể ngủ ngon.

Đạo một vòng trên dưới nhà, mặc dù là hai tầng, nhưng chỗ ở khá nhỏ, hai tầng có lẽ chỉ bằng nóc nhà của họ ở trong nước. Chẳng qua thiết bị vật dụng lại rất đầy đủ, trong tủ lạnh có một ít rau dưa tươi mới, thịt và thức uống, những thứ này là Dịch Mỹ Giai đem qua.

Đúng, đại học họ muốn học là ở thành phố mà bác cả nhà họ Dịch di dân.

Khoảng một năm nay, Dịch Mỹ Giai mang theo chồng đến đây sống, vì thế đúng lúc có thể chăm sóc Dịch Lâm Thâm và Ngu Đào.

Dịch Lâm Thâm nhìn thời gian, vào bếp nấu một ấm nước, rồi tìm thịt ức gà ra chặt ướp xong, tính buổi tối làm cơm cà ri gà ăn.

Chuẩn bị xong, Dịch Lâm Thâm xách va li lên lầu bắt đầu dọn hành lý.

Lúc trước hành lý của họ đã gửi qua đây một chút, còn lại một vài thứ không tiện gửi qua bưu điện hoặc không tiện để Dịch Mỹ Giai soạn đồ giùm họ, nên họ tự mang theo qua đây, dù sao cũng không có bao nhiêu, đa số là các loại sách, dọn cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Tối hơn sáu giờ, Dịch Lâm Thâm bắt đầu nấu cà ri, Ngu Đào cũng tỉnh dậy.

“Lâm Thâm...” Ngu Đào mơ màng gọi Dịch Lâm Thâm một tiếng.

Dịch Lâm Thâm từ phòng bếp đi ra, “Tỉnh rồi à?”

Nói, đưa nước vừa nãy đã để nguội cho Ngu Đào.

Ngu Đào ngồi dậy, ôm ly nước từ từ uống, hỏi: “Anh không mệt à?”

“Vẫn ổn, gắng đến tối ngủ chung đi.” Dịch Lâm Thâm ngồi cạnh Ngu Đào.

“Ừm...” Ngu Đào đặt ly nước xuống, nghiêng người, liền ngã xuống đùi Dịch Lâm Thâm.

Dịch Lâm Thâm cười vuốt tóc cậu, cúi đầu hôn một cái, “Đừng có vội điều chỉnh lịch múi giờ, cách ngày đi học còn một khoảng thời gian, hôm nào mình đi gặp giáo viên là được.”

“Ừm.” Thời gian học nghiên cứu sinh ở đây vẫn khá tự do, đa số là tiến hành nghiên cứu đầu đề, giáo viên mà Ngu Đào chọn nổi tiếng là người ôn hòa, chỉ cần mình báo cáo, giao luận văn đúng hạn, không cần đến trước mặt thầy báo cáo mỗi ngày.

Giáo viên Dịch Lâm Thâm chọn thì khá nghiêm hơn chút, thứ hai đến thứ sáu, nhất định phải lộ mặt mỗi ngày, không có chuyện có thể vội vàng tự đi, nhưng trong chuyện tốt nghiệp, thì lại khá dễ chịu.

“Đúng rồi, anh gọi điện cho gia đình chưa?” Ngu Đào hỏi.

“Gọi rồi.” Chờ Ngu Đào nhớ ra, có lẽ điện thoại của họ đã bị gọi nát rồi.

“Ừm. Mai gọi Ninh Phi qua nhà ăn cơm đi, em đã rất lâu chưa gặp cậu ấy.” Ngu Đào đề nghị.

Ninh Phi cũng đến đây học nghiên cứu sinh, nhưng không chung trường với họ, Ninh Phi muốn nghiên cứu tâm lý học tội phạm, nên đến trường có chuyên ngành liên quan mạnh hơn. Chỗ ở cách họ một khoảng, nhưng năng lực tự gánh vác của Ninh Phi rất mạnh, không cần Ngu Đào lo lắng.

“Được, nhưng thức ăn trong nhà không đủ, mai mình đi siêu thị xem rồi mua thêm tí, lại để thêm chút chén đũa ly cốc gì đấy, mời người ta qua thì chắc chắn phải để người ta ăn được.” Dịch Lâm Thâm nói.

Qua mấy năm ở chung, hắn đã tán thành người bạn Ninh Phi này. Cho nên nếu mời người ta qua dùng cơm, tất nhiên không thể keo kiệt, “Mua chai vang sủi bọt, mình cùng uống một một chút. Buổi tối để cậu

ấy ở lại một đêm, không trễ nãi việc gì, còn an toàn nữa.”

Bên này có một phòng cho khách, một phòng sách, còn lại là phòng ngủ chính. Hai người không muốn xin đổi phòng cho khách thành phòng sách, dù sao học xong họ vẫn phải về, không cần phí nhiều rắc rối, chờ họ đi, nhà cũng bán, sở dĩ mua căn nhà này, cũng là vì sợ ở một nửa lại phải dọn nhà vì chủ nhà, thế thì quá phiền toái.

“Được, vậy mai gọi điện cho Ninh Phi.” Ngu Đào nói.

Hôm sau, Ngu Đào và Dịch Lâm Thâm dậy không tính muộn, đầu tiên là mỗi người đi gặp giáo viên, sau đó cùng đi siêu thị mua đồ, trong lúc đó còn gọi điện cho Ninh Phi.

Ninh Phi đồng ý rất vui vẻ.

Buổi chiều khoảng bốn giờ, Ninh Phi đến, còn đem theo trái cây.

“Khách sáo vậy làm gì?” Ngu Đào gọi cậu ngồi, lấy thức uống từ trong tủ lạnh ra rót hai ly.

Ninh Phi cởi áo khoác, cười nói: “Hôm qua tớ có mua một ít về, ăn rất ngon, nên tiện đường cũng mua một ít cho các cậu.”

Dịch Lâm Thâm lộ đầu ra từ bếp, bảo cậu cứ tùy ý, liền vào bếp bận tiếp.

Ngu Đào và Ninh Phi ngồi trên ghế sofa nói chuyện phiếm.

“Cậu ở bên đó thế nào?” Ngu Đào hỏi.

“Rất tốt, tuy chưa bắt đầu vào học, nhưng các đàn anh đàn chị đều rất quan tâm tớ, để lại rất nhiều phương thức liên lạc cho tớ. Hơn nữa họ đều ở gần tớ, có một người còn ở trên lầu dưới lầu với tớ, tiện lắm.” Ninh Phi cười nói.

Cậu đến sớm, đã khá quen thuộc với chỗ này. Đương nhiên, trong đây không thể thiếu sự giúp đỡ của Dịch Mỹ Giai, nhờ phúc của Dịch Lâm Thâm, Dịch Mỹ Giai cũng hết sức chăm sóc cậu.

Trường họ có ký túc xá, nhưng khá ít chỗ ở, vì thế học nghiên cứu sinh như họ, đều phải ở bên ngoài. Để tiện cho qua lại, mọi người đều thuê ở gần trường, bởi vậy cách nhau rất gần. Điều kiện gia đình cậu không tệ, nên cũng không thuê chung với người khác, một mình ở một căn hai phòng, rất thoải mái.

“Vậy thì tốt.” Ngu Đào dặn: “Có chuyện gì nhất định phải gọi cho tớ và Lâm Thâm. Không có việc hãy thường xuyên qua đây ngồi nhiều chút đi, đừng khách sáo.”

“Tớ biết.”

Trên bữa tối, Dịch Lâm Thâm khui chai vang sủi bọt.

Vang sủi bọt độ cồn rất thấp, nhưng với người chưa bao giờ uống rượu như Ngu Đào và Ninh Phi mà nói, uống hơi nhiều chút, vẫn sẽ có cảm giác mơ màng. Không đến mức say, chỉ là thấy buồn ngủ.

Ninh Phi còn không chịu được rượu bằng Ngu Đào, đã ngã lên ghế sofa ngủ.

Ngu Đào ôm Ninh Phi không động dậy, để Dịch Lâm Thâm ôm Ninh Phi lên lầu thì hình như không ổn lắm, nên chỉ có thể để Ninh Phi tạm thời ngủ một lát trên ghế sofa, chờ tỉnh rồi lại bảo cậu lên lầu.

Phòng khách chỉ chứa một chiếc đèn tường mờ tối, Ngu Đào dựa vào bên cửa sổ trong phòng bếp uống nước mật ong giải rượu.

Dịch Lâm Thâm đứng đối diện cậu, nghiêng đầu nhìn Ngu Đào, “Mệt thì lên lầu ngủ đi?”

“Vẫn được. Ăn hơi no, để tiêu lát rồi ngủ tiếp.”

Dịch Lâm Thâm kéo tay Ngu Đào, khẽ nắm lấy đốt ngón tay cậu.

Ngu Đào cười nhìn hắn, hai người cứ lặng yên nhìn nhau như vậy, trong lòng lẫn nhau đều là ấm áp.

Tiếng chuông điện thoại bất ngờ vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng.

Dịch Lâm Thâm qua phòng khách nhìn, là điện thoại của Ninh Phi, Ninh Phi ngủ rất say, không bị đánh thức.

Dịch Lâm Thâm bèn nghe điện thoại giùm cậu, “Alo?”

Bên đây dừng một giây, tiếng của một nam sinh truyền qua, “Anh là ai? Đây là điện thoại của Ninh Phi đúng không?”

“Đúng, tôi là bạn Ninh Phi, anh là?” Dịch Lâm Thâm hỏi ngược lại. Có thể gọi điện cho Ninh Phi, hắn là bạn học hoặc bạn bè của Ninh Phi.

“Tôi là anh cậu ấy.”

“Hả?” Lòng mảy Dịch Lâm Thâm nhú lại, “Ninh Phi có anh hồi nào?”

Đối phương không trả lời hẳn, mà là hỏi: “Ninh Phi đâu? Để cậu ấy nghe điện thoại.”

Dịch Lâm Thâm: “Cậu ấy ngủ rồi.”

“Sao lại ngủ?”

“Uống tí rượu...”

Còn chưa đợi Dịch Lâm Thâm nói hết, đối phương liền nói: “Nói địa chỉ cho tôi, tôi đi đón cậu ấy.”

Dịch Lâm Thâm có phần khó chịu, hẳn không biết đối phương là ai, dựa vào gì mà để người ta đến đón Ninh Phi?

“Hôm nay Ninh Phi ngủ lại đây, không mệt anh đến đón.”

Giọng đối phương nhiều hơn mấy phần bất mãn, “Sao tôi biết Ninh Phi có an toàn hay không chứ? Nếu không có gì thì dựa vào đâu mà không cho tôi đến đón?”

Dịch Lâm Thâm cũng nổi giận, “Tôi không biết người như anh, còn nói là anh Ninh Phi, Ninh Phi nào có anh hả? Anh họ cũng không có được chưa?”

Đối phương chột ghen lời.

Dịch Lâm Thâm tự thấy mình chiến thắng.

Lúc này, Ninh Phi tỉnh dậy.

Tuy vẫn còn buồn ngủ, nhưng đầu óc rất rõ ràng.

Ngu Đào cầm lấy điện thoại trong tay Dịch Lâm Thâm, đưa cho Ninh Phi, “Điện thoại của cậu, vừa này cậu không tỉnh, Lâm Thâm nghe giùm cậu.”

“Ừm.” Ninh Phi cũng không để ý, vươn tay cầm điện thoại, “Alo?”

Ngu Đào và Dịch Lâm Thâm không biết đầu bên đấy nói gì.

Chỉ nghe Ninh Phi bên này nói: “Ừm, không cần đón đầu, tôi ở đây một đêm.”

“Không có gì, đều là bạn thân của tôi.”

“Ừm, lát nữa qua phòng cho khách ngủ.”

“Được rồi, vậy sáng mai anh tới đi.”

“Ừ, biết rồi, tạm biệt.”

Nghe giọng của Ninh Phi, hình như rất quen thuộc với đối phương, nhưng lại như nhiều hơn một chút khách sáo.

Ngu Đào và Dịch Lâm Thâm liếc nhìn nhau, trong lòng cùng nhảy ra ba chữ —— có tình huống!

52. Chương 52: Phiên Ngoại 03

Sáng sớm hôm sau, Dịch Lâm Thâm tỉnh dậy từ rất sớm.

Hôm qua Ngu Đào uống rượu, sáng nay hẳn định nấu tí cháo, trộn hai món rau trộn, lại hấp một cái bánh gatô, để buổi sáng Ngu Đào có thể có chút khẩu vị.

Ngu Đào ngủ rất say, không hề có ý muốn tỉnh.

Dịch Lâm Thâm nhét chăn cho cậu, liền nhẹ nhàng đi rửa mặt xuống lầu.

Hôm nay ánh nắng rất đẹp, nghìn dặm không mây.

Dịch Lâm Thâm mở cửa sổ phòng khách và phòng bếp ra cho thoáng.

Hôm qua Ninh Phi cúp điện thoại liền ngủ, Dịch Lâm Thâm và Ngu Đào đều rất bất đắc dĩ, không quấy rầy cậu, chỉ chờ cho cậu ly nước mật ong trên bàn trà, mở cửa phòng khách ra, để Ninh Phi lên lầu liền biết phòng khách ở đâu.

Sáng nay nhìn, nước mật ong đã uống hết, người không ở trên ghế sofa, lúc Dịch Lâm Thâm xuống lầu thấy cửa phòng khách đã đóng, hiển nhiên Ninh Phi đã qua phòng khách ngủ rồi.

Làm bữa sáng xong, Ngu Đào và Ninh Phi cũng lần lượt rời giường.

Hai người trông đều ủ rũ ỉu xiu, Dịch Lâm Thâm nghĩ lần sau không nên mua vang sưởi nữa.

Ăn được một nửa, điện thoại Ninh Phi reng.

Ninh Phi nhận điện thoại, nghe Ninh Phi nói, bên đấy hẳn là người gọi điện tới qua.

Ninh Phi đang nói địa chỉ chỗ này với hắn, tiện cho đối phương tới đón.

Cúp điện thoại, Ngu Đào khuấy khuấy cháo, hỏi: “Là người gọi điện cho cậu tới qua à?”

“Ừm.” Ninh Phi mỉm cười gật đầu.

“Ai vậy? Hồi trước không nghe cậu nhắc qua.” Dù sao cũng ở nước ngoài, cha mẹ Ninh Phi không ở cạnh, bởi vậy có chuyện gì Ngu Đào cũng thấy nên hỏi cho rõ.

Ninh Phi nói: “Là người anh hàng xóm của tớ hồi nhỏ, tên Hình Doãn Ngôn, lớn hơn tớ một tuổi. Lúc ấy điều kiện nhà tớ bình thường, ở khu dân cư phổ thông thôi. Thiết bị của khu dân cư loại ấy tuy không tốt như khu mới bây giờ, nhưng tình cảm hàng xóm rất nặng, rất quen thuộc lẫn nhau, hôm nào trẻ con cũng chơi chung thành nhóm, Hình Doãn Ngôn là đứa trẻ cầm đầu lúc bấy giờ, ai cũng thích chơi với anh ta.”

“Anh ta là gia đình đơn thân, cha mẹ ly dị từ sớm. Lúc tớ học lớp sáu tiểu học, mẹ anh ta kết hôn với người nước ngoài, liền dẫn anh ta ra nước ngoài theo.”

“Mấy năm đầu, nhà tớ có liên lạc với mẹ anh ta, sau này dần dần liền mất liên lạc. Sau đó nữa cha tớ đi làm ăn, nhà tớ cũng chuyển đi, ít qua lại với hàng xóm cũ. Bởi thế đã rất lâu không có tin tức của anh ta rồi.”

“Không ngờ lại gặp được ở đây, anh ta và mẹ, cha dưỡng anh ta đều ở đây, cũng học ở trường tớ xin nhập học, giờ đang học nghiên cứu sinh. Có hôm tụi tớ đi trên hành lang thì gặp nhau, anh ta liếc một cái liền nhận ra tớ, rồi liên lạc lại.”

“Thì ra là vậy.” Nếu đã quen nhau từ trước, ít nhiều vẫn có thể yên tâm hơn chút.

“Tuy đã rất lâu không liên lạc, nhưng không hề thấy xa lạ tí nào. Mẹ tớ và mẹ anh ta liên hệ lại, giờ liên lạc dễ hơn trước, mẹ tớ cũng rất vui.”

Hình Doãn Ngôn rất quan tâm cậu, cậu có thể thích ứng bên này nhanh như vậy, cũng nhờ có Hình Doãn Ngôn.

“Có người có thể chăm sóc cậu, tội tớ cũng yên lòng.” Ngu Đào nói.

Ba người ăn xong, Hình Doãn Ngôn đến.

Chiều cao của Hình Doãn Ngôn và Dịch Lâm Thâm không khác nhau lắm, gương mặt rất đẹp trai, cũng nhiều hơn mấy phần chín chắn.

Ninh Phi chính thức giới thiệu cho họ.

Sau khi biết Ngu Đào và Dịch Lâm Thâm là một đôi, Hình Doãn Ngôn rõ ràng lộ vẻ thở phào nhẹ nhõm. Biến hóa ấy Ngu Đào và Dịch Lâm Thâm đều nhận ra, nhưng cũng chỉ hai mắt nhìn nhau một cái, không nói gì.

Chờ Ninh Phi và Hình Doãn Ngôn đi, Dịch Lâm Thâm mới hỏi: “Thấy thế nào?”

“Có vấn đề.” Ngu Đào suy nghĩ, “Ánh mắt Hình Doãn Ngôn nhìn Ninh Phi không đơn thuần.”

Dịch Lâm Thâm: “Tuy nói bạn từ nhỏ biết tận gốc rễ, rất làm người ta yên tâm. Nhưng dù sao nhiều năm không gặp, ai biết có thể tin hay không?”

Đừng trách hắn có lòng tiểu nhân, chuyện này không phải chưa từng có qua.

“Nói cũng đúng, vẫn phải để ý một chút.” Ngu Đào gật gật đầu.

Sau khi khai giảng, mọi người đều bận rộn.

Ngu Đào và Ninh Phi vẫn duy trì cách ngày gọi một cú điện thoại, chỉ ít mỗi hai tuần là tụ họp một lần. Mỗi lần tụ họp, Hình Doãn Ngôn đều tới, dần dà, Ngu Đào và Dịch Lâm Thâm cũng hiểu Hình Doãn Ngôn được hơn chút.

Hình Doãn Ngôn vì đến đây hồi còn khá nhỏ, nên về mặt tư tưởng thì không khác gì với người trẻ tuổi bên này, rất giỏi tiếng Anh, hoàn toàn không nghe ra giọng của người nước ngoài.

Hình Doãn Ngôn rất lịch sự, cực kỳ tốt với Ninh Phi, mặt nào cũng rất cẩn thận, là loại người càng ở chung, càng phát hiện ra ưu điểm.

Ngu Đào không nhìn ra Ninh Phi nghĩ như thế nào, cũng ngại hỏi.

Lỡ như người ta hai bên đều không có ý đó, vậy hỏi chẳng phải tăng thêm xấu hổ ư?

Chẳng qua, nếu họ không hỏi gì, người nên tiến tới với nhau vẫn sẽ tiến tới với nhau.

Lúc họ học nghiên cứu sinh năm hai, Ninh Phi và Hình Doãn Ngôn xác định quan hệ.

Thì ra Hình Doãn Ngôn vẫn luôn rất thích Ninh Phi, hồi nhỏ đã thích, nhưng khi ấy có thể càng nhiều hơn chỉ là thấy vừa mắt với người bạn chơi này, hợp với mình. Nhưng ra nước ngoài mấy năm, hắn vẫn nhớ về Ninh Phi. Chỉ là mấy năm mới tới, phải thích ứng hoàn cảnh bên này, thích ứng ngôn ngữ, ở chung với bạn học, quen bạn mới... đã làm hắn bận tít tít, mẹ hắn cũng thế, nên không thể liên lạc với nhà họ Ninh mãi.

Sau khi hắn tốt nghiệp đại học, không phải không muốn về nước xem Ninh Phi. Nhưng hắn không biết nơi ở của Ninh Phi. Hơn nữa sợ rằng nhiều năm sau tiếp xúc lại, sẽ phá hủy ấn tượng vốn có, chẳng bằng giữ lại ấn tượng ấy trong khoảng thời gian tươi đẹp nhất.

Không ngờ, lại gặp Ninh Phi trong trường, còn liếc một cái liền nhận ra cậu, đây không phải là duyên phận thì là gì?

Một khắc ấy, Hình Doãn Ngôn cảm thấy trái tim mình vừa nóng cháy vừa mềm mại.

Chẳng qua lúc đó, niềm vui gặp lại người bạn chơi khi nhỏ chiếm hàng đầu, khiến hắn quên mất bản thân mình quan tâm Ninh Phi dường như nhiều hơn người khác.

Sau đó, qua một năm ở chung, Hình Doãn Ngôn cảm thấy mỗi lần ở chung với Ninh Phi, đều làm hắn thấy tốt đẹp hơn lần trước, càng vui vẻ hơn. Mà càng tiếp xúc, Hình Doãn Ngôn lại càng muốn gần Ninh Phi hơn một ít.

Hắn biết, đây là tình yêu.

Dù cho sau này Ninh Phi có làm hắn thất vọng, cũng không thể nào làm hắn lùi bước hoặc dừng bước tình yêu.

Hình Doãn Ngôn là gay, chuyện này hắn mới lên đại học liền phát hiện, cũng đã come out với gia đình.

Cha dựng tôn trọng hắn, mẹ hắn tuy đau lòng mấy ngày, nhưng biết điều này không thể thay đổi, không nên vì thế mà làm con trai đau khổ, nên chuyện này cứ thế mà qua.

Trong một thời cơ mình thấy đã chín muồi, Hình Doãn Ngôn tỏ tình với Ninh Phi.

Mà Ninh Phi trong quá trình ở chung với Hình Doãn Ngôn, cũng dần bị Hình Doãn Ngôn thu hút. Cậu biết Hình Doãn Ngôn thích con trai, nhưng cậu không phải loại người dám chủ động tỏ tình, chỉ có thể dùng cách của mình để tốt với Hình Doãn Ngôn. Nhưng không ngờ, Hình Doãn Ngôn cũng thích cậu, nên cậu đương nhiên không có lý do không đồng ý. Bởi vậy hai người liền thuận lý thành chương cùng nhau tiến tới.

Ngu Đào và Dịch Lâm Thâm nghĩ như vậy rất tốt, có thể có thêm một người chăm sóc Ninh Phi, Ninh Phi còn tìm được hạnh phúc của mình, đúng là một công đôi việc.

Bạn bè đạt được hạnh phúc, là nên thấy vui, nhưng dần dà, Dịch Lâm Thâm liền phát hiện chuyện này hình như không có gì phải vui cả.

Bởi vì hai người hẹn hò sẽ biến thành bốn người, hai người đi đăng ký kết hôn, cũng biến thành hai cặp đi chung, thậm chí địa điểm tuần trăng mật cũng đặt chung một chỗ...

Đúng, sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh, Ngu Đào và Dịch Lâm Thâm đi đăng ký kết hôn.

Ở bên này, người đồng tính không phải công dân nước, cũng có thể nhận giấy hôn thú, sau khi kết hôn sẽ được hưởng quyền lợi và nghĩa vụ theo luật pháp đất nước quy định.

Bước ra từ nơi đăng ký, Dịch Lâm Thâm nắm tay Ngu Đào, nói: “Tốt quá.”

“Ừm.” Ngu Đào cười đáp.

“Em muốn làm lễ cưới như thế nào?” Vấn đề này họ chưa từng thảo luận qua.

“Đơn giản chút là được. Mình tìm một nhà thờ, mời cha xứ làm chứng là đủ.” Ngu Đào mỉm cười nói: “Để người nhà sang đây không phải không được, nhưng phải sắp xếp chung thời gian thì rất phiền. Mà giờ em đang rất muốn về nước, ở đây chờ năm ba tháng để chuẩn bị lễ cưới thật không đáng. Nếu về thì em cũng không muốn phô trương, người hai nhà cùng ăn bữa cơm là được.”

Họ có một nhận thức chung, hôn nhân cũng chỉ là hình thức, là đối ngoại, mà đối nội, làm sao để chung sống hạnh phúc, làm sao để yêu nhau trọn đời, là hai người cần cùng nhau nỗ lực. Bởi thế phô bày cho người ngoài xem, Ngu Đào không để ý, hai người lẫn nhau, mới là ý nghĩa thực tế lớn nhất.

“Có đơn giản lắm không?” Dịch Lâm Thâm cũng đồng ý đối nội mới quan trọng hơn, nhưng không làm gì cả, vẫn cứ thấy thiệt thòi cho Ngu Đào.

“Không, như thế rất tốt.”

Dịch Lâm Thâm suy nghĩ chút, “Nếu không thì vậy đi. Tự hợp bạn học năm nay mình mời, tuyên bố tin kết hôn của mình, thế nào?”

Chuyện họ ở bên nhau không phải là bí mật ở lớp A6, kết hôn mời các bạn ăn một bữa cũng phải.

“Được.” Ngu Đào không dị nghị.

“Vậy mình đi ăn bữa ngon trước, chúc mừng chút nhé.” Dịch Lâm Thâm cười nói.

“Ừm.”

Lúc này, Hình Doãn Ngôn lái xe tới, “Đi, đi ăn cơm.”

Hắn và Ninh Phi đi đăng ký đúng là cái lương không bằng bạo lực, vừa nghe hai người đó muốn đi đăng ký, hắn liền đề nghị Ninh Phi đi chung với họ. Hình Doãn Ngôn và Ninh Phi từng nói qua về việc này, Ninh Phi cũng đồng ý đăng ký kết hôn với hắn, nhưng mãi không xác định được ngày lành tháng tốt, hôm nay đúng lúc, không cần chọn nữa.

“Chúng tôi mời.” Dịch Lâm Thâm lên xe, nói.

“Vậy sao được? Vẫn nên để chúng tôi mời.” Hình Doãn Ngôn nghĩ hôm nay hắn mới là người được lợi nhất, rốt cuộc danh chính ngôn thuận lừa Ninh Phi về nhà.

“Chúng tôi kết hôn, đương nhiên là chúng tôi mời.”

“Chúng tôi cũng kết hôn mà, vẫn nên để chúng tôi mời.”

Dịch Lâm Thâm và Hình Doãn Ngôn vì chuyện ai mời mà cãi nhau năm phút, cuối cùng quyết định AA. (chia đều)

Ngày tổ chức nghi lễ, ánh nắng tươi sáng, gió nhẹ vi vu.

Trong nhà thờ, là bốn người họ.

Ngu Đào và Dịch Lâm Thâm tiến hành nghi lễ trước, Hình Doãn Ngôn và Ninh Phi làm khách mời ở phía dưới.

Rồi ngược lại.

Sau khi nghi lễ kết thúc, bốn người ngồi song song.

“Tuần trăng mật hai người đặt khách sạn ở đâu vậy?” Hình Doãn Ngôn hỏi.

“Làm gì?” Dịch Lâm Thâm hỏi.

“Đi chung chứ gì, có thêm bạn bè.”

“Anh nghĩ là đám cưới tập thể hả?”

“Thế nào, không phải tốt lắm à?”

“Tốt cái gì mà tốt? Anh có tí đáng về của tuần trăng mật đi được không?”

“Đâu có chung một phòng, còn có thể ăn sáng chung nữa, tốt quá mà đúng không?”

“ ... ”

Bên này Dịch Lâm Thâm tuy không quá bằng lòng, nhưng Ngu Đào thấy rất không tệ, liền nói cho Ninh Phi.

Vì thế du lịch tuần trăng mật.

Dịch Lâm Thâm và Ngu Đào xuống lầu đi về phía cạnh biển, còn chưa đi bao xa, liền nhìn thấy Hình Doãn Ngôn và Ninh Phi đang nắm tay nhau đi dạo ở đằng trước.

Dịch Lâm Thâm muốn đổi một con đường, kết quả bị Hình Doãn Ngôn mắt sắc nhìn thấy, giơ tay chào hỏi họ, “Hi, lát nữa ăn trưa chung nhé.”

Dịch Lâm Thâm về mặt cạ lời, thầm nghĩ: Cứ ở đây hai ngày trước đã, rồi đổi chỗ đi tuần trăng mật lần nữa!

Ngu Đào trái lại rất vui vẻ, tiến lên chung với Ninh Phi, cùng nhau đi về phía trước.

Dịch Lâm Thâm bất đắc dĩ, chỉ có thể cùng Hình Doãn Ngôn đi ở đằng sau —— tuần trăng mật này, hết như đang đi du lịch theo đoàn, tìm mệt hết sức!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sau-khi-hoc-ba-mat-tri-nho>